

Thanh Mai Muốn Trèo Tường

Contents

Thanh Mai Muốn Trèo Tường	3
1. Chương 1: Chương 1	3
2. Chương 1: Chương 1	5
3. Chương 2: Chương 2	6
4. Chương 2: Chương 2	7
5. Chương 3: Chương 3	8
6. Chương 4: Chương 4	10
7. Chương 5: Chương 5	11
8. Chương 6: Chương 6	12
9. Chương 7: Chương 7	13
10. Chương 8: Chương 8	15
11. Chương 9: Chương 9	16
12. Chương 10	17
13. Chương 11	19
14. Chương 12: Lục Bách Nghiêu, Anh Không Cần Quá Đáng	20
15. Chương 13: Sóng Lớn Mạnh Liệt	21
16. Chương 14: Không Cần, Người Ta Còn Xem Diễn Chưa Đủ	22
17. Chương 15: Người Này Lại Chiếm Tiện Nghi Của Tôi	23
18. Chương 16: Đường Tình Duyên Với Nam Thần Thật Là Khúc Khuỷu	24
19. Chương 17: Bạn Gái?	25
20. Chương 18: Mất Hết Mặt Mũi	26
21. Chương 19: Anh Là Trâu Hả? Như Vậy Cũng Có Thể Uống	27
22. Chương 20: Người Bệnh Thần Kinh Nào Có Bản Lĩnh Như Vậy	28
23. Chương 21: Lục Bách Nghiêu Thuần Lương, Chất Phác	29
24. Chương 22: Đêm Nay Cô Theo Tôi Về Nhà, Xe Là Của Cô	30
25. Chương 23: Lục Bách Nghiêu Muốn Cắn Chết Tôi	32
26. Chương 24: Quán Bar Tức Vũ	33
27. Chương 25: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Của Tôi.	34
28. Chương 26: Có Cần Tôi Chịu Trách Nhiệm Với Cô Không?	35
29. Chương 27: Tình Dịch Cường Đại.	36
30. Chương 28: Nhỏ Nhưng Vừa Mới Tốt	37
31. Chương 29: Phi Lễ Chớ Nhìn	38
32. Chương 30: Trời Đánh Chết Tên Khốn Này Đi	40
33. Chương 31: Lục Khốn Khiếp Hại Người Không Chớp Mắt	41
34. Chương 32: Honey	42
35. Chương 33: Thế Nhưng Lại Thừa Dịp Tôi Say Rượu Làm Ra Chuyện Này Với Tôi.	43
36. Chương 34: Trở Thành Lục Phu Nhân, Cô Cũng Có Thể Tùy Hứng Như Vậy.	45
37. Chương 35: Lại Bị Tính Kê.	46
38. Chương 36: Từ Nay Khí Tiết Chỉ Là Người Qua Đường.	47
39. Chương 37: Gia Đây Chính Là Ngân Vàng Khó Cầu.	48
40. Chương 38: Đổi Ngược Số Mệnh	49

41. Chương 39: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi.	51
42. Chương 40: Nhưng Mà Mình Là Nghiêm Túc.	52
43. Chương 41: Không Phải Là Tôi Đang Nằm Mơ.	53
44. Chương 42: Đi Thôi, Cô Ngốc.	54
45. Chương 43: Lục Tổng Thật Là Chuyên Nghiệp.	55
46. Chương 44: Ma Nhân Yêu Tinh.	56
47. Chương 45: Cùng Trương Húc Đi Đến Chỗ Đặc Biệt.	57
48. Chương 46: Muốn Đính Hôn.	58
49. Chương 47: Tu Thành Chín Quả.	59
50. Chương 48: Tiện Nhân Chính Là Kiểu Cách	61
51. Chương 50: Kể.....phụ.....tình.	62
52. Chương 51: Không Cho Phép Kêu.	63
53. Chương 52: Cô..... Nữ Nhân Này, Có Biết Xấu Hổ Không Hả?	64
54. Chương 53: Bị Anh Ta Ôm Kiểu Công Chúa.	65
55. Chương 54: Nghiêu Nghiêu.	66
56. Chương 55: Chúng Ta Ngủ Cùng Nhau Đi.	67
57. Chương 57: Anh Ta Không Dám.	68
58. Chương 58: Ở Nhà Lục Bách Nghiêu Quyết Ăn Quyết Uống.	69
59. Chương 59: Ăn Của Anh Ta, Ở Nhà Anh Ta	70
60. Chương 60: Lục Bách Nghiêu, Quân Tử Động Khẩu Lại Động Thủ	72
61. Chương 61: Nửa Đêm Bị Mẹ Lục Bách Nghiêu Bắt Gian	73
62. Chương 62: So Với Mẹ Tôi, Tôi Càng Sợ Mẹ Anh Hơn	74
63. Chương 63: 63.1: Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm	76
64. Chương 64: Tôi Không Muốn Buông Tay Nữa.	78
65. Chương 65: Nói Đi, Cô Làm Thế Nào Để Báo Đáp Tôi.	84
66. Chương 66: Sẽ Không Chơi Tôi Như Vậy Đi?	85
67. Chương 67: Ôm Chặt Bắp Đùi.	87
68. Chương 68: Chương 67.3	89
69. Chương 69: Chương 68.1: Phản Bội Và Phóng Túng.	91
70. Chương 70: Chương 68.2	92
71. Chương 71: Chương 68.3	94
72. Chương 72: Chương 68.4	95
73. Chương 73: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh.	96
74. Chương 74: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 2	98
75. Chương 75: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 3	100
76. Chương 76: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 4	102
77. Chương 77: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 5	104
78. Chương 78: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm.	106
79. Chương 79: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 2	107
80. Chương 80: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 3	109
81. Chương 81: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 4	111
82. Chương 82: Chương 71: Gọi Là Chồng	112
83. Chương 83: Chương 71.2	114
84. Chương 84: Chương 71.3	116
85. Chương 85: Chương 71.4	117
86. Chương 86: Chương 71.5	120
87. Chương 87: Chương 72.1 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em.	121
88. Chương 88: Chương 72.2 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em. 2	123
89. Chương 89: Chương 72.3 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em. 3	125
90. Chương 90: Chương 73: Dùng Hết Tính Mạng Để Yêu Em.	126
91. Chương 91: Chương 73.2	128
92. Chương 92: Chương 73.3	130
93. Chương 93: Chương 73.4	131
94. Chương 94: Chương 74.1 : Thân Ái, Em Muốn Ăn Thịt Thỏ.	132

95. Chương 95: Chương 74.2	134
96. Chương 96: Chương 74.3	135
97. Chương 97: Chương 75: Anh Muốn Hôn Em, Nhắm Mắt Lại.	137
98. Chương 98: Chương 75.2	138
99. Chương 99: Chương 75.3	139
100. Chương 100: Chương 76: Cô Ấy Là Của Tôi.	141
101. Chương 101: Mang Thai?	144
102. Chương 102: Thâm Tình Trao Nhầm, Rốt Cuộc Cũng Đến Hồi Kết.	145
103. Chương 103: Lục Bách Nghiêu, Chúng Ta Chia Tay Đi.	148
104. Chương 104: Mặc Kệ Em Yêu Anh Hay Là Không Yêu Anh, Anh Đều Muốn Em.	150
105. Chương 105: Ngoại Truyện: Lục Bách Nghiêu.	154
106. Chương 106: Nói Yêu Em.	158
107. Chương 107: Tôi Mang Thai Đứa Bé Của Lục Bách Nghiêu.	161
108. Chương 108: Kiếp Này Em Mặc Nợ Anh Một Hôn Lễ.	162
109. Chương 109: Chương 84: Chúng Ta Kết Hôn Đi	167
110. Chương 110: Chương 85: Nếu Như Yêu, Xin Mời Yêu (1)	173
111. Chương 111: Chương 86: Nếu Như Yêu, Xin Mời Yêu (2)	176
112. Chương 112: Chương 087: Oai Phong Hùng Dũng Khí Phách Hiên Ngang	180
113. Chương 113: Chương 88: Bồi Thường Thịt	183
114. Chương 114: Chương 89: Lục Vú Em	186
115. Chương 115: Chương 115	187
116. Chương 116: Chương 91	187
117. Chương 117: Chương 92	187
118. Chương 118: Chương 93	187

Thanh Mai Muốn Trèo Tường

Giới thiệu

Khi học trung học, bọn họ như nước với lửa, đối chọi gay gắt. Khi đi làm, cuộc chiến giữa “thái tử” và “thần nữ” bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-muon-treo-tuong>

1. Chương 1: Chương 1

Khi tôi chạy đến được đại sảnh của nhà hàng Thịnh Thế thì không khỏi bị cảnh tượng hoành tráng trước mắt dọa cho sợ hết hồn!

Được lắm, mấy đóa hoa xinh đẹp ở trong công ty đều đến góp mặt đầy đủ, xem ra mấy vị đại gia tới hôm nay không đơn giản chút nào.

Tôi nhắc chân bước tới, ngồi xuống bên cạnh Đồng Yến, lấy tay che miệng, nhỏ giọng thăm dò: “Mọi người tới đây hết thế này là để tiếp vị đại gia nào thế?”

Hôm nay, còn chưa tới thời gian tan làm, lãnh đạo đã truyền xuống thông báo muốn chúng tôi phải đi tiếp khách. Việc đầu tiên sau khi hết giờ làm là về nhà thay quần áo, sửa soạn một chút, sau đó tất cả tập hợp tại nhà hàng Thịnh Thế. Cảm giác này thật giống tú bà thanh lâu thúc giục các cô nương mau chóng chuẩn bị cẩn thận rồi đi tiếp khách!

Tôi cứ nghĩ chỉ có mấy người trong phòng làm việc của tôi thôi, không ngờ nhìn qua một lượt lại thấy cả mấy đóa hoa nổi danh của các phòng khác. Wow, hôm nay phải tiếp “Thái tử gia” đó hả?

Nghe đồng chí “chuyên tám nhảm” Đồng Yến này nói một hồi, tôi mới biết được ngọn nguồn của sự việc.

Hiện giờ công ty đã bị một tập đoàn lớn thu mua, trên đó phái xuống ba vị lãnh đạo tạo thành một tổ công tác tạm thời, tới chỗ này để tiến hành bàn bạc, trao đổi việc sáp nhập hai bên, muốn công ty chúng tôi hết sức tạo điều kiện hỗ trợ.

Tập đoàn lớn gửi lãnh đạo tới, theo lý thuyết mà nói cũng là tổ tông của người ta rồi, mà không thì cũng phải là đại gia, chỉ có điều, chắc các đại gia này tuổi cũng không còn trẻ nữa.

Tuy rằng không ngừng ra lệnh cấm này nọ, nhưng việc mời khách ăn cơm không hề có dấu hiệu ngừng lại, việc này đã gần như được coi là quy tắc ngầm. Dù sao “Người là sắt, cơm là thép”, đã là người thì phải ăn cơm, hiện giờ người Trung Quốc ăn cơm đã có thể coi là một loại nghệ thuật. Có chuyện gì, cứ ăn cơm đã rồi nhất định sẽ thành. Lần này có đại gia đến thì đương nhiên là phải ăn uống thật linh đình.

Nhớ ngày trước tôi chăm chỉ rót cà phê, gặm nát quyển sách mới thi được công việc này; cho nên tôi thực sự không muốn sau khi vào đây làm lại phải trở thành tiếp viên nữ, tiếp ăn, tiếp uống, tiếp tán gẫu, lại còn phải cười theo nữa!

Ai cũng cảm thấy thức ăn ở những bữa tiệc kiểu này thật nhiều dầu mỡ, nên thường thì sẽ ăn vài miếng rồi uống luôn, mà chưa uống được vài hớp thì lại phải trò chuyện tán gẫu.

Có câu “Quan lớn dè chết người”, đã vậy người tới hôm nay đâu chỉ là quan, mà phải coi là Khâm sai Đại thần do tập đoàn lớn phái xuống mới đúng. Tôi đi đôi boots àu ô-liu, vui vẻ đi theo sát phía sau quản lý.

Cửa kính tự động của nhà hàng mở ra, ba người đàn ông có thân hình cao lớn bước vào. Người đàn ông dẫn đầu có bộ dạng rắn rỏi mạnh mẽ, bước chân thông dong, dưới ánh đèn sáng chói rực rỡ, đôi mắt cười như hoa đào lóe sáng kia có vài phần giống như ánh mắt của một “vị công tử được sinh ra trong thời kỳ hỗn loạn đen tối”.

Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông đang sải bước đi về hướng này, trong nháy mắt cơ thể như bị làm phép đóng băng, không thể nhúc nhích, toàn thân cứng đờ.

Đã bao lâu rồi, dường như đã trôi qua một đời vậy, người đàn ông chói mắt trong trí nhớ đó lại bất chợt xuất hiện ngay trước mắt.

Lục Bách Nghiêu, cho dù biết anh ta đã trở lại, nhưng tình huống gặp nhau giống như trong tiểu thuyết này, quả thật tôi chưa từng nghĩ đến.

“Tiểu Hạ, tiểu Hạ?”

Lãnh đạo đứng bên cạnh lấy tay lay lay đẩy đẩy một hồi, tôi mới xoay người lại, chớp mắt vài cái. Lãnh đạo cười ha ha vài tiếng, tích cực giới thiệu: “Lục thiếu, đây là Hạ Cận của công ty chúng tôi. Tiểu Hạ, đây là Lục thiếu.”

Lục Bách Nghiêu sòng mắt lưu chuyển, tay phải quàng qua vai tôi ra về thân thuộc: “Chú Tổng, tôi và Hạ Cận là bạn trung học với nhau, quan hệ cũng không tệ lắm. Chỉ là đã nhiều năm không gặp, không ngờ lại có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Quan hệ không tệ?

Nhớ ngày đó, tên này ngày ngày đuổi theo xe đạp của tôi, ở phía sau cười nhạo tôi là “đồ con lừa”. Nếu như vậy mà được coi là “quan hệ không tệ”, thì tôi rất muốn hỏi một câu: cái gì mới được coi là “quan hệ ác liệt”?

Khi đó ở trong mắt bạn học cả lớp, rõ ràng quan hệ của chúng tôi là “như nước với lửa” đấy nhé!

2. Chương 1: Chương 1

Khi tôi chạy đến được đại sảnh của nhà hàng Thịnh Thế thì không khỏi bị cảnh tượng hoành tráng trước mắt dọa cho sợ hết hồn!

Được lắm, mấy đóa hoa xinh đẹp ở trong công ty đều đến góp mặt đầy đủ, xem ra mấy vị đại gia tới hôm nay không đơn giản chút nào.

Tôi nhắc chân bước tới, ngồi xuống bên cạnh Đồng Yến, lấy tay che miệng, nhỏ giọng thăm dò: “Mọi người tới đây hết thế này là để tiếp vị đại gia nào thế?”

Hôm nay, còn chưa tới thời gian tan làm, lãnh đạo đã truyền xuống thông báo muốn chúng tôi phải đi tiếp khách. Việc đầu tiên sau khi hết giờ làm là về nhà thay quần áo, sửa soạn một chút, sau đó tất cả tập hợp tại nhà hàng Thịnh Thế. Cảm giác này thật giống tú bà thanh lâu thúc giục các cô nương mau chóng chuẩn bị cẩn thận rồi đi tiếp khách!

Tôi cứ nghĩ chỉ có mấy người trong phòng làm việc của tôi thôi, không ngờ nhìn qua một lượt lại thấy cả mấy đóa hoa nổi danh của các phòng khác. Wow, hôm nay phải tiếp “Thái tử gia” đó hả?

Nghe đồng chí “chuyên tám nhảm” Đồng Yến này nói một hồi, tôi mới biết được ngọn nguồn của sự việc.

Hiện giờ công ty đã bị một tập đoàn lớn thu mua, trên đó phái xuống ba vị lãnh đạo tạo thành một tổ công tác tạm thời, tới chỗ này để tiến hành bàn bạc, trao đổi việc sáp nhập hai bên, muốn công ty chúng tôi hết sức tạo điều kiện hỗ trợ.

Tập đoàn lớn gửi lãnh đạo tới, theo lý thuyết mà nói cũng là tổ tông của người ta rồi, mà không thì cũng phải là đại gia, chỉ có điều, chắc các đại gia này tuổi cũng không còn trẻ nữa.

Tuy rằng không ngừng ra lệnh cấm này nọ, nhưng việc mời khách ăn cơm không hề có dấu hiệu ngừng lại, việc này đã gần như được coi là quy tắc ngầm. Dù sao “Người là sắt, cơm là thép”, đã là người thì phải ăn cơm, hiện giờ người Trung Quốc ăn cơm đã có thể coi là một loại nghệ thuật. Có chuyện gì, cứ ăn cơm đã rồi nhất định sẽ thành. Lần này có đại gia đến thì đương nhiên là phải ăn uống thật linh đình.

Nhớ ngày trước tôi chăm chỉ rót cà phê, gặm nát quyển sách mới thì được công việc này; cho nên tôi thực sự không muốn sau khi vào đây làm lại phải trở thành tiếp viên nữ, tiếp ăn, tiếp uống, tiếp tán gẫu, lại còn phải cười theo nữa!

Ai cũng cảm thấy thức ăn ở những bữa tiệc kiểu này thật nhiều dầu mỡ, nên thường thì sẽ ăn vài miếng rồi uống luôn, mà chưa uống được vài hớp thì lại phải trò chuyện tán gẫu.

Có câu “Quan lớn dè chết người”, đã vậy người tới hôm nay đâu chỉ là quan, mà phải coi là Khâm sai Đại thần do tập đoàn lớn phái xuống mới đúng. Tôi đi đôi boots àu ô-liu, vui vẻ đi theo sát phía sau quản lý.

Cửa kính tự động của nhà hàng mở ra, ba người đàn ông có thân hình cao lớn bước vào. Người đàn ông dẫn đầu có bộ dạng rắn rỏi mạnh mẽ, bước chân thông dong, dưới ánh đèn sáng chói rực rỡ, đôi mắt cười như hoa đào lóe sáng kia có vài phần giống như ánh mắt của một “vị công tử được sinh ra trong thời kỳ hỗn loạn đen tối”.

Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông đang sải bước đi về hướng này, trong nháy mắt cơ thể như bị làm phép đóng băng, không thể nhúc nhích, toàn thân cứng đờ.

Đã bao lâu rồi, dường như đã trôi qua một đời vậy, người đàn ông chói mắt trong trí nhớ đó lại bất chợt xuất hiện ngay trước mắt.

Lục Bách Nghiêu, cho dù biết anh ta đã trở lại, nhưng tình huống gặp nhau giống như trong tiểu thuyết này, quả thật tôi chưa từng nghĩ đến.

“Tiểu Hạ, tiểu Hạ?”

Lãnh đạo đứng bên cạnh lấy tay lay lay đẩy đẩy một hồi, tôi mới xoay người lại, chớp mắt vài cái. Lãnh đạo cười ha ha vài tiếng, tích cực giới thiệu: “Lục thiếu, đây là Hạ Cận của công ty chúng tôi. Tiểu Hạ, đây là Lục thiếu.”

Lục Bách Nghiêu sóng mắt lưu chuyển, tay phải quàng qua vai tôi ra vẻ thân thuộc: “Chú Tổng, tôi và Hạ Cận là bạn trung học với nhau, quan hệ cũng không tệ lắm. Chỉ là đã nhiều năm không gặp, không ngờ lại có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Quan hệ không tệ?

Nhớ ngày đó, tên này ngày ngày đuổi theo xe đạp của tôi, ở phía sau cười nhạo tôi là “đồ con lừa”. Nếu như vậy mà được coi là “quan hệ không tệ”, thì tôi rất muốn hỏi một câu: cái gì mới được coi là “quan hệ ác liệt”?

Khi đó ở trong mắt bạn học cả lớp, rõ ràng quan hệ của chúng tôi là “như nước với lửa” đấy nhé!

3. Chương 2: Chương 2

“Thật sao? Đúng là khéo quá; quả nhiên là duyên phận, duyên phận mà. . . .” Lãnh đạo cùng Lục Bách Nghiêu cứ như thân thiết đã lâu, vừa đi vừa hàn huyên chuyện trò. Nữ nhân viên phục vụ dẫn đoàn người đi lên tầng cao nhất.

Mọi người đều biết, tầng cao nhất của Thịnh Thế là khu vực VIP, khách được tiếp đãi ở đây không giàu cũng quý, một bữa cơm thôi cũng mất “vài con số 0” đằng sau rồi. Lần này lãnh đạo mời ba vị đại gia tới đây ăn cơm, thật đúng là lỗ vốn!

“Bạn học cũ, đã lâu không gặp. Tôi mời cô một chén, theo tôi nhớ thì tửu lượng của cô cũng không tồi đâu.” Sau khi ngồi vào vị trí không lâu, Lục Bách Nghiêu liền đuổi móng vuốt về phía tôi nói.

Tôi nắm đôi đũa trong tay, khẽ giật mình, nhìn tay anh ta đang lơ lửng giữa không trung một hồi mới nâng ly của mình lên, cùng anh ta chạm cốc, uống một ngụm hết sạch.

Lục Bách Nghiêu rót thêm, tôi uống cạn, lại rót, lại uống cạn. Lâu lắm mới gặp lại, vậy mà vừa chạm mặt tên này đã muốn so kè với bà đây, không uống cho tới lúc anh ta gọi ông nội thành bà nội thì Hạ Cận tôi sẽ không mang họ Hạ nữa!

Chẳng biết đã uống đến ly thứ mấy, người đàn ông ngồi bên cạnh Lục Bách Nghiêu mới dè tay anh ta xuống: “Lục thiếu, dù gì người ta cũng là phụ nữ, uống nhiều rượu như vậy không thích hợp lắm đâu.”

Lục Bách Nghiêu liếc tôi một cái, cười như không cười nói: “Bạn học cũ đã lâu không gặp, khó tránh khỏi có chút hưng phấn. Cô nói có đúng không, Hạ Cận?”

Đúng là người tốt, trực tiếp quăng đề tài về phía tôi.

Quệt vệt rượu vương lại bên khóe miệng, tôi khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, đã sống thì phải sống vui vẻ chứ. Nếu Lục thiếu đã có hứng như vậy, tôi nhất định sẽ tiếp đến cùng.”

Nhớ lại trước kia, chỉ một chén là tôi gục ngay, nhưng sau khi chính thức đi làm, theo sau lãnh đạo tham gia không ít tiệc tùng, tửu lượng đã sớm được nâng cao, đàn ông bình thường chưa chắc đã uống vượt được tôi. Nếu Lục Bách Nghiêu đã muốn cùng tôi so kè như vậy, tôi đây cũng không thể yếu thế được, tiếp tục cầm ly rượu uống tiếp với anh ta.

Tuy rằng hôm nay uống rượu không tính là nhiều, nhưng chưa kịp ăn cái gì đã phải uống luôn; Lục Bách Nghiêu cứ rót liên tục không ngừng, khiến cho cái bụng rỗng phải chứa đầy rượu, thật không thoải mái.

Sau khi chạy vào toilet ới ra một trận, lúc này mới thấy khá hơn một chút. Tôi cẩn thận súc miệng sạch sẽ, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của mình phản chiếu trên tấm gương lớn. So với thời điểm học

trung học, bộ dạng hiện tại đã trưởng thành hơn. Trên cơ bản thì không có gì thay đổi quá lớn, nhưng thời gian trôi đi, lại có cảm giác một số việc đã không còn giống như trước kia nữa.

Ví dụ như tôi, ví dụ như Lục Bách Nghiêu.

Tôi đứng trước gương trang điểm lại một chút, sau đó ra khỏi toilet, không ngờ vừa vặn lại thấy Lục Bách Nghiêu đang đứng dựa vào tường hút thuốc lá.

Nửa người Lục Bách Nghiêu ẩn giữa làn khói thuốc lượn lờ, trong nhất thời tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta trông ra sao. Tôi không thích nhìn người khác hút thuốc, nhưng không hiểu sao dáng vẻ hút thuốc của Lục Bách Nghiêu lại khiến tôi cảm thấy khá thoải mái.

Tôi khẽ ngừng bước chân, nhìn anh ta gạt đầu một cái gọi là chào hỏi, rồi tiếp tục đi về phía trước. Nhưng không ngờ còn chưa được mấy bước, Lục Bách Nghiêu bất chợt đuổi theo từ phía sau, nắm chặt lấy cổ tay tôi kéo thẳng về phía cầu thang.

“Lục Bách Nghiêu, anh làm cái gì thế?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, muốn thoát khỏi bàn tay đang khống chế mình. Nhưng sức lực của tên này thật đúng là trâu bò, chỉ vài bước đã lôi tôi vào góc khuất bên dưới cầu thang.

Lục Bách Nghiêu từng bước từng bước ép sát tôi vào trong góc, thân thể tiến lại gần, anh ta cúi đầu xuống, bắt lấy môi của tôi. Giữa hơi rượu vẫn còn khiến tôi cảm thấy choáng váng, tôi cảm nhận được lưỡi của anh ta vọt thẳng vào giữa môi và răng mình. Toàn thân của tôi cứng ngắc, cứ ngỡ người đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào, trong đầu chỉ không ngừng hiện lên ý nghĩ.

Má ơi!

Tôi bị Lục Bách Nghiêu cưỡng hôn!

Sao tôi lại có thể bị tên đàn ông đối đầu đã nhiều năm cưỡng hôn được cơ chứ!

Nụ hôn này đột nhiên trở nên thô bạo kịch liệt, một lúc sau tôi đã bị Lục Bách Nghiêu hôn cho quay cuồng. Anh ta dán sát mặt vào tôi, cười nham nhở: “Thế nào? Có thích lễ ra mắt của tôi hay không?”

4. Chương 2: Chương 2

“Thật sao? Đúng là khéo quá; quả nhiên là duyên phận, duyên phận mà. . . .” Lãnh đạo cùng Lục Bách Nghiêu cứ như thân thiết đã lâu, vừa đi vừa hàn huyên chuyện trò. Nữ nhân viên phục vụ dẫn đoàn người đi lên tầng cao nhất.

Mọi người đều biết, tầng cao nhất của Thịnh Thế là khu vực VIP, khách được tiếp đãi ở đây không giàu cũng quý, một bữa cơm thôi cũng mất “vài con số 0” đằng sau rồi. Lần này lãnh đạo mời ba vị đại gia tới đây ăn cơm, thật đúng là lỗ vốn!

“Bạn học cũ, đã lâu không gặp. Tôi mời cô một chén, theo tôi nhớ thì tửu lượng của cô cũng không tồi đâu.” Sau khi ngồi vào vị trí không lâu, Lục Bách Nghiêu liền đuổi móng vuốt về phía tôi nói.

Tôi nắm đôi đũa trong tay, khẽ giật mình, nhìn tay anh ta đang gắp ly rượu giữa không trung một hồi mới nâng ly của mình lên, cùng anh ta chạm cốc, uống một ngụm hết sạch.

Lục Bách Nghiêu rót thêm, tôi uống cạn, lại rót, lại uống cạn. Lâu lắm mới gặp lại, vậy mà vừa chạm mặt tên này đã muốn so kè với bà đây, không uống cho tới lúc anh ta gọi ông nội thành bà nội thì Hạ Cận tôi sẽ không mang họ Hạ nữa!

Chẳng biết đã uống đến ly thứ mấy, người đàn ông ngồi bên cạnh Lục Bách Nghiêu mới đề tay anh ta xuống: “Lục thiếu, dù gì người ta cũng là phụ nữ, uống nhiều rượu như vậy không thích hợp lắm đâu.”

Lục Bách Nghiêu liếc tôi một cái, cười như không cười nói: “Bạn học cũ đã lâu không gặp, khó tránh khỏi có chút hưng phấn. Cô nói có đúng không, Hạ Cận?”

Đúng là người tốt, trực tiếp quăng đề tài về phía tôi.

Quệt vệt rượu vương lại bên khóe miệng, tôi khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, đã sống thì phải sống vui vẻ chứ. Nếu Lục thiếu đã có hứng như vậy, tôi nhất định sẽ tiếp đến cùng.”

Nhớ lại trước kia, chỉ một chén là tôi gục ngay, nhưng sau khi chính thức đi làm, theo sau lãnh đạo tham gia không ít tiệc tùng, tửu lượng đã sớm được nâng cao, đàn ông bình thường chưa chắc đã uống vượt được tôi. Nếu Lục Bách Nghiêu đã muốn cùng tôi so kè như vậy, tôi đây cũng không thể yếu thế được, tiếp tục cầm ly rượu uống tiếp với anh ta.

Tuy rằng hôm nay uống rượu không tính là nhiều, nhưng chưa kịp ăn cái gì đã phải uống luôn; Lục Bách Nghiêu cứ rót liên tục không ngừng, khiến cho cái bụng rỗng phải chứa đầy rượu, thật không thoải mái.

Sau khi chạy vào toilet ới ra một trận, lúc này mới thấy khá hơn một chút. Tôi cẩn thận súc miệng sạch sẽ, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của mình phản chiếu trên tấm gương lớn. So với thời điểm học trung học, bộ dạng hiện tại đã trưởng thành hơn. Trên cơ bản thì không có gì thay đổi quá lớn, nhưng thời gian trôi đi, lại có cảm giác một số việc đã không còn giống như trước kia nữa.

Ví dụ như tôi, ví dụ như Lục Bách Nghiêu.

Tôi đứng trước gương trang điểm lại một chút, sau đó ra khỏi toilet, không ngờ vừa vặn lại thấy Lục Bách Nghiêu đang đứng dựa vào tường hút thuốc lá.

Nửa người Lục Bách Nghiêu ẩn giữa làn khói thuốc lượn lờ, trong nhất thời tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta trông ra sao. Tôi không thích nhìn người khác hút thuốc, nhưng không hiểu sao dáng vẻ hút thuốc của Lục Bách Nghiêu lại khiến tôi cảm thấy khá thoải mái.

Tôi khẽ ngừng bước chân, nhìn anh ta gạt đầu một cái gọi là chào hỏi, rồi tiếp tục đi về phía trước. Nhưng không ngờ còn chưa được mấy bước, Lục Bách Nghiêu bất chợt đuổi theo từ phía sau, nắm chặt lấy cổ tay tôi kéo thẳng về phía cầu thang.

“Lục Bách Nghiêu, anh làm cái gì thế?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, muốn thoát khỏi bàn tay đang khống chế mình. Nhưng sức lực của tên này thật đúng là trâu bò, chỉ vài bước đã lôi tôi vào góc khuất bên dưới cầu thang.

Lục Bách Nghiêu từng bước từng bước ép sát tôi vào trong góc, thân thể tiến lại gần, anh ta cúi đầu xuống, bắt lấy môi của tôi. Giữa hơi rượu vẫn còn khiến tôi cảm thấy choáng váng, tôi cảm nhận được lưỡi của anh ta vọt thẳng vào giữa môi và răng mình. Toàn thân của tôi cứng ngắc, cứ ngẩn người đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào, trong đầu chỉ không ngừng hiện lên ý nghĩ.

Má ơi!

Tôi bị Lục Bách Nghiêu cưỡng hôn!

Sao tôi lại có thể bị tên đàn ông đối đầu đã nhiều năm cưỡng hôn được cơ chứ!

Nụ hôn này đột nhiên trở nên thô bạo kịch liệt, một lúc sau tôi đã bị Lục Bách Nghiêu hôn cho quay cuồng. Anh ta dán sát mặt vào tôi, cười nham nhở: “Thế nào? Có thích lễ ra mắt của tôi hay không?”

5. Chương 3: Chương 3

Hóa ra thằng nhóc Lục này chơi đều chị đây!

Tôi nhìn vẻ mặt phách lối kia của Lục Bách Nghiêu, kiễng chân lên, nhằm ngay cổ của anh ta mà há mồm cắn thật mạnh.

Làm điều ác thì đừng trách chị đây tàn nhẫn nhé!

“Đáp lễ đây.” Tôi nhìn anh ta cười vui vẻ, bộ dạng như báo được đại thù.

Ngược lại, Lục Bách Nghiêu không ngờ tôi lại ra chiêu này, ánh mắt kinh ngạc, nhưng sắc mặt lại mờ mờ không rõ. Cuối cùng, khóe miệng anh ta khẽ cong lên, hài hước cười một tiếng: “Phần quà đáp lễ này tôi không ngại nhận thêm mấy lần đâu.”

Sự thật chứng minh, so bì trình độ vô lại cùng Lục Bách Nghiêu, tôi vĩnh viễn chỉ có thể đầu hàng nhận thua!

“Công ty của cô cũng nhiều mỹ nữ quá nhỉ? Nói đi, cô cho lãnh đạo lợi ích gì để ông ta cho cô được đến đây hôm nay?” Anh ta liếc mắt nhìn tôi, cái điệu bộ cà lơ phất phơ y như lúc học trung học chả thay đổi chút nào.

“Cũng không nhiều lắm đâu, chỉ có hai ngàn thôi. Cứ tưởng rằng sẽ gặp được một soái ca vừa đẹp trai vừa có tiền, nhưng không ngờ lại. chắc chắc chắc.” Tôi nhìn Lục Bách Nghiêu từ trên xuống dưới một lượt, lại lướt từ dưới lên trên, không che giấu nổi ghét bỏ.

“Bản thiếu gia có chỗ nào không đẹp trai, có chỗ nào không có tiền?” Tên Lục Bách Nghiêu vốn luôn tự đại này ngay lập tức xù lông lên phản bác.

Tuy rằng mới gặp lại chưa được bao lâu, chúng tôi vẫn rất nhanh quay trở về trạng thái đối đầu như hồi trung học.

Tôi ngoáy giày của Lục Bách Nghiêu một cái: “Chà, tối thiểu cũng phải lót thêm ba miếng độn giày ấy nhỉ, trông cao đấy.” Lại ngẩng đầu nhìn gương mặt tức giận đến vằn vẹo của anh ta một chút, “Nhân mô cầu dạng (*), cũng đẹp trai lắm.” Liếc qua liếc lại quần áo của anh ta một hồi, “Thuê một bộ thể này tốn bao nhiêu tiền?”

(*) Nhân mô cầu dạng: Là người có hành vi giống cún.

“Mẹ kiếp!” Lục Bách Nghiêu không nhịn được văng tục. Khó có được khi đáp trả thành công, tâm tình của tôi vô cùng khoan khoái dễ chịu

“Còn quay về bữa tiệc nữa à?”

Mắt tôi nhìn dấu vết “ô mai” trên cổ anh ta đầy hàm ý, hỏi ngược lại: “Tất nhiên rồi, sao lại không quay về đó?”

Lục Bách Nghiêu âm trầm nhìn tôi, nhân lúc tôi không chú ý, bèn bất ngờ kéo khăn quàng cổ của tôi xuống quàng vào cổ mình, một loạt động tác làm liền một mạch, che khuất đi dấu “ô mai” bắt mắt.

Vì để hợp tông màu với đôi giày đi hôm nay, tôi chọn khăn quàng cổ màu xanh lá cây. Tuy là màu của nữ, nhưng khi được quàng trên cổ của Lục Bách Nghiêu lại toát ra vẻ tuấn mỹ khó có thể diễn đạt bằng lời.

“Khăn của tôi mà, trả lại cho tôi!”

“Vậy là do người nào gây ra? Hay là cô muốn quàng chung khăn với tôi?” Anh ta chỉ vào dấu vết trên cổ mình, sau đó trưng ra vẻ mặt vô lại đùa cợt. Nhìn chẳng ra dáng một vị lãnh đạo gì cả, trông giống thằng nhóc choai choai không bao giờ lớn thì đúng hơn.

“Trả lại cho tôi!”

“Cô có bản lĩnh thì tới lấy đi.” Lục Bách Nghiêu cười khiêu khích, sải bước đi ra ngoài, tiến về phía gian phòng tổ chức bữa tiệc.

Tôi cũng chạy sát theo sau, mắt thấy anh ta càng ngày càng tới gần phòng tiệc mà không làm gì được. Cuối cùng. cửa phòng được mở ra.

OMG!

Khăn quàng cổ của tôi! ! !

Tôi đứng hình ngay tại chỗ, không biết mình nên tiến hay nên lui nữa. Tên khốn Lục Bách Nghiêu này, không ngờ lại thật sự bước vào!

“Tiểu Cận, cậu đứng đây làm gì thế? Sao không vào trong?” Đồng Yến mới từ toilet trở lại, đang mở cửa định đi vào thì bỗng nhìn thấy tôi.

Cửa phòng mở rộng, vị trí đứng của tôi hiện giờ, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của mọi người trong phòng đang đồng loạt nhìn về phía mình.

Tôi cắn cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định đi theo Đồng Yên.

“Aiz, vừa rồi chúng tôi còn thắc mắc tại sao trên cổ Lục thiếu lại mọc ra được một chiếc khăn quàng. Bây giờ xem ra có lẽ tiểu Hạ sẽ giải đáp được thắc mắc này giúp chúng tôi rồi.” Vừa mới bước vào phòng, lãnh đạo lập tức mở miệng trêu đùa tôi cùng Lục Bách Nghiêu, “Đến đây nào, tiểu Hạ, ngồi ở đây đi.”

Còn chưa kịp tới chỗ ngồi của mình, lãnh đạo đã trực tiếp lôi tôi ấn xuống chỗ trống ở bên cạnh anh ta.

6. Chương 4: Chương 4

Tôi đỏ mặt, có cảm giác từ cổ trở lên đều nóng phừng phừng, đứng không được ngồi không xong. Sớm biết sẽ lâm vào tình cảnh này thì đã xin lãnh đạo cho nghỉ về sớm lâu rồi, muốn phê bình gì cũng được.

“Sao lại đứng như thế, ngồi xuống đi.” Tiếng nói của Lục Bách Nghiêu chọt vang lên, giống như một loại đặc xá, nhưng tôi có cảm giác chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Dựa theo thủ đoạn của Lục Bách Nghiêu thì hiển nhiên anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi dễ dàng như thế.

Ánh mắt ái ngại của mọi người cũng đổ dồn về phía tôi, tôi chỉ có thể ngượng ngùng lê từng bước, chậm chạp ngồi xuống bên cạnh Lục Bách Nghiêu. Thật không biết tên này lại muốn dùng ám chiêu gì đối phó với mình.

“Tiểu Hạ, cô đã là bạn học cũ của Lục thiếu thì tối nay để cho cô chăm sóc Lục thiếu nhé.” Lãnh đạo cười đùa trêu chọc, lại không hay biết một câu “chăm sóc” đã sớm khiến cho người bên cạnh nở một nụ cười quỷ dị. Tôi cảm thấy mồ hôi lạnh đang túa ra sau lưng, không ngờ Lục Bách Nghiêu lại dùng vẻ mặt hết sức chân thành tự nhiên nhìn tôi phun thêm một câu, “Hạ Cận, vậy tối nay nhờ cô chăm sóc.”

Đúng là tai vạ!

Tuy rằng cố gắng gượng cười, nhưng không nhìn tôi cũng biết, khẳng định trông cái mặt đang cười của mình còn khó coi hơn khóc. Nhân lúc rót rượu cho Lục Bách Nghiêu, tôi nghiêng rằng nhìn anh ta, gần từng tiếng: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì cả.” Anh ta cười đến vô hại, nhưng nụ cười này lại khiến tôi nổi cả da gà. Một lúc lâu sau, mới nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của anh ta vang lên bên tai, “Ôn lại chuyện cũ thôi.”

Ôn chuyện cũ ấy hả?

Ôn lại chuyện chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung hồi trung học như thế nào sao?

Sao cái tên này lẩn lộn làm ăn ở bên ngoài bao nhiêu năm mà vẫn chưa quên được mối hận cũ giữa hai người thế? Đúng là tiểu nhân! Quá âm hiểm!

“Vậy tôi sẽ tiếp anh tối cùng!”

Đúng lúc chúng tôi đang giương cung bạt kiếm chuẩn bị chiến đấu mấy hiệp thì không biết mấy người xung quanh đã tản đi từ lúc nào. Lãnh đạo trực tiếp vứt lại một câu: “Tiểu Hạ, cô chăm sóc Lục thiếu cho tốt, tôi đi trước.”

Liếc nhìn bóng dáng lãnh đạo chạy như bay, lại nhìn phòng ăn không còn một mống người, tôi không nhịn được nhỏ giọng chửi thề. Chăm sóc cái gì mà chăm sóc, thì ra lão già này muốn đưa tôi lên giường Lục Bách Nghiêu, muốn tôi ở trên giường “chăm sóc” anh ta đây mà.

“Chỗ này cũng có nhiều phòng lắm, cô định chọn phòng nào để chăm sóc tôi đây?” Nếu tôi nghe hiểu được ám chỉ của lãnh đạo thì hiển nhiên Lục Bách Nghiêu cũng nhận ra ngay. Thật không ngờ tên này lại chẳng biết xấu hổ mà trực tiếp hỏi tôi như vậy.

Ngón trở tay phải của anh ta khẽ nâng cằm tôi, bởi vì uống rượu nên gương mặt có hơi ửng hồng, kết hợp với màu xanh lá của chiếc khăn quàng cổ lại toát ra hương vị tà tứ mê hoặc.

“Nhà xác!” Tôi không do dự phun ra hai chữ, nhanh chóng cầm túi xách đứng dậy. Lúc trước nhìn thấy anh ta uống rượu là khi còn học trung học, lúc ấy anh ta say khướt ngăn cản tôi ở lối đi, mạnh mẽ chiếm đoạt nụ hôn đầu của tôi. Hiện tại anh ta lại uống say, tôi không muốn mình phải thật sự chăm sóc cho anh ta

ở trên giường đau. Hôm nay ra cửa đúng là không may, tôi phải về nhà thật nhanh để tránh tai họa mới được.

“Được rồi, vậy thì nhà xác.” Lục Bách Nghiêu ghì chặt lấy bả vai tôi, dựa cả người bắt tôi đi. Tên khốn này sao lại nặng như vậy!

Tôi cắn sắp nát môi mà vẫn không tài nào lòi được cặp móng của Lục Bách Nghiêu đặt trên vai mình ra: “Buông tay!”

“Không phải là muốn dẫn tôi đi nhà xác à? Đương nhiên tôi phải đi theo cô rồi.” Lục Bách Nghiêu cười nham nhở, vẻ mặt vô hại.

Tên khốn này lại muốn dùng mỹ nam kế đây, nghĩ tôi là người không có khí tiết như thế chắc?

Nhưng con bạch tuộc này cứ quyết quần lấy không nhả rồi.

7. Chương 5: Chương 5

Vừa bước ra khỏi Thịnh Thế, tôi bất giác rung mình một cái. Trong nhà hàng bật điều hòa thật âm áp, còn gió đêm bên ngoài đúng là lạnh thấu xương. Đáng thương cho cái thân tôi bị tên khốn kiếp kia cướp mất khăn quàng cổ.

“Này, nhà anh ở đâu?” Tôi lười phải lôi tay từ trong túi áo khoác ra, thấy Lục Bách Nghiêu không để ý liền dùng chân đá đá bấp chân anh ta.

Cả người Lục Bách Nghiêu dính chặt vào người tôi, tay thì ôm chặt lấy cổ. Người ngoài không biết có khi còn tưởng chúng tôi là một đôi tình nhân nữa ấy chứ. Có ai thấu được nỗi đau khổ trong lòng tôi không, chỉ đây bị tên tiện nhân Lục Bách Nghiêu này sờ sảng ở ngay giữa phố!

“Trang viên Tử Kinh.” Được lắm, sống ở nơi mắc tiền như vậy, đồ phá gia chi tử!

Tôi còn chưa kịp mở miệng, Lục Bách Nghiêu lại phun thêm một câu: “Tối nay ba mẹ tôi có nhà, không được tiện lắm.”

Anh ta nghĩ linh tinh cái gì thế?

Tôi toát mồ hôi lạnh đầy đầu, trong nháy mắt cảm thấy gió đêm lạnh lẽo cũng không bằng cái miệng hung ác của Lục Bách Nghiêu!

Hơi thở nóng bỏng của anh ta cứ vẩn vít quanh vành tai, rõ là mờ ám, mặt của tôi cũng nhanh chóng tái mét. Không làm cách nào gỡ được con bạch tuộc này ra, không cẩn thận bị sắc đẹp dụ dỗ mà trúng chiêu, giờ muốn thoát thân cũng khó.

Đứng ở cửa trước vịn vẹo vắt vả một hồi mới gọi được taxi, tôi vội vàng đẩy Lục Bách Nghiêu vào trong xe, nhưng không ngờ tên này sống chết không chịu buông tay: “Tôi với anh cùng vào xe, anh thả tay ra trước đi.”

Thuyết phục mãi, sau khi ngồi yên vị ở ghế sau, Lục Bách Nghiêu mới thả lỏng tay. Tôi vội vàng nói với tài xế taxi một câu: “Trang viên Tử Kinh”, rồi nhanh chóng mở cửa xe lao ra, lấy tốc độ chạy nước rút 100m mà trốn đi thật xa cái chỗ đầy thị phi này.

Chạy miệt mài, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng của Lục Bách Nghiêu cuốn theo làn gió: “Hạ Cận, cô chờ đó cho tôi!”

Lục Bách Nghiêu, anh nghĩ tôi ngu hay sao mà chờ anh hả?

Chạy được một hồi, thấy tình hình có vẻ ổn, tôi mới dừng lại đón xe taxi để về nhà. Rón rén mở cửa thật khẽ, phòng khách tối đen như mực đột nhiên sáng bừng, ngẩng đầu lên đã đụng phải đôi mắt giết người của mẹ già!

“Mẹ, sao mẹ vẫn chưa ngủ?” Tôi nhìn Lão Phật Gia nhà mình miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Không ngờ muộn thế này rồi mà mẹ già vẫn còn thức chờ tôi về. Xem ra hôm nay không trải qua một trận “Nghiêm hình tra khảo” thì đừng nghĩ tới việc chui vào trong chăn ấm mà ngủ.

“Tôi còn chưa hỏi cô ... cô còn hỏi trước nữa à? Cái con bé này, dám nói hôm nay không có thời gian, làm tôi phải hủy buổi xem mắt đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Bây giờ lại về trễ như vậy, là đi đâu, hả?” Lão Phật Gia hai tay chống nạnh, vắn hỏi gắt gao, chạy không thoát rồi.

“Mẹ, con đâu có đi chơi lêu lổng, là đi xã giao với công ty mà!”

“Xã giao, xã giao, suốt ngày chỉ đi xã giao. Đi xã giao cũng có lỗi về được thằng con rể nào không?”

“Mẹ, rốt cuộc con có phải con ruột của mẹ hay không? Sao mẹ cứ mong ngóng gả con đi ra ngoài thế?” Tôi bất mãn quệt miệng, vút cái túi sang một bên, ngồi phịch xuống ghế sofa. Cả ngày hôm nay đã như đi đánh giặc, về đến nhà còn không được nghỉ ngơi. Đúng là càng ngày càng thấy nản.

“Cô nhìn lại mình xem năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi, có nhớ con bé tiểu Mai học cùng trung học với cô trước kia không? Hai ngày trước tôi gặp mẹ nó ở trên đường, cháu ngoại của bà ấy cũng được ba tuổi rồi. Nhìn người ta xong nhìn lại cô, aizz, từ nhỏ đã khiến tôi phải bận tâm. Lúc cô học trung học thì ba cô đi, bao năm như vậy một mình tôi nuôi nấng cô dễ dàng sao? Tôi.”

“Mẹ, ngày mai con đi xem mắt ngay, bảo đảm tự xách mình gả ra ngoài.” Tôi vội vàng đứng lên thẻ thốt với Lão Phật Gia. mấy câu kia mẹ già nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào tôi cũng ngoan ngoãn trúng chiêu.

8. Chương 6: Chương 6

Lão Phật Gia chỉ chờ nghe được câu này của tôi, lập tức tươi cười hơn hở, há miệng nói như súng liên thanh: “Đây mới là con gái ngoan của mẹ, mẹ giúp con liên lạc với người ta ngay đây. Mẹ nói con nghe, bạn của anh trai của bạn của con trai chú Lý cách vách nhà chúng ta không tệ đâu, cậu ta là nhân tài mà bệnh viện trung tâm thành phố mua về từ nước ngoài bằng giá cao đấy. Vừa vào bệnh viện đã là Phó chủ nhiệm, mà diện mạo lại cực kỳ đẹp trai nhé. Bây giờ trong nhà mà có thêm một người làm bác sĩ thì quá tốt rồi. Tranh thủ ngày mai là Chủ nhật, hai đứa gặp mặt nhau đi, tốt nhất là phải ấn định quan hệ luôn. Thời buổi này đàn ông tốt không còn nhiều đâu.”

Tôi nghe tới mức buồn ngủ, sắp 12 giờ đêm đến nơi rồi; lấy lý do ngủ muộn sẽ ảnh hưởng tới nhan sắc, rốt cuộc Lão Phật Gia cũng chịu gượng cao đánh khệ bỏ qua cho tôi. Nhưng rạng sáng ngày hôm sau, khi vẫn còn đang trong giấc mộng vui về trò chuyện với Chu công, tôi đã bị Lão Phật Gia lôi ra khỏi giường không thương tiếc, thức giục liên tục mau chóng trang điểm, thay quần áo.

Cuộc hẹn diễn ra vào lúc mười một rưỡi trưa, nhưng bây giờ mới có sáu giờ sáng mà!!!

Đúng giờ hẹn, tôi mặc một chiếc váy dài màu trắng —— do Lão Phật Gia nhà tôi dày công “chuẩn bị” từ trước, đi trên đôi giày cao gót 5cm, bước “lộc cộc lộc cộc” tiến vào phòng ăn. Bắp đùi tôi lúc này lạnh đến mức không còn cảm giác gì nữa. Tuy cái váy này kiểu dáng rất đẹp, nhưng hiện giờ đang là giữa mùa đông, sao mẹ già có thể để cho tôi mặc cái váy chỉ để làm cảnh chứ không có tác dụng giữ ấm như vậy chứ. Đúng là khốc không ra nước mắt.

“Hoạt bát lên một chút, đừng nghiêm túc quá.” Lão Phật Gia đi ngay theo đằng sau chỉ đạo hành động, đến khi tới chỗ hẹn tôi mới biết; lần này không phải chỉ có hai người gặp mặt, mà là cuộc gặp gỡ của cả hai gia đình. Tôi và mẹ già còn chưa tới bàn ăn, đã thấy một đoàn người bên nhà trai ngồi đợi sẵn. Ngồi ở giữa là một người đàn ông có diện mạo tuấn tú, nếu tôi đoán không lầm thì chắc hẳn đó là đối tượng hẹn hò mà Lão Phật Gia giống trống khua chiêng sắp xếp cho tôi đây.

Đứng xa xa nên mới chỉ cảm thấy dáng dấp người này có chút quen mắt, khi tới gần mới phát hiện ra, không ngờ lại là Trương Húc!

Không phải chứ? Là anh sao?

“Hạ Cận, đã lâu không gặp.” Khi Trương Húc đứng dậy chào hỏi, tôi có cảm giác thế giới xung quanh mình thật hỗn loạn. Vất vả nửa ngày trời, đối tượng hẹn hò của tôi lại là bạn ngồi cùng bàn hồi trung học —— Trương Húc!

Lúc đó bất chấp tôi làm rơi bút bao nhiêu lần, nam sinh này cũng sẽ khom lưng cúi xuống nhặt giúp;

Khi tôi không tập trung bị thầy giáo kêu đứng lên trả lời câu hỏi, nam sinh này lại lặng lẽ nhắc đáp án cho tôi;

Người này giống hệt như ánh dương mùa đông, sưởi ấm những năm tháng học trung học đó.

Chúng tôi đã từng lặng lẽ ngồi cạnh nhau trong lớp học, yên lặng nghe thời gian chậm chậm trôi qua; hôm nay chúng tôi ngồi đối diện nhau trong buổi xem mắt, lấy kết hôn là mục đích trao đổi giữa hai gia đình.

Tôi nhìn khuôn mặt tuấn dật, vóc người cao lớn, đôi mắt vẫn dịu dàng như nước của anh, cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Lúc mở miệng nói chuyện bỗng nhiên thấy giọng mình run run: “Trương. Trương Húc, không ngờ lại là anh.”

Người tôi từng thích nhiều năm như vậy đang sống sờ sờ đứng trước mặt tôi!

“Tôi biết người đó là em.” Tôi nhìn anh, thật lâu về sau mới biết, câu này anh mới nói được một nửa. Câu hoàn chỉnh là —— bởi vì biết đó là em cho nên tôi mới tới đây.

“Sao thế, hai đứa quen nhau à?” Lão Phật Gia đứng ở đằng sau, ghé lại gần nhỏ giọng hỏi.

“Mẹ, là Trương Húc đó, bạn ngồi cùng bàn với con hồi trung học.” Tôi quay đầu lại, giới thiệu với mẹ già.

Lão Phật Gia khó tin nhìn Trương Húc một hồi lâu, rốt cuộc cũng nhận ra. Khi tôi học trung học, Lão Phật Gia cũng tới trường đưa cơm trưa cho tôi mấy lần, tất nhiên đã từng gặp qua Trương Húc: “Thì ra là Trương Húc? Trưởng thành đẹp trai thế này rồi sao? Hai đứa là bạn học cũ của nhau, thật đúng là duyên phận!”

“Đúng vậy, đúng vậy, con gái nhà chị càng lớn lại càng xinh đẹp nha.”

9. Chương 7: Chương 7

Cùng đi với Trương Húc tới đây có mẹ và cô của anh, hiện giờ, hai người họ đang cùng Lão Phật Gia nhà tôi trò chuyện rôm rả, để lại tôi với tâm trạng căng thẳng hồi hộp ở lại với Trương Húc bốn mắt nhìn nhau.

Nhiều năm như vậy không gặp, tôi cứ nghĩ rằng sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng tới khi thực sự gặp nhau tôi lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu; chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập “thình thịch” ở trong lồng ngực.

“Mấy năm nay em sống thế nào?” Giọng nói của Trương Húc như gió xuân bay xa mười dặm.

“Rất tốt, anh thì sao? Sau khi chuyển trường thì đi đâu?”

“Tôi lên thành phố học lớp mười hai, sau khi học hai năm Đại học thì đi sang Anh trao đổi sinh viên, vừa mới về nước mấy tháng trước.”

“À.”

“Hạ Cận, có thể được gặp lại em, thật tốt quá.” Ánh mắt của Trương Húc sáng rực nhìn thẳng tôi, chăm chú tới mức khiến lòng tôi run rẩy, nhất thời không biết nên trả lời ra sao. Anh ấy. lại nói “Có thể được gặp lại tôi, thật tốt quá”..... Trong nháy mắt, tôi có cảm giác như trên đỉnh đầu mình nở một bông hoa sáng lạn rực rỡ, sáng đến nỗi làm tôi hoa mắt suýt mất cả phương hướng.

Trong lòng âm thầm tưởng tượng, nếu Trương Húc mặc chiếc áo blouse trắng thì không biết sẽ trông như thế nào nhỉ?

Sớm biết anh làm bác sĩ thì khi đăng ký thi Đại học, tôi đã học hộ lý rồi!

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Lão Phật Gia không vui trợn mắt nhìn tôi một cái. Tôi vội khom lưng nói xin lỗi với mọi người rồi nhanh chóng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Này tiểu Hạ tử, ở thành Đông có cửa hàng bách hóa mới khai trương đấy, giảm giá nhiều lắm, chúng ta ra đó càn quét đi!” Đồng Yến kích động nói một tràng. Bình thường cô nàng vẫn gọi tôi là “tiểu Cận”, thỉnh thoảng thì gọi là “Hạ tiểu Cận”, chỉ có những khi hưng phấn bất thường mới ríu rít kêu một tiếng “tiểu Hạ tử”. Tuy rằng cái biệt danh này tôi nghe thấy cực giống “tiểu hạt tử” (người mù nhỏ)!

“Mình không đi!” Tôi rất nghiêm túc cự tuyệt.

Sắc đẹp ở ngay trước mắt, sao tôi có thể dễ thứ phạm tục như “giảm giá ở cửa hàng bách hóa” làm nhiễu loạn tầm mắt được cơ chứ!

“Ồ, tối hôm qua chăm sóc Thái tử gia hưng phấn quá nên giờ kiêu ngạo rồi đấy hả ~” Đồng Yến không biết xấu hổ ở trong điện thoại treu ghẹo nhạo báng, “Tiểu Hạ tử, tiết lộ cho ‘bản cung’ biết một chút đi, tối qua ‘ngươi’ cùng với Thái tử gia đã làm những tư thế nào vậy?”

“Đồng Tiểu Yến, mình muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu!”

” ‘Đoạn tuyệt quan hệ’ là tư thế nào?”

“Muốn biết hả? Vậy tối nay đến nhà ‘chị’ đi, ‘chị’ sẽ dạy cho biết.”

Muốn cùng Đồng Yến so kè trình độ hạ lưu thì chỉ có thể hạ lưu hơn, vô sỉ hơn, mới có thể chiếm thế thượng phong trên vũ đài “vô mồm” này.

“Khụ khụ, được lắm, ‘tạ hạ’ cúi đầu nhận thua!”

“Đồng Tiểu Yến, cậu đoán thử xem, bây giờ mình đang làm gì?” Tôi hí ha hí hửng hỏi.

“Vận! Động! Kịch! Liệt!”

“Cậu có thể suy nghĩ trong sáng một chút được hay không hả? Hê hê hê, Lão Phật Gia dẫn mình đi xem mắt đấy!”

“Không phải cậu ghét nhất là đi xem mắt à? Sao hiện tại lại hưng phấn thế? Ô, hay là đang xem mắt ở bệnh viện tâm thần?”

“Cút! Quan trọng nằm ở đối tượng xem mắt ý! Cậu chắc chắn không ngờ được đâu! Là Trương Húc, Trương Húc đó!”

“Coi cậu kích động chưa kìa! Mà khoan, Trương Húc á? Là nam thần mà cậu thầm mến hồi trung học ấy hả? Ái chà, được lắm, tối hôm qua vừa chăm sóc Thái Tử Gia xong, hôm nay đã đi xem mắt nam thần ngay được. ‘Hoa đào nở thật là nhiều ~ tôi ở nơi đây chờ em trở lại, chờ em trở lại, chia bót cho tôi vận đào hoa ~’ ” Đồng Yến càng nói càng phấn khích, đến cuối cùng còn rống to lời bài hát của “Hoa đào nở thật nhiều”, dọa tôi giật mình suýt chút nữa phi ngay cái di động xuống đất.

“Ừ, là anh ấy! Nhưng hiện giờ mình căng thẳng quá, một mình đối mặt với anh ấy, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi rồi. Mà thôi, không nói chuyện với cậu nữa, mình tiếp tục đi xem mắt đây ~”

“Hạ Tiểu Cận, cậu trọng sắc khinh bạn!”

“Ai da, đầu năm nay tình bạn còn dễ vỡ hơn cả bánh quy xốp nha.” Tôi cường điệu than thở một tiếng.

“Hừ! Tên phản đồ không có nhân tính, vậy thì cút nhanh cút nhanh, chạy tới chỗ Trương Húc mà trải qua happy hour của mấy người đi, lão nương đây ôm phiếu giảm giá của cửa hàng bách hóa sống qua ngày là được rồi.”

Tôi cụp máy, đúng lúc định bỏ di động vào trong túi, thì tiếng chuông không mong đợi lại bất ngờ vang lên. Cho rằng Đồng Yến gọi lại nên tôi trực tiếp bắt máy mà không nhìn màn hình hiển thị: “Đại tiểu thư Đồng Yến à, cậu sao thế? Không phải mới nói để ỉn với Trương Húc trải qua happy hour sao? Vừa cúp điện thoại cái đã hồi hận luôn rồi à?”

Đầu bên kia điện thoại thật lâu cũng không có tiếng trả lời, tôi đang định nhìn thử màn hình xem sao thì liền nghe được một giọng nam quen thuộc, nhả từng chữ từng chữ, không nghe ra được cảm xúc: “Hạ Cận, tôi là Lục Bách Nghiêu.”

10. Chương 8: Chương 8

Tôi có thể nói tôi điên rồi không?

Chẳng hiểu sao sau khi nghe Lục Bách Nghiêu nói một câu đó tôi lại cảm thấy chột dạ?

“Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Cô ở cùng với Trương Húc đấy à?”

“Tôi hỏi anh, làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Có phải cô ở cùng với Trương Húc hay không?”

“Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Hạ Cận, vì để trông xinh đẹp mà ăn mặc ít như vậy ra ngoài gặp Trương Húc giữa mùa đông này, cô cũng được lắm!”

“Hả, sao anh biết.” Tôi mới nói được một nửa, liếc mắt đã thấy Lục Bách Nghiêu toàn thân tây trang đen trắng thơm, đang đứng ở phòng ăn chính trên lầu hai của cao ốc đối diện. Mà phía sau anh ta còn có một người phụ nữ mặc váy đỏ xinh đẹp, tóc xoăn nhẹ, thật quá mỹ lệ. Tuy rằng khoảng cách có hơi xa, nhưng vẫn có thể thấy được vóc dáng nóng bỏng của cô ta không phải là thứ mà mấy người phụ nữ như chúng tôi có thể mơ ước được.

Anh ta kêu tôi mặc ít ấy à, rõ ràng người phụ nữ váy đỏ bên cạnh anh ta còn mặc ít hơn ấy chứ!

“Lục Bách Nghiêu, tôi từng nói là tôi không thể mặc thế này à?” Dứt lời liền trực tiếp ngắt máy, tôi xoay người bước vào phòng ăn.

Đúng là âm hồn bất tán!

Tới chỗ nào cũng có thể đụng phải tên tiện nhân này!

Ngồi lại vào chỗ cũ, mẹ già lập tức vươn tay lên véo vào đùi tôi một cái: “Nghe điện thoại của ai mà lâu như vậy? Có biết Trương Húc phải chờ con bao lâu không?”

“Là điện thoại của Đồng Yến. Mà mẹ, rốt cuộc thì con có phải là con ruột của mẹ hay không?” Dù sao cũng đang ở bên ngoài, nên nói chuyện với Lão Phật Gia tôi cũng không thể quá lớn tiếng, chỉ có thể đau khổ nhìn cái tay véo đùi tôi càng ngày càng chặt!

Tôi đau đến hít sâu một hơi mà vẫn không dám ho he, Lão Phật Gia liếc mắt nhìn lướt qua một lượt rồi nhỏ giọng nói: “Ngồi đây trò chuyện với Trương Húc đi, năm nay không gả được ra ngoài thì mẹ đuổi con ra khỏi nhà!”

Cùng mẹ già thảo luận chuyện xem mắt này, tôi lại có cảm giác mình đang được bán phá giá. Thật không biết tôi có phải là đồng thịt vô tình rơi xuống người mẹ già hay không. Khi còn bé bà luôn nói tôi được nhặt từ trong đồng rác về, càng ngày tôi lại càng hoài nghi, chắc không phải tôi được nhặt về thật đấy chứ?

Lão Phật Gia vừa dứt lời, mắt cũng thấy Lục Bách Nghiêu đang hùng hùng hổ hổ đi tới, đột nhiên anh ta chụp một vật vào đầu tôi: “Tối hôm qua cô để quên khăn quàng cổ ở chỗ tôi, lần sau đừng bắt cẩn như vậy.”

Tôi ngẩn ra, đúng là khăn quàng cổ của tôi, nhưng nó đã bị người khác trắng trợn cướp đoạt, bây giờ anh ta còn không biết xấu hổ nói tôi để quên?

Tôi trừng lớn mắt nhìn Lục Bách Nghiêu, còn anh ta mặt không đổi sắc, nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh tôi, lông mày nhướng lên, dáng vẻ y như một đại thiếu gia phong lưu hào phóng.

Thật không ngờ, vì một câu nói kia của anh ta mà khuôn mặt tất cả mọi người trong bữa tiệc nháy mắt đổi sắc!

Nếu lúc này mà còn chưa nhận ra “thằng nhóc” Lục Bách Nghiêu kia đặc biệt tới đây để “đập phá quán”, thì hơn hai mươi năm tôi sống trên cõi đời này có thể vứt đi luôn rồi!

“Anh đang làm cái trò gì thế?”

“Trả khăn quàng cổ cho cô mà.” Lục Bách Nghiêu chớp đôi mắt hoa đào, ánh mắt muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

“Bây giờ đưa xong rồi đấy, anh có thể đi được chưa?” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta. Tên tiện nhân này, dám phá hỏng “hoa đào” của tôi! Chưa nghe thấy người xưa đã nói “Thà hủy một ngôi miếu chứ không hủy đi một mối lương duyên” hay sao? !

“Tôi thấy hơi khát, ngồi tạm uống ly trà nghỉ ngơi một lát đã. Cô cũng phải nhìn lại xem quan hệ của hai chúng ta là thế nào chứ.” Lục Bách Nghiêu ái muội nâng cằm của tôi, làm tôi dựng đứng cả tóc gáy, còn không quên ngoắc ngoắc nhân viên phục vụ, “Cho tôi một ly trà.”

“Làm nhanh để anh ta uống cho xong đi!”

Về mặt Lục Bách Nghiêu vô cùng thanh thoi, trong những người đang có mặt ở đây, xem ra cũng chỉ có anh ta là bình tĩnh được như vậy đi: “Chắc chắc chắc, sao lại vô tình như vậy chứ? Tối hôm qua chúng ta trò chuyện rất cởi mở thân thiết cơ mà.”

11. Chương 9: Chương 9

Tối hôm qua?

Câu cuối cùng mà tên này nói tối hôm qua hình như là “Cô chờ đó cho tôi! ”

Tên này quyết tâm đến để trả thù đây mà!

Quả nhiên, thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội với Lục Bách Nghiêu!

Tên yêu nghiệt có thù tất báo!

“Bách Nghiêu, đã lâu không gặp.” Trương Húc ngồi đối diện, nhẹ nhàng nói.

Lục Bách Nghiêu làm bộ như bây giờ mới thấy Trương Húc, gương mặt tràn đầy “kinh ngạc”: “Trương Húc, là cậu sao? Trở về lúc nào thế? Nhiều năm không gặp, hôm nào chúng ta phải đi uống một bữa mới được!”

“Mới về mấy tháng trước.” Trương Húc cười thật ảm áp, cho dù ở trong hoàn cảnh lúng túng như vậy, anh vẫn duy trì phong độ của mình.

Tôi chống cằm nhìn Trương Húc, ánh mắt bắn ra vô số “hình trái tim”. Thật không hổ là nam thần tôi thầm mến nhiều năm, đẹp trai quá đi!

“À mà.” Lục Bách Nghiêu quét mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng, lơ đãng hỏi, “Mấy người đang.....?”

“Này cậu, chúng tôi đang xem mắt đấy. Nếu cậu không ngại thì để cho bọn họ ngồi riêng nói chuyện một chút được không?” Đúng lúc này cô của Trương Húc bước ra ngoài để phá vỡ khó xử, nhưng cô không biết là, từ trước tới giờ, tên Lục Bách Nghiêu vô lại kia, đối với việc làm hỏng chuyện tốt của người khác thì luôn vui vẻ làm không biết mệt, “Xem mắt à? Hay nhì? Vậy cháu cần phải ở đây quan sát mới được.”

“Chuyện này. có phải không được thích hợp lắm hay không?” Lão Phật Gia miễn cưỡng cười cười. Còn nói tới mức đó thì Lục Bách Nghiêu đã nâng hai chữ “vô lại” lên một tầng ới rồi.

“Di à, mọi người không cần để ý đến cháu ... cháu không ngại gì đâu.” Lục Bách Nghiêu cười vô cùng hài lòng, còn không quên thúc giục nhân viên phục vụ, “Trà mà tôi gọi đâu?”

“Cái này.” Ngay cả mẹ Trương Húc cũng tham gia chiến đấu, thương lượng đề nghị, “Nếu vậy thì cậu cùng chúng tôi sang bàn kia uống trà, để cho hai người họ ngồi đây nói chuyện được chứ?” Ba bác gái đấu với một người đàn ông, chỉ là họ đã đánh giá thấp năng lực chiến đấu của Lục Bách Nghiêu rồi: “Chỗ này quan sát là tốt nhất, cháu đã ngồi xuống rồi thì ngại di chuyển lắm. Các dì cứ nói chuyện tự nhiên đi, không cần phải để ý đến cháu ... Cháu chỉ uống trà thôi, sẽ không nói gì đâu.”

Đây mà gọi là “không nói gì đâu” à? Rõ ràng một mình anh ta nói luận thuyết suốt này giờ, lại còn to mồm được thế đấy!

“Trương Húc, nếu vậy. chúng ta đổi bàn nhé?” Tôi lên tiếng hỏi. Hôm nay là ngày rất quan trọng đối với tôi, đừng có nói là Lục Bách Nghiêu, chứ có mười Lục Bách Nghiêu cũng phải ngoan ngoãn nhường đường cho tôi!

“Được.” Trương Húc đứng lên, nhìn về phía mọi người nói “Chúng con xin phép”, sau đó gọi nhân viên phục vụ tìm một chỗ trống.

“Chỗ này không khí thật tốt, đúng là sáng khoái tinh thần!” Chỉ cần thoát khỏi tên sao chổi phiền toái Lục Bách Nghiêu kia thì chỗ nào cũng là Thiên đường hết.

“Có muốn ăn chút gì không, chúng ta chọn món ăn nhé.” Trương Húc cười nhẹ.

“Được.” Tôi nhận lấy quyển thực đơn Trương Húc đưa tới, hào hứng chọn lựa.

“Hạ Cận?”

“Hửm?” Ánh mắt của tôi rời khỏi quyển thực đơn, ngược mắt lên nhìn Trương Húc.

Có vẻ như anh muốn nói với tôi điều gì đó, nhưng ấp úng thật lâu cũng chỉ thốt ra được mấy từ đứt quãng: “Thật ra thì, tôi.”

Này là đôi mắt nhỏ hút hồn, này là khuôn mặt trắng hồng hào, thật khiến lòng người nhộn nhạo nha

~Tôi lặng lẽ đưa tay véo một cái thật mạnh vào đùi của mình, xác định rõ không phải bản thân đang nằm mơ. Nam thần mà tôi nhớ thương, hôm nay lại an vị ngồi ở trước mặt tôi. Muahahaha ~~ ông trời thật tốt với tôi quá!

“Nhân viên phục vụ, sao trà này lại khó uống như vậy.... Đổi cho tôi ly khác!” Trương Húc mãi mới nói được một nửa, thì một giọng nói đột nhiên chen ngang vang lên bên tai. Gì đây? Tại sao lại là Lục Bách Nghiêu?! Tên này ngồi ở bàn bên cạnh từ lúc nào vậy? !

Nhận ra ánh mắt của tôi và Trương Húc đều hướng về phía anh ta, Lục Bách Nghiêu bình thản nhìn lại. Ngoài mặt có vẻ nhàn nhã không gợn sóng, nhưng rõ ràng trong mắt tràn đầy sự đắc ý: “Hai người để ý tới tôi làm gì ... tôi đang uống trà thôi mà.”

12. Chương 10

“Chúng ta tiếp tục, đừng để ý đến anh ta!” Tôi chán ghét dời ánh mắt, nhìn Trương Húc nói, “Đúng rồi, anh muốn nói gì với tôi?”

“Tôi muốn nói, thật ra từ hồi học trung học tôi” Trương Húc hít sâu mấy hơi, lấy hết dũng khí mở miệng.

“Nhân viên phục vụ, tại sao có mỗi ly trà mà cũng khó uống quá vậy? Tôi cứ uống như thế không phải là có lỗi với dạ dày của mình sao?” Lục Bách Nghiêu vắt chéo hai chân, bộ dạng đại gia khó tính.

Aiz, lại bị cắt ngang!

Tôi hất mặt nhìn chằm chằm Lục Bách Nghiêu, muốn dùng ánh mắt ép anh ta đi nhanh một chút.

“Hạ Cận, cô trừng tôi làm gì? Trà ở đây thật sự rất khó uống, cô trợn mắt lên như vậy cũng vô dụng thôi.”

“Khó uống thì đi ra đi!”

Tên Lục Bách Nghiêu này đúng là một kẻ thích chuốc phiền toái vào người mà, đang ăn ở nhà hàng bậc nhất thành phố không thích thì thôi, cứ chạy sang đây ngồi chê ông chê eo trà của người ta là sao. Thái Tử Gia của thời buổi này đúng là càng ngày càng khó hiểu!

“Không được, không được. Nếu trà đã khó uống thế này thì cứ đổi liên tục đến chừng nào tôi hài lòng mới thôi.”

“Theo tôi thấy, hay là anh đến phòng bếp luôn đi, tay cầm dao thái chém dây điện cho tóa lửa ra, đáng về đó thích hợp với anh lắm đấy.”

“Đề nghị hay, tôi đi thử một chút.” Lục Bách Nghiêu bất chợt đứng dậy, bước nhanh rời đi.

Ồi tốt quá, trải qua ngàn vạn cay đắng, cuối cùng cũng đuổi được tên ôn thần chuyên phá hư chuyện tốt của mình đi rồi: “Chúng ta tiếp tục nói chuyện đi, kệ anh ta. Suốt ngày đi phá đám người khác, thật khó ư.”

“Tôi lại thấy hai người nói chuyện rất hợp nhau.” Trương Húc vô ý thốt ra.

“Đâu phải anh không biết, hai chúng tôi cứ gặp nhau là lại cãi vã, nhìn thấy nhau đã ghét thì làm sao nói chuyện với nhau được! Từ hồi trung học đã vậy, bây giờ chỉ có tệ hơn!”

Trương Húc thấy đáng về nói chuyện của tôi, không nhịn được cười ra tiếng: “Bộ dạng này của cô thật đáng yêu.”

“Tôi” Nguy rồi, mới vừa rồi tôi quên mất phải tỏ ra “Hiền lương thực đức, dịu dàng động lòng người”, bất giác để lộ bản tính ra rồi!

Nhưng nụ cười này của nam thần lại khiến cho trái tim nhỏ bé của tôi được một phen nhộn nhào.

“Đúng rồi, anh vừa muốn nói gì với tôi?” Tôi cười nhẹ, nhìn vào đôi mắt tỏa sáng của anh.

“Hạ Cận, từ khi bắt đầu học trung học, tôi cảm thấy em”

“Xin lỗi, đây là món hai vị đã gọi. Chúc hai vị ngon miệng.” Lại bị cắt đứt! Nhân viên phục vụ ở một bên tươi cười nhẹ nhàng. Thiếu tế nhị quá, nhân viên ở đây không biết nghệ thuật nhìn mặt khách hàng sao, chúng tôi đang trong thời khắc mấu chốt đấy? Còn gì gọi là bữa ăn tối vui vẻ nữa!

“Thôi, sau này hãy nói.” Trương Húc chuyển thức ăn qua trước mặt tôi, cười dịu dàng, “Nhân lúc còn nóng thì ăn mau thôi.”

Nam thần lên tiếng, tôi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gạt đầu, coi món ăn trong mâm như tên Lục Bách Nghiêu chết tiệt kia, dùng đũa ra sức chọc, ra sức đâm, chọc chọc đâm đâm!

“Hạ Cận?”

“Hả?” Tôi mờ mịt ngược mắt.

“Món này rất khó ăn sao?” Trương Húc ân cần hỏi.

“Không có. Không có.” Tôi lắc đầu, thật ra mùi vị cũng không tệ.

“Thế sao trông em như thấy chết không sờn vậy?”

“.”

“Phòng bếp cháy rồi, mọi người chạy mau!” Không biết là người nào kêu lên, gần như ngay lập tức, toàn bộ người trong nhà hàng nhảy dựng lên, chen lấn chạy ra ngoài. Giữa trưa, người đến dùng cơm cũng không ít, tất cả đổ dồn về phía cửa chính, khung cảnh này thật giống như biển người rầm rộ đi dự lễ Quốc khánh.

“Cháy rồi sao?” Không thể nào, chẳng lẽ ông trời cũng đang đối nghịch với tôi?

“Đừng lo lắng, chúng ta cứ đi theo mọi người đi, không có việc gì đâu.” Trương Húc nhanh chóng đứng lên, kéo chặt tay của tôi, hô về phía đám người, “Mọi người bình tĩnh, đừng chen lấn nhau.”

“Mẹ tôi đâu?” Tôi vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Lão Phật Gia trong đám người đang náo loạn, ánh mắt lướt qua phòng bếp, đúng lúc bắt gặp gương mặt bị hun khói đến đen thui của Lục Bách Nghiêu. Anh ta còn cười thật tươi vẫy vẫy tay với tôi

13. Chương 11

“Không sao, cổ họng bị hun khói, uống thuốc hai ngày sẽ đỡ thôi.” Trương Húc mặc áo blouse trắng, kiểm tra cho Lục Bách Nghiêu xong rồi kết luận.

Bởi vì tên đàn độn Lục Bách Nghiêu này, mà cái ngày đẹp đẽ ở bên Trương Húc cùng nhau chuyện trò của tôi bị anh ta phá cho hỏng hết. Bây giờ còn phải cùng anh ta vào bệnh viện khám cổ họng! Tuy rằng tôi rất muốn nhìn Trương Húc khoác chiếc áo blouse trắng, nhưng không phải là bây giờ!

“Ngày mai... đã..... đỡ được chưa? Tôi còn phảichủ trì hội nghị.” Lục Bách Nghiêu khó khăn hỏi.

Hôm nay cổ họng bị hun khói đến mất tiếng, mới đầu còn nói được chút, càng về sau tiếng nói càng nhỏ, cuối cùng nghe không rõ nữa.

“Uống thuốc đầy đủ sẽ bình phục rất nhanh.” Đôi tay Trương Húc để ở trong túi áo, gạt đầu một cái, “Tôi đi ra ngoài trước, Hạ Cận, em ở đây với anh ta, nếu không bận tôi sẽ qua đây.”

“Được.” Mắt thấy nam thần từng bước rời khỏi mình, mà tôi chỉ có thể đứng tại chỗ cúi đầu dậm chân, tâm trạng quá đau khổ!

“Lục Bách Nghiêu, kể chuyện gây họa này!” Sau khi Trương Húc đi xa, tôi liền lộ ra diện mạo thật sự, nhìn chăm chăm anh ta, tức giận ngút trời. Nếu không phải vì anh ta, giây phút vui vẻ của tôi có bị phá cho tan nát thế không?

“Hạ Cận kia, cô dám nói chuyện này không liên quan gì tới cô không?” Kệ cho cổ họng đau rát, Lục Bách Nghiêu vẫn gân cổ lên, hùng hổ tranh cãi với tôi, “Tay cầm dao thái chém dây điện, không phải là ý tưởng của cô à? Thật không ngờ, ông đây anh mình một đời, vậy mà cũng đi chém dây điện cho tóa lửa.”

“Sao tôi biết anh sẽ đi làm thật?” Mặc dù tên Lục Bách Nghiêu này chẳng hề đứng đắn, nhưng tối thiểu đầu óc vẫn còn dùng tốt, hôm nay bị lừa đá rồi sao?

“Newton đã từng nói, chân lý là biển rộng, khiến cho ta không nhận ra sự thật nằm ngay trước mắt, mặc ta đi tìm kiếm.” Cái mặt vô lại đáng ghét hất lên khiêu khích.

“Có lẽ anh nên đợi ở dưới cây táo, có quả nào nó rớt xuống đập vào đầu thì khỏi phải tìm!”

“Đề nghị này là cô nói, nhớ đấy nhé, cô có thể coi là chủ mưu, tôi là tòng phạm thôi. Thật ngại quá, nếu sau này cảnh sát tới lập biên bản, tôi phải khai ra cô rồi. Chậc chậc chậc, cố ý phóng hỏa, tội này không nhẹ đâu.” Lục Bách Nghiêu nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, vẻ mặt mãn nguyện.

“Lục Bách Nghiêu, rõ ràng đầu óc của anh có vấn đề mới đi đốt quán của người ta, còn muốn hắt nước bẩn lên đầu tôi à?” Bàn về trình độ vô sỉ, Lục Bách Nghiêu nhận thứ hai thì ai dám đứng thứ nhất?

“Thế nào, cô quên ông đây “hành tẩu giang hồ” có một tuyệt kỹ bí truyền là nói láo à?”

“Lục! Bách! Nghiêu!”

“Ồ, gọi ông đây có chuyện gì?”

“Tôi” Tôi thở dài một cái, cuối cùng vẫn không có chí khí nói một câu, “Tôi đi rót ly nước cho anh.”

“Thế mới ngoan, tốt nhất cô nên nghe lời, tôi có thể cân nhắc lại khi làm việc với cảnh sát.” Lục Bách Nghiêu nhận lấy ly nước, vô cùng hài lòng với bộ dáng yếu thế của tôi, nhìn cũng không thèm nhìn đã đưa nước vào trong miệng, “Á! Sao lại nóng như vậy?!”

“Ha ha, coi anh có chết không!” Tôi ngồi ở trên ghế, nhìn đáng vẻ anh ta nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa cười đến lạc giọng.

“Hạ Cận, ông đây sẽ không để yên cho cô!” Lục Bách Nghiêu hấp tấp dùng khăn giấy lau chùi áo len bị nước văng tung tóe, bị tôi chỉnh nhảy dựng cả lên.

“Ai bảo anh dám phá hỏng hình tượng của tôi, đáng đời!”

Lục Bách Nghiêu hung tợn nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt không vui mở miệng: “Hạ Cận, không phải cô thích Trương Húc thật đấy chứ?”

14. Chương 12: Lục Bách Nghiêu, Anh Không Cần Quá Đáng

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Việc tôi thích Trương Húc cho tới nay mới chỉ nói cho Đồng Yến nghe, nay bị Lục Bách Nghiêu hỏi trắng ra như vậy cho dù không soi gương cũng biết hiện tại mặt mình đỏ ửng rồi, căn bản là không thể gặp người: “Phải..... Ai cần anh lo!” Tôi quay người đi trốn tránh ánh mắt như điện xẹt đang phóng tới, tìm đập thành thích.

“Ồ, cái người nam nhân bà này cũng có lúc đỏ mặt?” Bộ dáng Lục Bách Nghiêu giống như Columbo phát hiện tâm lục địa đứng lên đi vòng ra phía trước tôi.

“Ai là nam nhân bà?” Tôi tức giận nhìn Lục Bách Nghiêu: “Anh có thể vũ nhục tôi nhưng không thể vũ nhục giới tính của tôi.”

Lục Bách Nghiêu chột lui ra sau một bước, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, vẻ mặt chân thành tha thiết: “Gia vũ nhục cô khi nào? Lời gia nói không phải là thật sao?”

“Lục Bách Nghiêu, anh không cần quá đáng.”

“Chắc, chắc, chắc, nhìn cô xem, có điểm nào giống phụ nữ?” Ánh mắt anh ta dừng lại tại nơi nào đó của tôi, vẻ mặt ghét bỏ. Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, không phải là đang xem ngực của tôi chứ?

“Lục Bách Nghiêu, tên lưu manh này!” Tôi vội vàng ôm ngực xoay người sang chỗ khác, đối với tên lưu manh này chỉ sợ tránh không kịp. Trình độ ghét bỏ của Lục Bách Nghiêu đối với tôi ngày càng tăng: “Yên tâm, cho dù gia là tên lưu manh thì đối với nam nhân bà cũng không có hứng thú.”

Tôi trả lời lại một cách mỉa mai: “Phiền anh xem lại mình một chút, xem thử mình có cơ bụng sáu múi hay không, thuận tiện đừng có tự hạ thấp chiều cao thẩm hại của mình.” Lời này so với anh ta không phải càng ác độc hơn sao? Who sợ Who?

Lục Bách Nghiêu tức đến giậm chân: “Gia cao 1m86, cô dám nói chiều cao gia thẩm hại.”

Tôi hỏi ngược lại một câu: “Lót thêm mấy miếng lót giày để tăng chiều cao vậy?”

“Cơ bụng sáu múi gia cũng có, muốn xem không, gia chịu thiệt thòi cởi quần áo cho cô kiểm tra?” Anh ta không biết xấu hổ nhìn tôi, vẻ mặt vô lại.

“Thôi đi, tôi sợ bị đau mắt hột.” Tôi vội vàng rời đi trốn tránh khỏi phạm vi công kích của anh ta.

“Không phải cô đã sớm bị rồi sao, sợ gì nữa?”. Anh ta làm mắt lé nhưng lại có một tia mỉa mai. “Lục Bách Nghiêu, nhìn anh tôi xem như rõ ràng một câu rồi: Đầu năm nay giá cả cái gì cũng tăng chỉ có anh là càng ngày càng hạ.”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

Trương Húc đẩy cửa bước vào nhìn thấy tôi cùng Lục Bách Nghiêu đang giương cung bạt kiếm dò hỏi: “Không phải hai người lại cãi nhau đấy chứ?”

“Tôi chỉ cãi nhau với người.” Lục Bách Nghiêu đưa mắt nhìn tôi thản nhiên trả lời.

“Ha? Bản thân tôi thì ngược lại, không chọn người mà chuyên chọn súc sinh để cãi.”

“Là người sẽ không nhàm chán tới mức cùng súc sinh cãi nhau.....trừ khi súc sinh cùng súc sinh âm ỹ.” Vì muốn kéo tôi xuống nước mà anh ta dùng tới cả chiêu tổn hại mình như vậy. “Diệt địch một ngàn, tự thương tám trăm” chiêu này quả thật anh ta dùng hết sức thành thạo.

“Lục Bách Nghiêu!”

“A. Tôi có nói cái gì sao? Tôi cái gì cũng chưa nói a!” Về mặt anh ta vô tội hỏi, tôi thật sự muốn đấm một cú vào mặt anh ta.

“Khụ khụ.....” Trương Húc ho khan vài tiếng nói với Lục Bách Nghiêu: “Cục công an phái người tới đây làm biên bản, nếu cậu cảm thấy thuận tiện thì mình cho họ vào.”

“Công dân hợp tác với cảnh sát là đương nhiên, tất nhiên là tiện rồi. Hạ Cận, cô nói có đúng không?” Lục Bách Nghiêu cười đến đắc ý nhìn về mặt khiếp đảm của tôi nhưng tôi vẫn mạnh miệng cãi bướng: “Đương nhiên, anh nhớ rõ phải nói chuyện thật tốt đấy.” Bốn chữ cuối cùng tôi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra.

“Nhất định, nhất định, tôi sẽ không phụ kỳ vọng tha thiết của cô.”

15. Chương 13: Sóng Lớn Mãnh Liệt

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Chuyện phóng hỏa thiêu cháy nhà ăn lần này mười mấy đầu bếp đều sớm rời khỏi hiện trường chỉ có người khởi xướng là Lục Bách Nghiêu bị hun khói đến tổn thương giọng nói. Chỉ có phòng bếp nhà ăn bị thiêu hủy cùng thảm bị đốt cháy nên khi lập biên bản cảnh sát cũng chỉ hỏi mấy câu đơn giản liền rời đi. Tôi đẩy cửa đi vào thì thấy Lục Bách Nghiêu đang ngồi bất chèo chân, bộ dạng đánh ghét, ngoài miệng còn nhai nhả gặm một quả táo.

“Anh cùng cảnh sát nói chuyện như thế nào?” Tôi đến gần hỏi.

“Cô muốn biết?” Anh ta cắn một miếng táo lớn, nhai từng chút từng chút, giọng nói ậm ờ, nói lui nói tới nhưng thật sự không thể nghe rõ được: “ Tôi không nói cho cô biết. Mau cầu xin tôi đi.”

“Đám cháy không chỉ làm bị thương cổ họng mà chắc còn làm hỏng đầu anh nữa đúng không?”

“Nha, chuyện bí mật như vậy đều bị cô phát hiện rồi.” Bộ dạng anh ta bỉ ổi cùng Vương Tiểu Tiệp trong phim “Thất tình 33 ngày” giống nhau như đúc. (:V)

“Ông trời ơi, mau thu hồi tên yêu nghiệt này lại đi.” Tôi nhảy lên đưa tay cầm quả táo đặt ở miệng mình cắn một miếng.

“Cô không biết người tốt sống không lâu, tại hoa lưu ngàn năm sao? Hạ Cận, nếu một ngàn năm sau chúng ta đều thành lão yêu tinh có lẽ tôi sẽ sửa tính trọng nữ khinh nam, biết đâu lại coi trọng cô, cái người giống nam nhân này thì sao?” Về mặt anh ta nghi hoặc nhìn tôi, muốn biết đáp án.

“Yên tâm, qua một ngàn năm thì ánh mắt của tôi cũng không kém tới trình độ đó.” Tôi vừa gặm táo vừa cùng Lục Bách Nghiêu cãi vả.

“Đúng rồi, Trương Húc bảo bố của cô đâu? Sao không thấy cậu ta đâu hết?” Đột nhiên Lục Bách Nghiêu bỗng nhớ tới chuyện này nói.

“Anh cầu tôi đi, cầu tôi đi. Dù có cầu xin tôi cũng không nói cho anh biết.” Tôi trực tiếp đem câu nói của Lục Bách Nghiêu trả lại cho anh ta.

Hắn đứng lên quăng lõi táo, oán hận nhìn tôi: “ Cũng chỉ có tiểu nhân và đàn bà là khó nuôi, trên đời này chắc cũng chỉ có cô là chiếm cả hai loại này a.”

Ai nha, thật ra ít khi Lục Bách Nghiêu bị ghen thành như vậy, vừa này còn mới tranh cãi nói tôi là nam nhân bà hiện tại lại hảo tâm cho tôi chuyển đổi giới tính, xem chừng cô nãi nãi tôi ở trong mắt hắn tám chín phần là không phân thắng bại rồi.

“Chị đây không có cùng em so đo a.” Tôi kiễng mũi chân khoát tay lên vai Lục Bách Nghiêu, người này không phải cao bình thường nha.

“ Với giới tính của cô cả đời này cũng không đảm đương nổi chị tôi đâu, nhiều lắm thì tôi cho cô làm tiểu đệ của tôi, mau gọi đại ca nghe một chút.” Lục Bách Nghiêu vuốt đầu tôi cùng với sờ đầu con cún không khác gì nhau cả.

“Lục Bách Nghiêu, anh.....” Tôi vừa định nói “Anh dừng tay” thì anh ta lại dùng động tác sờ đầu cún con, lời nói đã ra một nửa liền bị một âm thanh nũng nịu cắt đứt “Nghiêu Nghiêu~~”. Tôi hoảng sợ giống như sắp có một con sóng mãnh liệt đánh tới thì nhìn Thấy Lục Bách Nghiêu so với tôi còn hoảng sợ hơn, trực tiếp thẳng lên kinh hãi. Hai chúng tôi vội vàng tách ra làm cho con sóng mãnh liệt kia chụp hụt.

“Nghiêu Nghiêu, người ta tìm anh thật khổ, tại sao anh lại ở bệnh viện? Rốt cuộc là làm sao vậy? Có biết người ta lo lắng cho anh hay không??” Con sóng lớn này vừa tiến vào đã dựa vào người Lục Bách Nghiêu làm tôi bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo. “Nghiêu Nghiêu” tức thì tôi cảm giác người mình cứng ngay tại chỗ, nhớ tới vài ngày trước đó xem “Hàng xóm cũng điên cuồng”, cái vị sóng lớn trước mắt này chính là Lục Cơ Tháp Na (Lục Cơ Tháp Na viết tắt là Luna)

“Anh không sao. Không phải em về rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?” Đây là lần đầu tiên tôi thấy Lục Bách Nghiêu quần bách đến vậy, ha ha, cuối cùng cũng tới lúc tôi ngồi xem rồi. Tôi cắn nửa trái táo , ngồi ở cái ghế bên cạnh, có chút hăng hái xem buổi trình diễn sắp tới.

16. Chương 14: Không Cần, Người Ta Còn Xem Diễn Chưa Đủ

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

“Bởi vì người ta lo lắng cho anh cho nên trực tiếp tìm đến bệnh viện. Anh thế nào? Thương tích ra sao? Có nặng lắm không?” Con sóng lớn mặc một cái váy màu đỏ, cổ áo bên ngoài mở rộng, trước ngực là một con sóng lớn mãnh liệt, thật là hấp dẫn ánh mắt. Hóa ra Lục Bách Nghiêu thích loại này, ngực lớn, váy đỏ? Tôi tỉ mỉ nhìn ngực của tiểu thư này, vị này không phải là cô gái lúc trưa đứng bên người Lục Bách Nghiêu lúc anh ta nói chuyện điện thoại sao?

Ai, cuộc đời lúc nào cũng có thể gặp nhau mà đã gặp thì tất nhiên là có trò hay để nhìn rồi.

“Anh thật sự không có việc gì, em mau trở về đi.” Lục Bách Nghiêu cau mày trả lời, rõ ràng là không kiên nhẫn, chỉ tiếc vị tiểu thư ngực lớn này là một người không có nhân lực vẫn như trước quần quít lấy Lục Bách Nghiêu hỏi lung tung này nọ. Nếu không phải cố kị hai người đang đứng đối diện sẽ thấy được thì tôi đã lấy điện thoại ra quay lại chuyện này rồi.

“Anh khát, em rót giúp anh ly nước đi.” Sau khi Lục Bách Nghiêu bị dây dưa một hồi chỉ có thể tìm một cái cốc, đau khổ đỡ trán đuổi cô ta đi.

“Được rồi, người ta đi, anh phải đợi người ta nha.” Tiểu thư ngực lớn này lắc lắc eo nhỏ đi ra ngoài, bóng lưng kia muốn bao nhiêu đẹp có bấy nhiêu đẹp.

“Lục Bách Nghiêu, không ngờ anh thích loại này, ha ha, ngực lớn, eo thon, mắt to vô tội, giọng nói nũng nịu. Diễm phúc thật lớn nha~~!” Thật vất vả mới tóm được chuyện cười tốt như vậy, tất nhiên là tôi phải lợi dụng thật tốt rồi.

“Mẹ tôi đưa cô ta cho tôi làm đối tượng xem mắt.” Lục Bách Nghiêu nhắc tới vị “tiểu thư” này liền nghiêng rằng nghiêng lợi, bộ dáng này của anh ta thật là hiếm thấy: “Mau, giúp tôi thoát khỏi cô ta.”

“Không cần, người ta còn xem diễn chưa đủ đâu.” Tôi học giọng điệu của “Lục tiểu thư” cũng không sợ ghê tởm chết Lục Bách Nghiêu.

“Cô.....” Lục Bách Nghiêu trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt muốn phun ra lửa.

“Ai nha, lại còn uy hiếp người ta, người ta rất sợ đó ~~” Tôi chớp chớp hai mắt, hoảng sợ nhìn Lục Bách Nghiêu. Tôi chính là thấy chết không cứu đó, thế nào? Thì thế nào hả?

“Nghieu Nghieu, nước đây. Đúng rồi, hai người đang nói chuyện gì vậy? Tại sao không nói chuyện với người ta.” Bản chính “tiểu thư” đang cầm một ly nước trở về, mở đôi mắt to ngập nước vô tội nhìn sang tôi rồi lại nhìn sang Lục Bách Nghiêu.

“Không có gì, các người cứ tiếp tục tán gẫu, không cần để ý đến tôi.” Tôi khoát tay, vừa cần tảo của mình vừa xem cuộc vui, thuận tiện đem ghế dựa dịch chuyển ra xa mấy tấc để ngăn ngừa lửa giận của Lục Bách Nghiêu đốt tới.

“Tiểu thư” cẩn thận đem ly nước tới trước mặt Lục Bách Nghiêu: “Nghieu Nghieu, đến đây, chúng ta uống nước đi.”

“Luna, anh có chuyện muốn nói với em.” Về mặt Lục Bách Nghiêu trịnh trọng, anh ta gọi “Luna” làm tôi thiếu chút nữa đem cái lõi tảo gặm dư trực tiếp nuốt xuống bụng. “Tiểu thư” này thật sự tên là Luna?! Nhân tài a!

“Đáng ghét, anh có lời gì muốn nói với người ta? Người ta sẽ thẹn thùng nha!!!” Về mặt “tiểu thư” thẹn thùng, khi nói chuyện mặt đã đỏ một nửa tuy là không phân biệt được đỏ thật hay là vì đánh má hồng.

Lục Bách Nghiêu xoẹt một cái trực tiếp đem tôi từ trên ghế túm lên: “Kỳ thật người này là bạn gái của anh.”

“Rầm” một tiếng, tôi đem cái lõi tảo còn cắn dở trong miệng thật sự nuốt xuống bụng rồi.

17. Chương 15: Người Này Lại Chiếm Tiệm Nghi Của Tôi

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

“Tiểu thư” mở cặp mắt to ngập nước, vô tội chớp chớp nhìn tôi, trong hốc mắt nhanh chóng chảy lệ.

“Đây không phải là sự thật, cô đừng tin anh ta, tôi với người này một chút quan hệ đều không có.” Vừa nuốt cái lõi tảo, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đều không thoải mái nhưng rõ ràng bị người khác hiểu lầm quan hệ của tôi cùng Lục Bách Nghiêu thì lại càng không thoải mái hơn nữa, vội vàng xua tay giải thích, tôi chỉ muốn im lặng làm người xem cuộc vui cũng không muốn làm tiểu tam hoành đảo đoạt ái.

“Nghieu Nghieu. Chuyện này.....là thật sao?”

Lục Bách Nghiêu đưa tay ôm chầm lấy bả vai tôi đem tôi kéo vào trong ngực, sức của anh ta lớn, tôi căn bản không thể giãy ra được. Anh ta nhìn “tiểu thư” nói rõ ràng từng chữ: “Là thật. Cô ấy là bạn gái của anh. Bởi vì mẹ anh không thích cô ấy cho nên cũng không thừa nhận bọn anh, lại giới thiệu cho anh nhiều loại đối tượng kết hôn. Em cũng là một trong số đó.” Ánh mắt anh ta chuyển đến trên người tôi, lời nói cũng trở nên thâm tình chân thành: “Nhưng anh thật sự yêu cô ấy.”

“Uhm.....Hai người làm sao có thể đối với tôi như vậy”. Sự thật chứng minh mỹ nữ rơi lệ rất đẹp nhất là bộ dáng hoa lệ đài vũ, diễm đạm, đáng yêu, thẹn thùng. Nước mắt trong hốc mắt đảo quanh càng thêm có vẻ vô tội, bả vai co rụt lại khóc không ngừng.

Nếu đầu võ mồm tôi còn có thể phản bác vài câu nhưng nếu giải thích thật sự là muốn mạng già của tôi rồi. Tôi nắm chặt tay của “tiểu thư” không biết nên cùng cô ấy nói như thế nào: “Cô trăm ngàn lần đừng tin lời anh ta, tôi thật sự không phải là bạn gái của Lục Bách Nghiêu, một chút quan hệ cũng không có. Hai người trai tài gái sắc, trời sinh một đôi. Tôi chúc các người có đôi có cặp, quần anh hội tụ, bỉ dục song phi.....Uhm.....”

Tôi kinh ngạc. Trong lúc đó, đôi môi ấm áp của Lục Bách Nghiêu không hề dự đoán trước áp lên môi tôi, ngăn cản những lời tôi muốn nói, không coi ai ra gì từng bước xâm nhập. Một bàn tay anh ta dùng sức kéo tôi vào trong ngực, ôm thật chặt. Tay kia giữ chặt gáy tôi đem mặt tôi dán lên hai gò má của anh ta. Hơi thở của anh ta nóng rực đập vào mặt tôi, đôi môi nóng bỏng gât gao áp chặt môi tôi, trần trọc cọ xát. Tôi liều mạng muốn tìm kiếm đường ra nhưng bị môi của Lục Bách Nghiêu chặn kín, giống như con cá phơi thây trên bờ cát mặc người bài bố. Mùi bạc hà thơm ngát lan tràn trong miệng, hương thơm thấm vào lòng người. Trong chớp mắt tôi thất thần thì Lục Bách Nghiêu đã lợi dụng cơ hội chui vào chỗ trống. Anh ta bắt ngờ cạy mở hàm răng không phòng bị của tôi, răng môi giao hòa, liều mạng cắn nuốt lưỡi tôi.

Người này lại chiếm tiện nghi của tôi? Tiên sư anh ta!!!

“Tôi chán ghét các người!” Nhìn đến màn này, rốt cuộc tiểu thư không chịu đựng được nữa vừa khóc vừa ngã ở cửa phòng.

Tôi thừa dịp Lục Bách Nghiêu không chú ý, nhìn về phía cửa, tôi liền không khách khí lấy chân phải của mình dẫm nát chân anh ta, làm Lục Bách Nghiêu đau tới mức ôm chân ngồi phịch trên sôpha.

“Lưu manh, không biết xấu hổ.” Tôi oán hận trừng mắt nhìn anh ta, dám lấy tôi làm bia đỡ đạn. Tên khốn này!

“Trước lạ sau quen thôi.” Ít khi Lục Bách Nghiêu tính tình dễ chịu như vậy, cho dù tôi dẫm vào chân cũng coi như không biết, cười “hắc hắc”.

“Lần sau nếu còn chiếm tiện nghi của tôi, cái tôi giẫm không phải là chân anh mà là “con cháu” của anh đó.” Nếu ánh mắt có thể giết người thì thằng nhãi Lục Bách Nghiêu này đã sớm bị tôi lăng trì vài lần rồi.

Lục Bách Nghiêu nghiêng người dựa vào sôpha, gác chân lên trên bàn trà, thở phào một hơi: “Cuối cùng cô ta cũng đi rồi, thoải mái cả người.”

“Cô ấy vừa rồi.....giống như khóc thật. Anh không thấy hơi quá đáng sao?” Tôi nhìn về phía cửa, hình như vị “tiểu thư” này ngã cũng không nhẹ, tiếng vang thật lớn vẫn còn lớn vồn bên tai tôi.

“Cái gì gọi là anh có thấy quá đáng hay không? Rõ ràng là “chúng ta” có được không?”

“Rõ ràng là tôi bị anh kéo xuống nước.”

“Cuối cùng không phải cũng xuống nước rồi sao?” Lục Bách Nghiêu là loại người cho dù chết cũng phải tìm người khác chôn cùng, cố tình tôi lại chính là cái người xui xẻo đó. Lại nói cuộc đời mà không gặp qua người cặn bã thì làm sao có thể dễ dàng lấy chồng, không phải người nào cũng có thể tùy tiện làm mẹ được.

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Thật ra từ trước tới nay, giá trị của anh chưa được định đúng mức rồi.”

18. Chương 16: Đường Tình Duyên Với Nam Thần Thật Là Khúc Khuỷu

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Ngồi ở văn phòng Trương Húc một lát, lại đầu vô mồm với Lục Bách Nghiêu một chút, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, tôi liền tính qua phòng giải phẫu bên kia tìm Trương Húc.

Vốn hôm nay chưa đến phiên trực của anh nhưng bởi vì cổ họng Lục Bách Nghiêu bị thương nên anh mới trở về bệnh viện sau đó lại có một ca phẫu thuật lớn, trên đường đi bị chủ nhiệm khoa bắt tới phòng phẫu thuật hỗ trợ nên tôi chỉ có thể ở phòng làm việc của anh chờ anh cùng ăn cơm.

“Ai. Cô đi đâu vậy?” Lục Bách Nghiêu ngồi dựa trên sôpha, nhắm mắt lại. Ban đầu tôi còn tưởng anh ta đang ngủ không nghĩ tới tôi vừa đứng lên tính đi ra cửa đã bị anh ta gọi lại.

“Tìm Trương Húc ăn cơm tối.” Vừa nghĩ tới chuyện cùng Trương Húc ăn bữa tối dưới nến, ngắm hoa dưới ánh trăng, tâm tình của tôi thật sự tốt, ngay cả trả lời cũng mang theo vài phần nhẹ nhàng, ý vị.

“Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn nhộn nhạo, tươi cười dễ chịu này.....” Thằng nhãi Lục Bách Nghiêu đã mở miệng thì chắc chắn không có gì hay ho rồi. Sự thật cùng với suy đoán của tôi cũng không kém bao nhiêu. “Nam nhân bà, ánh mắt của Trương Húc không đến nỗi nào, dù sao cũng không thể coi trọng cô đi? Làm người nhất là nam nhân bà thì quan trọng nhất là phải tự biết rõ mình.”

“Đúng vậy, người ta không có dáng người xinh đẹp của Luna “tiểu thư”, giọng nói nũng nịu luôn miệng kêu “Nghiêu Nghiêu~~”. E hèm!” Tôi hướng về phía Lục Bách Nghiêu ném một cái mị nhãn ghê tởm chết không đèn mạng, lắc lắc thân mình bước ra khỏi văn phòng. Trong nháy mắt đóng cửa, xoay người nhìn bộ dáng khiếp sợ của Lục Bách Nghiêu giống như nuốt phải gián lại khuyến mãi thêm câu nữa, cười lớn rời khỏi tầm mắt của hắn.

Đi ra khỏi văn phòng không xa chợt nghe âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Lục Bách Nghiêu: “Hạ Cận, cô chính là yêu nghiệt.”

“Ha ha, như nhau.” Tôi vươn tay phải hướng phía sau khoát tay áo, hăng hái bưng bưng đi về phía phòng phẫu thuật, miệng thích y hát: “ Nếu tôi có gây tiên nữ, lớn lên nhỏ đi đều xinh đẹp, tôi còn muốn biến Lục Bách Nghiêu thành con heo ngốc núc ních.” (bài hát quá kinh dị)

Đi tới phòng phẫu thuật vừa lúc gặp nữ hộ lí đang phụ giúp đẩy bệnh nhận ra ngoài. Trương Húc mặc quần áo giải phẫu đi sau các bác sĩ khác.

Tôi cười tiến lên đón: “Phẫu thuật thế nào?”

“Rất thành công.” Anh lui ra phía sau cách tôi một bước, giọng nói xuyên qua khẩu trang xanh truyền tới, có vài phần giống đàn cello trầm thấp: “Trên người mình còn mang theo vi khuẩn, hiện tại nên cách xa một chút chờ mình tắm rửa sạch sẽ sẽ tìm cậu.”

“Ừ”. Tôi gật đầu, tránh ra một chút nói.

Thời gian chờ đợi, tôi ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện dùng di động chơi “Tiêu diệt sao”, liên tiếp qua vài màn liền nghe trên đầu vang lên giọng nói: “Chơi vui không?”

Tôi vừa ngẩng đầu thì thấy bóng dáng của Trương Húc. Anh thay áo blouse bác sĩ bằng một cái áo ba-đờ-suy màu nâu nhạt ngồi bên cạnh tôi.

“Mình không chơi nữa, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tôi quần bách nhét điện thoại di động vào trong túi, đứng lên, không nghĩ tới Trương Húc cũng cùng đứng lên liền vừa vịn va phải nhau. Đầu tôi đứng lúc ở dưới cằm anh, chính xác là một cú thúc mạnh mẽ.

Tôi bị đau, trên mặt lại ngạc nhiên đến cực điểm, hoàn toàn bị hành động ngu ngốc của mình làm cho phát khóc: “Mình.....Mình không phải cố ý.” Cùng với Lục Bách Nghiêu đấu võ mồm dù thế nào cũng bất phân thắng bại nhưng đối mặt với Trương Húc thì miệng tôi không phải ngu bình thường, ngu đến mức chính tôi cũng không chịu được mà khinh bỉ chính mình.

Đường tình duyên cùng với nam thần thật là khúc khuỷu, sẽ không phải bị chính tôi phá hủy chứ?

19. Chương 17: Bạn Gái?

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

“Có đau hay không?” Trương Húc ôn hòa đặt tay lên đầu tôi, cẩn thận xem xét cái trán bị đụng của tôi: “Rất tốt, không có sưng.”

“Mình không đau, cậu thế nào?” Lục tác dụng lẫn nhau, mới vừa rồi đầu tôi đau muốn chết thì khẳng định cằm của Trương Húc chắc mềm luôn rồi.

“Mình không sao.” Anh cưng chiều sờ mái tóc dài của tôi, trong nháy mắt người tôi cứng ngay tại chỗ. Không thể ngờ Trương Húc lại sờ đầu tôi?!! Mầm móng thăm mềm từ trung học chôn sâu trong đáy lòng, nay anh lại đứng gần tôi như thế, chân thật như thế làm cho tôi có cảm giác mình đang nằm mơ.

“Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Ừ.”

Tôi xách túi xách theo sau Trương Húc, nhìn dáng người anh cao ngất, nam sinh ngây ngô lúc trước giờ đã chân chính trở thành một người đàn ông trưởng thành. Đây chính là người tôi tâm tâm niệm niệm thích lâu như vậy. Trong một chớp mắt tôi cảm thấy như thế này là may mắn hạnh phúc rồi.

Lúc đi qua hành lang đụng phải vài y tá đang đẩy giường bệnh vào phòng giải phẫu theo sau đó còn có nhiều người nhà bệnh nhân. Đoàn người nhanh chóng đi qua, tôi tâm ý viên mãn đi sau Trương Húc, lúc sắp chạm vào người đối diện trên vai bỗng nhiên có thêm một cái tay nhanh chóng kéo tôi sang một bên, sau đó ôm vào trong ngực anh. Tôi ngẩng đầu vừa vịn chống lại anh mắt của Trương Húc, so sánh với đôi

mắt sáng quắc, hoa đào đầy trời của Lục Bách Nghiêu thì đôi mắt này không tính là tinh xảo nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta thoải mái dị thường, giống như gió xuân vậy.

“Cẩn thận một chút.” Anh thân thiết nói, thanh âm ôn hòa làm tim tôi gần như đập nhanh, giật mình nhớ đến một câu nói trong tiểu thuyết mà mình đã từng đọc: phạm trần cuộn cuộn, kiếp sống phù du làm sao có thể so được với tâm nam tử ôn nhu triệt cốt (ôn nhu thấu xương).

Anh một tay ôm tôi một tay bảo vệ tôi ở trong ngực, sau đó.....vẫn không có buông tay ra.

“Bác sĩ Trương, đây là bạn gái anh sao? Thật xinh đẹp.” Trên đường đi không ngừng có người quen biết tiến lên chào hỏi, nhìn tôi cùng Trương Húc ở một chỗ lại còn là tư thế này liền xem tôi là bạn gái của anh mà đối đãi. Tôi vốn tưởng rằng Trương Húc sẽ mở miệng giải thích mấy câu, nhưng với nghi vấn này anh không nói gì chỉ tùm tùm đối mặt, giống như.....cam chịu?

“Tại sao cậu không giải thích với bọn họ?” Tôi nghi hoặc mở miệng hỏi.

“Giải thích cái gì?” Trương Húc không hiểu, nhìn tôi trong nháy mắt không biết nên hỏi tiếp hay không.

“À..... Giải thích chúng ta.....Ừm.....chúng ta không phải là loại quan hệ kia.”

Tôi nhin nửa ngày tới mức ghen đỏ mặt cũng chỉ có thể rặn ra vài chữ này.

“Quan hệ thế nào?” Trương Húc có chút hăng hái nhìn tôi.

Ách(o). . .

Trương Húc không biết thật hay giả vờ không biết vậy? Đương nhiên là quan hệ người yêu rồi nhưng mà làm sao tôi có thể nói ra miệng được.

“Chính là.....Chính là.....” Tôi vừa ngẩng đầu thì đúng lúc nhìn thấy TV treo ở bệnh viện đang phát tin tức Chủ tịch nước cùng phu nhân đi công tác ở nước ngoài. Cuối cùng cũng tìm được hình tượng để diễn tả, tôi chỉ vào TV: “Là quan hệ giống như bọn họ.”

“À.....” Trương Húc nở nụ cười si ngốc, tay ôm chặt bả vai tôi hơn một chút, nghiêng người nói một câu: “Cái này còn hơi sớm. Chúng ta cứ đi từng bước đi.” Ý tứ của Trương Húc chính là trong lúc này nếu nói chúng tôi là người yêu thì có hơi sớm sao? Vậy rồi cuộc anh thích tôi hay là không thích tôi?

Về mặt tôi mù mịt đứng tại chỗ quên không bước đi, dừng một chút Trương Húc nói thêm một câu: “Nếu cậu gấp thì chúng ta đẩy nhanh tiến độ một chút, mình chỉ lo lắng người nhà cậu không đồng ý thôi.”

20. Chương 18: Mất Hết Mặt Mũi

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Trong nhà không đồng ý? Chúng tôi yêu đương thì có liên quan gì đến lão Phật gia? Lão Phật gia dẫn tôi đi xem mắt không phải là có ý muốn tôi cùng Trương Húc ở chung một chỗ sao? Mẹ làm sao sẽ không đồng ý đây? Nghĩ tới đây tôi bị Trương Húc làm cho chóng mặt rồi. Đột nhiên nhìn lên TV thấy hình ảnh của Chủ tịch cùng Bành phu nhân, đầu óc nóng lên, chợt ý thức được điểm mấu chốt: Chủ tịch cùng phu nhân đầu phải là quan hệ người yêu căn bản bọn họ chính là vợ chồng a! Mẹ ơi, lần này thật sự mất hết mặt mũi rồi.

Bởi vì các sự việc bề mặt không ngừng phát sinh, tôi gần như thấp thỏm không yên cùng Trương Húc trải qua buổi chiều. Sau khi ăn tối xong, chúng tôi đi dạo cho tiêu bớt cơm, mãi đến tám rưỡi anh mới đưa tôi về tới dưới lầu.

“Cảm ơn cậu đã đưa mình về, vậy.....Tạm biệt.” Cho dù tiếc đến đâu thì cũng phải chia tay với anh.

“Đêm nay mình thật sự rất vui vẻ.” Khóe miệng Trương Húc hiện ra một nụ cười ấm áp nói với tôi.

“Ừ, mình cũng rất vui vẻ. Mình lên nhà trước, ngủ ngon.”

“Chờ một chút.”

“Hả?” Đang bước lên cầu thang thì chợt dừng lại, tôi xoay người nhìn Trương Húc đang đi tới, sau đó lấy ra một bó hoa hồng trắng đưa cho tôi. “Tặng inh?”

“Ừ.” Vừa mới rồi chúng tôi luôn luôn đi cùng nhau, rốt cuộc thì anh mua hoa lúc nào?

Anh nhìn biểu tình kinh ngạc của tôi nói thêm một câu: “Lúc đi mua nước có đi ngang qua cửa hàng bán hoa, cảm thấy bó hoa này cùng cậu giống nhau nên mua tặng cậu.”

Tôi có chút khó tin nhìn anh, nhìn đôi mắt so với ngôi sao trên bầu trời còn sáng hơn rồi cúi xuống nhìn bó hoa hồng trắng trong ngực. Ý nghĩa của hoa hồng trắng là: Anh hoàn toàn xứng đôi với em. Trương Húc biết ý nghĩa này sao?

“Ban đêm lạnh, mau lên đi.” Trương Húc sờ đầu tôi, ôn hòa nói.

Trong lòng tôi đang ôm bó hoa hồng trắng, không phân biệt rõ là vui mừng hay là mâu thuẫn: “Dù sao cũng ở dưới nhà mình rồi, mình nhìn cậu đi trước.”

Anh trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu nói: “Được.”

Nhìn xe của anh dần dần biến mất trong màn đêm tôi mới xoay người lên lầu. Mãi cho đến khi trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường tâm lý của tôi vẫn không ngừng xoay quanh bóng dáng Trương Húc, từng chút từng chút nhớ lại chuyện đêm nay, nhưng cho dù tôi nghĩ đến nát óc thì cuối cùng cũng không đoán ra được Trương Húc có ý tứ kia với tôi hay không. Động tác của anh ôn hòa còn mang theo vài phần cứng chiều làm cho tôi nghĩ là anh cũng thích tôi nhưng có đôi khi ở chung, anh đối với tôi vẫn mang theo vẻ mơ hồ xa cách dường như chúng tôi luôn bị ngăn cách nhau bởi một bức tường vô hình vậy. Phần xa cách này không biết là do thói quen nghề nghiệp của bác sĩ hay là do tôi cảm giác sai lầm rồi. Rõ ràng anh cái gì cũng chưa nói nhưng lại làm tôi rối loạn tinh thần.

Mơ mơ màng màng đi ngủ, bên trong giấc mơ tôi mặc áo cưới màu trắng kéo tay Trương Húc đi vào lễ đường thiêng liêng. Khi anh chuẩn bị đeo nhẫn cho tôi, trong giây phút ấy lòng tôi tràn ngập hạnh phúc cùng vui mừng, chỉ là trong giây tiếp theo Lục Bách Nghiêu nổi giận bùng bùng xuất hiện tại hôn lễ, không nói hai lời liền nổ súng bắn chết Trương Húc, máu tươi đỏ sẫm diễm dúa lẳng lơ giống như cây thuốc phiện chảy đầy mặt đất. Tôi ôm Trương Húc cả người đầy máu không biết làm sao, cho đến khi nhìn thấy tính mạng của anh dần dần mất đi trong lòng tôi, trong mắt toàn là màu máu tươi đỏ thẫm.

Mất trong bóng tối chợt mở ra, trái tim “bang bang” dồn dập nhảy lên, thật lâu sau sợ hãi trong lòng mới dần dần tản đi, may mắn đây chỉ là giấc mộng. Nhìn thấy thời gian hiển thị trên màn hình di động: thứ Hai, bốn giờ sáng. Thời gian còn sớm, tôi nhắm mắt từ từ thiếp đi nhưng lần này không dám ngủ sâu nữa.

21. Chương 19: Anh Là Trâu Hả? Như Vậy Cũng Có Thể Uống

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Vừa đến công ty liền nhìn thấy các đồng nghiệp nữ đang tụ tập làm nhảm, tôi đi qua thì ánh mắt các cô nàng cũng đi theo sau, tôi hỏi Đồng Yến sao lại thế này, cô ấy nói hôm nay thái tử gia chính thức tới công ty. Đồng Yến vừa nói như một câu như vậy tôi liền trực tiếp rõ ràng rồi, trách không được một đám người đều lao tâm lao lực cố ý ăn mặc, xem ra một mặt muốn độc chiếm thái tử gia Lục Bách Nghiêu một mặt sợ người bạn học cũ là tôi tranh chỗ của các nàng.

Vừa qua tám giờ mười lăm, lãnh đạo mang theo Lục Bách Nghiêu đến công ty, người này mặc tây trang bên trong là áo sơ mi hồng nhạt bảnh bao vừa tới đã nói một câu: “Mỗi ngày đi làm có thể nhìn thấy nhiều mỹ nữ như vậy, phúc lợi công ty quả thật rất tốt.”

Trước kia tôi cảm thấy đàn ông mặc áo màu hồng nhạt làm người ta cảm thấy rất đàn bà nhưng lúc nhìn Lục Bách Nghiêu mặc vậy mà lại thấy rất tốt, không biết có phải buổi tối gặp ác mộng hay khiến cho tinh thần cả người suy nhược mà ngay cả nhìn Lục Bách Nghiêu cũng không có bài xích như trước kia.

Lục Bách Nghiêu thuộc loại hình mở miệng là nổi tiếng, mở miệng liền làm các đồng nghiệp nữ mắc cỡ mặt đỏ bừng. Thái tử gia tuổi trẻ, đẹp trai, có tiền lại biết cách nói chuyện làm cho người khác ưa thích, không thể nghi ngờ chính là Bạch mã hoàng tử mà nữ đồng nghiệp đau khổ kiếm tìm.

Mãi cho đến khi Lục Bách Nghiêu rời đi trong phòng vẫn còn vô số hoa đào rơi lả tả. Bởi vì sự tồn tại của Lục Bách Nghiêu quá sức mạnh mẽ, các nữ đồng nghiệp tự động bỏ quên người bạn học cũ của anh ta là tôi. Một đám người công việc còn rất nhiều nhưng cũng không quên tỉ mỉ bày ra các tình tiết gặp gỡ ngẫu nhiên “rung động lòng người”.

Hồi trung học, Lục Bách Nghiêu ở tại nhà bà ngoại, lúc ấy cảm thấy gia thế anh ta không có gì đặc biệt, bây giờ ở trong phòng rửa tay nghe các đồng nghiệp nữ nói chuyện mới biết người ta khiêm tốn. Tôi nhìn một đám đồng nghiệp đang tỉ mỉ trang điểm trong lòng không tránh khỏi một trận thổn thức, đã gặp qua vị “tiểu thư” xem mắt của Lục Bách Nghiêu thì không khó hiểu theo gia thế của nhà anh ta, yêu cầu chính của vợ tương lai là phải môn đăng hộ đối. Ở bên ngoài Lục Bách Nghiêu có thể phong lưu đa tình nhưng đối tượng cuối cùng để kết hôn chỉ có thể là người tốt do mẹ anh ta tuyển chọn.

Lúc đi phòng giải khát uống nước thì sau lưng một trận giạt mình làm tôi suýt chút nữa đánh rơi ly nước. Trên đời này người nhảm chán như vậy ngoại trừ Lục Bách Nghiêu thì còn ai nữa.

Tôi quay đầu tức giận nhìn anh ta: “Lục Bách Nghiêu, anh đã hai mươi sáu tuổi rồi, không cần tôi phải nhắc nhở nữa chứ.”

Người này cùng tuổi với tôi, rõ ràng đã bôn ba trên đời nhiều năm tại sao vẫn là bộ dạng, tính tình con nít như vậy.

Lục Bách Nghiêu cười “hắc hắc” không trả lời, trực tiếp đoạt lấy ly nước trong tay tôi, uống ừng ực ừng ực hết một phần ba: “Tôi sắp chết khát rồi.”

“Anh là trâu hủ? Như vậy cũng có thể uống được?” Cái ly này không phải là cái ly duy nhất ở đây. Cái này hôm qua lúc tôi cùng Trương Húc tản bộ ghé vào mua, bên trên có in hình Doraemon, hôm nay mới lấy ra dùng lần đầu đã bị Lục Bách Nghiêu nhanh chóng cướp đoạt.

“Không phải còn chứa lại cho cô sao?” Anh ta cầm cái ly còn một chút nước lắc lư trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy thì phiền lòng, trực tiếp cầm cái ly còn lại trên bàn rót nước uống lần nữa.

“Ai, cái ly này cô không cần nữa sao?” Thật ra anh ta rất thích ý nhìn bộ dáng kinh ngạc của tôi, tiếp tục cầm cái ly quơ quơ thuận tiện đem nước còn lại uống hết.

“Không cần.” Tôi ghét bỏ nhìn cái ly sứ trong tay Lục Bách Nghiêu, vốn cảm thấy cái ly này rất đáng yêu nhưng ở trong tay anh ta liền trở nên đáng ghét.

22. Chương 20: Người Bệnh Thần Kinh Nào Có Bản Lĩnh Như Vậy

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

“Vậy tôi cầm đi nha.” Lục Bách Nghiêu cà lơ phát phơ nói, người này mặc hàng hiệu cao cấp lại giống như người thiếu tiền, ngay cả cái ly của tôi cũng muốn lấy đi.

“Mới mua ngày hôm qua, bán cho anh giá sốc, hai mươi.” Tôi đưa tay muốn đòi anh ta tiền cái ly, không nghĩ tới người này thần kinh có vấn đề, nắm tay tôi, ở trên mu bàn tay in một dấu hôn: “Nụ hôn của bản thiếu gia trị giá ngàn vàng, bớt cho cô coi như trả tiền cái ly.”

Đã từng thấy người tự kỷ nhưng còn chưa gặp qua người tự kỷ tới trình độ thành thực như Lục Bách Nghiêu. Tôi mặc kệ anh ta, quăng ột câu “bệnh thần kinh” rồi xoay người trở về văn phòng.

Về mặt tôi cảm giận trở về bàn làm việc, Đồng Yến thấy thần sắc tôi không đúng, hỏi: “Cơn tức lớn như vậy, ai chọc giận cậu hả?”

“Một người bệnh thần kinh không biết xấu hổ.” Chỉ cần đụng phải Lục Bách Nghiêu, cái người không biết xấu hổ này, thì bình thường sắc mặt tôi cũng không có tốt gì.

Đồng Yến cười cười: “A, bản lĩnh của người bệnh thần kinh này đủ lớn a, có thể chọc cậu tức tới dựng lông.”

Tôi đang cùng Đồng Yến nói chuyện, cái tên Lục Bách Nghiêu âm hồn bắt tán này không biết đã tới lúc nào: “Hai vị mỹ nữ tán gẫu vui vẻ như vậy, đang nói chuyện gì a?”

Đồng Yến đối với trai đẹp luôn luôn không có sức chống cự, bắt quá cô ấy thích đàn ông đẹp trai thành thực, kiểu như Lục Bách Nghiêu cùng lắm chỉ làm đệ đệ thôi: “Nói về một người bệnh thần kinh đem Hạ Cận chọc giận, đang hỏi xem người bệnh thần kinh nào lại có bản lĩnh lớn như vậy.”

Lục Bách Nghiêu lại đây, sắc mặt của tôi sẽ không tốt. Cùng Đồng Yến làm bạn thân lâu như vậy tất nhiên cô ấy biết người tôi đang mắng là ai, so với Lục Bách Nghiêu tất nhiên là cô ấy giúp đỡ tôi rồi. Quả nhiên Lục Bách Nghiêu vừa nghe những lời này của Đồng Yến sắc mặt lập tức thay đổi, hoàn toàn dần thối.

Nhìn hẩn kìm nén bức bối rời đi, khó chịu trong lòng tôi xem như tan thành mây khói, hướng tới Đồng Yến nói cảm ơn.

“Cơm trưa cậu mời.” Đến lúc này Đồng Yến vẫn không quên áp bức tôi một phen, bắt quá cô ấy giúp tôi diệt Lục Bách Nghiêu, mời bữa cơm trưa này đúng là giá trị.

Cuối cùng cũng chờ đến giờ tan tầm, Trương Húc lái xe đến trước công ty đón tôi đi ăn cơm, nhìn Trương Húc mặc quần áo trắng, hai mắt tôi chớp chớp tỏa sáng, bỗng dưng nhớ tới một câu: mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song. Ở trong mắt tôi Trương Húc là người giống như vậy, thích hợp sống ở cổ đại làm nhà sĩ an nhàn, cuộc đời suôn sẻ. Bắt quá bây giờ anh sống ở hiện đại nhưng cũng hợp ý tôi.

“A, đây chính là nam thần cậu thích lâu như vậy? Bộ dạng cũng không tệ lắm, nếu già thêm mười tuổi, lão nương đây nhất định giành tới bể đầu cũng không thêm khách khí với cậu.” Có thể làm cho vị đại thúc Đồng Yến này không khống chế được nói ra những lời như vậy, quả thật hiếm thấy. Bắt quá không thể không thừa nhận sức quyến rũ kinh người của bác sĩ Trương.

Tôi cùng Đồng Yến hàn huyên một lúc, sau đó chạy nhanh về phía Trương Húc đang chậm rãi đi qua, thời điểm chạy đến trước mặt anh còn khẽ thở hổn hển.

“Làm sao chạy vội như vậy, không sợ ngã hả?” Trương Húc lúc nói chuyện vĩnh viễn là bộ dáng bình tĩnh, thong dong phối hợp với động tác vuốt tóc tôi dịu dàng không nói nên lời.

“Chúng ta đi thôi.” Đúng giờ cao điểm tan tầm, nếu không đi bây giờ lát nữa sẽ bị kẹt xe.

“Tốt.” Anh một bộ dáng thân sĩ giúp tôi mở cửa ghế phụ, đang định ngồi vào thì gặp Lục Bách Nghiêu đi tới vỗ vai Trương Húc: “Đi ăn cơm hả?”

“Ừ, muốn đi cùng nhau không?” Trương Húc khẽ mỉm cười mời.

Theo như tư duy của người bình thường nếu thấy một nam một nữ ăn cơm đều sẽ không muốn làm bóng đèn, uyển chuyển cự tuyệt, nhưng vấn đề là trình độ tư duy của Lục Bách Nghiêu cùng người bình thường từ xưa đến nay đều không giống nhau.

Anh ta vừa bắt đầu nhú mày suy nghĩ thì tôi còn nghĩ rằng rốt cuộc cũng không có kì đà cản mũi, có thể cùng Trương Húc hảo hảo trải qua “thể giới hai người”, nhưng người này giống như biết được tôi đang suy nghĩ gì, tươi cười trong mắt tràn ra, cực kì sáng lạn nói “tốt” liền chen qua tôi ngồi vào vị trí lái phụ.

23. Chương 21: Lục Bách Nghiêu Thuần Lương, Chất Phác

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Trương Húc tính tình tốt cười cười giúp tôi mở cửa xe phía sau. Tôi buồn bực nhìn Lục Bách Nghiêu, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện ngồi xuống, trong lòng đã sớm đem Lục Bách Nghiêu lăng trì không biết bao nhiêu lần. Không những phá hoại buổi tiệc xem mắt của tôi mà ngay cả cơ hội ở chung cùng Trương Húc cũng muốn một cước chen ngang. Người này mỗi lần xuất hiện đều tìm tôi, không bám theo tôi thì không chịu được.

“Làm sao mà mặt cô thối vậy? Không tình nguyện ăn cơm cùng Trương Húc hả?” Lục Bách Nghiêu xuyên qua kính chiếu hậu nhìn tôi, bộ dạng côn đồ.

Tôi đây không phải là không tình nguyện ăn cơm cùng Trương Húc, rõ ràng là không tình nguyện nhìn thấy anh ta, cái đồ ôn thần này.

Gặp tôi không để ý tới, Lục Bách Nghiêu nhất quyết không buông tha hỏi: “Ai, tại sao lại không nói, không phải đem đầu lưỡi cắn đứt rồi chứ?”

Tôi mặc kệ cái đồ phế thải này, bị chọc giận tới mức ngay cả hứng thú đấu võ mồm cũng giảm đi, tùy ý để anh ta tự biên tự diễn.

Lục Bách Nghiêu thấy tôi không để ý đến mình liền quay đầu tán gẫu cùng Trương Húc. Hai người đàn ông thì có thể nói cái gì ngoại trừ xe cộ và đàn bà. Thời điểm bọn họ nói tới xe cộ tôi cảm thấy thật nhàm chán, cái gì cũng không thêm để ý nhưng lúc bọn họ nói tới đàn bà tôi liền thay đổi thái độ, vênh tai nghe Trương Húc nói chuyện.

Lục Bách Nghiêu hỏi anh, cậu thích loại phụ nữ gì?

Lúc Trương Húc trầm ngâm tôi liền nín thở đem toàn bộ lực chú ý dời đến trên người anh.

Đến đây bỗng nhiên Lục Bách Nghiêu nói một câu: “Mới vừa rồi cùng người chết giống y chang nhau sao bây giờ sống lại rồi?”

Mẹ anh, mỗi lần đều phá hủy kế hoạch của tôi.

Tôi trợn mắt nhìn Lục Bách Nghiêu, nói với Trương Húc: “Trương Húc cậu không cần để ý đến anh ta, nói của cậu đi, mình đang nghe.” Nói xong câu này trong xe nhất thời yên tĩnh lại.

Ai da má ơi, tôi vừa mới nói cái gì vậy? Ông trời ơi, tôi trực tiếp đi nhảy sông cho rồi. Rốt cuộc nhịn đến giờ ăn cơm, đối mặt với một bàn đồ ăn cuối cùng cũng đem ngưỡng ngùng của tôi dời đi. Vì tránh ình lại xấu mặt trước Trương Húc, tôi cố dời hết lực chú ý của mình đến thức ăn, không nghĩ tới.....ăn liền ba chén.

“Hạ Cận, nhìn cách ăn của cô, cô chắc chắn xác định mình có thể gả ra ngoài?” Lục Bách Nghiêu trợn mắt há mồm xem tôi ăn một chén lại một chén, giữa chừng không nói lại cố ý chờ tôi ăn xong còn ở trước mặt Trương Húc mới nhắc tới. Người này rõ ràng muốn ở trước mặt Trương Húc chứng minh tôi là một người tham ăn không hơn không kém, tuy rằng sự thật hình như cũng giống vậy.

“Con gái giống như Tiểu Cận cũng tốt, làm sao có thể không gả được ra ngoài?” Trương Húc mỉm cười giảng hòa mà lực chú ý của tôi hoàn toàn đặt trên cách xưng hô của Trương Húc. Anh....Anh.....Anh thế mà lại gọi tôi là Tiểu Cận.

“Ngậm miệng lại đi, nước miếng chảy đầy bàn rồi kìa.” Về mặt Lục Bách Nghiêu ghét bỏ, tôi bối rối đưa tay lên lau nước miếng, lau nửa ngày cũng không có, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bộ mặt nín cười dè dặt của Lục Bách Nghiêu: “Anh đùa bốn tôi?”

Lục Bách Nghiêu mở to đôi mắt vô tội: “Không có a, tôi là người thuần lương chất phác làm sao có thể dùng thủ đoạn đó?”

Lục Bách Nghiêu, tên khốn này!

Vốn dĩ theo dự đoán là cùng Trương Húc trải qua quãng thời gian tốt đẹp, lại bị thằng nhãi Lục Bách Nghiêu mạnh mẽ phá hoại, phỏng chừng hình tượng thực nữ của tôi trong lòng Trương Húc đã sớm bị hủy hoại, lại đem tôi trở thành một người tham ăn, oán hận đời gả.

Ông trời đã cho tôi cơ hội gặp lại Trương Húc còn bắt đắ dĩ khuyến mãi thêm một Lục Bách Nghiêu cùng tôi đối nghịch khắp nơi, chưa có bắt đầu yêu đương đã bị tên khốn này bóp chết từ trong trứng nước.

Thật sự muốn một đao chém chết Lục Bách Nghiêu, đao còn lại chém tôi luôn tôi đi.

24. Chương 22: Đêm Nay Cô Theo Tôi Về Nhà, Xe Là Của Cô

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Cơm tối chấm dứt không bao lâu Trương Húc liền nhận được điện thoại khẩn cấp của bệnh viện, vội vã lái xe chạy đi còn nhờ Lục Bách Nghiêu đưa tôi về nhà. Nhìn Trương Húc lái xe xa dần trong bóng đêm, tôi kinh ngạc đứng ngây tại chỗ, nhìn phương hướng anh rời đi, trong lòng không khỏi mất mát.

“Người đã đi xa, cô nhìn quý hả?” Đối với hành vi của tôi Lục Bách Nghiêu chỉ đứng ở bên cạnh cười nhạt.

“Ai cần anh lo!” Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái, đi đến bên đường tính bắt một chiếc taxi về nhà.

Lục Bách Nghiêu chặn trước người tôi: “Không phải nói tôi đưa cô về sao?”

“Không phải anh không có lái xe tới đây sao?” Cùng anh ta đi taxi về nhà không bằng mình tôi đi còn nhanh hơn. Anh ta cười yếu ớt, vỗ tay một cái sau đó liền có một chiếc xe chạy đến trước mặt chúng tôi. Lái xe từ trên xe bước xuống, cung kính đem chìa khóa giao cho Lục Bách Nghiêu.

“Đủ xa hoa, xe này chắc cũng đủ mua một căn nhà?” Vừa thấy chiếc xe này liền biết giá trị xa xỉ.

“Có đủ mua cô hay không?” Lục Bách Nghiêu cười nhạt một tiếng, bắt lương hỏi một câu.

“Nhìn không ra tôi rất đáng giá sao.” Tôi lại lần nữa đổi mới giá trị chính mình.

“Đêm nay cô theo tôi về nhà, xe là của cô?” Ánh mắt Lục Bách Nghiêu trong suốt nhìn tôi, không phân biệt rõ anh ta nghiêm túc hay là đang đùa giỡn nữa.

“Bọn tôi giai cấp vô sản cùng giai cấp tư sản của anh luôn luôn tồn tại tranh đấu, xưa có Đào Uyên Minh không vì năm đấu gạo mà khom lưng, nay có tôi không vì một chiếc xe mà bán mình.” Tôi nói lời chính nghĩa nhìn Lục Bách Nghiêu.

Lục Bách Nghiêu tức giận nhìn tôi: “Nếu đối tượng không phải là Lục Bách Nghiêu tôi mà là Trương Húc chắc cô đã sớm bỏ nhào tới rồi?”

Tôi cười hì hì : “Bingo.”

“Cô thích cậu ấy như vậy?” Đây là lần thứ hai Lục Bách Nghiêu hỏi tôi vấn đề này, tôi hơi ngần ra. Ánh mắt của anh ta giống như muốn xuyên thấu cơ thể tôi, liếc mắt một cái liền đem tôi chọc thủng.

“Lục Bách Nghiêu, không phải anh quá rộng rãi sao?” Mỗi lần Lục Bách Nghiêu hỏi tôi vấn đề này, phản ứng duy nhất của tôi là chỉ có trốn tránh.

Tôi nhìn sắc mặt Lục Bách Nghiêu hơi ửng hồng, không biết có phải hồi nãy anh ta uống rượu nhiều quá hay không, đang chờ câu trả lời của anh ta nhưng thấy anh ta cau mày càng lúc càng gấp, cuối cùng cương quyết không nói ra một câu đầy đủ, chỉ ngây ngốc nói qua: “Dù sao cũng không cho phép cô thích cậu ấy.”

Khoảnh khắc những lời này nói ra khỏi miệng, không riêng gì tôi mà ngay cả Lục Bách Nghiêu cũng hoảng sợ.

Mẹ ơi, tên Lục Bách Nghiêu da mặt dày hơn tường thành này nhìn kĩ cũng có thể đổ mặt?!!

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là.....chẳng lẽ tên khốn Lục Bách Nghiêu này thích tôi?!!! (Chuẩn men rồi đó)

Không, không có khả năng. Trong mấy giây ý nghĩ này liền bị tôi phủ quyết, Lục Bách Nghiêu mà thích tôi thì không thể nghi ngờ chính là đầm rồng hang hổ trong đầm rồng hang hổ. Từ lúc học trung học chúng tôi vẫn đấu đến giờ, tất cả bạn bè trong lớp học đều biết cả đời này cùng Lục Bách Nghiêu hoàn toàn ở hai phía đối lập.

Anh ta không thích tôi thì tại sao lại không cho tôi thích Trương Húc? Chẳng lẽ.....chẳng lẽ.....

Tôi bị ý tưởng kinh khủng của chính mình dọa sợ, làm tôi không khỏi nghĩ đến một quyển tiểu thuyết mà mình đã từng xem, đọc vài chương cũng không thấy nhân vật nữ nào. Tác giả không ngừng miêu tả một người đàn ông nhận nuôi một bé trai nhìn giống con gái, sau lại cảm thấy không thích hợp, trở về trang đầu thì nhìn thấy tựa đề, mẹ ơi, phụ tử văn!!!! Trong nháy mắt một ngụm trà liền phun ụt màn hình di động.

Lục Bách Nghiêu không thích tôi. Chẳng lẽ anh ta.....thích Trương Húc?!! (Ngất trên cành quýt)

Tôi bị phán đoán trong lòng mình làm hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn rõ bộ mặt của Lục Bách Nghiêu, đường cong tuấn mỹ cùng đại minh tinh giống nhau. Tôi bừng tỉnh đại ngộ nhìn anh ta, khó trách người này thời trung học nhìn tôi không vừa mắt, khó trách người này trên ghẹo Trương Húc không cần ngồi chung với tôi,

khó trách mỗi lần tôi và Trương Húc ở cùng nhau người này lại một cước chen ngang, chặn ngay tại chỗ. Hóa ra chân tướng sự thật là anh ta thích Trương Húc?!!

Tôi lady cái gaga!!!!

25. Chương 23: Lục Bách Nghiêu Muốn Cẩn Chết Tôi

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Tôi đánh giá Lục Bách Nghiêu từ trên xuống dưới. Chiều cao này tuyệt đối vượt qua 1m8, dáng người này cơ bụng sáu múi chắc chắn có, dáng dấp này, khuôn mặt này nhân mô cấu dạng (giống cờ hó đó, chị tranh thủ nói xía). Đáng tiếc..... vậy mà lại là gay.

Đầu năm nay đều nói trai đẹp thì thuộc về trai đẹp, tình cảm của Lục Bách Nghiêu không nói thì thôi, đã nói thì lập tức nổi tiếng, không ngờ còn có đam mê ở cái phương diện kia.

“Lục Bách Nghiêu, anh là công hay thụ?” (sắc). Tôi rất là khó chịu khi trong lòng cứ lẩn quẩn mãi vấn đề này, không để ý liền hỏi ra miệng. Tôi sợ tới mức không khỏi rung mình một cái, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt muốn giết người của Lục Bách Nghiêu. Nhìn cái ánh mắt này không phải bị tôi nói trúng, thẹn quá hóa giận đấy chứ?

“Lục Bách Nghiêu, thật ra anh sống cũng không dễ dàng gì!!!” Nhiều năm như vậy, Lục Bách Nghiêu cũng không có quên Trương Húc, tình cảm thâm thiết, xem ra thích đến trình độ này không thể so sánh với tình cảm thâm mến nồng nàn của tôi rồi. Hơn nữa một đoạn tình cảm như vậy không thể không nói Lục Bách Nghiêu người này giấu quá kỹ nha nhưng chẳng hiểu vì sao sắc mặt người này càng lúc càng đen rồi?

Hay là tôi hỏi quá mức trực tiếp, đã thương lòng tự trọng của anh ta?

Tuy rằng trên đời chuyện này rất nhiều nhưng xảy ra ngoài sáng dù sao cũng là số ít, đột nhiên bí mật này bị tôi vạch trần, trong lòng có phải không cảm thấy dễ chịu hay không?

“Lục Bách Nghiêu, anh yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện này với người khác, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật mà.” Tôi phi thường thành khẩn nhìn anh ta, trong đầu lại nghĩ tới một vấn đề. Bây giờ người này có tính là tình địch của tôi hay không?

Tình địch.....tình địch.....Tôi còn có khả năng thắng lợi hay sao?

Mắt thấy sắc mặt Lục Bách Nghiêu càng lúc càng đen, cuối cùng đen đến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ. Tôi sững sờ, nghĩ người cứ tưởng rằng Bao thanh thiên chuyển thế. Hai bàn tay anh ta đặt lên vai tôi, lực tay càng lúc càng lớn, nắm bả vai tôi tới phát đau. Ánh mắt này rõ ràng là muốn phân thân tôi cho chó ăn mà.

Thân thể nhỏ bé của tôi không thể chịu được làn giày vò này của anh ta, sợ tới mức run rẩy chỉ nghe thấy giọng nói của anh ta ở bên tai tôi, điên cuồng tàn sát bừa bãi: “Hạ Cận, tôi giết cô!!!”

Giết người diệt khẩu!

Tôi dụng phải cái quỷ quái gì thế này, thế nhưng lại nói ra chuyện này? Sớm biết như thế thì tôi đã giấu ở trong bụng đến chết cũng không nói ra ngoài, lần này thảm rồi.

Trong đầu đang mơ mơ màng màng xoay quanh thì không biết khi nào môi Lục Bách Nghiêu đã dính lên môi tôi? Tôi khó tin trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, đợi cho đến khi đầu lưỡi thuần thực của anh cạy mở môi tôi, ra vào khoang miệng ấm áp, mang theo thói quen cường thể bá đạo, xâm nhập từng góc ngách, lưu lại hơi thở đặc trưng của anh ta. Nụ hôn của anh ngày càng kịch liệt, hơi thở cực nóng phun tại hai gò má của tôi, một cảm giác chua chua ngọt ngọt trong nháy mắt lan tràn khắp thân thể thẳng cho tới khi tinh thần của tôi tách rời khỏi thể xác, trong đầu chỉ còn lại một cái ý tưởng: Lục Bách Nghiêu, người này muốn cẩn chết tôi.

Đợi cho tới lúc tinh thần tôi từ từ quay lại cũng là lúc Lục Bách Nghiêu ném tôi vào trong cỗ xe cực kì xinh đẹp kia. Tốc độ xe ngày càng tăng lên, mắt thấy ngày càng có nhiều xe bị Lục Bách Nghiêu bỏ lại phía sau, tốc độ siêu bão làm cho trên dưới dạ dày của tôi sôi trào thiếu chút nữa phun hết ra. Trước kia nơi nào

cũng có thể thấy được đồng chí cảnh sát giao thông, hiện tại nhìn thấy người này phóng nhanh vượt ẩu, tại sao không ngăn lại?

Tiểu tử này, không phải sau khi bí mật bị tôi biết liền muốn cùng tôi đồng quy vu tận chứ?

“Lục.....Lục Bách Nghiêu, anh đừng xúc động!” Trái tim của tôi “thình thịch thình thịch” nhảy lên, không nhìn thấy được sắc mặt của Lục Bách Nghiêu, tôi ngồi trên xe sắp khóc đến nơi rồi. Người này chính là nỗi điên muốn tìm cái chết thì cũng đừng kéo tôi theo chứ.

26. Chương 24: Quán Bar Túc Vũ

Đang lúc tôi cho rằng tối nay mình với Lục Bách Nghiêu hôn quy địa phủ rồi thì tại thời điểm cuối cùng một chiếc điện thoại di động đã cứu tôi. Tiếng chuông không ngừng vang lên, Lục Bách Nghiêu nhìn màn hình di động rồi cuộc cũng từ từ lái xe chậm lại. Thừa dịp anh ta nghe điện thoại tôi liền mở cửa xe muốn chuồn ra ngoài đường không nghĩ người này đã sớm đem cửa xe khóa lại cho dù tôi có cố gắng kéo như thế nào cũng không mở được.

Trời muốn diệt tôi mà!!

Điện thoại kết thúc rất nhanh, Lục Bách Nghiêu lập tức khởi động xe nhưng rõ ràng so với hồi nãy tốc độ chậm đi rất nhiều.

“Lục Bách Nghiêu, tôi muốn về nhà.”

“Tôi muốn đi chỗ này trước, xong rồi đưa cô về nhà.”

Tôi đang muốn nói một câu “Không cần làm phiền, tôi có thể tự bắt xe về nhà.” nhưng nhìn thấy Lục Bách Nghiêu trưng ra cái mặt thối cuối cùng cứng rắn đem lời này nuốt vào. Nếu lần này tôi tiếp tục nói sai không phải là bỏ luôn cái mạng nhỏ của mình sao? Lục Bách Nghiêu lái xe thẳng một đường đến khu giải trí nổi tiếng nhất thành phố. Ngừng xe xong anh ta liền túm tay tôi kéo lên tầng 3, rõ ràng là khách quen ở đây.

Ngoài dự liệu tôi, tầng 3 cũng bình thường không có gì khác biệt. Trên sân khấu, hai cô gái đang lúc thanh xuân tươi đẹp đều mặc quần trắng đang hợp tấu piano cùng đàn violon, đàn piano thanh lịch, đàn violon du dương, kết hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

“Cô ở lại đây chờ tôi muốn chút, tôi đi rất nhanh sẽ về.” Lục Bách Nghiêu đưa tôi đến nơi này, dặn một câu sau đó xoay người đi lên tầng trên. Ở cầu thang đi lên tầng đó có hai vệ sĩ mặc đồ màu đen đang canh cửa, thấy Lục Bách Nghiêu đi lên thì không có ngăn cản giống như anh ta là một đại thiếu gia phong lưu, thật sự là đi đến chỗ nào cũng được ưa thích.

Tầng 3 phần lớn là ghế lô, quầy bar cũng không có nhiều người ngồi. Tôi ngồi ở một góc quầy bar thưởng thức hợp tấu piano và violon, trong lúc bọn họ ngừng lại nghỉ ngơi tôi liền đi lên hỏi: “Tôi có thể tham gia được không?”

“Tất nhiên.”

Nơi này ánh đèn mờ ảo cho dù ở trên sân khấu cũng chỉ có một tầng ánh sáng nhàn nhạt, khi nghe hai người này diễn tấu tôi liền giật mình cảm giác mình đã quay về sân khấu thời đại học. Tôi cởi áo lông dày ra, theo tiếng nhạc vang lên nhảy một vũ khúc hiện đại mà lâu rồi chưa từng thử lại.

Ở trong này không có ai biết, tôi chỉ là tôi như thế mà thôi.

Lúc đại học tôi đã từng trình diễn khiêu vũ hiện đại trên sân khấu nhà trường thành thạo trọn vẹn, mấy năm gần đây không có tiếp xúc, những bước nhảy ban đầu có chút trắc trắc nhưng về càng về sau khi từng phân cảm giác quen thuộc quay về thì thân hình liền nhảy múa lay động theo âm nhạc.

Xong khúc này, một số người ít ỏi ngồi trên quầy bar liền đứng lên vỗ tay, tôi quay về phía hai cô gái, nhìn nhau cười, cho dù chúng tôi chưa từng quen biết, tên cũng chưa nói qua nhưng âm nhạc là tri kỉ, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể hiểu được.

Trở lại quầy bar, tôi tiếp tục ngồi chờ Lục Bách Nghiêu, không nghĩ tới vừa rồi ngẫu hứng nhảy một điệu lại trên choker đến sắc lang. Ánh đèn mờ ảo làm tôi không xem rõ được khuôn mặt hắn chỉ loáng thoáng cảm thấy bộ dạng của người này không tệ nhưng nhân phẩm thì không được tốt cho lắm, còn chưa nói được vài câu một bàn tay đã vươn tới sờ đùi tôi. Tôi muốn đứng dậy tránh xa nhưng hắn vẫn như cũ nhất quyết không tha, cứ đi theo tôi mãi.

“Tôi uống ly này, hôm nay chúng ta coi như chưa từng thấy qua, thế nào?” Tôi nhìn thấy trong tay hắn cầm một ly rượu nếu hắn đã cầm trong tay chuẩn bị uống hẳn là không có vấn đề gì.

Hắn khó tin liếc nhìn tôi một cái sau đó lại ý vị thâm trường nở nụ cười, hào phóng đáp ứng: “Được.”

Rồi sẽ sao ta, mấy bạn tò mò không?

27. Chương 25: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Của Tôi.

Tửu lượng của tôi vẫn luôn rất tốt, trực tiếp cầm ly rượu kia lên uống một hơi.

“Tửu lượng tốt.”

“Nhớ kỹ những lời anh vừa nói hồi nãy là được rồi.”

Tôi tránh đi tầm mắt hắn, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía tầng trên, Lục Bách Nghiêu chết tiệt, tại sao còn chưa xuống?

“Em đứng không vững, anh đưa em về nhà được không?” Sắc lang mới quấy rồi tôi vừa rồi đặt tay lên eo tôi, ôm thật chặt. Tôi muốn tránh ra nhưng cả người dường như mất hết sức lực. Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ly rượu vừa rồi bị bỏ thuốc?

“Anh buông.....” Toàn thân từ trên xuống dưới mềm nhũn mất hết sức lực, đầu óc cảm thấy hỗn loạn dần dần mất đi ý thức, thậm chí chỉ muốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của người kia. Bên tai không ngừng tràn ngập lời nói của một người đàn ông xa lạ muốn dẫn tôi đi, đáng tiếc đầu óc hiện tại đã hoàn toàn bất công giống như cỗ máy không có người điều khiển, tay chân mềm nhũn như đất sét đành phải dựa vào bàn, theo bản năng phản kháng người đàn ông đó.

Một lát sau, có người xách tôi từ trên bàn đứng lên, dựa vào một bờ vai ấm áp, hơi thở quen thuộc, người này.....có phải là Lục Bách Nghiêu hay không? Tôi mờ mịt ngẩng đầu, miễn cưỡng mở hai mắt, nhìn thấy một cái cằm, rất trắng, đường cong rất đẹp. Tay của tôi không bị khống chế liền nâng lên, chạm đến cái cằm xinh đẹp này.

“Hạ Cận, cô thanh tỉnh một chút cho tôi.” Một giọng nói vang lên ở bên tai tôi, giọng nói này rất quen, là của ai vậy? Hạ Cận, hình như là tên của tôi.

Chung quanh truyền đến một trận cãi vã, hình như có người nói “Buông ra, con nhóc này tôi nhìn thấy trước”, còn có người nói “Cô ấy là người phụ nữ của tôi.....”

Tôi dựa vào lồng ngực người này ngủ trong chốc lát, sau đó lại càng ngày càng bị âm thanh cãi vã mãnh liệt đánh thức, tôi nghe được âm thanh đùa dỡn thừa thớt sau đó tay bị người ta kéo xuống, siết thật chặt.

Tôi bị người ôm ra ngoài, một cơn gió mát lướt qua mặt khiến tôi không nhận được lạnh run cả người nhưng rất nhanh có một đồ vật gì đó trùm lên người tôi, thật ấm áp. Mơ hồ ngủ không quá thoải mái, thỉnh thoảng lại có tiếng ồn ào vang lên nhưng đầu càng ngày càng đau, cuối cùng thật sự không nhận được nữa, dần dần mất đi ý thức.....

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, tôi đau đầu muốn chết, nghĩ lại chuyện phát sinh ngày hôm qua, tôi chỉ nhớ hình như mình uống một ly rượu sau đó thân thể ngày càng nặng nề, sau đó lại có người mang tôi rời khỏi quán bar, hình như có bác sĩ tới bởi vì dường như tôi ngửi được mùi thuốc sát trùng, nghe được có hai người nhỏ giọng nói chuyện lại không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, sau đó lật người ngủ thật say. Trong đầu hiện lên một số hình ảnh hỗn tạp, căn bản là không hoàn chỉnh. Tôi lắc lắc đầu, dứt khoát không thêm nghĩ nữa dù sao mọi chuyện cũng đã trôi qua.

Tôi từ trên giường ngồi dậy, giống như bình thường chuẩn bị thay áo ngủ, đợi chút, không đúng!!!... ..
.....Cái này.....Đây không phải là áo ngủ của tôi. Trần nhà màu trắng, sàn nhà màu trắng, chăn màu trắng, đây cũng không phải là phòng ngủ của tôi. Cái trán của tôi bắt đầu đổ mồ hôi, phòng xa lạ, áo ngủ xa lạ, toàn thân cao thấp từ trên xuống dưới chỉ có một cái quần lót màu hồng nhạt là của tôi. Ông trời ơi, hai mươi sáu năm trong sạch của tôi.....

Đêm qua, rốt cuộc là ai?

Tôi vọt một cái từ trên giường xuống dưới, xỏ dép xông ra ngoài, không nghĩ tới vừa mở cửa lại đụng phải một bức tường thịt, thiếu chút nữa làm tôi bị ngã, ôm cái trán bị đụng đau nhức, ngẩng đầu liền thấy.....
hóa ra là anh ta?

28. Chương 26: Có Cần Tôi Chịu Trách Nhiệm Với Cô Không?

“Lục.....Lục Bách Nghiêu?” Tôi ngây ngốc nhìn anh ta, hỏi: “Tối hôm qua là anh đem tôi từ quán bar về?”

“Bằng không cô cho là ai, là cái thằng muốn ăn cô sao?” Nửa câu sau hình như hần cần rằng nghiêng lợi nói, tôi nghe mà cảm thấy nóng nảy. Người đàn ông kia không phải do tôi trêu chọc, nếu biết có chuyện như vậy xảy ra thì có đánh chết tôi cũng không lên cái sân khấu chết tiệt kia khiêu vũ, đánh chết tôi cũng không dám chạm vào ly rượu kia.

Tôi nhẩn nhện hỏi lại: “Như vậy, hiện tại áo ngủ mặc trên người tôi là anh thay?”

Lục Bách Nghiêu gật đầu, đến mí mắt cũng lười động đậy: “Đúng vậy.”

Trong lòng tôi căng thẳng: “Vậy.....”

“Chính cô cởi.” Mặt Lục Bách Nghiêu không chút thay đổi nhìn tôi: “Ngoại trừ giúp cô thay áo ngủ ra tôi cũng chưa làm cái gì cả.”

Chưa làm gì cả? Thay áo ngủ?

Tuy rằng chỉ làm chuyện này nhưng cũng không thể nói cái gì cũng chưa làm được không?

Tôi bóp bóp nắm tay hỏi một vấn đề cuối cùng: “Anh đều nhìn thấy được?”

Lục Bách Nghiêu nâng khóe miệng, vẽ mặt cười đến gian trá: “Nhìn thấy cái gì?”

Tôi cảm giận nhìn hần, vô nghĩa, còn có thể nhìn thấy cái gì nữa. Hay là, người này còn muốn nhìn thấy cái gì khác? (chính xác)

Ý cười Lục Bách Nghiêu ngày càng sâu, nhú mày hỏi: “Nên xem, không nên xem, tôi đều nhìn thấy cả rồi, có cần tôi phụ trách cô không?”

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn anh ta: “Lục Bách Nghiêu, tên lưu manh này.”

Lục Bách Nghiêu cười đến thông dong: “Chân chính lưu manh đùa giỡn là cô, tôi hỏi nhà cô ở đâu, miệng thì nói không thể để ẹ cô biết cô say rượu, sống chết không chịu nói cho tôi biết địa chỉ. Tôi chỉ có thể đem cô đến nhà tôi, vừa lúc đỡ cô vào phòng ngủ, cô liền ói mửa đầy mình sau đó ghét bỏ quần áo có mùi vị khó ngửi liền lập tức cởi quần áo. Tôi muốn xoay người rời đi, cô lại bu lên người tôi không chịu xuống, may mắn lúc đó cô uống rượu nếu không tôi thật sự cho rằng mình gặp phải nữ lưu manh rồi.”

Lục Bách Nghiêu càng nói về sau, đầu tôi cúi càng thấp, trên mặt cũng bắt đầu phát sốt, mẹ nó chứ, cũng quá mất mặt rồi!

Lúc mới vừa bắt đầu làm việc, tôi theo lãnh đạo tham gia các buổi xã giao thì thường xuyên uống say tới hơn nửa đêm mới về nhà, bình thường lão Phật gia quảng tôi vào trong phòng không thêm quần, nói thật, tôi cũng không biết khi mình say rượu sẽ biến thành cái dạng gì nữa. Về sau tửu lượng từ từ luyện thành, cơ hội say rượu ngày càng ít, lại càng không biết đến khi mình say sẽ như thế nào. Hôm nay, Lục Bách Nghiêu nói một cách rõ ràng các hành vi của tôi sau khi say rượu, tôi thật sự không dám nói là anh ta nói láo. Chính là, tại sao anh ta lại nói tôi là nữ lưu manh? Tôi bị anh ta nói làm cho xấu hổ và giận dữ, lòng

ngực bị kim nén đến bực bội, mạnh miệng phản bác: “Rõ ràng, anh nhìn hết tôi từ trên xuống dưới, lại hết lần này tới lần khác làm như mình bị thiệt thòi lắm vậy.”

“Xem hết?” Lục Bách Nghiêu lặp lại hai chữ này, ánh mắt quét từ trên xuống dưới đánh giá tôi, cuối cùng như có như không đảo qua trước ngực tôi, khinh thường cười cười: “Chỉ bằng cô hả, nhìn xa thì mặt cũng không tệ còn nhìn gần thì.....ngực không có sóng, còn tự đánh giá ình.”

Tôi: “...”

Lục Bách Nghiêu tiếp tục bổ thêm một đao: “Cô không biết là tôi nhìn cô còn không bằng tự nhìn chính mình sao, ít nhất tôi còn có cơ ngực, cô thì có cái gì?”

Cái này làm tôi hoàn toàn bị phẫn!

Tôi: “.....”

Tôi cúi đầu nhìn ngực mình, mặc dù dưới áo ngủ rộng thùng thình cái gì cũng không thấy được nhưng ít nhất cũng có chất liệu tốt mà?

Rất đáng giận! Lục Bách Nghiêu, người này dựa vào cái gì mà nói tôi không có ngực?

Thời gian rước kia không phải lưu hành một câu: “Ngực tôi phẳng, tôi kiêu ngạo, tôi đang tiết kiệm vải vóc cho Tổ quốc” sao.

Rõ ràng là tôi đang xấu hổ chuyện “lãng phí” vải vóc của Tổ quốc có được hay không? Thằng nhãi Lục Bách Nghiêu này còn dám dùng chuyện này công kích tôi. Tên khốn này tuyệt đối là cố ý. Cố ý khinh bỉ tôi. Cố ý làm cho tôi tự ti.

Tên tiểu nhân này!!! 743) { document.write(''); }

29. Chương 27: Tình Địch Cường Đại.

Bởi vì quần áo ngày hôm qua đã bị tôi nôn làm bẩn hết, hiện giờ đang nằm phơi khô trong phòng giặt nhà Lục Bách Nghiêu cho nên lúc anh ta gọi tôi ra ngoài ăn sáng, tôi vẫn còn mặc cái áo ngủ mà anh ta thay. Áo ngủ đen trắng, rõ ràng lớn hơn vài size, không cần nói cũng biết là áo ngủ của Lục Bách Nghiêu.

Lúc ăn sáng, người hầu đem các loại điểm tâm đặt lên bàn ăn, nhìn một đám nữ giúp việc ở trước mặt tôi đi tới đi lui, vô cùng u oán hỏi Lục Bách Nghiêu: “Nhiều người giúp việc như vậy, vì sao không để các cô ấy giúp tôi thay quần áo.”

“Ngày hôm qua các cô ấy nghỉ, không có ở đây.” Lục Bách Nghiêu trực tiếp ngăn chặn lời tôi, hung tợn nhìn: “Sớm biết vậy thì đã để cho cô lừa thân mà chạy rồi.” (:3)

Tôi ngậm miệng không thể nói được lời nào nữa.

Ăn xong bữa sáng, vô ý quét qua đồng hồ báo thức, vậy mà đã chín giờ rồi. Muộn mất!!

“Tôi đã giúp cô xin nghỉ rồi.” Lục Bách Nghiêu giống như nhìn thấu lòng tôi đang nghĩ gì, mặt không chút thay đổi quăng một câu.

“Lý do?” Nếu không có lý do thì cho dù xin nghỉ cũng không thể bỏ bê công việc được.

Lục Bách Nghiêu không nóng không lạnh phun ra hai chữ: “Nghỉ bệnh.”

Đúng lúc này một người đàn ông đi tới, trên tay còn cầm một hộp thuốc, cung kính cúi chào Lục Bách Nghiêu, sau đó đi đến trước mặt tôi, mỉm cười nhìn tôi: “Tiểu thư, nếu thuận tiện sáng nay chúng ta làm thêm một lần kiểm tra đi.” Làm thêm một lần? Tôi đã làm khi nào?

Tôi chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt này, thấy anh ta ôn hòa nói: “Rạng sáng lúc toàn thân cô nóng lên, Lục thiếu gọi tôi lại đây kiểm tra giúp cô một lần, có tiêm một mũi thuốc. Hiện tại làm thêm lần nữa để xác định cô.....còn có nóng lên hay không?”

Rạng sáng nóng lên? Nói như vậy khi tôi đang mơ mơ màng màng ngủ nghĩ thấy mùi thuốc sát trùng thoang thoang không phải là vì tôi nằm mơ mà do vị bác sĩ trước mặt này tiêm giúp tôi.

Tôi kinh ngạc ngồi yên tại chỗ, phối hợp với bác sĩ làm kiểm tra cho đến khi anh ta nói một câu: “Hiện tại đã không có việc gì rồi, mấy ngày này chú ý ăn tham đậm một chút.”

Giúp tôi kiểm tra toàn thân xong, vị bác sĩ này rất nhanh liền cáo từ, nhìn anh ta rời đi tôi bỗng dưng phát hiện hóa ra bóng lưng của anh ta có chút giống Trương Húc. Có phải hầu hết các bác sĩ trên thế giới này đều có bóng lưng như vậy, làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.

“Ngu ngốc, nhìn cái gì đấy?” Lục Bách Nghiêu nghiêng người dựa vào sôpha, tay cầm một cái gối ôm đập lên đầu tôi.

“Lục Bách Nghiêu, anh nói xem.....có phải tất cả bác sĩ đều đẹp trai như vậy hay không?” Tôi nhìn về phía Lục Bách Nghiêu si ngốc hỏi. Trong đầu tôi vẫn đang xoay quanh cái bóng lưng mới rời đi của vị bác sĩ kia, ảo tưởng nếu vừa rồi là Trương Húc giúp tôi làm kiểm tra, tôi nhất định sẽ hạnh phúc chết mất!

Trương Húc, Trương Húc của tôi.....

Cứ tưởng rằng Lục Bách Nghiêu để ý đến câu nói của tôi, qua nửa ngày cũng chưa thấy anh ta có phản ứng, chẳng qua là sắc mặt càng ngày càng dữ tợn. Rõ ràng vừa rồi tôi không có nhắc tới Trương Húc thế mà vẫn bị anh ta biết được sao? Bây giờ nhìn phản ứng của anh ta như vậy là vì tình địch là tôi đây nhắc tới người trong lòng của anh ta nên ghen quá hóa giận?

Một màn phóng xe của Lục Bách Nghiêu tối hôm qua lại nhanh chóng hiện ra trước mắt làm tôi cả kinh lập tức kêu ra tiếng. Tôi thật là ngu ngốc mà, vết sẹo mới lành đã quên đau. Có một tình địch cường đại Lục Bách Nghiêu ở đây làm sao tôi có thể tranh giành Trương Húc với anh ta được?

Tôi muốn mở miệng giải thích với anh ta vài câu, chỉ thấy Lục Bách Nghiêu “rầm” một cái từ sôpha đứng dậy đi đến trước người tôi, túm lấy áo ngủ của tôi, à không là áo ngủ của anh ta, cắn răng mở miệng nhìn tôi: “Hạ Cận, cái đồ thủy tính dương hoa này, mẹ nó chứ, tôi chính là bị coi thường mà.” 743) { document.write(''); }

30. Chương 28: Nhỏ Nhưng Vừa Mới Tốt

Lục Bách Nghiêu nói xong lời này liền nổi giận dưng dưng rời đi bỏ lại tôi đứng im ngơ ngác tại chỗ. Một lát sau người này quay trở lại, quăng lên mặt tôi một đồng áo quần lớn rồi đẩy cửa ra ngoài. Rốt cuộc thằng nhãi Lục Bách Nghiêu này muốn làm gì?

Chẳng qua vừa rồi tôi chỉ nhìn bóng lưng vị bác sĩ kia ngẩn một hồi, suy nghĩ tới Trương Húc thế mà anh ta đã nói tôi là thủy tính dương hoa. Tôi nhìn cũng không được sao? Tôi nghĩ cũng không được sao? Thật là khó hiểu.

Tôi lấy quần áo ở trên đầu xuống, vấy liền thân cùng áo khoác mới tinh, thậm chí cả nội y cũng có. Tôi kinh ngạc ngồi nguyên tại chỗ suy nghĩ hành động khác thường vừa rồi của Lục Bách Nghiêu, suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng nghĩ ra được cái gì, không thêm nghĩ nữa, trực tiếp tới toilet thay quần áo.

Nhãn mác trên quần áo còn chưa có tháo xuống, tôi vừa nhìn thấy giá, mẹ ơi, bộ áo quần này còn hơn cả ba tháng tiền lương của tôi. Áo quần này cho tôi mượn về sau nếu anh ta không lấy lại nữa, trực tiếp bán đi không phải kiếm được bốn tiền sao? Tôi xé nhãn trên quần áo xuống, mặc lên. Nội y nhỏ thế này nhưng lại vừa vặn. Tôi có thể tự an ủi rằng nữ giúp việc nhà này có ánh mắt hơn người được không? Cho dù tôi mặc áo ngủ rộng thùng thình chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu được?

Tuy rằng lời giải thích này có chút gượng ép nhưng nhìn chung so với những lời giải thích khác thì tốt hơn rất nhiều. Thay xong bộ quần áo, tôi đi đến trước gương nhìn, quả nhiên “Phật dựa vào kim trang, người dựa vào y trang”. Tôi mà cũng có lúc làm cho người khác sáng mắt mặc dù đối tượng sáng lên chỉ có mình tôi. Rốt cuộc cũng là hàng hiệu, cảm giác mặc vào không giống với đồ thường. Khi tôi mặc bộ quần áo này, vất vả trăm cay nghìn đắng cần thận di chuyển đem túi từ góc phòng xách ra ngoài, cất bước rời khỏi nhà Lục Bách Nghiêu. Biệt thự của giai cấp tư sản, nghèo như tôi rốt cuộc cũng không tiêu hóa nổi. Nhưng tôi không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa đã gặp Lục Bách Nghiêu đang ngồi trên một chiếc xe, trên tay ám khói, dưới đất toàn là mẩu thuốc lá bị vứt lại. Thời gian dài như vậy, chắc không phải anh ta luôn chờ tôi ở bên ngoài chứ? Tôi không biết mình suy nghĩ vậy có phải là tự mình đa tình hay không nhưng sự thật hình như chính là vậy.

Tôi lẳng lặng nhìn Lục Bách Nghiêu, phân vân không biết mình có nên bước qua hay không, chỉ hy vọng Lục Bách Nghiêu có thể nhìn thấy tôi nhanh một chút, ít nhất cho tôi một ít phản ứng để tôi biết mình có hiểu lầm ý của anh ta hay không.

Rất nhanh, Lục Bách Nghiêu đã nhìn thấy tôi. Anh ta nâng mắt nhìn tôi, cách tầng tầng khói thuốc, tôi không thể nhìn được rõ ràng biểu tình trên mặt anh ta. Anh ta ném điếu thuốc cháy dở trên mặt đất, dùng chân đạp tắt sau đó mở cửa xe ngồi vào tay lái, khởi động xe.

Không ngờ xe này chỉ cho tôi xem, không cho tôi ngồi? Lục Bách Nghiêu, người này cũng quá tàn nhẫn rồi?

Tôi bị phần nhìn chằm chằm sườn mặt của Lục Bách Nghiêu, chòng chọc nửa phút cuối cùng anh ta cũng cho tôi một cái phản ứng, thái độ không tốt lắm, cảm giận nhìn tôi: “Còn không mau lên xe.”

Ai nha, hóa ra người này cũng không có hư hỏng như vậy, ném tôi ở cái nơi xa lạ này.

Tôi vui vẻ chạy qua, mở cửa ghế sau chuẩn bị ngồi xuống chợt nghe Lục Bách Nghiêu trầm thấp nói một câu: “Gia không muốn làm tài xế của cô.” Vì đi nhờ xe nên đối với tình tình thối hoắc của người này, tôi nhin. Vì thế tôi lại vui vẻ chạy đến vị trí lái phụ, im lặng ngồi xuống chờ Lục Bách Nghiêu lái xe rời đi. Đợi hồi lâu cũng không thấy Lục Bách Nghiêu khởi động xe, chỉ liên tục ăn kẹo cao su, tôi không khỏi nghi hoặc nhìn anh ta hỏi một câu: “Tại sao anh không lái xe đi?”

Dừng một chút, anh ta nhìn sang tôi sau đó thân mình dần dần nghiêng về phía `width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('`
`');` }
`');` }

31. Chương 29: Phi Lễ Chờ Nhìn

Anh ta.....anh ta. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Thân thể Lục Bách Nghiêu cách tôi ngày càng gần, hỗn hợp mùi thuốc lá nồng đậm và mùi kẹo cao su bạc hà thơm ngát quết tới, rất kì quái, mùi vị kia cũng không thấy khó ngửi, ngược lại ở trên người Lục Bách Nghiêu lại có một loại ý vị, nói đơn giản là tôi cũng không có chán ghét hương vị này.

“Dây an toàn.” Anh ta nghiêng người giúp tôi thắt dây sau đó quay trở về.

“A, cảm ơn.” Tôi thì thào nói, thực tế lúc này đầu óc tôi đã sớm rơi vào trạng thái chân không, hoàn toàn không hề hay biết mình đang nói cái gì.

Lục Bách Nghiêu một bên lái xe, một bên vô ý nhìn về phía tôi hỏi: “Vừa mới rồi cô cho là tôi sẽ làm gì cô?”

Suy nghĩ trong đầu tôi chưa qua chọn lọc đã trực tiếp phun ra hai chữ: “Phi lễ.”

Lục Bách Nghiêu quăng một cái liếc mắt tới, rõ ràng trong mắt tràn đầy khinh thường, tôi vội vàng sửa lại hai chữ: “Khụ khụ. Chờ nhìn. Phi lễ chờ nhìn.”

Vừa nói ra thì tôi đã hoàn toàn hối hận rồi, Hạ Cận, mi thật đúng là cái gì cũng dám nói, ngay cả tôi cũng bị chính mình làm đông thành công chúa Bạch Tuyết.

“Ai, Lục Bách Nghiêu, ý tứ của anh là gì hả? Tuy rằng tôi không được tính là mỹ nữ nhưng ít nhất cũng ra nông, ngực ra ngực.” Tôi bất tri bất giác phản ứng, vừa rồi trong mắt Lục Bách Nghiêu có cái gì đó, rõ ràng là hoài nghi sức quyến rũ cá nhân của tôi hơn nữa còn là cực kì khinh thường.

Lục Bách Nghiêu không mẫn không nhạt nói một câu: “Trợn mắt nói dối cũng không biết điểm dừng, không sợ bị đau lưỡi.” Cùng Lục Bách Nghiêu nói chuyện vĩnh viễn không có độc miệng nhất chỉ có độc miệng hơn mà thôi.

“Anh là người bỏ qua sự thật khách quan coi trọng chủ nghĩa duy tâm.” Vậy mà Lục Bách Nghiêu bỏ qua sự thật khách quan tôi là một người phụ nữ có sức quyến rũ, tôi có muốn nhịn cũng không nhịn được.

Gặp đèn đỏ, Lục Bách Nghiêu dừng xe lại, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn tôi, gần từng tiếng: “Tôi vẫn luôn kiên trì với chủ nghĩa duy vật biện chứng.”

Tôi: “...”

Lục Bách Nghiêu nói thêm một câu: “Vốn nghĩ cô vẫn có một chút hấp dẫn, nhưng sau khi chính mình trải nghiệm chuyện ngày hôm qua tôi mới phát hiện mình suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Tôi giận: “Lục Bách Nghiêu, tên lưu manh này! Thật là quá đáng.” Vừa bị Lục Bách Nghiêu nói mình như vậy, tôi trực tiếp phản công, ngang ngược mở miệng mắng.

“Nhìn xem, cô còn có tiềm chất của người đàn bà chanh chua nữa kìa.” Lục Bách Nghiêu giống như phát hiện ra đại lục mới, nhìn tôi chặc chặc giống như kì lạ lắm.

Nói vậy, rõ ràng tôi là thực nữ.

Cuối cùng dưới ánh mắt công kích của Lục Bách Nghiêu, tôi căm giận nói: “Không phải là tôi không muốn làm thực nữ, chính cuộc sống đã bức lão nương thành người đàn bà chanh chua.”

Lục Bách Nghiêu cười đến khuynh quốc khuynh thành: “Lưu manh rất xứng với người đàn bà chanh chua, kẻ tám lạng người nửa cân, trời sinh một đôi.”

Người này lại vòng vèo đùa giỡn tôi nhưng nghĩ tới truyền thống kéo dài từ thời trung học đến giờ tôi trợn mắt nói: “Lục Bách Nghiêu, cái người dài mà không lớn này. Đồ trẻ con.”

Lục Bách Nghiêu: “Anh hùng không hỏi xuất xứ, lưu manh không hỏi tuổi.”

Tôi: “...”

Cuối cùng tôi bảo Lục Bách Nghiêu đưa mình tới công ty, mặc dù anh ta đã giúp tôi xin phép nhưng vì tiền thưởng chuyên cần cuối tháng cho dù phát sốt đến chết tôi cũng phải đến công ty.

Bởi vì chuyện này Lục Bách Nghiêu cười nhạo tôi không ít: “Không phải chỉ là một chút tiền sao, lại làm cô mệt đến muốn sống muốn chết.”

Rõ ràng anh ta là người “Còn trẻ không biết lo, đàn ông ăn no không biết đàn ông chết đói”, nếu tôi cũng có thể đầu thai vào nhà tốt như Lục Bách Nghiêu, tôi khẳng định buổi sáng spa, buổi chiều shopping. Chỉ tiếc có tâm nhưng không có mệnh. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('

');

32. Chương 30: Trời Đánh Chết Tên Khốn Này Đi

Lục Bách Nghiêu đề ra cho tôi một ý kiến: “Sinh tốt không bằng gả tốt, mặc dù điều kiện của cô không theo kịp thẩm mỹ bình thường của đàn ông nhưng biết đâu có một tên nào đó mắt mù coi trọng cô.” (nói chính mình đó). Sự thật chứng minh rằng tên Lục Bách Nghiêu này không có nơi nào, không có lúc nào quên mĩa mai tôi.

“Anh nói Trương Húc có khả năng coi trọng tôi hay không?” Tôi hỏi Lục Bách Nghiêu, dù sao anh ta cũng là đàn ông, ánh mắt chắc không khác biệt nhiều lắm.

Kết quả về mặt Lục Bách Nghiêu hoảng sợ nhìn tôi, cuối cùng vắt hết óc cho tôi một câu trả lời: “Nếu Trương Húc bị mù mắt có lẽ còn chút khả năng.”

Chắc không phải chứ.

Giá thị trường của cô nãi nãi tôi chắc cũng không kém tới mức vậy chứ?

“Lục Bách Nghiêu, anh nói thật sao?” Tôi nhìn anh ta uy hiếp nói.

Lục Bách Nghiêu thề son sắt: “So với cup A của cô còn thật hơn.”

“Tôi rõ ràng là B.” Người này thế nhưng lại đem size ngực của tôi ra công kích, quá vô sỉ! Tuy rằng là B nhỏ nhất nhìn ít ra cũng là B.

Buồn bực, chỉ biết nếu đem việc này hỏi Lục Bách Nghiêu không bằng tôi trực tiếp đập đầu chết một cách bi tráng còn hơn.

Đến công ty một khoảng không xa, tôi bảo Lục Bách Nghiêu cho tôi xuống xe, tôi cũng không muốn trở thành một trong số đông đảo những bạn gái tin đồn của anh ta. Tôi không biết Lục Bách Nghiêu xin phép giúp tôi như thế nào nhưng tôi lo lắng lãnh đạo sẽ hiểu lầm mối quan hệ của tôi và Lục Bách Nghiêu.

Vài ngày sau tôi vẫn cùng với Trương Húc ung dung dạo phố, ăn cơm, làm một ít chuyện các đôi tình nhân thường làm. Tôi không biết cảm giác của Trương Húc đối với tôi là gì nhưng cứ mỗi lần ở cùng Trương Húc tôi đều cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Có lẽ đây là cảm giác tim đập thành thành đập.

Trong khoảng thời gian gần đây Lục Bách Nghiêu giống như biến mất vào hư không, cũng không có xuất hiện quấy rối chuyện của tôi với Trương Húc làm tôi nhẹ nhàng thở ra, an tâm cùng Trương Húc ở chung một chỗ.

Chờ mong đến ngày chủ nhật, hôm nay Trương Húc đi Lâm thị tham gia một hội nghị y học quan trọng, tôi đang nằm trên giường to tướng ngủ thì bị các cuộc điện thoại liên hoàn đoạt mệnh của Lục Bách Nghiêu đánh thức. Lúc đó tôi đang cùng chăn của mình triển miên đau khổ thì tên khốn Lục Bách Nghiêu này lại tàn nhẫn chia rẽ chúng tôi.

“Hạ Cận, đến đây nhanh một chút, tôi có chuyện cần cô giúp đỡ.” Hồi lâu không cùng Lục Bách Nghiêu chạm mặt, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của anh ta làm tôi có vài phần không thích ứng được, ước chừng năm giây sau tôi mới nhận ra được chủ nhân của giọng nói này.

“Lục Bách Nghiêu, tên khốn này, dám quấy rối giấc mộng của tôi, anh muốn cái gì?” Lúc rời giường tính khí của tôi luôn luôn khó chịu, chính lão Phật gia cũng không dám đánh thức tôi, thật vất vả mới hết một tuần, có thể lười biếng ngủ lại không lường trước được bị Lục Bách Nghiêu phá hỏng.”

“SOS!!” Lục Bách Nghiêu phát ra tín hiệu cầu cứu cao nhất.

“Không có quan hệ với tôi.” Tôi mặc kệ Lục Bách Nghiêu đang làm cái quái gì, trực tiếp cúp điện thoại vùi đầu vào ổ chăn. Di động lại nặng nề vang lên, tôi không chịu nổi phiền phức, vươn tay đào cái điện thoại ra liền nhìn thấy tin nhắn của Lục Bách Nghiêu, là ảnh chụp cùng một cái địa chỉ, cuối cùng cộng thêm một câu uy hiếp nháy mắt đem tôi từ sâu thẳm trong mê ngủ cưỡng chế di dời.

Anh ta nói: ăn mặc xinh đẹp tới chỗ này, nếu trong nửa giờ không thấy cô đến, tôi sẽ đem ảnh này phát tán lên diễn đàn của công ty.

Thật muốn một đao giết chết tên khốn kiếp này.

Rốt cuộc tấm ảnh chụp lúc nào?

Tại sao anh Nghiêu phát tín hiệu SOS nhỉ? Tắm ảnh gì mà làm chị Cận hoảng sợ ghê vậy? Có bạn nào đoán được không? Đoán được có thưởng nha. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

33. Chương 31: Lục Khốn Khiếp Hại Người Không Chớp Mắt

Editor: coki (Mèo đen đeo kính)

Tôi vội vàng rời giường, vừa thấy thời gian đã qua mười một rưỡi, đúng là không còn sớm nữa. Tôi ngồi dậy rửa mặt, từ tủ quần áo lấy ra bộ quần áo mà lão Phật gia mua chuẩn bị cho sự kiện xem mắt lần trước. Lục Bách Nghiêu thì muốn tôi ăn mặc xinh đẹp mà cái tốt nhất tôi có thể lấy ra đại khái cũng chỉ có bộ này thôi.

Xuống lầu bắt xe taxi, lợi dụng thời gian ở trên xe tranh thủ từng phút để trang điểm, đeo đồ trang sức trang nhã. May mà hôm qua ăn ngon ngủ yên nên khí sắc hôm nay xem như không tệ, cho đến lúc tới nơi thì tôi đã trang điểm xong xuôi. Hôm nay nhiệt độ ngoài trời dưới 50C, tôi lại ăn mặc mát mẻ tươi mới như thế này, thật sự là lạnh chết người.

Tôi một bên run rẩy một bên đi về phía club tư nhân mà Lục Bách Nghiêu nói, lúc xuống xe đã gọi điện thoại cho anh ta nên vừa tới không lâu đã thấy Lục Bách Nghiêu ra đón.

“Tôi đã đến rồi, mau đưa ảnh chụp cho tôi.” Tôi đứng tại chỗ trừng mắt nhìn Lục Bách Nghiêu, nếu không phải vì tấm hình kia làm sao tôi có thể rời khỏi ổ chăn ấm áp của mình mà tới đây.

“Hạ Cận, ai cho cô mặc loại quần áo này?” Lục Bách Nghiêu không trả lời vấn đề mà trợn mắt nhìn tôi chất vấn.

“Không phải anh bảo tôi ăn mặc xinh đẹp tới đây sao?” Tôi đứng ở cửa cùng anh ta tranh cãi, nếu không phải vì những lời này của anh ta, tôi ăn mặc như vậy trong mùa đông để chịu tội sao.

“Cô không có bộ nào khác sao? Cổ áo thấp như vậy, váy ngắn như thế này.....” Về mặt Lục Bách Nghiêu ghét bỏ quở trách tôi, không đợi anh ta nói xong tôi liền lôi anh vào cửa: “Đi vào rồi nói sau, đừng chết tôi rồi.”

Về mặt Lục Bách Nghiêu căm giận, ói ra hai chữ: “Đáng đời.”

Tiên sư anh!

“Nói đi, tìm tôi làm gì?” Muốn xong sớm một chút để còn lấy lại tấm ảnh kia, tôi khẩn cấp hỏi anh ta.

Lục Bách Nghiêu đang há mồm muốn trả lời thì thấy một cô gái diện mạo xinh đẹp đi tới nhìn tôi cùng Lục Bách Nghiêu: “Lục ca ca, đây là bạn gái mà anh nói sao? Đáng đập thật là xinh đẹp!”

Tôi đang muốn nói “không” đã bị Lục Bách Nghiêu đưa tay bịt miệng, lại nghe giọng nói của anh ta vang lên bên tai: “Đúng, chính là cô ấy.”

Cô gái xinh đẹp vô hại cười nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm giác được địch ý sâu trong ánh mắt của cô ta: “Mẹ nuôi đang chờ ở trong phòng, chúng ta đi trước đi.”

Lục Bách Nghiêu lên tiếng: “Ừ.” Tôi thấy cô gái xinh đẹp kia đã đi xa, liền hung hăng nhéo cánh tay Lục Bách Nghiêu: “Anh có ý tứ gì? Bạn gái gì hả?”

Mẹ nó! Hôm nay không phải lão nương bị người này biến thành bia đỡ đạn chứ?

“Đi qua đi, về sau đừng nói lung tung, mọi chuyện nghe tôi, xong việc tôi sẽ trả ảnh chụp lại cho cô.” Lục Bách Nghiêu không hề trả lời thẳng mà đang thương lượng với tôi, vừa nghĩ tới tấm ảnh chụp kia cho dù da mặt tôi có dày như tường thành thì thật sự cũng không thể đối mặt với việc tấm ảnh này bị phát tán lên diễn đàn công ty.

“Thành giao.”

Cùng Lục Bách Nghiêu bàn bạc điều kiện xong, tôi liền đi theo anh ta vào phòng bao. Lúc tiến vào phòng hai chân của tôi liền mềm nhũn, mẹ nó, ai có thể nói cho tôi biết vì sao người mà Lục Bách Nghiêu muốn tôi gặp mẹ là anh ta không? Ngay từ đầu tôi còn cho rằng là một người chị xinh đẹp nào đó nhưng sau khi Lục Bách Nghiêu vào cửa kêu một tiếng “mẹ” thì đầu óc tôi đều hỗn loạn. Tôi vụng trộm nhéo vào eo Lục Bách Nghiêu, tôi còn tưởng rằng người này muốn tôi đến chỉ vì giúp anh ta đuổi đối tượng xem mắt đi, không nghĩ tới lại gặp mẹ anh ta.

Không thể làm như vậy được! Kẻ bịp bợm này hại người không chớp mắt.

Vì mấy bạn đoán đúng một nửa nên mèo xì poi chương sau nha. Chương sau là trận đấu giữa chị Cận và mẹ anh Nghiêu.

```
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

34. Chương 32: Honey

Eidtor: coki (Mèo đen đeo kính)

Chỉ riêng lão Phật gia nhà tôi, tôi còn chơi không nổi huống chi là vị phu nhân đẳng cấp cao này.

“Bác gái, chào bác. Cháu tên là” Tôi khẽ động khóe miệng lộ ra nụ cười.

Phu nhân trực tiếp bỏ qua tôi, ánh mắt đánh giá Lục Bách Nghiêu: “Hôm nay mẹ chỉ muốn cùng con và Chi Dao ăn một bữa cơm, con mang theo người ngoài tới đây làm gì?”

Những lời này vừa thốt ra, tôi liền biết vị này không dễ đối phó, trời đánh Lục Bách Nghiêu đi, thế mà lại đẩy tôi ra ngoài để bị chôn vùi dưới dầm con mẹ nó uy.

Khuôn mặt Lục Bách Nghiêu nghiêm túc, giọng nói bình tĩnh: “Mẹ, Tiểu Cận không phải là người ngoài, cô ấy là bạn gái của con.”

“Con không thích Luna cũng được, nhưng đối với Chi Dao từ nhỏ lớn lên với mình cũng không có tình cảm mà lại đi thích một con nhóc gầy như que củi sao?” Phu nhân cười lạnh một tiếng, sau đó chuyển mắt nhìn tôi làm cả người tôi đều cảm thấy sợ hãi: “Trong nhà làm cái gì? Tốt nghiệp trường nào? Đã đi nước nào rồi?”

Lục Bách Nghiêu ở sau lưng nhỏ giọng nói với tôi một câu: “Cứ thoải mái đi, không chính chết là được.”

Người này cảm thấy trực tiếp ra mặt không tốt nên mới để tôi tới đây, vậy tôi cũng sẽ không khách khí nữa: “Vấn đề thứ nhất, cháu mồ côi gia đình, cả hai vấn đề còn lại đều không có.” Câu trả lời của tôi ngắn gọn sắc bén nên không thể tránh khỏi sau khi tôi nói xong câu này, ánh mắt của vị phu nhân nhìn về phía tôi đã ghét bỏ tới cảnh giới không thể xác định được.

Nhìn một chút, ánh mắt ghét bỏ của phu nhân này nhìn tôi cùng Lục Bách Nghiêu giống y như đúc, không có sai biệt, không thể không nói hai người này đúng là mẹ con.

Phu nhân đánh giá tôi, cười lạnh một tiếng: “Hoàn cảnh của cô như vậy, không cảm thấy là mình không biết lượng sức sao?”

“Không biết lượng sức?” Tôi vô tội hỏi lại một tiếng: “Cháu cảm thấy chính mình có đủ sức, dù sao cũng là người trẻ tuổi, thể lực tốt cũng là không có cách nào khác. Bác gái, bác nói có phải không? A, làm sao bác

có thể hiểu được.....Haha. Nói thế nào thì tuổi bác cũng lớn rồi, người ở tuổi này da mặt nhăn nheo, cho dù mang kính thì cũng không che dấu nổi.”

Lục Bách Nghiêu ở sau lưng yên lặng tán thưởng tôi, tôi đáp lại bằng một nụ cười chiến thắng.

Hoàn toàn nằm trong dự liệu, trên mặt phu nhân một trận xanh rồi một trận hồng, tiếp theo tôi lại bồi thêm một câu: “Kỳ thật, thể lực bác gái không tốt cũng không phải chuyện gì lớn, bác có thể cùng con trai mình tập luyện mà. Một đêm bảy lần cũng chẳng là gì, chắc chắn.....”

Lời này nói ra, không chỉ phu nhân mà cả mặt Lục Bách Nghiêu cũng thay đổi, về phần cô gái tên Chi Dao đứng ở bên kia thì không cần phải nói nữa.

“Honey, ngày hôm qua lúc em dọn phòng phát hiện đồ không đủ dùng, lát nữa trước khi về nhà chúng ta ghé qua siêu thị đi.” Tôi kìm chế ghê tởm, nũng nịu nói với Lục Bách Nghiêu, một chiêu này vẫn là bắt chước vị Luna tiểu thư lần trước, hôm nay vừa vặn có chỗ dùng tới.

Phu nhân tức giận tới khuôn mặt đỏ cả lên, cắn giận đứng dậy, ghen nửa ngày mới phun ra được bốn chữ: “Không biết liêm sỉ.” Nhìn bóng dáng vị phu nhân mang theo tiểu thư xinh đẹp kia rời đi, tâm tình tất nhiên là tốt, tôi tê liệt ngồi ở ghế sôpha, giơ tay về phía Lục Bách Nghiêu: “Ảnh chụp cộng với cơm.”

Làm việc trong một thời gian dài như vậy, cô nãi nãi tôi còn chưa có ăn cơm đâu, dù sao cũng nên lấy một chút thù lao chứ?

“Đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, tìm cô để đối phó với mẹ tôi thật sự là tìm đúng người rồi.” Lục Bách Nghiêu nhìn tôi, từ từ nói.

Thấy anh ta bất động, tôi nhắc chân đá đá: “Tôi muốn ảnh chụp, tôi muốn đại tiệc, nhanh lên một chút.”

```
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('
```

35. Chương 33: Thế Nhưng Lại Thừa Dịp Tôi Say Rượu Làm Ra Chuyện Đây Với Tôi.

Lục Bách Nghiêu kêu bồi bàn tiến vào, theo ý của tôi gọi một đồng lớn đồ ăn, ánh mắt lười biếng: “Không muốn lấy ảnh của cô sao?”

“Khốn kiếp, nhanh đưa điện thoại ra đây.” Tôi đá bắp chân của hắn, ý bảo đừng có đánh trống lảng.

Lục Bách Nghiêu không tình nguyện lấy điện thoại ra, ném qua tôi. Hay thật, đây là một đồng lớn tiền mặt vậy mà anh ta cứ vậy ném đi.

“Mật mã.” Tôi cầm điện thoại của anh ta lại phát hiện điện thoại bị khóa.

Tên Lục Bách Nghiêu keo kiệt này lại không chịu nói cho tôi biết mật mã, trực tiếp đi tới, lấy di động trong tay tôi bấm vài cái liền mở khóa, cuối cùng vẫn không quên trừng mắt liếc tôi một cái: “Ngu ngốc.”

Tôi: “....”

Rõ ràng anh ta cài đặt mật mã, tôi giải không được là chuyện kinh thiên địa nghĩa, vậy mà người này lại nói tôi đần.

Vì ảnh chụp tôi nhẵn, không cùng với người dài mà không lớn, đồ con nít so đo. Đôi mắt tôi chăm chú nhìn anh ta xóa bỏ tấm ảnh chụp thê thảm kia mới an tâm thu hồi tâm mắt. Không thể không nói, tấm ảnh này, thật sự rất vô duyên.

“Thành thật khai báo, ảnh này chụp khi nào?” Tôi cắn răng kiềm chân, bộ dạng khởi binh hỏi tội.

“Lúc cô uống rượu say ngủ ở nhà tôi.”

Tôi tức giận nhìn anh ta: “Lục Bách Nghiêu, cái người này, thế mà lại lợi dụng lúc tôi say rượu làm ra chuyện này đối với tôi.”

“Nếu không có cô phối hợp, tôi có muốn làm cũng làm không được.” Lục Bách Nghiêu trả lời, mặt không đỏ, tâm không động.

“Khốn kiếp! Cạn bã! Một đồng cạn bã!”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

Da mặt Lục Bách Nghiêu đã sớm luyện tới trình độ thành đồng vách sắt, hơn nữa lúc tôi chửi anh ta, anh ta còn mỉm cười nói một câu “cảm ơn đã khích lệ” làm tôi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đúng lúc này bồi bàn bưng thức ăn vào, tôi vui đầu vào ăn cơm, không thèm để ý đến tên đáng ghét này nữa.

“Lại không có người giành ăn với cô, làm gì giống như quỷ chết đói vậy?” Tôi vừa ngẩng đầu liền thấy vị đại thiếu gia này tự phụ dùng đũa ăn cơm, kiểu cách, ưu nhã.

“Tôi đói, cái gì cũng chưa ăn liền chạy tới đây, đã sớm đói đến phát điên rồi. Lúc cô nài nài ăn cơm thì đừng xem mồm vào, cẩn thận tôi xem anh như thịt mà cắn.” Tôi trả lời một câu, tiếp tục vui đầu vào ăn cơm.

Lục Bách Nghiêu nhộn nhạo kêu, làm bộ dáng “Tiểu Thẩm Dương”: “Đến đây, đến đây cắn tôi đi.”

Tôi nhin không được vắng tục một câu: “Lục Bách Nghiêu, con mẹ anh chứ.”

“Mẹ nó, lão tử sống nhiều năm như vậy, lần đầu bị người ta chửi như thế này.”

“Tôi chỉ nói lên tiếng lòng bình thường của dân chúng thôi.” Tôi nâng mắt nhìn anh ta, bình tĩnh cắn thìa nói.

Bỗng Lục Bách Nghiêu đến ngồi xuống bên cạnh tôi, một tay nắm cầm tôi, uy hiếp nói: “Hạ Cận, đừng cho là tôi không trị được cô.”

Tôi di dời cái cằm đang bị Lục Bách Nghiêu nắm, cúi đầu ăn miếng cơm cuối cùng, ăn no, về mặt cảm thấy mỹ mãn liền học bộ dáng “Tiểu Thẩm Dương” kia của anh ta: “Anh đến đây, đến đây đi~~”

Tôi không biết sự tình phát triển đến mức này rốt cuộc là sai lầm là ở đâu. Vừa nhìn thấy cổ họng Lục Bách Nghiêu nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt hoa đào sáng quắc nhìn tôi thì tôi liền luống cuống không biết làm sao cả.

“Anh làm sao vậy?” Tôi vỗ vỗ mặt Lục Bách Nghiêu, xác định xem hồn anh ta có phải bị câu mất rồi không, tại sao lại kỳ lạ như vậy.

Mẹ nó, cái khuôn mặt kia nhỏ nhỏ, trắng trắng, hồng hồng làm tâm thần người ta nhộn nhạo, nếu tôi là sắc nữ thì đảm bảo trực tiếp Bá Vương ngạnh thượng cung anh ta rồi. Đáng tiếc tôi đã sớm nhìn thấu bản chất người này từ lâu, bề ngoài bảnh bao bên trong dè tiện, hơn nữa lại nảy sinh tình ý với Trương Húc của tôi, cho nên giờ phút này tôi phải thật bình tĩnh nếu không còn đâu là khí tiết.

Nhưng giây tiếp theo đôi mắt của tôi không cẩn thận nhìn xuống, không thể ngờ lại nhìn đến anh ta.....cứng rắn?!!!!

- Tiểu Thẩm Dương là con cừu lười trong phim hoạt hình Sói xám và Cừu vui vẻ á.
- Về sau còn thêm mấy nhân vật nữa như Hôi Thái Lang (sói xám), Tiểu Hồng Mao (Vợ sói xám) nữa nha. Bây giờ Mèo nói trước về sau sẽ không nhắc lại nữa. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

36. Chương 34: Trở Thành Lục Phu Nhân, Cô Cũng Có Thể Tùy Hứng Như Vậy.

Tôi ngất, cho dù khẩu vị tôi có nặng thế nào đi chăng nữa cũng chưa từng gặp qua cái dạng này!!

“Anh....anh.....anh....” Hơn nửa ngày, ngoại trừ từ “anh” thì tôi cương quyết không nói tới từ thứ hai (cứng đó :v). Thật vất vả mới nhận được xuống, cố gắng nói hết nửa câu sau nhưng giọng nói đã nhỏ không khác gì muỗi kêu: “Ban ngày ban mặt, phát tình cái gì?”

Hiện tại đang là mùa đông, mùa xuân còn lâu lắm, hoa cải dầu cũng chưa có nở đâu nhưng Lục Bách Nghiêu người này.....vừa mới tư xuân sao?

Lục Bách Nghiêu sững sờ, ngăn người nhìn tôi nửa ngày, cuối cùng căm giận nói: “Không phải tại vì cô sao?”

Con mẹ nó, chuyện này cùng tôi có quan hệ gì, đừng đổ thừa cho người khác có được hay không?

Tôi vẫn nhìn theo bóng lưng nghênh ngang rời đi của Lục Bách Nghiêu, nhìn một hồi lâu mới bắt tri bất giác phát hiện ra, người này vậy mà đi mất rồi? Anh đi thì cứ đi nhưng ít nhất phải để lại tiền cơm chứ?

Tôi lấy di động ra gọi cho Lục Bách Nghiêu, muốn anh ta trở về nhanh một chút để trả tiền, không nghĩ đang định bấm điện thoại thì anh ta lại đi vào, hết thấy.....đều bình thường?!!!

Khụ Khụ, quả thật đều rất bình thường.

“Anh đi đâu vậy?” Rốt cuộc đã trở lại, tôi còn tưởng anh ta đi luôn rồi chứ. Thấy sắc mặt anh ta ửng hồng có chút mất tự nhiên, nghiêm mặt nói với tôi một câu: “Đi thôi.”

Tôi vội vàng chạy đuổi theo anh ta, đi sau lưng vị đại thiếu gia này. Lúc tôi cùng với Lục Bách Nghiêu ra ngoài, phục vụ đã chạy xe đến trước cửa club, anh ta rút trong bóp ra vài tờ tiền boia màu hồng làm cho người phục vụ nhìn mới hai mươi này cười đến sáng lạn, ân cần tiễn chúng tôi rời đi.

Đại gia chính là đại gia, có tiền liền tùy hứng, tùy tiện thưởng tiền boia cũng có thể hào phóng như vậy. Tôi vừa căm giận vừa ảo tưởng đến khi nào thì mình mới có thể tùy hứng như vậy.

Lục Bách Nghiêu bỗng nói một câu làm suy nghĩ đang phiêu du của tôi kéo về: “Trở thành Lục phu nhân, cô cũng có thể tùy hứng như vậy.”

Anh ta làm sao biết tôi đang suy nghĩ cái gì? Nhìn đôi con ngươi đang mỉm cười của Lục Bách Nghiêu, tôi mới bắt tri bất giác nghĩ tới, không lẽ vừa rồi tôi đem lời trong lòng nói ra hết ngoài miệng rồi sao? Đợi chút, Lục Bách Nghiêu vừa mới nói cái gì vậy? Trở thành Lục phu nhân, cô cũng có thể tùy hứng như vậy?

Lục phu nhân?... ..

Lục phu nhân?... ..

Tôi quay qua nhìn Lục Bách Nghiêu thì thấy anh ta đang nghiêm túc lái xe, mắt nhìn về phía trước, sườn mặt tinh xảo, hình dáng hoàn mỹ làm cho tôi không thể kiểm chế được. Mới vừa rồi, rốt cuộc anh ta đang đùa giỡn hay là đang nghiêm túc. Bất quá bình thường luôn nhìn thấy bộ dáng bất cần đời của anh ta, nay tự nhiên lại mở miệng nói một câu như vậy, tâm lý của tôi liền theo bản năng đánh một dấu chấm hỏi.

“Lục Bách Nghiêu, anh.....anh đùa giỡn cái gì vậy?” Tôi thì thảo nói, rõ ràng anh ta biết chúng tôi đối đầu đến chết làm sao còn có thể nói như vậy, rõ ràng là đào hố chờ tôi nhảy xuống mà.

Lục Bách Nghiêu thản nhiên nở nụ cười, ý cười dường như mang theo vài phần chua xót, không biết có phải là ảo giác của tôi hay không: “Đúng vậy, tôi chính là hay nói đùa.....” Gặp đèn đỏ, anh ta dừng xe lại, quay đầu nhìn tôi: “Tôi biết người cô thích là Trương Húc, mới vừa rồi.....chỉ đùa cô một chút mà thôi.”

Tôi quần bách nhìn về phía trước, không phản bác được, đành cấp trêu chọc người khác của người này ngày càng cao làm tôi có chút không theo kịp với tiết tấu của anh ta.

“Vậy thì tốt rồi.” Tôi an tâm thở phào một hơi, nhìn thấy ánh mắt của anh ta còn ngưng trệ trên người tôi làm tôi có chút không khỏe, ho nhẹ một tiếng, cứng rắn nặn ra một câu: “Tối đèn xanh rồi, chúng ta đi thôi.”

Vốn tưởng Lục Bách Nghiêu sẽ đưa tôi về nhà nhưng cuối cùng lại dừng lại tại bãi đỗ xe của siêu thị.

Chương này ngắn quá nhỉ, cũng không có gì đặc biệt thôi thì Mèo lại xì poi nha. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

37. Chương 35: Lại Bị Tính Kế.

“Tôi bị mẹ bức đi xem mắt, cảm thấy phiền, mấy ngày trước đã chuyển ra ngoài ở rồi.”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi, khôi phục bộ dáng bất cần đời: “Thế nào? Đối thủ một mắt một còn của tôi, thừa dịp hôm nay tại đây liền đi theo giúp tôi chọn đồ dùng sinh hoạt đi.”

“Được rồi, thấy anh đáng thương nên tôi mới giúp đấy.”

Vừa rồi tại club tư nhân, lúc Lục Bách Nghiêu tính tiền, tôi liếc thấy hóa đơn cũng không rẻ, dù sao bữa cơm kia hầu hết là do tôi giải quyết, ăn của người ta, thừa dịp chủ nhật có nhiều thời gian, tôi cũng không so đo cùng Lục Bách Nghiêu đi dạo siêu thị tiêu thực. Vì thế, tôi đi ở phía trước, Lục Bách Nghiêu đẩy xe theo sau, có chút giống vợ chồng son, mặc cho tôi ném vô số đồ dùng ném trong xe đẩy của anh ta. Đi dạo siêu thị hầu hết đều là các bà chủ của gia đình, Lục Bách Nghiêu cái người già trẻ đều ăn hết này vừa ra mặt liền đánh đầu trắng đó không gì cản nổi, đi tới đâu cũng để lại một đồng hoa đào.

“A, nhóc con, sức quyến rũ mười phần nha~.”

Ăn no, tâm tình vui sướng làm tôi quên đi bản chất tự kỷ của Lục Bách Nghiêu. Quả nhiên vừa nghe tôi nói xong, anh ta liền khởi động motor tự kỷ: “Tất nhiên, gia chính là ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tư thế oai hùng, bệng bệng phần chấn.....”

“Lục Bách Nghiêu, anh xong chưa?” Tôi chống nạnh nhìn anh ta, đối với chứng tự kỷ của anh ta tỏ vẻ bất mãn nghiêm trọng.

“Chưa xong.” Lục Bách Nghiêu ném cho tôi một ánh mắt như điện xẹt, thiếu chút nữa làm tôi trực tiếp giật điện choáng váng ngay tại chỗ. Không hổ là phong lưu công tử kinh qua nhiều việc tay mơ sơ cấp như tôi ở trước mặt người ta liền bị biến thành giấy vụn.

Lúc xếp hàng tính tiền, Lục Bách Nghiêu vỗ vỗ vai tôi: “Tôi quên mua một thứ, chờ tôi quay trở lại lấy.”

Rốt cuộc tới lượt mình tính tiền, Lục Bách Nghiêu lấy tốc độ chạy một trăm mét chạy tới quầy thu ngân, mang theo vài hộp gì đó đặt lên quầy tính tiền, về mặt cực kì dũng cảm nói: “Tính chung với nhau.”

Tôi đang tò mò với tính khí đại thiếu gia của Lục Bách Nghiêu, vật gì có thể làm cho hắn quay trở lại lấy, ánh mắt chuyển đến thứ đang nằm trên quầy thu ngân, sắc mặt trực tiếp tái luôn rồi. Mẹ nó, lại là áo mưa. Có phải muốn bị đánh hay không?

“Lục Bách Nghiêu, anh.....anh.....anh.....như vậy không tốt lắm đâu.” Vừa chuyển nhà, còn chưa có dọn dẹp xong đã nghĩ muốn mang đàn bà về nhà vui chơi, hơn nữa bây giờ còn làm một cách cực kì trắng trợn.

“Không phải là cô bảo tôi mua sao?” Về mặt Lục Bách Nghiêu vô tội nhìn tôi.

Mẹ nó, cái gì gọi là tôi bảo anh ta mua áo mưa?

Trong nháy mắt bởi vì những lời này của Lục Bách Nghiêu mà nhân viên thu ngân, các bác gái xếp sau chúng tôi dùng vẻ mặt khó có thể tin nhìn tôi...

“Hồi trưa tại club, không phải cô có nói chuyện với mẹ tôi sao?”

“Phải.”

“Không phải cô cùng mẹ tôi nói chuyện hai chúng ta sao?”

“Phải.”

“Trước khi mẹ tôi đi, không phải cô dặn tôi trước khi về nhà đừng quên mua cái này?”

“Phải.....”

Toàn bộ đều đúng nhưng vì sao lại có cảm giác không đúng ở đâu đó?

Mãi cho tới khi hai người ra khỏi siêu thị, đầu óc của tôi vẫn còn mơ màng: “Lục Bách Nghiêu, chờ một chút, vì sao tôi vẫn có cảm giác bị anh tính kế nhỉ?”

“Tôi có sao?” Lục Bách Nghiêu xách theo nhiều túi nhựa, bày ra bộ dáng vô hại cùng vô tội nhìn tôi.

```
Được rồi, không có..... width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

38. Chương 36: Từ Nay Khí Tiết Chỉ Là Người Qua Đường.

Siêu thị cách bãi đỗ xe một khoảng không ngắn, lúc này bên trong siêu thị có bật máy điều hòa làm tôi không cảm thấy gì, bây giờ vừa bước ra ngoài liền thấy cực kỳ lạnh lẽo khiến người ta run rẩy. Thân thể theo bản năng co rụt lại, giây tiếp theo Lục Bách Nghiêu đã đem tôi vây vào trong áo khoác của anh ta, đi về phía bãi đỗ xe.

Đầu tôi chôn trong lồng ngực của Lục Bách Nghiêu, nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch” cách áo lồng dày truyền tới, một tiếng lại một tiếng, trên mặt liền cảm thấy một mảng nóng rất. Ngay tiếp theo trong lòng tôi lập tức nhảy lên. Tôi.....Rốt cuộc là tôi bị sao vậy?

Lục Bách Nghiêu ôm tôi đi tới, rõ ràng là đối thủ một mất một còn, thủy hỏa bất dung lại giống như một đôi yêu nhau thắm thiết. Trong chớp mắt này tôi không khỏi nghĩ tới Trương Húc. Hiện tại tôi cùng Trương Húc vẫn bảo trì trạng thái bạn bè, lẫn thân mật nhất bất quá là ở bệnh viện. Trương Húc ôm tôi, đối với việc bị đồng nghiệp hiểu lầm là người yêu thì tỏ vẻ cam chịu.

Tôi vẫn không rõ lắm thái độ cùng tình cảm của Trương Húc với mình, chỉ cảm thấy ở cùng một chỗ như bây giờ cũng là một loại hạnh phúc. So với Lục Bách Nghiêu giống như lửa, không biết lúc nào bị đốt cháy thì Trương Húc giống như một con suối nhỏ quanh co uốn lượn, nước chảy nhẹ nhàng.

Lục Bách Nghiêu, Trương Húc, hai cái tên này luôn quanh quẩn trong đầu óc của tôi, cuối cùng giống như hai sợi dây quấn quanh một chỗ, loạn thành một mớ bòng bong.

“Lên xe đi.” Bất tri bất giác đã cùng Lục Bách Nghiêu tới chỗ đỗ xe, anh ta đem đồ

dùng bỏ vào cốp xe, cuối cùng mới không nhanh không chậm bật hệ thống sưởi: “Cho cô không có chuyện gì lại mặc ít như vậy, bị đông lạnh cũng xứng đáng.”

Tôi đảo mắt lạnh qua chỗ Lục Bách Nghiêu, hai tay vươn ra sưởi ấm: “Lái xe của anh đi.”

Bởi vì bộ quần áo này mà hôm nay tôi bị Lục Bách Nghiêu mắng không biết bao nhiêu lần, lúc này lên lại bị mắng thêm lần nữa. Rõ ràng là trang phục xem mắt của lão Phật gia mua trừ bỏ chất liệu có chút mỏng thì thật ra nhìn rất tốt, không hiểu tại sao Lục Bách Nghiêu lại không thích như vậy.

“Đi chỗ nào vậy?” Lục Bách Nghiêu chạy xe trong chốc lát, nhìn phương hướng cũng không phải nhà tôi làm tôi không khỏi hỏi một câu.

“Về nhà.” Lục Bách Nghiêu nói ra hai chữ.

Về nhà? Về nhà nào vậy?

Thắng đến khi theo Lục Bách Nghiêu đi thang máy lên lầu tôi mới biết được nhà mà Lục Bách Nghiêu nói là nhà trọ mà anh ta mới chuyển đến. Không ngờ Lục Bách Nghiêu lại mang tôi tới đây, xem tôi như lao động miễn phí mà sử dụng. Hiên tại hẳn một người một nhà lại là một nhà ở một tầng lầu, xem ra có tính riêng tư cực kỳ cao. Quả nhiên là tư sản thế giới không thể cùng tôi đánh đồng.

Lục Bách Nghiêu vừa vào nhà đã quăng đồ xuống đất, cả người dựa vào ghế sofa nói: “Dọn dẹp đồ đạc một chút đi.”

Tôi phần nộ, mãnh liệt kháng nghị: “Tôi cũng không phải là người hầu của anh.”

Kết quả, đối với sự phản kháng của tôi, Lục Bách Nghiêu chỉ đơn giản nói hai chữ: “Ảnh chụp.”

Tôi hỏi lại: “Không phải anh xóa rồi sao?”

Đối với tấm ảnh chụp vô duyên kia, quần áo không chỉnh tề coi như xong, tóc tai hỗn độn coi như xong, gò má đỏ bừng coi như xong nhưng mà khoe miệng chảy nước miếng dầm dề từng bãi từng bãi như vậy tuyệt đối không thể cho qua được.

Nếu không phải là khuôn mặt đã nhìn hơn hai mươi năm thì cho dù có chết tôi cũng không thừa nhận cái người vô duyên trong ảnh chụp là mình. Trong chớp mắt tôi cảm giác được từ nay về sau khi tiết chỉ là người qua đường rồi.

Haizz, trên đời này bi thảm nhất chính là để cho Lục Bách Nghiêu thừa cơ dùng di động chụp lại, mẹ nó chứ!!!

“Trên di động đúng thật là đã xóa, nhưng.....trên máy tính thì còn.” Về mặt Lục Bách Nghiêu không chút sợ hãi, không biết trong nội tâm của tôi gió to sóng lớn đang cuộn cuộn bốc lên từng đợt từng đợt.
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

39. Chương 37: Gia Đây Chính Là Ngân Vàng Khó Cầu.

“Lục! Bách! Nghiêu!”

Lục Bách Nghiêu điềm nhiên trả lời lại còn đúng tình hợp lý sai bảo tôi: “Gia ở đây, mau rót cho tôi ly nước, nhà bếp ở ngay bên tay phải cô đấy.”

Tên khốn này!

Tôi liều mạng siết chặt nắm tay nhưng nghĩ tới tấm ảnh chụp kia. Được lắm, tôi nhin.

Tức giận đi tới phòng bếp rót nước giúp Lục Bách Nghiêu thuận tay cho thêm vào không ít muối, chờ nó không còn tan được nữa mới ngưng.

Tôi dùng bộ dáng tiểu nha hoàn đưa nước tới trước mặt anh ta, khép nép nói: “Hoàng thượng, xin mời dùng trà.”

Tôi cười một cách sung sướng, yên lặng chờ đợi anh ta uống xong nước.

Lục Bách Nghiêu quét mắt liếc tôi một cái, cực kỳ phối hợp diễn kịch cung đình với tôi: “Tiểu Hạ tử, quỳ xuống đi.”

Tôi trực tiếp trả lời: “Vâng” trong lòng lại thầm nghĩ muốn đấu với chị đây hả, vẫn còn non lắm.

Lục Bách Nghiêu lại liếc tôi một cái rồi im lặng uống nước. Nhìn anh ta uống nước ừng ực ừng ực nụ cười trên mặt tôi ngày càng rực rỡ hơn, háo hức chờ mong vẻ mặt tiếp theo của anh ta. Cho anh dám chinh tôi này, bây giờ là một kích trả một kích.

“Hoàng thượng, trà này thế nào ạ? Uống ngon không?”. Tôi nhấp nháy đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lục Bách Nghiêu hỏi.

Trên mặt Lục Bách Nghiêu khê mỉm cười, ngoài miệng cũng không nói chuyện, trực tiếp kéo tôi hướng về phía sa lon. Thân thể tôi mất đi trọng tâm lập tức ngã trên mặt đất, ngược mắt nhìn lên phía đối diện chính là đôi con ngươi sáng quắc của anh ta.

“A_____”.

Môi của Lục Bách Nghiêu vội vàng không kịp chuẩn bị đề xuống, tôi hoàn toàn không có phản ứng gì mặc cho anh ta một đường tiến thẳng vào, cạy mở hàm răng của tôi sau đó đầu lưỡi điên cuồng tàn sát bữa bãi ở trong khoang miệng tôi. Âm cuối ngắn ngủi từ từ dịu dàng biến mất ở sâu trong bờ môi, hơi thở ẩm áp giống như một cơn sóng mạnh mẽ từ vực sâu biển lớn thổi tới, tuyết rơi chồng chất lên nhau chuyển thành ánh sáng lung linh, đêm tối yên tĩnh nhu hòa rực rỡ, hết thảy mọi chuyện đều giống như không còn tồn tại nữa.

“Mặn quá!”. Hô hấp của Lục Bách Nghiêu mang theo hỗn hợp mùi mặn của muối và mùi thuốc lá nhàn nhạt dịu dàng bao bọc lấy cơ thể tôi, chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của tôi. Tôi muốn né tránh nhưng Lục Bách Nghiêu dường như cũng không để ý cứ đè nặng lên thân thể tôi, tiếp tục hôn giống như trả thù. Thật lâu sau đó, cả người tôi dường như bị anh ta ép tới mất hết sức lực, bên trong miệng cũng không biết là mặn hay là nhạt nữa thì nghe thấy tiếng của anh ta vang lên bên tai: “Trà này thế nào? Uống ngon không?”.

Lục Bách Nghiêu trực tiếp trả lại y nguyên câu nói, không sai một chữ. Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, không biết ứng hồng trên mặt mình đã lan tràn đến trình độ nào rồi, cố gắng ổn định tinh thần, nhìn anh ta gần từng tiếng: “Uống không ngon chút nào cả”.

“Lục Bách Nghiêu tên khốn kiếp này, khốn kiếp, khốn kiếp”. Đây đã là lần thứ ba bị Lục Bách Nghiêu cưỡng hôn, tôi đang đánh răng tới lần thứ năm ở trong toilet của anh ta. Lục Bách Nghiêu chà đạp tôi, tôi liền chà đạp bàn chải đánh răng mới mua của anh ta.

“Đánh nữa thì cả bàn chải đánh răng đều hỏng hết”. Hai tay Lục Bách Nghiêu vòng ở trước ngực, người tựa vào cửa toilet nhìn tôi. Tôi hung hăng nhìn anh ta chằm chằm nói: “Anh quản chuyện của tôi?”.

“Ai quản chuyện của cô, tôi chỉ quan tâm đến bàn chải đánh răng của tôi thôi”. Tên keo kiệt này, nhớ ngày đó Lục Bách Nghiêu đưa cho những cô bạn gái tin đồn của mình không đồng hồ đeo tay đắt tiền thì là những bó hoa hồng, bách hợp xa xỉ. Không ngờ đến mình chỉ là một cái bàn chải đánh răng. Tôi khinh, mình so ra còn thua cả cái bàn chải này ấy chứ.

Tôi trừng mắt nhìn bộ dạng ưu tú, nhàn nhã dựa cửa của Lục Bách Nghiêu một bên tiếp tục công cuộc đánh răng lần thứ sáu của mình. “Hạ Cận, tại sao cô cứ làm ra vẻ khổ sở, thâm cừ đại hận vậy? Nụ hôn của Gia đây chính là ngàn vàng khó cầu nha”. Lục Bách Nghiêu tiếp tục dùng bộ dạng chết toi của mình tự ca ngợi bản thân, giống như ưu sầu lắm lắm lắm: “Mình tình tính tốt, cao to, đẹp trai nhà giàu.”

“Lục Bách Nghiêu, anh có thể ngừng nói những điều làm tôi ghê tởm được không?” Trong miệng tôi toàn là kem đánh răng, hàm hồ nói.

“Tôi chỉ vô cùng hết sức thành thực nói lên sự thật thôi.”

“Tôi thì vô cùng cực kì hoài nghi tính chân thật của việc này đó”.

40. Chương 38: Đổi Ngược Số Mệnh

Chịu đựng qua ngày chủ nhật lại tới ngày thứ hai đen tối, hy vọng duy nhất trong ngày thứ hai này chính là Trương Húc rốt cuộc đã trở lại rồi! Thật vất vả mới đến giờ tan làm, tôi liền cò đến bên Đồng Yến nhờ cô tiện đường đưa mình tới chỗ bệnh viện của Trương Húc.

“ Vì nhìn bác sĩ Trương mà bạn bắt chước nguy nan, xông pha khói lửa nha.” Đồng Yến vừa lái xe, vừa nói chuyện với tôi.

“Tất nhiên, vì nam thần, xông pha khói lửa có tính là gì, dù mệt mỏi nữa mình cũng muốn nói chuyện yêu thương, nói tới mức thể giới ngập tràn tình yêu luôn.”

Cùng Đồng Yến trò chuyện một lúc liền nói tới vấn đề mua xe, cô ấy hỏi tôi: “Đúng rồi, đầu năm lúc mình mua xe không phải bạn cũng định mua sao? Vì sao hiện tại vẫn còn chưa có động tĩnh gì vậy?”

Nghĩ đến vấn đề này tôi liền buồn rầu: “ Mình còn đang do dự, mẹ mình đi đứng không tiện, hiện tại đang vẫn còn đang ở tầng lầu không có thang máy nên mình nghĩ chuyện cấp bách nhất là mua một phòng ở có thang máy đi lên. Mấy ngày nay mình đã để ý những tầng nhà bán hoặc cho thuê rồi, khoản tiền để mua ô tô cũng đủ để đặt cọc tiền nhà, còn mình dù sao đi làm bằng xe buýt cũng rất tiện lợi, hiện tại không phải đang tuyên truyền bảo vệ môi trường sao? Mình là người rất trung thực thực hiện xây dựng chủ nghĩa xã hội khoa học đó nha.”

“Theo mình tốt nhất vẫn là tìm một ông chồng có tiền để gả đi, nhà cửa, xe cộ muốn gì mà chẳng có. Cậu nên nhanh chóng bắt lấy bác sĩ Trương đi, thu nhập của bác sĩ Trương nhà cậu hẳn là không thấp, nên làm sớm một chút, tất cả còn không phải là của cậu hay sao.”

“Mình và anh ta còn chưa có trao đổi bất tự đâu.”

“Không phải gần đây các người đang hâm nóng tình cảm hay sao?”

“Nói thật, bình thường mình cũng chẳng biết anh ta đang suy nghĩ cái gì nữa, cũng chẳng biết anh ta có cảm giác gì đối với mình.” Mẹ kiếp, tôi ngồi ở ghế lại phụ, vẻ mặt buồn rầu.

“Anh ta cũng không cho bạn ám hiệu gì hả?”

“Chắc là.....không có.”

“Vậy muốn tu thành chín quả thì bạn phải tự mình chủ động thôi.”

Không thể nào, thậm chí anh ta đến bây giờ không phải là đã đi ngược lại với số mệnh rồi sao. Tôi chờ mong, hỏi Đồng Yến: “Không còn lựa chọn khác sao?”

Đồng Yến vẻ mặt hết sức thành khẩn nhìn tôi: “Nhìn cái bộ dạng khó chịu của bác sĩ Trương kia, muốn anh ta chủ động mở miệng nói với cậu thì còn khó hơn lên trời. Trừ khi anh ta yêu cậu, yêu đến mức không phải cậu thì không được. Lại nói, bây giờ còn gái chủ động không phải là chuyện gì lạ, đối mặt với tình huống đặc biệt thì cậu phải trực tiếp đem anh ta đánh gục, Bá Vương ngành thượng cung.”

Nghe Đồng Yến nói một cách rõ ràng mạch lạc, tôi không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ cậu đã tự mình thí nghiệm qua rồi.”

“Khụ khụ...”. Đồng Yến ho nhẹ hai tiếng, cực kì mất tự nhiên, hoảng sợ nhìn tôi: “ Cậu không nên đem chuyện này nói huyền thuyên, bậy bạ chút.”

Thiệt thòi cho tôi còn đối đãi với cô ấy như chuyên gia tình yêu, kết quả nửa ngày hóa ra hai người chúng tôi kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

“Mặc dù mình không có kinh nghiệm nhưng không phải đều là như vậy sao? Nam theo đuổi nữ, cách tăng núi. Nữ theo đuổi nam, chỉ cách một tầng vải mỏng thôi.”

“Nói thì nói như vậy nhưng mình vẫn có cảm giác sợ.” Trước khi xuống xe tôi nhìn Đồng Yến, đối với lời đề nghị của cô ấy trong lòng không có để ý một chút nào cả. Đồng Yến ngồi trên xe động viên tôi: “Khiêm tốn cái gì hả, hôm nay hỏi liền, nhanh chóng đánh gục bác sĩ Trương tránh để cho bon hợ lí trong bệnh viện nhanh chân cướp mất.”

Đúng, ở đây vẫn còn mấy nữ hộ lí gần quan được ban lộc, tôi muốn đem bác sĩ Trương tóm thật chặt miến cho người khóc cuối cùng là mình. Tôi vừa đi tới văn phòng của Trương Húc trong đầu vừa hồi tưởng những lời Đồng Yến nói, đối ngược theo đuổi bác sĩ Trương, thu phục bác sĩ Trương mới là đúng đắn.

“Xin hỏi bác sĩ Trương có ở đây không ? Gõ cửa phòng làm việc của Trương Húc, bên trong chỉ có hai nữ hộ lí trẻ tuổi còn Trương Húc thì vẫn không thấy đâu cả.

41. Chương 39: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi.

“Hiện tại bác sĩ Trương không có ở đây. Xin hỏi cô tìm bác sĩ Trương có chuyện gì không?” Một hộ lí tóc ngắn trong hai người nhìn tôi hỏi.

“Tôi không có chuyện gì cả, nếu anh ấy không có ở đây tôi ngồi ở bên ngoài đợi một chút cũng được.” Không ngờ lại không có ở đây, chẳng lẽ trời muốn diệt tôi? Không thể nào? Phải chăng đây chính là cái được gọi: “Ra quân chưa thắng trận đã chết.”

Tôi mang bộ mặt sa sầm rời khỏi phòng, gửi tin nhắn cho Trương Húc, vẫn không thấy tin nhắn trả lời. Sau đó ở hành lang gặp một người phụ nữ có thai liền cùng cô ấy đi đến khoa phụ sản. Tôi cùng với người phụ nữ vô tình gặp được kia tìm thấy khoa phụ sản sau đó lấy điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn trả lời của Trương Húc: “Ồ vẫn phòng chờ tôi, tôi sẽ đến rất nhanh.” Tôi mỉm cười nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, đi đến phòng làm việc, nhìn cửa phòng làm việc khép hờ đang muốn đẩy cửa đi vào thì nghe thấy một đoạn nói chuyện của hai hộ lí trẻ tuổi hồi nãy.

“Người đàn bà hồi nãy đó, mình đã nhìn thấy nhiều lần ở trong bệnh viện, thường xuyên đến tìm bác sĩ Trương, nghỉ một thời gian tưởng hết rồi ai ngờ hôm nay lại tới nữa.”

“Mình thấy có người đang ghen tị chứ gì? Chỉ cho phép mình yêu mến bác sĩ Trương, mỗi ngày làm điểm tâm cho anh ta một muốn sống đi chết lại, lại không cho người khác coi trọng bác sĩ Trương năng lực phi phàm, tài hoa xuất chúng.”

“Có nhìn hay không thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, chẳng qua mình không ưa cô ta thôi. Ôi, bây giờ đàn bà không biết xấu hổ nhiều thật, bác sĩ Trương không chào đón cô ta mà cô ta còn muốn dính sát lấy anh ấy đấy chứ.”

“Cậu nói cũng đúng, nhưng tiểu Nhã này, mình thấy cô ta có vẻ vô cùng khó chơi, cậu muốn theo đuổi bác sĩ Trương thì đầu tiên phải giải quyết cô ta đã.”

“Quả thật cô ta cứ dây dưa không dứt, câu nghĩ mình nên có biện pháp gì để làm cho cô ta hết hy vọng?”

“Cậu cùng với bác sĩ Trương gọt nấu thành cơm không phải là biện pháp tốt nhất sao?”

“Cậu thật đáng ghét.”

Tôi ngơ ngác đứng im tại chỗ, thì ra ngay từ đầu, trong mắt mọi người tôi là loại người như vậy ?

Thầm mèn, tương tự mười năm còn chưa bắt đầu đã phải tuyên bố chấm dứt sao?

Tôi nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Trương Húc. Một buổi sáng mùa thu hiu quạnh, tôi đang đi ngang qua sân bóng bỗng nhiên bị một quả bóng rổ nện vào đầu. Từ đó tôi biết người nện bóng vào đầu mình là Lục Bách Nghiêu còn người đầu tiên sốt sắng chạy đến bên tôi, đưa tôi tới phòng y tế là Trương Húc. Anh ấy đã từng tồn tại một cách mỏng manh yếu ớt nhưng ấm áp trong kí ức tuổi trẻ của tôi .

“Cô ấy là bạn gái của tôi, về sau tôi hy vọng các cô không nói huyền thuyên bậy bạ nữa.” Đột nhiên cửa phòng làm việc bị mở ra, tôi hoảng hốt nhìn phía sau cũng không biết Trương Húc đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Có chút ngoài ý muốn nhưng vui mừng nhiều hơn.

“Thật xin lỗi, bác sĩ Trương.” Hai hộ lí trẻ tuổi ấy náy, mất tự nhiên.

“Đi làm việc đi.” Trương Húc lạnh lùng nói, ánh mắt chưa từng nhìn về phía hai người. Trong mắt tôi Trương Húc vốn là một người dịu dàng như ngọc, đây là lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt anh sâu thẳm, lạnh lùng như vậy.

Mãi cho đến về sau khi chúng tôi nhắc lại chuyện này, Trương Húc nói cho tôi biết anh không phải là người ôn hòa, chỉ khi đối mặt với tôi lạnh lẽo trên người anh mới biết mất, để lại cho toàn bộ dịu dàng cho tôi. Tôi cũng từng nghĩ đến chúng tôi sẽ ở bên nhau bạc đầu giai lão nhưng cuộc đời là một ván cờ, chúng ta

biết được mở đầu nhưng lại không đoán được kết cục. Chính tôi cũng đã quên rằng “Cuộc đời giống như một ván cờ mới”.

42. Chương 40: Nhưng Mà Mình Là Nghiêm Túc.

Ở sau lưng, hai nữ hộ lí nhiều chuyện ngượng ngùng rời khỏi văn phòng, tôi bồn chồn nhìn Trương Húc, nói một câu “Mình ở bên ngoài chờ cậu” rồi cũng theo ra ngoài.

Ngồi trên băng ghế dài ở hành lang bệnh viện, trong đầu tôi không ngừng hồi tưởng lại những lời Trương Húc nói lúc nãy. Lời vừa rồi anh nói, là nghiêm túc hay là gặp phải tình huống này vì ngại thân phận bạn học cũ cho nên muốn giúp tôi giải vây hay là không hi vọng người khác khinh bỉ tôi?

Phụ nữ hám tiền.....

Lời nói của nữ hộ lí tóc ngắn vừa rồi còn lảng vảng bên tai làm tôi cảm thấy cực kỳ buồn bực lại không thể nào phát tiết.

Hạ Cận , tại sao mi lại thất bại như vậy!

Trương Húc mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài, đã thay áo blouse trắng ở trên người thành áo khoác dài màu nâu nhạt, làm cho cả người cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

“Gần bệnh viện mới mở một nhà hàng không tệ lắm, chúng ta đi thử đi.” Trương Húc mỉm cười nhìn tôi, cả người bình tĩnh giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Ừ.” Tôi gạt đầu, toàn bộ đầu mình lui vào trong khăn quàng cổ, lúc này nhìn tôi giống như một con đà điểu, tự cuộn chính mình vào bên trong, khoanh vùng phạm vi hoạt động.

Trương Húc đi ở phía trước, tôi theo sau nhìn bóng lưng anh. Bóng lưng yên tĩnh được phủ lên một tầng ánh chiều tà, cả người thấp thoáng trong nắng chiều nhìn có vẻ rục rịch.

Tôi từng mê muội say đắm người đàn ông này mười năm, từng ngồi bên cạnh anh, cùng anh bước qua từng năm trung học. Tôi nhìn theo bóng lưng anh rồi nâng bước chậm chậm đuổi theo. Đối với trò chơi truy đuổi này tôi đã quá mệt mỏi nhưng vẫn hi vọng có thể chạm vào hạnh phúc bên cạnh, hy vọng thâm mến ánh mặt trời này biến thành thực tế yêu say đắm.

Buổi tối, tôi cùng Trương Húc dùng cơm tại một nhà hàng Italia mới mở, làm người ta ấn tượng sâu sắc nhất chính là món điểm tâm ngọt. Ăn đồ ngọt dễ dàng làm cho người ta trở nên vui vẻ. Cảm giác ngọt ngào tràn ra trong miệng làm cho chua xót trong lòng cũng từ từ phai nhạt đi vài phần.

Sau khi ăn xong, hai người lại tới rạp chiếu phim xem một bộ phim mới chiếu hot nhất hiện nay, là phim hài kịch. Mặc dù không bằng các bộ phim bom tấn của Hollywood làm người ta kích thích nhưng trong này lại có không ít chi tiết hài hước, chọc cho người xem ôm bụng cười to.

Tiêu tiền xem phim không phải là để mua một phần vui vẻ, vậy là đủ rồi, không phải sao?

Sau khi kết thúc bộ phim, Trương Húc lái xe đưa tôi về nhà. Sau khi đến dưới lầu, anh trước sau vẫn như một phong độ thân sĩ giúp tôi mở cửa xe, đứng tại bậc thang dưới lầu cùng tôi chia tay.

Đang lúc tối nay tôi muốn chấm dứt hết tất cả mọi chuyện, bỗng nhiên Trương Húc gọi tôi lại. Tôi xoay người nhìn anh đi về phía tôi: “Lúc trước ở văn phòng.....”

Không đợi Trương Húc mở miệng nói xong, tôi liền vội vàng đáp lại, chỉ hi vọng ở trước mặt anh tôi không phải hèn mọn, ít nhất có thể lưu lại trong lòng anh hình ảnh kiêu ngạo của mình. “Trương Húc, lúc đó.....Mình biết cậu là giúp mình giải vây, yên tâm, mình thật sự không sao.”

Nghe tôi nói xong câu này, ánh mắt anh thoáng qua một chút kinh ngạc, sắc mặt đen tối mang theo vài phần không nói nên lời.

Làm sao vậy?

Rốt cuộc là sai lầm ở đâu sao?

Vì sao lúc Trương Húc nghe tôi nói xong không có một tia an tâm giải thoát mà lại là vẻ mặt này...

Ban đêm mùa đông, hoàng hôn dày đặc, anh đứng trước mặt tôi, gần từng tiếng: “Nhưng mà mình là nghiêm túc.”

43. Chương 41: Không Phải Là Tôi Đang Nằm Mơ.

Đầu tôi trong cái chớp mắt đó bỗng tràn ra vô số pháo hoa sáng lạng. Vừa rồi, Trương Húc nói gì đó?

Anh.....anh nói anh nghiêm túc?

Tôi khó có thể tin nhìn anh, có chút không dám tin tưởng đây là sự thật.

Tôi kinh ngạc nhìn anh, trong lòng không ngừng suy nghĩ mới vừa rồi có phải tôi nghe nhầm hay không: “Cậu.....cậu nói cái gì?”

Trương Húc một bước một bước đi về phía tôi, càng ngày càng gần, bao bọc tay tôi ở trong đôi bàn tay to của anh, ánh mắt bình tĩnh nói: “Anh nói, anh là nghiêm túc. , anh cực kì nghiêm túc.....muốn cùng em ở một chỗ.”

Bình thường Trương Húc gọi tôi là Tiểu Cận, đây là một trong những lần không nhiều lắm anh gọi đầy đủ tên tôi làm cho giờ phút này có vẻ trịnh trọng.

Hôm nay Đồng Yến nói với tôi, dựa theo tính tình của Trương Húc nếu muốn anh chủ động trừ khi anh yêu tôi đến mức nếu không phải tôi thì không được. Không biết có phải giống như lời Đồng Yến nói hay không nhưng tôi biết hiện tại chính mình hạnh phúc đến khóe miệng đều kéo dài ra tới mang tai rồi. Dù sao đây là người đàn ông tôi thâm mến mười năm

Một đoạn thời gian hèn mọn thâm mến phủ đầy bụi cho tới bây giờ rốt cuộc cũng có thể tu thành chín quả, chờ đợi tới ngày “vén mây mù thấy trăng sáng”. Từ lúc gặp nhau cho tới bây giờ, chúng tôi cũng không còn là những thiếu niên, thiếu nữ trong sáng thuần khiết nữa. Chúng tôi lần lượt bước vào xã hội, xa cách rồi gặp lại, tâm vẫn rung động như ngày trước, anh vẫn luôn luôn tồn tại trong lòng tôi. Người thiếu niên tôi thích, nay rốt cuộc cũng đã trở thành một người đàn ông trưởng thành.

“Mau, anh mau mau nhéo em, không phải em đang nằm mơ chứ?” Tôi sững sờ nhìn anh, tuy hôm nay gió lạnh đến thấu xương nhưng tôi lại không hề cảm thấy, cũng không phân biệt được việc này đến cuối cùng là nằm mơ hay là hiện thực.

“Nha đầu ngốc.” Anh mỉm cười nhìn tôi, mặt mày như vẽ đứng tại bậc cầu thang được ngọn đèn mờ vàng chiếu xuống, nổi bật lên cực kì nhu hòa.

“Không đau?” Chờ thật lâu cũng không thấy đau làm tôi có chút nóng nảy, nhìn Trương Húc không biết làm sao, sợ giây tiếp theo anh lại biến mất ngay trước mặt tôi.

“Đứa ngốc, em đang nhéo tay anh.” Tôi theo ánh mắt Trương Húc nhìn xuống, phát hiện bây giờ cái mà tôi nhéo, đúng là tay của Trương Húc, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, cúi đầu không biết nói gì cho phải, khuôn mặt đã sớm ửng hồng, nóng rát một mảnh, cho dù tuyết rơi đầy trời vẫn cảm thấy nóng bức như trước.

Trương Húc khẽ mỉm cười nhìn bộ dáng quẫn bách của tôi, kêu một tiếng “nha đầu ngốc”, sau đó kéo toàn bộ thân thể tôi kéo trong ngực anh. Hai tay của anh đặt lên lưng tôi, ôm tôi thật chặt, hơi thở ấm áp mang theo mùi vị thuốc sát trùng nhàn nhạt thổi tới làm cho tôi cảm thấy thật cảm động. Tôi lẳng lặng dựa vào trong ngực anh, cảm thụ phần ấm áp mà trước kia chỉ thấy ở trong mộng nay lại rõ ràng chân thật đến thế.

Tác giả Tây Ban Nha Miguel de Unamuno trong tác phẩm “Ý thức bi kịch sinh mệnh” đã từng viết: “Chúng ta cùng người khác kết hợp đó là phân chia chính mình, cái ôm thân mật nhất chính là thân mật tách ra nhất. Trên bản chất, yêu sung sướng chính là khởi đầu của sinh mệnh mới, chính là một loại cảm giác sống lại, một loại cảm giác sinh mạng của mình được tái sinh ở trên người khác.” (toát mồ hôi, nếu không hiểu thì Mèo cũng chịu vì Mèo cũng đâu có hiểu)

Tôi không biết có phải sinh mạng của mình sẽ được tái sinh trên người Trương Húc hay không nhưng hiện tại tôi chỉ muốn được chôn trong lồng ngực anh, mơ một giấc chiêm bao bạc đầu. Yêu nhau là mộng ảo, không biết bao giờ thì thức tỉnh.

44. Chương 42: Đi Thôi, Cô Ngốc.

Cả buổi tối tôi lăn lộn, nhảy nhót ở trên giường không ngủ được. Thẳng tới rạng sáng, khi bầu trời trở nên trắng dần thì mới từ từ thiếp đi.

Bảy giờ rưỡi, đồng hồ báo thức kêu ầm ầm gọi tôi rời giường, hiển nhiên không thể tránh khỏi hai quãng thâm trên mắt cùng gấu trúc trong sở thú không khác gì nhau, cẩn thận mang đồ trang sức trang nhã mới tạm đè ép được tâm trạng xuống. Tôi đã sớm nhìn thấy tin nhắn của Trương Húc trên điện thoại di động, anh đang ở dưới lầu chờ tôi cùng đi ăn sáng.

Chào hỏi Lão Phật Gia xong, tôi mặc vội quần áo liền chạy xuống dưới lầu.

“Anh làm sao vậy?” Tôi nhìn đôi mắt đen láy của Trương Húc, kì quái hỏi.

Nụ cười của anh có chút khác thường, ý cười lan tới khóe miệng: “Anh tối hôm qua một đêm không ngủ.”

Tôi chuyển từ kinh ngạc ban đầu tới thẹn thùng cúi đầu: “Em.....em cũng vậy.”

Không nghĩ tới Trương Húc cùng tôi giống nhau, hóa ra anh cũng có cảm giác khẩn trương.

“Chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Tôi ngồi trên xe Trương Húc, đi theo anh tới chỗ nhà hàng gần đó ăn sáng. Bữa sáng đơn giản, người đơn giản, cuộc sống đơn giản, như vậy còn đòi hỏi gì nữa?

Một ngày làm việc, cả người tôi như bị vây trong trạng thái nhẹ nhàng bay bổng, đứng trong thang máy khẽ ngâm nga một bài hát. Lúc thang máy mở cửa liền đụng phải bàn môn tà đạo Lục Bách Nghiêu.

“A, có việc gì vui sao, hôm nay tâm trạng tốt như vậy?” Lục Bách Nghiêu đi vào thang máy, nhấn nút tầng trệt sau đó cạ lơ phất phơ nhìn tôi.

Trước kia khi gặp Lục Bách Nghiêu trừ bỏ cái vả cũng chỉ có cái vả, hình như tâm trạng hôm nay của anh ta không tệ, vậy mà lại có thể vui vẻ nói chuyện với tôi.

Tâm tình của tôi không tệ, dù sao anh ta cũng là bạn của Trương Húc, tôi liền cùng anh ta nói chuyện tới hôm qua, bất quá không nghĩ tới tôi vừa nói xong, sắc mặt Lục Bách Nghiêu liền trực tiếp cứng lại.

Tôi nâng mắt nhìn anh ta: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Nghe chuyện tôi cùng Trương Húc ở chung một chỗ, rất giật mình đi? Lúc trước là ai khinh thường tôi, từng thề son sắt nói Trương Húc không có khả năng thích tôi. Hiện tại sự thật đã chứng minh tôi cũng có mùa xuân.”

Tôi chìm đắm trong hạnh phúc của chính mình chưa từng để ý đến sắc mặt Lục Bách Nghiêu đã càng ngày càng trở nên khó coi. Tôi nói còn chưa xong, cửa thang máy tầng trệt đã mở, anh ta cũng không chú ý chạy thẳng ra ngoài, lời tạm biệt cũng chưa nói chỉ chừa cho tôi một cái bóng lưng nặng nề.

“Quái nhân.” Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta, cho là Lục Bách Nghiêu lại tái phát bệnh thần kinh gì đó, nhìn cửa thang máy khép lại, cuối cùng trong miệng mới thốt ra hai chữ.

Bởi vì quan hệ của tôi cùng Trương Húc có chút tiến triển, tâm tình mỗi ngày của tôi đều rất tốt. Đợi sau khi tan làm liền khẩn cấp chạy tới xe Đồng Yến, tính đi đến bệnh viện cùng Trương Húc ăn cơm.

Không giống với mấy lần trước lúng túng không biết làm sao, lúc tôi đến hình như anh vừa cùng bệnh nhân nói chuyện xong, tôi đi vào ngồi trên sôpha trong văn phòng, chờ anh thay đồ xong liền tan tằm.

“Đi thôi, cô ngốc.” Anh đứng bên cạnh sôpha vươn tay về phía tôi.

Tôi đưa tay đặt lên trên tay anh, mượn sức anh từ sofa đứng dậy liền giật mình nhớ tới một nói rất thơ: cảm nhận cảnh đẹp trong cuộc đời, giờ phút này, còn trẻ hãy yêu nhau say đắm để cuối cùng kết thúc không hối hận. Trong lòng tôi suy nghĩ, đến cuối cùng tôi là cảnh đẹp của Trương Húc hay Trương Húc là cảnh đẹp trong cuộc đời tôi?

Trước tiên Trương Húc tìm vị trí tốt tại nhà hàng, tầng cao nhất gần cửa sổ, tựa đầu vào một bên cửa sổ có thể nhìn thấy vẻ đẹp của thành phố lúc về đêm, đèn neon sáng rực, đẹp dễ cực kỳ.

Đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi, ai cũng hi vọng lưu lại một kỉ niệm đẹp để mà nhớ lại, cũng không nghĩ tới cuối cùng lại bị tên khốn Lục Bách Nghiêu này phá hỏng?

45. Chương 43: Lục Tổng Thật Là Chuyên Nghiệp.

Trên thực tế, phá hoại không phải là bản thân Lục Bách Nghiêu mà là những cú call đoạt mệnh liên hoàn của anh ta. Bởi vì Lục Bách Nghiêu đã có tiền án tiền sự nên để đề phòng anh ta phá hoại buổi hẹn hò của tôi với Trương Húc, anh ta gọi năm cuộc tôi liền ngắt cả năm. Vì thế lần thứ sáu Lục Bách Nghiêu kiên quyết không gọi điện thoại nữa mà chuyển sang tin nhắn: công ty tăng ca, nếu 15 phút nữa mà tôi không thấy cô ở trên bàn làm việc thì toàn bộ tiền thưởng chuyên cần tháng này không cần nhắc tới nữa!!!

Sau khi nhìn thấy ba dấu chấm than ở sau tin nhắn, tôi liền giật mình. Hiện tại đúng là cuối tháng, lập tức sẽ đến đầu tháng là thời điểm phát lương, còn gì có thể ác hơn so với chiêu tiền thưởng chuyên cần này của Lục Bách Nghiêu nữa. Thế nhưng lại dùng toàn bộ tiền thưởng chuyên cần ra uy hiếp tôi, thật là đáng ghét!

Trong khoảng thời gian này quả thật công ty có nhận một hợp đồng lớn, muốn tăng ca cũng không phải là quá đáng, nhưng vấn đề quan trọng chính là đây là lần hẹn hò đầu tiên của tôi cùng Trương Húc! Như thế này thì có thể cảm nhận được cái gì gọi là lần đầu tiên sao?

Thầm mèn nam thần mười năm, lâu như vậy, cuối cùng cũng tu thành chín quả. Thời điểm đang muốn tận hưởng thành quả của mình thì liền bị tin nhắn tăng ca hủy hoại trong chớp mắt, phải nói là con mẹ nó tìm gan phổi thật!!!!

“Làm sao vậy, Tiểu Cận?” Trương Húc cũng phát hiện ra tôi có chút không thích hợp, thân thiết hỏi.

“Công ty nhắn tin đến, bỗng nhiên muốn tăng ca.” Tôi nhất thời làm vào quần bách, do dự giữa tình yêu và công việc, hẹn hò và toàn bộ tiền thưởng chuyên cần.

“Công việc là quan trọng, anh đưa em đến công ty.” Trương Húc lập tức sẵn sàng đứng lên, trả tiền sau đó lái xe đưa tôi đến công ty.

Lục Bách Nghiêu quy định 15 phút, ở trên đường tôi liền thúc giục Trương Húc đi nhanh lên một chút. Lúc tôi vội vã chạy đến công ty cách khoảng thời gian quy định không quá 1 phút.

“Đến thật đúng giờ.” Lục Bách Nghiêu dựa người vào cửa, cười đến vẻ mặt yêu nghiệt.

Mặc dù ở trong lòng thầm mắng “đồ cận bã” nhưng trên mặt tôi vẫn miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhìn về phía Lục Bách Nghiêu: “Lục tổng thật là chuyên nghiệp.”

Lục Bách Nghiêu hừ lạnh nhìn tôi cũng không thèm đáp lại. Cũng không lâu lắm, các đồng nghiệp trong công ty liền tới trình diện, lãnh đạo trực đầu cũng lại đây chỉ đạo vài câu sau đó để ọi người tự phân công công việc.

Sớm công nhận, trễ không nhận, công ty lại cố tình vào lúc này nhận một cái án tử lớn như vậy, thật không hiểu là tôi đã trêu chọc tới ai rồi. Chuyện tình của tôi và Trương Húc thật vất vả lắm mới có chút tiến triển lại nghĩ tới mấy ngày tiếp theo phải ngựa không ngừng vó, bôn ba làm thêm giờ làm tôi có loại cảm giác “thật không có thiên lý”. Thật sự là tăng ca khổ, tăng ca mệt đã vậy tăng ca còn không có lương.

Đến 10 giờ tối, công việc mới chỉ xong một nửa, xem ra hôm nay không làm tới một hai giờ sáng thì tôi đừng hòng mơ tưởng được về nhà.

Nhịn không được ngáp mấy cái liên tục, tôi đang tính đi phòng giải khát pha tách cà phê rồi trở về tiếp tục phần đầu thì bắt gặp Lục Bách Nghiêu ở chỗ này.

“Mệt mỗi sao?” Lục Bách Nghiêu nhìn tôi hỏi.

“Lời này thật là vô nghĩa.” Đổi lại lúc bình thường, trừ lúc quá hưng phấn hoặc là bị Lão Phật Gia nghiêm hình bức cung thì đến mười giờ tôi sẽ cùng giường của mình trao đổi tình cảm. Bây giờ đã đến lúc ngủ, có thể không mệt mỗi sao?

Lục Bách Nghiêu đứng tại chỗ nhìn tôi, hình như muốn nói cái gì đó: “Hạ Cận, cô cùng với Trương Húc.....”

Anh ta còn chưa mở miệng nói xong, Trương Húc đã gọi điện tới.

“Trương Húc, tại sao lại là anh?” Tôi hưng phấn nhận điện thoại.

“Anh ở dưới lầu, mau xuống đi.”

“Được.” Vừa nghe nói anh đang ở dưới lầu, toàn thân cao thấp của tôi làm sao còn có thể buồn ngủ nữa, hết thấy đều bị vui mừng thay thế, buông cái ly trên tay liền chạy xuống dưới lầu.

Hình như Lục Bách Nghiêu ở sau lưng tôi gọi một tiếng, nhưng một lúc sau cũng không nghe thấy tiếng nào nữa hoặc có thể tôi nghe nhầm nên không để ý nữa, một lòng một dạ bay tới chỗ Trương Húc.

46. Chương 44: Ma Nhân Yêu Tinh.

Ngày đầu đông, tôi nhìn thấy anh mặc áo khoác dài màu nâu nhạt như chìm vào trong bóng đêm, ánh đèn thành phố hơi hơi chiếu sáng lên khuôn mặt dịu dàng của anh. Giống như tâm linh tương thông, tôi chạy về phía anh mà anh cũng dang tay ra kéo tôi vào trong ngực.

“Tại sao anh lại đến đây?” Toàn bộ thân mình đều chôn trong lòng ngực của Trương Húc, tham luyến hơi thở trên người anh, mùi vị tương tự mùi chanh tươi mát, sáng khoái nhưng không kém phần ấm áp.

Hai bàn tay anh vòng ra sau lưng, gắt gao ôm tôi vào trong ngực: “Tiểu Cận, anh.....nhớ em.”

Bình thường tôi hay cùng Đồng Yến tán gẫu về Trương Húc nhưng cảm nhận của hai người chúng tôi về anh lại khác nhau. Trương Húc không phải là người đàn ông giỏi ăn nói, cho nên lúc này khi anh nói câu kia, nghe vào trong tai tôi liền trở nên vô cùng trân quý.

“Anh thấy em bữa tối chưa ăn được bao nhiêu liền mua bữa khuya tới đây, thuận tiện mời đồng nghiệp của em cùng ăn luôn. Ở bệnh viện còn có một ca phẫu thuật đang chờ, anh không thể nán lại được.” Trương Húc ở bên tai tôi căn dặn, chỉ là một vài việc nhỏ nhưng làm tôi phi thường thỏa mãn.

“Ừ.” Tôi gạt đầu, thân mình từ trong lòng Trương Húc chui ra, nhìn thấy anh lấy một túi to đồ ăn khuya từ trên xe đưa tới trước mặt tôi: “Đừng để bị đói, chăm sóc tốt chính mình.”

“Được.”

“Vào đi, bên ngoài trời lạnh cẩn thận kéo bị chết cứng.” Tay của Trương Húc đặt lên vai tôi, ngón tay nhẹ nhàng quần quanh vài lọn tóc đen.

“Em muốn nhìn anh đi.” Trên tay tôi còn cầm vài túi đồ ăn khuya, nhìn Trương Húc bước bình nói.

“Em đó.....” Anh cương chịu nhéo nhéo mặt tôi, cũng không nói thêm gì nữa, ngồi lên xe.

“Tạm biệt.”

Nhìn xe Trương Húc chạy càng ngày càng xa mãi cho tới khi không thấy tung tích nữa thì tôi mới xoay người cầm bữa ăn khuya vào công ty.

Đều là đồng nghiệp nhiều năm trong công ty, nay tụ tập ở một chỗ cùng nhau tăng ca, rất có cảm giác “huynh đệ song hành”. Tôi chia bữa khuya cho các đồng nghiệp, mọi người ủa ra như ong vỡ tổ cầm bữa ăn khuya bổ sung năng lượng nhưng vẫn không quên mở miệng tám chuyện bát quái của tôi cùng Trương Húc.

“Bạn trai nhị thập tứ hiếu, thật khiến cho người ta hâm mộ.....”

“Đúng vậy, khi nào tôi mới có được diễm phúc như thế này nhỉ?”

“Gả sói phải gả cho Hôi Thái Lang, gả chồng phải gả cho bác sĩ Trương.”

Đồng Yến đang ở bên cạnh tùy tiện quảng cáo, tôi liền lấy một chén cháo to nhất nhét vào miệng để ngăn chặn cô nàng nói linh tinh bậy bạ. Lãnh đạo cùng Lục Bách Nghiêu đến, tôi đem bữa khuya còn lại đưa cho bọn họ, lãnh đạo cười ha ha nói cảm ơn chỉ có duy nhất Lục Bách Nghiêu sắc mặt âm trầm, hừ lạnh liếc qua chén cháo tôi đang cầm trên tay, tức giận rời đi.

Vào các ngày tăng ca sau, mỗi cường hào thái tử gia nào đó cứ đúng 10 giờ là lại mang bữa khuya tiêu chuẩn năm sao tới làm cho các đồng nghiệp trong văn phòng hoan hô không dứt, ngay cả tăng ca như thế này cũng không thấy vất vả nữa. Thật lâu về sau, tôi mới từ trong miệng Lục Bách Nghiêu biết được chuyện này hoàn toàn là do vị thiếu gia nào đó đang ghen tị.

Suốt mấy ngày nay đều là 1,2 giờ sáng tôi mới tan làm về nhà, Lục Bách Nghiêu mượn lý do “tiện đường” liền đưa tôi đi một đoạn đường. Trương Húc cũng thường xuyên đến thăm nhưng vì cái hợp đồng này làm tôi bận đến tối tăm mù mịt, bình thường đến 2,3 giờ sáng mới đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau bảy giờ rưỡi sáng lại đi làm, đúng lúc Trương Húc đến thăm tôi thì cũng chỉ nói được vài câu liền quay về công ty làm việc.

Cảm tình của chúng tôi vừa mới nảy sinh không bao lâu làm tôi luôn mong ngóng cho đợt tăng ca này mau mau kết thúc.

Tăng ca ngược đãi tôi trăm nghìn lần, tôi liền đối xử với nó độc ác tàn nhẫn, trao tặng cho cái danh hiệu : ma nhân yêu tình

47. Chương 45: Cùng Trương Húc Đi Đến Chỗ Đặc Biệt.

Đấu thầu càng ngày càng gần, vài ngày tăng ca tiếp theo tất cả đều chìm đắm trong một không khí khẩn trương, bận rộn. Kết thúc đã là ngày thứ Sáu, công ty cho phép hai ngày nghỉ ngơi mà Lục Bách Nghiêu lại cùng lãnh đạo đi Thượng Hải tham gia buổi đấu thầu.

Thời điểm biết tin tức trúng thầu là buổi sáng thứ Hai, hai ngày nay nằm ở trên giường ngủ bù lại biết tin tức này, quả thật là không uống phí nhiều ngày cố gắng như vậy, sau đó là tiền lương tăng ca, quan trọng nhất là..... tình yêu vừa mới nảy mầm của tôi và Trương Húc cuối cùng cũng có thể tự do phát triển dưới ánh mặt trời.

Tan làm đi xuống dưới lầu liền thấy Trương Húc đang chờ ở trước cửa công ty. Ngồi xuống xe chợt nghe Trương Húc nói với tôi: “Hôm nay mang em đến một chỗ đặc biệt.”

Ở trên đường Trương Húc vẫn bảo trì cảm giác thần bí, cho dù trong lòng tôi nghi hoặc cũng không có hỏi ra miệng, mãi cho đến sau khi xuống xe mới phát hiện Trương Húc mang tôi đến một quán ăn gia đình.

Mặc dù học đại học ở tỉnh khác nhưng phần lớn thời gian còn lại tôi đều sinh sống ở thành phố này nhưng trong nhỏ này có một quán cơm gia đình cổ kính như vậy, thậm chí tôi còn chưa từng được nghe qua.

Đi theo Trương Húc vào trong liền phát hiện cách trang trí bên trong không giống với quán ăn. Không riêng chuyện không có thực đơn cố định, ngay cả bồi bàn cũng không có nhưng khách tới quán cơm này lại không ít. Trương Húc quen thuộc đi xuống phòng bếp lấy đồ ăn sau đó mang theo tôi tìm bàn trống ngồi xuống.

“Anh từ đâu biết được chỗ tốt này.” Nhìn trên mâm có món Cửu chuyển đại tràng(nói trắng ra là ruột già xào á), gà con Đông An, khoai lang tẩm đường, tôm ngũ vị, đậu hủ ma bà, chỉ là màu sắc không được đẹp không thể khơi dậy khẩu vị của người ta.

“Trước kia anh thường cùng cha anh đến đây, đã nhiều năm không đến, mùi vị vẫn y như vậy.”

Bữa trưa ăn không nhiều lắm, bây giờ đã sớm đói bụng, tôi liền cầm lấy dưa và cơm.

“Từ từ ăn, không có ai giành với em.” Trương Húc mỉm cười nhẹ nhàng nhìn tôi, tươi cười quá mức mê người không khỏi làm tôi thất thần. Nói toạc ra so với Lục Bách

Nghiêu có vẻ đẹp trai tùy ý thì Trương Húc càng thiên về khoản ôn hòa. Thời trung học, nữ sinh theo đuổi Trương Húc không nhiều hơn Lục Bách Nghiêu nhưng cũng không ít.

Ặc, tại sao tôi lại nhớ tới tên khốn Lục Bách Nghiêu này, đầu tôi là đồ óc heo mà.

Tôi cúi đầu ăn cơm, tận lực khắc chế cảm giác xao động của chính mình. Một câu danh ngôn đã nói rất hay: nếu bạn thật lòng muốn làm một chuyện thì cả thế giới sẽ giúp bạn một tay. Vì thế khi tôi chuyên tâm nghĩ tới việc ăn cơm thì không cần thận ăn liền ba bát. Chờ lúc đi ra khỏi quán cơm thì tôi đã không thể chịu đựng được nữa.

Căn cứ kế hoạch ban đầu của hai chúng tôi. Ặc, cũng có thể nói là kế hoạch ban đầu của Trương Húc, hai chúng tôi sau khi ăn cơm xong thì sẽ đi xem phim, nhưng anh không nghĩ tới việc tôi ăn no đến như vậy. Sau đó chúng tôi không đi xem phim nữa mà đi quảng trường văn hóa cùng nhau tản bộ tiêu thực.

Trên quảng trường cũng có không ít người sau khi ăn cơm xong đến đây để đi dạo, chẳng qua phần lớn là người lớn tuổi mà tuổi của tuổi và Trương Húc thì lại không tính là nhiều. Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, tuy Trương Húc là một nam nhân ấm áp nhưng tình tính có chút trầm lặng, bất quá dần dần trò chuyện, đề tài càng mở rộng ra tôi liền phát hiện anh là một người cực kì hài hước, là một người đàn ông hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Anh từng đối xử với các nữ sinh rất lạnh lùng. Vì hai chúng tôi ngồi cùng bàn, thời gian tiếp xúc nhiều hơn nên không cảm thấy anh lạnh lùng đậm đặc như lúc đầu. Thoáng chốc giống như quay về thời trung học chỉ cần tùy tiện tìm một đề tài cũng có thể trò chuyện với nhau một hồi lâu.

Trước kia là cùng bàn, hiện nay quan hệ của chúng tôi trở thành người yêu thân mật nhất, không thể không nói, thời gian là một điều kì diệu cực kỳ.

Truyện này có rất nhiều bất ngờ, Mèo mà nói trước sẽ mất hay, cứ từ từ đọc sẽ biết nha.

48. Chương 46: Muốn Đính Hôn.

Ước chừng đi bộ được nửa giờ đồng hồ, cuối cùng bụng tôi cũng không thấy khó chịu nữa, vừa vặn nhìn thấy phía trước mọi người đang vây thành một vòng tròn, đến gần thì phát hiện đúng là khiêu vũ giao tế (Mèo cũng chẳng biết là loại gì nữa). Âm thanh nhạc nhiệt xung quanh cũng có thể trở thành âm nhạc, mà ở đây, mặc kệ là ai cũng có thể mời người khác cùng khiêu vũ, thậm chí còn có hai cô gái đang nhảy cùng với nhau.

“Muốn khiêu vũ không?” Trương Húc cúi đầu hỏi tôi.

“Đương nhiên, anh đừng xem thường em.” Tôi si ngốc cười, lôi kéo tay anh vào trung tâm của vòng tròn khiêu vũ.

Lúc đại học ngoại trừ nhảy hiện tại, tôi còn học thêm múa bụng Ả rập, vũ điệu đầu bò Tây Ban Nha, khiêu vũ giao tế.....Bây giờ vừa vặn có thể dùng.

Vượt ra ngoài dự đoán của tôi, Trương Húc khiêu vũ giao tế thành thạo không nói nên lời, vừa nhìn liền biết anh không phải là tay mơ. Anh mang theo tôi nhẹ nhàng chuyển động, cùng người có khả năng khiêu vũ thành thạo cùng nhau nhảy múa không thể nghĩ ngờ cũng là một loại hưởng thụ, lại còn có thể thừa dịp này vận động tiêu cơm, thật là một công đôi việc.

Nhảy với nhau vài khúc, tôi nói thẳng “mệt thật” rồi kéo tay Trương Húc ra ngồi ở băng ghế dài.

“Nói đi, có phải lúc ở nước ngoài anh thường xuyên dùng chiêu này để dụ dỗ các cô gái ngoại quốc không?” Tôi thở hổn hển, chán muốn chết nhìn về phía Trương Húc hỏi.

“Không có.” So sánh với việc bị tôi lơ đãng trêu đùa thì biểu hiện của anh vô cùng đứng đắn: “Ở nước ngoài anh từng làm thầy dạy khiêu vũ giao tế cho nên mới thành thạo thôi.”

“Oa, nhìn không ra anh còn là thầy giáo đấy, haha, có muốn nhận em làm học sinh hay không?” Tôi dựa lưng vào ghế dài, một trận gió nhẹ thổi qua làm tóc trên trán tôi bay tán loạn. Tôi đang định đưa tay vuốt nó về phía sau thì lại phát hiện tay mình đang quàng lên tay phải của Trương Húc, không biết lúc nào thì bị anh nắm ở trong lòng bàn tay.

Vừa rồi không có để ý, bây giờ thấy thì liền đột ngột chuyển mắt phiêu du ở phương nào, khuôn mặt lập tức đỏ lên, không biết là nóng hay là thẹn thùng.

Tay Trương Húc lớn hơn tay tôi rất nhiều, bao bọc toàn bộ tay tôi trong bàn tay anh, ấm áp xâm nhập vào tận đáy lòng nhưng cuối cùng thì lý trí vẫn đứng vị thứ nhất, tôi vội vã muốn rút tay về thì anh lại nắm tay trái tôi thật chặt, tay phải đưa lên vén tóc bị gió làm rối của tôi về phía sau tai.

Này.....Động tác này thật là mờ ám.

Quá kinh người rồi!

Thần thiếp thụ sủng nhược kinh.....

Tôi không có giấy giũa, im lặng cảm nhận nhiệt độ cùng hơi thở của anh, cảm thấy hạnh phúc dạt dào.....

Buổi tối, thời điểm Trương Húc đưa tôi về nhà thì hoàng hôn vừa mới buông xuống, vốn định chia tay thì bị Lão Phật Gia phát hiện liền lôi kéo Trương Húc lên nhà ngồi một chút.

Tôi cùng Trương Húc xác định quan hệ yêu đương tất nhiên là đã được Lão Phật Gia cho phép. Bây giờ ánh mắt Lão Phật Gia nhìn Trương Húc cực kì giống Hôi Thái Lang nhìn Lại Dương Dương. A không, giống như bà ngoại soi nhìn con rể Tiểu Hồng Mao, nghĩ đến cái so sánh này tôi liền “vô sỉ” nở nụ cười.

“Con nhóc này, đứng ở đó cười ngây ngô cái gì, còn không lấy hoa quả trong tủ lạnh đi rửa đi.” Lão Phật Gia ở một bên sai bảo tôi, lại đối với Trương Húc càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng muốn nhanh chóng gả tôi ra ngoài.

Tôi đi phòng bếp rửa hoa quả, Lão Phật Gia đã sớm cùng với Trương Húc trò chuyện vui vẻ trong phòng khách. Lúc tôi đi ngang qua vừa vặn nghe thấy Lão Phật Gia hỏi Trương Húc: “Tiểu Trương, con tính lúc nào cùng Hạ Cận nhà ta đính hôn đây? Mấy ngày trước bác lúc cùng với bà thông gia ăn cơm, chúng ta còn chưa nói xong vấn đề đó đâu.”

Ặc.....

Đính hôn? Bà thông gia?

Trời ạ, ột tia sét đến đánh chết tôi đi!

“Mẹ, cái này.....Có phải quá nhanh hay không?”

Tôi còn chưa nói xong hết câu đã bị Lão Phật Gia ném tới một ánh mắt rực lửa đành nuốt ngược lời đang nói một nửa trở về, chỉ có thể lưu lại một đôi mắt nhỏ ai oán, chớp chớp nhìn về phía Lão Phật Gia.

Giọng nói của Trương Húc vang lên đúng lúc: “Nếu Tiểu Cận nguyện ý, tất nhiên là càng nhanh càng tốt.”

49. Chương 47: Tu Thành Chín Quả.

“Trương Húc thật sự nói như vậy?” Sáng sớm tôi đã đến công ty, cùng Đồng Yến nói một chút chuyện tối ngày hôm qua thì liền bị cô nàng ép hỏi.

Tôi vui đầu vào hai tay, cuối cùng cũng trấn định gật đầu: “Ừ.”

“Vậy không phải cậu đã tu thành chín quả sao?”

“Nói là nói như vậy.”

“Tại sao biểu tình của cậu bị phản quá vậy?”

Bì phản.....Có sao?

“Mình chỉ nghĩ.....hình như có chút quá mức chấp nhận.” Đầu óc tôi bị nước vào sao? Trương Húc đã tỏ thái độ xác minh như vậy, thế nhưng lại có chút cảm giác không biết theo ai?

“Hạ Tiểu Cận, không phải cậu bị kinh hỉ đập vào đầu đấy chứ, ngay cả suy nghĩ cũng mơ hồ rồi?” Đồng Yến hai tay chống cằm, chớp chớp mắt hỏi tôi.

Nhìn thấy ánh mắt của Đồng Yến nhìn tôi, cuối cùng tôi cũng có cảm giác hình như chính mình thật ngu ngốc, nhưng cô ấy vừa mới nói câu kia hình như.....thật sự cũng có một chút đạo lý nho nhỏ, vì thế tôi lại trấn định gật đầu: “Ừ.”

Kết quả, Đồng Yến giải quyết dứt khoát: “Vậy cậu còn không hảo hảo bắt lấy thời cơ, rèn sắt khi còn nóng, hoàn thành chuyện của cậu cùng Trương tiên sinh?”

Hoàn thành mọi chuyện?

Tôi ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Đồng Yến: “Chuyện gì?”

Đồng Yến “ba” một tiếng vỗ vào ót tôi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận nói: “Đương nhiên là đánh gục Trương Húc!” Cô ấy nhảy đến trước mặt tôi, nắm lấy hai bên má tôi, không khách khí mà nhéo: “Đều nói con gái khi yêu chỉ số thông minh đều biến thành 0, hôm nay coi như mình đã được chứng kiến, cậu thì 0 ở chỗ nào, hoàn toàn là âm!”

Đối mặt với đề nghị của Đồng Yến, tôi thật sự là.....khó không ra nước mắt: “Sáng nay Trương Húc đã bị bệnh viện cử đi Thượng Hải công tác thì mình phải làm như thế nào?”

Ngay từ đầu, tôi ở công ty ngày đêm tăng ca, hiện tại đổi thành Trương Húc bị cử đi công tác, thật vất vả mới nảy sinh mầm tình yêu, tại sao lại có thể biến đổi bất ngờ như vậy, bốn bề sóng dậy, thật sự không làm cho người ta yên lòng.

Đồng Yến cười hì hì, đối với chuyện của tôi và Trương Húc đưa ra ý kiến: “Chuyện này còn không dễ sao, cậu dứt khoát xin nghỉ đi qua thăm hân, còn không có kinh hỉ ngoài ý muốn sao?”

Tôi buồn bực nói: “Nhưng không bao lâu trước mình đã xin nghỉ phép một lần, hiện tại lại xin tiếp, không biết có thể được hay không đây?”

Ý kiến của Đồng Yến là tốt nhưng nghĩ tới một cửa của lãnh đạo hời đầu kia, cũng không dễ dàng! Lần trước là Lục Bách Nghiêu giúp tôi xin phép, người ta là nể mặt mũi của anh, lần này lại xin thật khó để có thể đảm bảo hân không xé dao tới bàn làm việc của tôi đâu.

“Cậu chưa thử qua thì làm sao biết có được hay không? Sinh mạng rất quý nhưng tình yêu còn quý hơn.” Đồng Yến liếc mắt khuyến khích tôi đi xin phép: “Ngắm lại, thành phố xa lạ, phòng lại to như vậy, đôi tình nhân vừa mới xa cách. Một, hai, ba hôn một cái.....”

Tinh thần của tôi đã sớm hình dung theo lời nói trong miệng Đồng Yến: “A, giống như.....Nghe thật sự không tệ.”

Khóe miệng của tôi càng lúc kéo càng lớn, trên mặt cảnh xuân dạt dào, trong lòng nhộn nhạo, Trương Húc của tôi

“E hèm!” Nghe được âm thanh, cả người của tôi trực tiếp bị hoảng sợ! Nghĩ rằng có phải chuyện tôi cùng Đồng Yến tán gẫu vừa vụn bị lãnh đạo đầu hời bắt được hay không?

Tôi chậm rãi xoay người, trong khoảnh khắc kia liền liền mạng nghĩ ra đủ loại lý do để giải thích, thẳng đến khi quay lại, nhìn thấy khuôn mặt Lục Bách Nghiêu ở phía trước thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo, Lục Bách Nghiêu cũng không phải là lão già đầu hời khó chơi kia, nếu ý trời đã để cho Lục Bách Nghiêu bắt được tôi trốn việc thì có phải muốn tôi bắt lấy cơ hội lần này hay không, nhờ Lục Bách Nghiêu xin phép lần nữa?

Tôi há mồm nói: “Lục Bách Nghiêu.....”

Anh đã trở lại và ăn hại hơn xưa.

50. Chương 48: Tiện Nhân Chính Là Kiểu Cách

Editor: coki (Mèo)

Hai mắt của tôi gắt gao dõi theo Lục Bách Nghiêu, túm chặt lấy tay áo anh ta, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, hai mắt chớp chớp, tranh thủ nặn ra vài giọt nước mắt để đả động lòng trắc ẩn của tên khốn này: “Lục tổng! Lục đại!~~.”

Lục Bách Nghiêu liếc một cái, hỏi: “Muốn xin nghỉ?”

Tôi gật đầu như bầm tỏi, sợ bỏ lỡ cơ hội trời cho này: “Ừ.....ừ.” Lại không nghĩ tới thằng nhãi này tức giận nói ra hai chữ: “Năm mơ.”

!!!

Tiện nhân chính là kiểu cách!

Không phải chỉ là xin phép nghỉ thôi sao? Tại sao lại bắt cận nhân tình như vậy?

Ồi, Trương tiên sinh của tôi.....

Tôi còn muốn lôi kéo Lục Bách Nghiêu xin nghỉ phép giúp, kết quả thằng nhãi này lại không để ý, nói xong hai chữ “năm mơ” liền nghênh ngang rời đi, bỏ lại một người thừa đang cắn ngón tay nhỏ bé.....

“Đồng Yến.....” Tôi quàng ánh mắt cầu xin giúp đỡ hướng về Đồng Yến, hy vọng cô nàng lắm mưu nhiều mẹo này cho tôi một chút ý kiến.

Đồng Yến nhìn về phía Lục Bách Nghiêu rồi đi, vuốt vuốt cằm ý bảo: “Tại sao lại đi rồi? Muốn xin nghỉ phép thì bám theo mau đi chứ..”

“A, bám theo?” Tôi nghe như thế nào cũng có loại cảm giác theo đuôi người giàu. “À....Được.”

Vừa dứt lời tôi liền nhấc chân đuổi theo phương hướng rời đi của Lục Bách Nghiêu, cuối cùng vẫn không quên nói với Đồng Yến một câu: “Lãnh đạo tới nhớ giúp mình che dấu nha.”

“Ai.....Lục Bách Nghiêu, anh đi chậm một chút, chờ tôi với.” Đời này chân tôi so ra tất nhiên là kém hơn cặp chân dài của Lục Bách Nghiêu rồi, chỉ có thể liều mạng ở phương diện tốc độ phát huy công lực của cặp chân ngắn, cố gắng đuổi theo Lục Bách Nghiêu.

Có một vị vĩ nhân đã từng nói: “Lúc bạn thật sự muốn làm một việc gì đó, cả thế giới sẽ giúp bạn một tay.”

Bởi vì tình yên của tôi và Trương Húc cuối cùng cũng đơm hoa kết trái nên đối với những lời này tôi đều bảo trì thái độ cung kính nhưng hiện tại mới phát hiện ra những lời này thật sự là con mẹ nó cận bã.

Tôi cố gắng nhấc đôi chân ngắn đuổi theo Lục Bách Nghiêu, ngay từ đầu bởi vì gót giày quá cao lại chạy nhanh nên làm chân đau vẫn không nói, nhịn đau đuổi theo. Mắt thấy sắp đuổi kịp thế nhưng mẹ nó của thang máy lại trực tiếp đóng ngay trước mặt tôi. Sau đó tôi liền nhìn thấy khóe miệng cười lạnh của Lục Bách Nghiêu đang nhếch lên theo cửa thang máy đang đóng lại từ từ biến mất.....

Chuyện này đâu có phải muốn giúp tôi, là trời muốn diệt tôi thì có.

Tôi cố gắng chịu đựng đau chân, leo năm tầng lầu đến phòng làm việc của Lục Bách Nghiêu, kết quả tên khốn kia đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp để cho thư kí ngăn tôi ở bên ngoài. Vì đơn xin phép, làm sao tôi có thể dễ dàng bỏ cuộc được.

“Lục Bách Nghiêu, nếu là đàn ông thì đi ra ngoài cho tôi, đừng có lẩn lẩn trốn trốn ở bên trong nữa!” Tôi dùng phương thức sư tử Hà Đông rống ở bên ngoài phòng làm việc của Lục Bách Nghiêu, rít gào hy vọng có thể bức tên này ra ngoài.

Sau khi gào thét được mười phút, cổ họng đã muốn tàn phế luôn rồi thì thư kí phi thường cực kì cực kì “hảo tâm” nhắc nhở tôi: “Hiệu quả cách âm của nơi này rất tốt, cô kêu như vậy, Lục tổng căn bản là không nghe được.”

Nghe thư kí nói xong, nhất thời tôi có cảm giác nước mắt “soàn soạt soàn soạt rơi xuống”. Tiên sư anh, khuôn mặt thì nhỏ nhắn đẹp trai, tâm tư thì hư hỏng cực độ. Nhất định là đợi cho chị đây kêu rất cổ hợm mới mở miệng nhắc nhở, vừa lên làm thư kí của Lục Bách Nghiêu không bao lâu đã bị tính đê tiện của anh ta ảnh hưởng rồi.

Vì đơn xin phép, tôi nhận.

Tôi cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười, cầm tay “thư kí thân ái” lay lay, nói: “Tôi muốn đi vào gặp Lục tổng một chút, cô thông báo giúp có được không?”

Chương sau chị sẽ dùng biện pháp gì để gặp được anh đây?

51. Chương 50: Kẻ.....phụ.....tình.

Thư kí thu hết toàn bộ dáng vẻ trong một giây từ người đàn bà chanh chua biến thành thực nữ yếu điệu của tôi vào trong mắt, nghe tôi nói xong, mặt cô ta lập tức cứng đờ sau đó nở nụ cười đã được công thức hóa: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi Lục tổng có dặn nếu Hạ tiểu thư tới thì không cần thông báo, trực tiếp từ chối.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không thể châm chọc được sao?”

Thư kí tất nhiên đã nhìn quen trường hợp này, không để con tôm như tôi vào mắt, vẻ mặt khó xử nói: “Cái này.....chỉ sợ là không được.”

“Ngăn không cho vào, làm sao bây giờ?” Tôi lập tức gọi điện cho Đồng Yến, tìm cô ấy giúp mình nghĩ cách, nhưng hiện tại đang là thời gian làm việc nếu như bị lãnh đạo bắt gặp chắc tôi bị kéo ra bãi tha ma chôn sống, cho nên phải tranh thủ từng phút từng giây.

Cuối cùng Đồng đại sư tặng tôi mười hai chữ to tướng: “Nước quá trong ắt không có cá, nhân tới tiện ắt vô địch.”

Sâu sắc! Mẹ nó, quả thực là châm ngôn cuộc sống!

Vì thế sau khi để điện thoại xuống tôi liền ôm lấy đùi thư kí, chớp chớp mắt cố nặn ra vài giọt lệ, trên thực tế nước mắt này không cần cố ý nặn ra cũng có. Bởi vì bây giờ tôi giống như mỹ nhân ngư trong truyện cổ tích Andersen, mỗi bước đi là ngàn mũi kim châm, đau đến không muốn sống!

“Thư kí tiểu thư.....” Tôi ôm đùi, ngửa mặt lên trời: “Hôm nay tôi làm tất cả những việc này đều là muốn gặp kẻ phụ tình kia, anh ta làm tôi lớn bụng rồi nói muốn chia tay, còn bảo tôi đến bệnh viện phá thai nhưng mấu chốt là anh ta không có đưa tiền. Cô nói đi, anh ta có bao nhiêu keo kiệt. Mỗi tháng tôi kiếm tiền đều vô cùng cực khổ, nếu toàn bộ đều dùng để phá thai thì tôi sống như thế nào. Cô thương xót tôi đi, để tôi đi vào lấy tiền phá thai, tôi đảm bảo sẽ không bóp chết anh ta.....”

“Hạ tiểu thư, cô không cần như vậy, như vậy làm tôi thật sự khó xử.” Thư kí tiểu thư đối với việc ta khóc nháo nhất thời trong lòng rối loạn, muốn đỡ tôi đứng dậy nhưng có làm thế nào cũng kéo không được.

Tôi sớm đã có quyết định, nếu hôm nay không cho tôi đi vào, tôi liền ôm đùi thư kí không chịu đứng dậy.

“Thư kí tiểu thư, chẳng lẽ cô nhẫn tâm nhìn thấy tôi mang theo đứa nhỏ rời khỏi cõi đời này sao, ngay cả cha đẻ của nó cũng không nhìn được một lần sao? Đứa con đáng thương của tôi” Tay của tôi chỉ vào phòng làm việc của Lục Bách Nghiêu, dùng bộ dáng muốn nói nhưng không thể nói, nghẹn ngào khóc: “Tất cả đều bởi vì tên Lục Bách Nghiêu phụ.....”

Lời tôi mới ra được một nửa bỗng nhiên cửa phòng làm việc mở ra, trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt Lục Bách Nghiêu, tôi cảm thấy sau lưng truyền tới một cảm giác ớn lạnh.

Thân mình đang nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất lập tức hóa đá ngay tại chỗ, tay đang vươn ra vừa vặn đối diện với Lục Bách Nghiêu, sau đó tôi bình tĩnh dùng giọng nói khàn khàn bổ sung cho hết vở kịch: “Phụ.....tình.”

Lục Bách Nghiêu nhìn bộ dáng này của tôi cùng thư kí tiểu thư, có chút hỗn hển: “Hạ Cận, cô đang quay phim ở đâu vậy?”

Cũng không phải là quay phim nhưng thằng nhãi này đi ra là tốt rồi. Tôi trực tiếp bật dậy từ trên mặt đất, sau đó chuyển từ kênh thực nữ yếu điệu sang kênh đàn bà chanh chua, cả người liền bổ nhào về phía Lục Bách Nghiêu.

Mẹ nó, cô nãi nãi tôi chịu khổ vất vả diễn kịch lâu như vậy, dù thế nào cũng phải đóng dấu được đơn xin phép.

“Lục Bách Nghiêu, cho tôi xin con dấu nghỉ phép.....” Giọng nói của tôi phiêu dang trong không trung, cùng lúc với âm thanh của tôi còn có tiếng “két” thanh thúy, ở trong không gian yên tĩnh có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Chân của tôi hình như lần này thật sự bị trật rồi.

52. Chương 51: Không Cho Phép Kêu.

A.....a.....

A.....a.....a.....

Âm thanh bị đau của tôi liên tục vang lên trong phòng bệnh ở bệnh viện, khàn khàn kết hợp với chói tai cùng nhau thoát ra, cổ họng thê thảm cùng chân trái tàn phế cùng một lúc. Sau khi thuốc tê hết công hiệu, chân của tôi đau đau chỉ là tê tâm liệt phế! Quả thật là nhân thân cùng phần.

Lục Bách Nghiêu nhìn bộ dạng hiện tại của tôi, vẻ mặt ghét bỏ: “Cô kêu & giường hả?” (ý là kêu khi xoyz gì đó á.....bạn Mèo không biết đâu nha). Mới vừa rồi tiếng kêu của tôi đã hấp dẫn không ít bác sĩ và bệnh nhân nhìn về phía bên này, hiện giờ độ chú ý chỉ có cao hơn chứ không có cao nhất làm cho vị Lục tổng áo mũ chỉnh tề này lập tức trở thành động vật cho bệnh viện quan sát, hơn nữa còn là miễn phí.

Biểu tình của tôi vô cùng oán giận nói: “Kêu & giường có thể tê tâm liệt phế như vậy sao?”

Tuy rằng chưa trải qua nhưng kiến thức cơ bản vẫn phải có, người ta kêu & giường đó là hưởng thụ, chân tôi đau đã là chuyện không hay ho gì rồi, rõ ràng chỉ khổ thân thôi!

Lục Bách Nghiêu tức giận rống tôi: “Cô mà còn kêu, tôi liền làm thật cho cô biết cái gì gọi là kêu & giường.”

Nhìn cái bộ dạng này cùng với biểu tình vội vàng khi đưa tôi tới bệnh viện hoàn toàn là tương phản thiên Nam địa Bắc.

Nhưng mấu chốt là người này lại đùa bỡn tôi!

“Lục Bách Nghiêu, đừng nghĩ giọng anh to thì tôi sẽ sợ anh nhá.” Tôi vọt một cái từ chỗ ngồi đứng dậy, không cần thận làm vết thương đụng phải chân bàn, đau tới mức như đến ngày tận thế: “A! Đau chết mất.....”

Tay Lục Bách Nghiêu đặt lên chân tôi, có chút không biết làm sao, vừa vội vừa tức: “Cô để cho tôi nói vài câu thì sẽ chết sao?”

Anh ta mắng vài câu, sau đó phồng chùng thấy tôi vô cùng đau đớn, cảm thấy có chút đáng thương, luống cuống nhìn tôi: “Tôi gọi bác sĩ tới đây xem một chút?”

Lục Bách Nghiêu đang nói, định đứng dậy đi tìm bác sĩ, tôi liền chạy tới giữ tay anh ta lại. Vừa rồi bác sĩ kia sử dụng phương pháp trị liệu cực kỳ tàn ác, tôi có điên mới đi thử lại một lần.

Mặc dù đau đến muốn chết nhưng tôi vẫn cố gắng ngăn Lục Bách Nghiêu lại, nếu không hôm nay tôi trực tiếp nằm dài ở nhà xác cho rồi. Tôi chịu đựng đau đớn giữ chặt Lục Bách Nghiêu, từ trong miệng nặn ra mấy chữ: “Không. Tôi không sao, anh không cần đi đâu. Tôi nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.”

Về mặt Lục Bách Nghiêu tức giận, trực tiếp giống như máy bay thả bom đối với tôi nói: “Mặt mũi cô trắng bệch mà còn nói là không có việc gì? Hạ Cận, cô nói mình là người không kiên nhẫn, suốt ngày giày vò ép buộc vì cái gì hả?”

“Tôi.....” Tôi ở trước mặt Lục Bách Nghiêu liền lập tức mất đi sức mạnh, thẳng tới khi anh ta đi tới cửa mới thì thầm vài tiếng: “Không phải tôi chỉ muốn cái đơn xin phép thôi sao?”

Lục Bách Nghiêu đang đi nhanh tới cửa bỗng nhiên ngừng ra, thân mình hóa đá ngay tại chỗ, lâu sau mới mở cửa đi ra ngoài.

Không lâu sau anh ta liền mang bác sĩ tới, trên mặt bác sĩ còn có một chút ửng hồng chắc là vội vàng chạy tới đây. Bác sĩ kiểm tra cẩn thận chân tôi, sau đó băng bó vết thương, lại sửa sửa nắn nắn một phen, cảm giác đau mới từ từ giảm bớt.

Bác sĩ đi rồi, Lục Bách Nghiêu đứng trước mặt tôi, nặng nề nói một câu: “Nếu cô muốn xin nghỉ phép đi tìm Trương Húc thì đi đi.”

Lúc đó tôi còn không biết khi Lục Bách Nghiêu đứng trước mặt tôi nói những lời này thì tim anh đến tận cùng có bao nhiêu đau đớn.

Từ trước tới nay trong mắt tôi chỉ có một người là Trương Húc, mà khi đó tôi còn quá trẻ, quá non nớt, căn bản không để ý đến những thay đổi trong lòng Lục Bách Nghiêu. Lúc phát hiện ra chuyện này mới biết cái gọi là “hối hận không kịp”.

53. Chương 52: Cô..... Nữ Nhân Này, Có Biết Xấu Hổ Không Hả?

Đối với chuyện xin nghỉ phép để đi Thượng Hải tìm Trương Húc, ngay từ đầu trong lòng tôi tràn đầy vui mừng thì hiện tại lại hoàn toàn biến thành hai chữ “căm giận”.

Tôi bĩu môi nói: “Bây giờ tôi trở thành như vậy, ngay cả nhà cũng không thể quay về, còn đi Thượng Hải làm gì nữa.” Lúc này bộ dạng tôi giống y như quỷ, vì trốn tránh liên hoàn đoạt mệnh mười tám câu hỏi của Lão Phật Gia, ngay cả nhà cũng không thể về, nhà của Đồng Yến cũng không thể ở, mẹ cô ấy với mẹ tôi là đồng bọn cùng hội cùng thuyền mấy chục năm nay. Hai người gặp mặt thế nào cũng trò chuyện bất quá, giấu được mới lạ!

Mấy ngày nay anh đối xử với tôi như thế nào, tôi cộng lại rồi đó!

Tôi chống cây gậy, đi từng bước từng bước giống như con rùa. Lục Bách Nghiêu nhìn thấy tôi thì nói: “Tôi đưa cô trở về, mấy ngày này an phận một chút, ở trong nhà nghỉ ngơi, điều dưỡng thân thể.”

“Tôi không trở về nhà.” Vừa nghe đến hai chữ về nhà tôi liền nghĩ đến tư thế tra hỏi của Lão Phật Gia, trong nháy mắt da đầu run lên.

“Vậy cô ở chỗ nào?” Về mặt Lục Bách Nghiêu nghi hoặc.

“Tôi.....”Tôi nghẹn lời, nhất thời không thể tìm ra chỗ nào để ở lại. Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vì lo cho độ dày của ví tiền, rốt cuộc tôi cũng đưa ra được một đáp án: “Giúp tôi đi tìm một khách sạn nhỏ tiện nghi đi.”

Lục Bách Nghiêu xem xét nhìn tôi: “Hạ Cận, vì sao cô phải trốn nhà đi bụi hả?”

Cũng không phải tôi muốn bỏ nhà ra đi mà là e ngại đoạt mệnh liên hoàn mười tám câu hỏi của Lão Phật Gia nên mới không dám về.

Hồi lâu tôi cũng không trả lời, thẳng đến khi Lục Bách Nghiêu mở miệng nói: “Nếu không có chỗ đi thì đến nhà tôi ở hai ngày đi.”

Tôi bĩu môi căm giận nói: “Tôi cũng không muốn đi nhà anh, không chừng gặp phải mẹ anh thì thế nào cũng sẽ cùng bà gây ra thế chiến thứ ba cho xem.”

Lần trước người này đã lấy ảnh chụp uy hiếp tôi làm vật hy sinh, bộ dạng của Lục phu nhân trong kí ức tôi vẫn còn mới mẻ, nếu phải gặp lại không biết còn náo loạn đến cái dạng gì.

“Tôi nói là hiện tại tôi đang ở nhà trọ, mẹ tôi sẽ không biết chỗ đó.”

Chỗ mà Lục Bách Nghiêu nói, lúc trước tôi đã cùng anh ta tới một lần, một người một hộ, bí ẩn, cực kỳ bí ẩn, chính là.....

Lục Bách Nghiêu khoe miệng hơi cong: “Cô phụ trách nội trợ, tiền thuê nhà miễn phí.”

Nấu cơm thì có nồi cơm điện. quét nhà thì có máy hút bụi, giặt quần áo thì có máy giặt, ngay cả rửa chén nhà anh ta cũng có máy tự động, mỗi ngày nhiều lắm tôi chỉ cần làm vài món thức ăn lại có thể được ở trong một tiểu khu xa hoa, haha, lời quá!

Thừa lúc Lục Bách Nghiêu còn chưa thay đổi ý, tôi lập tức quyết định chuyện này: “Thành giao.”

Trong lòng tôi đang tràn đầy vui mừng thì Lục Bách Nghiêu, cái người này lại đột nhiên lại không khách khí gõ lên đầu tôi một cái, thật không biết cái gì gọi là “thương hương tiếc ngọc”: “Cô, nữ nhân này, rốt cuộc có biết xấu hổ không hả?”

“Tôi thì làm sao?” Tôi bị thái độ đột ngột thay đổi 360 độ của người này làm cho lọt vào sương mù.

“Cô, cái nữ nhân này, tôi là đàn ông, cô liền yên tâm ở cùng một chỗ với tôi như vậy?” Lục Bách Nghiêu nhìn xuống tôi nói, đúng, là nhìn xuống. Người này cao hơn tôi một cái đầu, tôi 1m6 nhưng đứng trước mặt anh ta căn bản là không đủ nhìn! (cái này Mèo trải qua rồi nè, tử thân khinh khủng)

Tôi lấy cây gậy chọc chọc bắp chân anh ta, e hèm, nói: “Không phải bởi vì người đàn ông đó là anh sao, nếu là người khác thì tôi không có ngu như vậy đâu.”

54. Chương 53: Bị Anh Ta Ôm Kiểu Công Chúa.

Ở trong mắt tôi, Lục Bách Nghiêu sẽ không đối với con tôm tép như tôi có tư tưởng không an phận. Đối với việc người này đánh giá “Nhìn xa mặt cũng không tệ, nhìn gần ngực không gọn sóng” tôi vẫn còn khắc cốt ghi tâm, cùng anh ta ở chung hay cùng gay ở chung cũng không có gì khác biệt. Đương nhiên ở trong mắt anh ta, trước sau vẫn xem tôi như là nam nhân mà đối xử thì càng không có cái gì gọi là.....

Không biết vì sao tâm tình của Lục Bách Nghiêu đột nhiên chuyển biến tốt, nhìn độ cong trên khoe miệng của anh ta càng ngày càng lớn, tại sao tôi lại cứ có cảm giác.....có chút sợ hãi. Mới vừa rồi tôi không có nói sai cái gì đi?

Tâm tình của Lục Bách Nghiêu cực kì tốt, cầm lấy cây gậy trong tay tôi, sau đóthế nhưng lại bế ngang tôi lên, là điển hình của kiểu “bế công chúa”!

Tuy rằng bình thường biểu hiện của tôi giống như “đàn ông thô lỗ, đàn bà chanh chua” do Đồng Yến đánh giá, nhưng trong lòng đối với kiểu ôm công chúa tất nhiên là cùng với nữ sinh giống nhau, đều ảo tưởng có một ngày như vậy.

Đó là.....thời điểm còn trẻ, đối với tình yêu vẫn còn mơ mộng.

Tôi tưởng rằng người đầu tiên ôm tôi theo kiểu công chúa này sẽ là Trương Húc, không nghĩ tới lại là Lục Bách Nghiêu.

Tay phải của anh ta nâng tôi lên. Tôi dán vào người anh, gần sát vị trí lồng ngực, cách một lớp áo gió dày tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim trầm ổn hữu lực truyền ra. Người anh ta tản ra hỗn hợp mùi thuốc lá cùng mùi cơ thể nhưng không làm cho tôi bài xích, ngược lại.....có cảm giác ấm áp.

Tôi lẳng lặng nâng mắt nhìn anh ta, nhìn đến chiếc cằm gầy có những sợi lông tơ rất nhỏ. Chiếc cằm thon gọn, cho dù người trong lòng tôi là Trương Húc nhưng cũng không thể không thừa nhận trong hai mươi mấy năm cuộc đời, trong tất cả những người mà tôi đã gặp qua thì Lục Bách Nghiêu là người đẹp trai nhất.

Khoe miệng anh ta khẽ ngâm nga một câu hát, bước chân hướng ra ngoài mà đi, trong ngôn từ còn mang theo vài phần ngả ngớn: “Đi thôi, cùng anh về nhà nào!”

Dọc theo đường đi, tôi đều muốn chôn mặt trong ngực Lục Bách Nghiêu, da mặt anh ta luôn luôn dày nhưng người ta thì rất thẹn thùng.

Trong trí nhớ của tôi, khoảng cách từ phòng bệnh ở bệnh viện đến bãi đỗ xe không xa, nhưng chẳng biết tại sao Lục Bách Nghiêu lại ôm tôi đi lâu như vậy. Trong lúc đó tôi vẫn luôn luôn vùi đầu vào trong ngực Lục Bách Nghiêu, vì phòng ngừa người ta vây xem, ngay cả vụng trộm lộ đầu ra cũng không có, đối với nghi vấn này cũng chỉ nghĩ ở trong lòng.

Không biết qua bao lâu, hình như đã ra tới bên ngoài, không còn hệ thống sưởi ấm trong bệnh viện, gió lạnh đến thấu xương làm tôi không khỏi run người. Tôi cảm giác Lục Bách Nghiêu càng ôm tôi chặt hơn, tôi tham luyến hơi ấm trong lồng ngực anh ta. Trong chớp mắt đó cũng không nghĩ nhiều nữa liền dựa sát vào trên người anh.

Giọng nói của Lục Bách Nghiêu vang lên trên đầu tôi: “Chìa khóa xe ở trong túi, cô giúp tôi lấy ra đi.”

“Được.” Giọng nói tôi khàn đặc, ngay cả mở miệng cũng thấy khó khăn, trả lời một tiếng này không biết anh ta có nghe thấy được hay không, tay liền đưa vào trong túi quần anh ta từ bên trong lấy ra chìa khóa, bấm một cái, nhìn thấy cách đó không có một chiếc xe có đèn lóe sáng.

Lục Bách Nghiêu ôm tôi đến chỗ ghế lái phụ, cẩn thận giúp tôi thắt dây an toàn, sau đó đóng cửa lại, vòng qua ghế lái bên kia, dứt nhanh chìa khóa vào, khởi động hệ thống sưởi: “Dựa lưng vào ghế ngủ một chút, đến nhà tôi sẽ gọi cô.”

55. Chương 54: Nghiêu Nghiêu.

Tôi nhẹ nhàng lên tiếng, dựa người vào ghế ngồi, cảm nhận được khí nóng từ lò sưởi không ngừng phun tới, thực thoải mái, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Thời điểm tỉnh dậy, Lục Bách Nghiêu đã ôm tôi đặt lên giường. Tôi mở mắt ra thì nhìn thấy một màn anh ta vén chăn giúp mình. Khóe miệng anh ta khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn tôi, miệng thì thắm ba chữ, giọng nói khó có được lúc dịu dàng: “Con heo nhỏ lười biếng.”

Đúng là ngủ đủ sâu, ngay cả đến nhà, vào khi nào, lúc nào anh ta ôm tôi lên giường tôi cũng không biết.

Anh ta tự tay vuốt một lọn tóc rối của tôi về phía sau: “Ngủ tiếp một chút nữa đi.”

Con người trong thời điểm sinh bệnh thường là lúc yếu ớt nhất, chẳng những là thân thể mà còn là trái tim.

Tôi nhìn bộ dáng Lục Bách Nghiêu mỉm cười dịu dàng, trong lòng lại cảm giác được một cổ lo lắng nồng đậm, dần dần quên mất khí thế hùng hực khi chúng tôi đấu nhau như thế nào. Anh ta, hình như.....cũng là người tốt đấy.

Trong lúc mơ mơ màng màng ngủ, tôi mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy khi mình còn học trung học. Chủ nhiệm lớp, thầy giáo Lưu đang đứng trên bục giảng bài nói: “Lần viết văn này, bạn học Lục Bách Nghiêu viết vô cùng có ý nghĩa tham khảo, mọi người có thể mượn để xem. Tốt lắm, bài giảng dừng lại ở đây, chúng ta tan học.”

Mọi người cùng nhau đứng dậy, hướng về thầy giáo Lưu cúi đầu nói tạm biệt.

Thầy giáo Lưu vừa đi, trong nháy mắt các nữ sinh chạy ủa về phía Lục Bách Nghiêu như ong vỡ tổ: “Nghiêu Nghiêu, lần này cậu lại viết về cái gì vậy? Thầy giáo còn ở lớp học khen cậu nữa.”

“Nghiêu Nghiêu, cho chúng mình xem được không?”

“Mình cũng muốn xem.....mình cũng muốn xem.”

Trong lớp tôi luôn luôn là người viết văn hay nhất, lúc này lại bị Lục Bách Nghiêu đoạt đi nổi bật, trong lòng tất nhiên là không phục. Tôi đi đến trước chỗ ngồi của Lục Bách Nghiêu, nhìn anh ta hỏi: “Lục Bách Nghiêu, có thể cho tôi mượn bài văn của cậu không?”

Anh ta bỗng nhiên đứng lên, nhìn tôi có vẻ không tốt lắm, gần từng tiếng nói: “Không cho.”

Chẳng qua là hai chữ đơn giản lại làm tổn thương người ta như lợi kiếm. Người này cho tất cả nữ sinh trong lớp mượn, vì sao chỉ duy nhất tôi không cho xem? Trúng thối!

Cuối giấc mơ là tôi xoay người rời đi, còn có, Lục Bách Nghiêu nhìn theo bóng dáng của tôi, ánh mắt run sợ.

Trách không được là mộng, vậy mà tôi lại có thể chứng kiến biểu tình này của Lục Bách Nghiêu, đây không phải là hàm nghĩa của bốn từ “bất khả tư nghị” sao? (lạ lùng, khó tin)

Tôi mở hai mắt, ngồi dậy tựa vào đầu giường, giấc mộng vừa rồi chính là sự thật, ngoại trừ ánh mắt run sợ cuối cùng của Lục Bách Nghiêu, tất cả đều được tái hiện rõ ràng từ quá khứ.

Năm tháng tuổi trẻ, chỉ trong chớp mắt, tôi đã “trưởng thành” từ lâu rồi.

Mà cũng chỉ trong chớp mắt, thiếu niên lúc đó.....đã trở nên cao lớn.

“ Tỉnh? Vừa rồi tôi ra ngoài mua chút đồ, đây là một số vật dụng hàng ngày, cô xem thử còn thiếu cái gì không?” Lục Bách Nghiêu đẩy cửa bước vào, thấy tôi ngồi dậy, cất bước hướng bên giường đi tới.

Nhìn khoảng cách của anh ta cách tôi càng ngày càng gần, bóng người trong trí nhớ thật sự trùng hợp, một cảm giác hốt hoảng chợt nảy sinh trong lòng. Tôi ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt sáng quắc đào hoa kia, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Nghiêu Nghiêu.....”

Thân mình Lục Bách Nghiêu lập tức hóa đá, túi hàng trên tay rơi xuống đất, ánh mắt phức tạp, căn bản là tôi không hiểu được trong ánh mắt ấy che dấu bao nhiêu tình cảm đối với mình.

56. Chương 55: Chúng Ta Ngủ Cùng Nhau Đi.

“Nghiêu Nghiêu” là nhũ danh của Lục Bách Nghiêu, thời trung học nhân duyên vô cùng tốt, từ lớp mười đến lớp mười hai, từ giáo viên đến bạn học, đâu đâu cũng có thể dễ dàng hòa mình. Tất cả mọi người đều gọi anh ta là Nghiêu Nghiêu.

Khi đó tuổi còn nhỏ, kêu như thế nào đều không sao cả. Hiện tại dần dần trưởng thành, thiếu niên năm xưa đã là một người đàn ông, ngay cả Trương Húc nhìn thấy Lục Bách Nghiêu cũng kêu là “Bách Nghiêu”, nghĩ đến tên “Nghiêu Nghiêu” này, ngoại trừ ở trong miệng Luna tiểu thư, anh ta đã rất ít khi nghe được.

Cho đến bây giờ tôi vẫn gọi tên đầy đủ của Lục Bách Nghiêu, đây là lần đầu tiên tôi không tự giác kêu tên này, bởi vì.....giấc mộng kia.

Lục Bách Nghiêu thản nhiên nói, âm thanh còn mang theo vài phần chua xót: “ Tên này là do bà ngoại tôi đặt cho, bất quá đã lâu không nghe thấy người khác gọi tôi bằng tên này.....”

Có một lần vào thời trung học, tuyết rơi rất lớn, bởi vì nhà anh ta cách trường rất gần nên mời cả lớp tới chơi, chờ tuyết nhỏ lại thì về nhà. Một lần kia tôi đã thấy bà ngoại Lục Bách Nghiêu, là một người hòa ái dễ gần, nhiệt tình chiều đãi các bạn trong lớp.

“Hiện tại bà ngoại anh như thế nào?”

Bỗng nhiên Lục Bách Nghiêu ngừng lại, lâu sau mới thấy anh ta hồi phục: “ Năm kia bị mắc bệnh ung thư phổi, đã qua đời. Khi đó bà đang nằm ở bệnh viện, tôi thì lại cùng bạn ở Thụy Sĩ trượt tuyết, thật sự là chơi vui đến điên rồi. Khi đó mẹ tôi gọi điện thoại muốn tôi trở về gặp mặt bà ngoại lần cuối nhưng điện thoại không kết nối được.....”

Lòng run lên mãnh liệt: “ Vậy cuối cùng anh.....”

“Thời điểm tôi biết liền phát điên chạy về, đáp vài chuyến máy bay cuối cùng cũng về tới những đã quá muộn.” Con người anh ta thâm trầm, một số từ gần như run lên: “ Khi đó bà ngoại liền nắm tay tôi, kêu hai chữ “Nghiêu Nghiêu” rồi mất.”

“Trước đây ba mẹ đều bận công việc, đều là bà ngoại chăm sóc tôi. Nhưng lúc bà sinh bệnh nằm ở bệnh viện, tôi một chút cũng không biết.....”

“Ban đầu tôi nghĩ bà sẽ ở bên cạnh tôi cả đời, nhưng thời điểm tôi lớn lên cũng là lúc bà già đi....”

“Cho tới bây giờ, tôi vẫn nhớ rõ ràng từng chi tiết ngày hôm đó, nhớ rõ lúc bà ngoại cầm tay tôi, bà.....”

“Bà khi đó ngay cả mọi người cũng không nhận thức rõ nhưng chỉ cần bà cầm tay tôi thì liền nhận ra tôi.....”

“Bà vẫn cố giữ hơi thở cuối cùng vì chờ tôi.....”

“Cô có biết, con người tôi luôn vô tâm vô phể.....”

Người thân qua đời vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng người ở lại. Cho dù thời gian qua đi, vết sẹo kia dần dần kết vảy, cũng không có khả năng một chút dấu vết đều không có.....

Lúc này, đột nhiên tôi muốn đem Lục Bách Nghiêu ôm vào trong lòng. Trên thực tế tôi quả thật đã làm như vậy.

Tôi ôm anh ta, tay để trên lưng vỗ từng chút từng chút. Cái ôm này, không quan hệ đến tình yêu, chỉ là hai người đáng thương trên thế giới này ôm nhau, sưởi ấm cho nhau. Lục Bách Nghiêu nghĩ tới bà ngoại anh, tôi nghĩ tới ba tôi.

Lúc thi vào trường cao đẳng, tôi ở lại trường ôn tập, trên đường ba đưa cơm trưa cho tôi thì bị tai nạn giao thông, tử vong ngay tại chỗ, lúc ấy thậm chí tôi còn chưa được nhìn mặt ông lần cuối cùng. Lúc cảnh sát rửa sạch hiện trường, tôi còn có thể nhìn thấy cái hộp cơm bên trong có món sườn xào chua ngọt tôi thích ăn nhất.

Đó là sở trường của baba cũng là món ăn tôi thích nhất. Nhưng từ lần đó, khi thấy món này tôi cũng sẽ không ăn nữa. Bởi vì tôi không dám. Thậm chí trong một thời gian ngắn nghe được bốn chữ “sườn xào chua ngọt”, tôi đều nhin không được mà rơi lệ, trong đầu vẫn nhớ lại cảnh tượng lúc đó của baba.

Ngày đưa tang, Lão Phật Gia ôm tôi, một lần lại một lần nói cho tôi biết “không được khóc”, “phải kiên cường” nhưng mà nước mắt của mẹ so với tôi.....lại càng nhiều hơn.

Buổi tối kia, chúng tôi không có tâm tình ăn cơm, hai người lẳng lặng nằm trên giường, trợn mắt nhìn ánh bình minh từ từ hé sáng, nhìn ánh mặt trời từ từ dâng lên bên cạnh cửa sổ.

Hết thấy đều đã qua đi, đúng vậy, hết thấy đều đã qua đi, bất luận là vui vẻ hay là đau đớn.

57. Chương 57: Anh Ta Không Dám.

Lúc Lục Bách Nghiêu mặc kệ bỏ ra khỏi phòng bếp vẫn không quên phát phát tay ý bảo: “Không được lãng phí.”

Mẹ nó, cháy khét như vậy rồi mà còn bảo tôi ăn.

Bình thường vẫn nghe Đồng Yến bát quái chuyện yêu cầu của phụ nữ, Lục Bách Nghiêu đối với bạn gái bên người vùng tiền như rác, trang sức quần áo đều là mới mới nhất. Hiện tôi đến lượt tôi, tới con cá cũng còn chưa có nữa là, tên khốn đáng chết, đáng chết.

Tôi xoay người chửi bậy đối với bóng lưng đang rời đi của anh ta: “Lục Bách Nghiêu, anh là phiên bản hiện đại của Grandet. Keo kiệt chết người.”

Đối với Lục Bách Nghiêu, cái loại người không biết xấu hổ này, nghe câu nói như vậy về mặt đều là ngàn năm không đổi, nhẹ nhàng quăng bốn chữ: “Cảm ơn khích lệ!”

Khích lệ cái đầu anh á!

Tôi tức giận nhìn chằm chằm Lục Bách Nghiêu, một lúc sau nghe âm thanh “xèo xèo” bên tai ngày càng lớn thì mới phát hiện ra quên chưa tắt bếp. Hiện tại con cá trong nồi đã không còn rõ tung tích, hoàn toàn là một đồng đen thui!

Đêm nay thật sự sẽ không bắt tôi ăn hết đồng đen đen này chứ?

Tôi nhanh chóng tắt lửa, tay chân luống cuống lấy con cá từ trong nồi ra, không nghĩ động tác quá mức kịch liệt, không kịp đỡ lấy, một nồi dầu sôi liền bay thẳng đến chân tôi rồi đổ xuống, mà cái đồng đen thui kia cũng rơi phịch xuống nền nhà, trọng tâm không vững làm tôi trượt chân té ngã.

Ặc

Thật là một cú ngã quá đẹp!

Cũng không phải lo lắng vì phải ăn con cá mà tôi chỉ lo lắng cái chân vừa lành không bao lâu lại bị thương nặng lần nữa!

Tôi bắt tri bắt giác ngửa mặt lên trời thét dài: “A_____”

Phổng chừng do tiếng kêu của tôi quá mức thảm thiết, Lục Bách Nghiêu liền nhanh chóng chạy xuống phòng bếp.

Sau khi anh ta vào bếp liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy: tôi ngã chổng vó nằm vật trên mặt đất, bên cạnh còn có một cái nồi, một vũng dầu mỡ, nhất là một đồng đen đen hoàn toàn không rõ hình dạng đang nằm trên sàn nhà.

Lục Bách Nghiêu tức giận không nhịn được, ngoài miệng mắng tôi không biết đến hai từ khách khí là gì: “Cô, cái người phụ nữ ngu ngốc này, ngốc chưa từng thấy. Trong đầu cô chứa toàn bã đậu hả? Như vậy cũng có thể té ngã được?”

Anh ta bước lại đây ôm tôi lên, đi thẳng đến phòng ngủ sau đó ném tôi xuống giường, nhìn vết phồng trên chân tôi. May mà có một tầng băng gạc bao lấy, dầu nóng chỉ làm bỏng lớp trên, cùng với “trụng dầu móng heo” vẫn còn cách một khoảng xa lắm.

“Cô đừng động đây, tôi đi gọi điện thoại trước. Lục Bách Nghiêu lấy điện thoại di động ra, bộ dáng rồi ren thậm chí còn có vài phần luống cuống: “Chi Dương, là mình, mình có việc, cậu mau mang thuốc trị bỏng lại đây.” Sau khi Lục Bách Nghiêu nói xong lại nhanh chóng nhấn tin địa chỉ nhà trọ.

Cái người “Chi Dương” trong miệng Lục Bách Nghiêu tới rất nhanh, tôi không nghĩ tới là bác sĩ hôm trước gặp ở nhà của Lục Bách Nghiêu. Người này cùng Trương Húc giống nhau, đều là nam nhân có bóng lưng xinh đẹp.

Trong chớp mắt bác sĩ kia nhìn thấy tôi, trong mắt liền mang theo vài phần kinh ngạc, nhìn Lục Bách Nghiêu nói: “Cậu nói gấp như vậy mình còn tưởng rằng cậu bị thương tới mức không động đây được chứ.”

Giờ phút này một lòng một dạ của Lục Bách Nghiêu đều đặt trên người tôi, ngăn lời nói của vị bác sĩ kia lại: “Trước đừng nói chuyện này, cậu mau tới đây nhìn giúp cô ấy. Lúc trước chân cô ấy bị trật, bây giờ lại bị phồng dầu mình cũng không dám tùy tiện di chuyển.”

Không dám?

Tôi có chút khó tin nhìn về phía Lục Bách Nghiêu, ở trong mắt tôi anh ta luôn là một người đàn ông không sợ trời không sợ đất mà nay lại dùng hai từ “không dám” này.

Nhận thấy được ánh mắt của tôi nhìn qua, Lục Bách Nghiêu liền hung hăng trừng mắt, liếc tôi một cái: “Cô, cái con heo này, sẽ không ngu tới mức tự giết mình chứ?”

58. Chương 58: Ở Nhà Lục Bách Nghiêu Quyết Ăn Quyết Uống.

Tôi.....

Tôi trừng mắt nhìn Lục Bách Nghiêu không nói lời nào, cuối cùng xem như người này vì tôi mà tìm bác sĩ đi, được rồi, tôi nhận.

Bác sĩ cẩn thận giúp tôi kiểm tra một phen, tháo băng gạc trên chân tôi ra, dùng cồn chà lau tiêu độc miệng vết thương, sau đó bôi thuốc mỡ rồi giúp tôi thay băng gạc mới.

Bác sĩ làm khoảng chừng nửa giờ, sau đó lại chỉnh chỉnh sửa sửa nửa giờ, rốt cuộc cũng hạ một cái kết luận: “Không có chuyện gì lớn, may mà cậu không di chuyển cô ấy, nếu không cái chân này có thể không giữ được.”

Lời của bác sĩ vừa nói ra giúp tôi giữ bỏ được lo lắng ở trong lòng nhưng về phương diện khác, càng nghĩ lại càng sợ.

Trong đoạn thời gian tĩnh đường này, thật vất vả chân tôi mới có khởi sắc, mới vừa bỏ được gậy chống vây mà thiếu chút nữa thì “tàn phế”?!

Quá khứ cùng Lục Bách Nghiêu đánh lộn, náo loạn thì có tính là cái gì, hiện tại hai con mắt của tôi chớp chớp, nhìn anh ta hoàn toàn như nhìn về phía ân nhân cứu mạng, một bộ dạng thành khẩn, cảm ơn.

Baba cùng Lão Phật Gia phải giày vò lắm mới cho ra một sinh mạng nhỏ là tôi, nói thật là sống hơn hai mươi năm, là Lục Bách Nghiêu cho tôi cái chân thứ hai!

Tôi cam đoan lần sau không bao giờ lên kêu Lục Bách Nghiêu là tên khốn nữa. Đương nhiên điều kiện tiên quyết của cam đoan này là.....thằng nhãi Lục Bách Nghiêu không thể ăn nói quá phận.

Bác sĩ dặn dò một số điều cần chú ý như sắp tới đừng để chân dính nước, blabla.....liền sửa sang này nọ chuẩn bị rời đi. Thời điểm Lục Bách Nghiêu tiễn vị bác sĩ đó ra ngoài, tôi thấy anh ta khoát tay lên vai bác sĩ nói: “Anh em, lần này cảm ơn cậu.”

Bác sĩ mỉm cười trả lời, đối với chuyện lần này của Lục Bách Nghiêu có chút kinh hãi: “A, biết nhau nhiều năm như vậy, cậu cái người này ngược lại đây là lần đầu tiên khách khí với mình như vậy.”

“Lần này thật sự cảm ơn, về sau chân của nha đầu kia đành làm phiền cậu vậy.” Từ này về sau mỗi ngày vị bác sĩ kia đều đúng giờ tới kiểm tra tình hình hồi phục của tôi, thật là phiền phức.

Tiến bác sĩ xong, Lục Bách Nghiêu lại gọi điện thoại, trong quá trình chờ điện thoại kết nối, anh ta hướng về phía tôi nói một câu: “Cô nghỉ ngơi trước đi.” Sau đó đóng cửa phòng lại, ra ngoài gọi điện.

Tôi không biết chuyện bị bỏng dầu lần này là may mắn hay là bất hạnh nữa, tuy nói rằng thiếu chút nữa làm cho chân tôi bị bỏng đến mức tàn phế nhưng tốt xấu gì cũng không cần phải ăn con cá bị nấu cháy khét đó nữa, mặt khác sau đó Lục Bách Nghiêu lại thuê một người quét dọn vệ sinh, ngay cả ngày ba bữa đều do đầu bếp của khách sạn năm sao làm còn có cho người giúp việc đưa tới tận giường.

Này này này.....quả thật giống như đãi ngộ ở thiên đường!

Được ăn đại tiệc mấy ngày, tôi phát hiện ra mình càng ngày càng không thể lý giải được vì sao lúc trước Lục Bách Nghiêu lại không cần đại tiệc mà lại bắt tôi nấu cơm mỗi ngày, đối với các món ăn bị tôi chà đạp vẫn hoàn hảo nuốt xuống bụng.

Chuyến “đi công tác” của tôi được kéo dài vô thời hạn, gần đây Lão Phật Gia vội vàng cùng với các bạn già trong khu chung cư luyện tập khiêu vũ giao tế, mượn khiêu vũ làm cớ để trao đổi tình cảm, đối với việc tôi không trở về nhà cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt. Mà Trương Húc bên kia, sau khi đi công tác ở Thượng Hải xong lại bị điều tới Bắc Kinh mở một cái hội nghị tọa đàm. Anh mới là người đi công tác thật sự, không thể không nói nhân tài cùng với người thường rất khác nhau.

Bình thường lúc ban ngày, ngoại trừ cùng người giúp việc tán gẫu thì cũng là nhàm chán xem phim truyền hình một mình, chờ cho Lục Bách Nghiêu mau chóng về nhà để mà cãi vã. Trước kia đấu võ mồm cùng Lục Bách Nghiêu chỉ xuất phát từ tinh thần chiến đấu, bây giờ lại chính là việc giết thời gian tốt nhất, trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống.

59. Chương 59: Ăn Của Anh Ta, Ở Nhà Anh Ta

Editor: coki (Mèo)

Lúc Đồng Yến tan tầm vào ngày Chủ nhật thường bớt chút thời gian lại đây thăm tôi, nhìn thấy quần áo tới tay, cơm ăn tới miệng, sống cuộc sống sâu gạo thì không khỏi hô to “hâm mô cùng ghen tị”.

Ngay lúc này, cô ấy vừa mới tan việc liền chạy đến đây chỉ vào mặt tôi: “Cậu nha, hoàn toàn là cuộc sống bị bao dưỡng.”

Phốc_____

Ngậm nước tôi vừa uống vào miệng liền phun thẳng tới mặt Đồng Yến, phun cô nàng tới thương tích đầy mình. Thời điểm cô ấy vừa ở trong toilet sửa sang vừa chửi bậy, tôi ngơ ngẩn tựa vào đầu giường nghĩ

về hai từ “bao dưỡng”. Hiện tại tôi ở nhà của Lục Bách Nghiêu, ăn của Lục Bách Nghiêu, cái này giống như..... cùng bao nuôi thật không có gì khác biệt cả.

Tối hôm đó, lúc Lục Bách Nghiêu trở về nhà cũng gần 12 giờ, trẻ đến mức ngay cả người giúp việc cũng được tôi cho về nhà nghỉ ngơi rồi. Mặc dù về trẻ như thế nào Lục Bách Nghiêu cũng sẽ đứng trước cửa phòng nhìn tôi, chính là hôm nay đã trẻ đến vậy, anh ta vẫn còn nhìn thấy tôi chưa ngủ mà nằm trên giường xem TV, trên mặt rõ ràng có chút kinh ngạc.

Toàn thân anh ta bốc mùi men, trên mặt còn đỏ ửng, rõ ràng là bộ dạng của người say rượu, đêm nay chắc là ra ngoài xã giao hoặc là cùng đám bạn bè hồ bằng cầu hữu âm ỹ.

Anh ta đi tới trước giường của tôi, trên người còn lưu lại mùi rượu nồng nặc, đi đến một nửa đường thì dừng lại, ngưỡng nhìn tôi: “Ngủ không được sao? Sao còn chưa ngủ?”

Tôi dùng điều khiển tắt TV, quay đầu nhìn anh ta: “Không có, tôi đang đợi anh.”

Đối với câu trả lời này của tôi, trình độ kinh ngạc của Lục Bách Nghiêu không kém gì sao Hỏa đụng Địa cầu: “Chờ tôi làm gì?”

“Đương nhiên là chờ anh về nhà!” Tên ngu ngốc này, ngay cả vấn đề ngu ngốc như vậy cũng phải hỏi, nếu không phải vì chờ anh ta về để hỏi cho rõ vấn đề nghi hoặc trong lòng thì làm sao đến nỗi nửa đêm còn không ngủ mà xem loại phim truyền hình nhảm chán này để giết thời gian.

Tôi vừa dứt lời liền thấy tên ngu ngốc này đứng trước mặt tôi cười hì hì giải thích: “Đêm nay là sinh nhật của một người bạn, uống nhiều đến nỗi gần như điên rồi.”

Bộ dạng này của Lục Bách Nghiêu rất giống một học sinh tiểu học đứng ở kia giải thích với phụ huynh nguyên nhân về trễ, tôi còn chưa già đến mức làm mẹ anh ta chứ? Tuy rằng nhìn mẹ anh ta vẫn còn rất trẻ tuổi.

Tôi nhìn thấy độ cong khoe miệng của Lục Bách Nghiêu càng ngày càng lớn, không biết là trúng tà ở chỗ nào, tôi ngưỡng nhìn quay về: “Anh nói cái này làm gì? Tôi lại không có hỏi.” Trên thực tế việc anh ta về muộn chẳng có liên quan gì đến tôi nhưng tôi chính là người không có kiên nhẫn trong việc chờ đợi.

“Lục Bách Nghiêu, tôi có một việc muốn hỏi anh.” Nhìn anh ta đứng cách xa tôi mấy thước làm tôi không có kiên nhẫn rằng: “Anh có thể qua đứng gần đây một chút được không?”

Đứng xa như vậy, nhìn không được tự nhiên muốn chết.

Lục Bách Nghiêu đứng yên tại chỗ bất động, chính là nháy nháy cặp mắt đào hoa, thì thào nói: “Tôi còn chưa tắm rửa, trên người có mùi rượu.”

Tôi bày ra bộ dáng “nữ lưu manh” vô cùng nhuần nhuyễn: “Kêu anh lại thì cứ lại đi.”

Lục Bách Nghiêu cực kỳ phối hợp, sau đó ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh giường, quay đầu hỏi tôi: “Nói đi, muốn hỏi chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng hiện tại của Lục Bách Nghiêu, làm sao tôi có thể không biết xấu hổ mà nói hai từ “bao dưỡng” ra ngoài miệng được. Tuy rằng đại đa số thời điểm tôi đều bắt gặp hình tượng người đàn bà chanh chua nhưng tốt xấu gì trong lòng cũng ẩn giấu trái tim nữ sinh non nớt, mỏng manh mà.

Mẹ nó, hôm nay làm cho lão nương ở trước mặt Lục Bách Nghiêu nói hai từ “bao dưỡng” thật đúng là.....thật sự ngưỡng nhìn.

Lục Bách Nghiêu nhìn bộ dạng nhấp nhúm của tôi, cuối cùng không nhịn được nói: “Có gì thì cứ hỏi đi, đã trẻ thế này rồi, hỏi xong cô có thể đi ngủ sớm một chút.”

Tốt, đây là anh nói nha, lão nương không cần quan tâm bình đã mẹ lại sút rồi.

“Lục Bách Nghiêu, không phải bây giờ anh đang bao nuôi tôi chứ?!”

60. Chương 60: Lục Bách Nghiêu, Quân Tử Động Khẩu Lại Động Thủ

Editor: coki (Mèo)

Đã hơn nửa đêm, hơn nửa vữa rồi lúc hỏi câu kia tôi lại không cẩn thận nâng cao âm điệu, âm nói ra gần như là rống, một chữ cũng không giữ lại, trong bóng đêm yên tĩnh có vẻ cực kì đột ngột.

Tôi nên cảm thấy may mắn vì nơi này là một tầng một hộ nên không cần quá lo lắng về vấn đề chung đụng nhà cửa sao? Tức thì có cảm giác trên đầu có một đàn quạ đen bay qua.....

Tôi...tôi.....tôi.....mẹ nó. Lão nương vậy mà! Thật sự! Nói những lời này ra miệng.

Khí tiết ở đâu? Thẹn thùng ở đâu?

Tôi nhìn miệng Lục Bách Nghiêu giống như cái trứng gà tròn trịa, há miệng nửa ngày mà không có nói chuyện, ánh mắt ngây ngốc nhìn tôi, nhìn tới mức lông tơ trên cánh tay đều dựng đứng lên.

Sau một lát, Lục Bách Nghiêu mới phản ứng kịp, khép cái miệng lại nhưng trên mặt lại mơ hồ run rẩy, ánh mắt dường như né tránh nhìn tôi, làm sao còn thấy được thời điểm anh ta nói liên thanh như bắn súng máy: “Tôi..... Thời gian trước tôi vừa kiểm tra thị lực, là 5.0”

Chỉ một câu đơn giản lại bị anh ta nói ngắc ngứ, tại sao lại giống người cà lăm đến vậy?

Đợi chút, anh ta vừa mới nói gì?

Thị lực 5.0, thẳng nhãi này thế nhưng không ngờ lại chữ xiên chữ xỏ tôi. Đúng, ánh mắt anh ta không có bị mù làm sao lại có thể coi trọng tôi được? Tôi chính là một tên ngu ngốc mà.

“Lục Bách Nghiêu, tôi với anh không đội trời chung.” Tôi trừng mắt liếc Lục Bách Nghiêu một cái sau đó liền nằm xuống, thân mình chui vào trong chăn, không muốn để ý đến tên đáng ghét này nữa. Thật là, dù ở thời điểm nào anh ta cũng không quên châm chọc tôi cả.

“Này, tôi.....tôi không phải là cái ý tứ kia, tôi.....” Âm thanh có chút luống cuống của Lục Bách Nghiêu vang lên sau lưng tôi, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không thêm để ý đến anh ta.

Tuy rằng hiện tại đang ở nhà anh ta nhưng nếu tôi ngủ ở phòng này thì đây chính là lãnh địa của tôi, bây giờ trực tiếp đuổi người đi: “Anh ra ngoài đi, cô nãi nãi tôi muốn đi ngủ.”

Lục Bách Nghiêu nói xong liền bước đến đây, muốn xóc chăn của tôi lên: “Này, trước tiên cô đừng đi ngủ, đứng lên, chúng ta nói chuyện này cho rõ ràng.”

Tôi sống chết nắm lấy chăn không chịu buông tay, giọng nói từ trong chăn truyền ra bên ngoài: “Anh biến đi. Không biết ngủ cũng là một môn nghệ thuật sao? Anh dựa vào cái gì mà ngăn cản tôi theo đuổi nó?”

“Lộn xộn cái gì, Hạ Cận, cô không thể nói chuyện bình thường một chút sao?” Lục Bách Nghiêu toàn lực ứng phó, cùng tôi giành giật cái chăn.

Sức lực người này lớn kinh người, mắt thấy không kiên trì được nữa, một tay liền thả lỏng, cái chăn lập tức rơi vào trong tay Lục Bách Nghiêu, trên đó còn có dấu vết vụn vặt cô cùng kinh khủng.

Tôi muốn đứng dậy phản kháng, Lục Bách Nghiêu liền nhanh chóng trèo lên giường, thân thể cường tráng đè lên người tôi, gần như ép tôi tới mức không thở nổi, anh ta cầm chặt hai tay của tôi trong một tay, để lên trên đầu.

Bây giờ tôi bị anh ta đè ép dưới thân không thể động đậy nhưng ngoài miệng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, ánh mắt thẳng tắp đón nhận ánh mắt của anh ta, theo như đối thoại vừa rồi của hai người, tôi liền tiếp tục mỉa mai: “Chị đây không phải là người xem bói ở quảng trường, sẽ không lầm nhảm những lời mà anh thích.”

“Uhm.....” Lời của tôi vừa dứt, môi đã bị Lục Bách Nghiêu ngăn chặn. Hai môi ầm ập chạm vào nhau, khoảng cách gần gũi như thế làm tôi có thể cảm nhận được mùi rượu nồng đậm trên người anh ta thổi tới, thẳng tắp kích thích thần kinh của tôi. Bờ môi cùng với thân thể của anh ta ép tôi tới mức không thở được, nhìn anh ta có vẻ gầy gò nhưng vì sao trọng lượng dọa người như vậy?

Tổ tông nhà anh!

Người này hóa ra chính là Bá Vương ngành thượng cung!

À không, là quân tử động khẩu lại động thủ, trắng trợn cưỡng hôn dân nữ có phải không?

61. Chương 61: Nửa Đêm Bị Mẹ Lục Bách Nghiêu Bắt Gian

Editor: coki (Mèo)

Tôi ở trên người Lục Bách Nghiêu liều mạng vặn vẹo phản kháng muốn thoát khỏi trói buộc của anh ta, vì chân phải không có sức lực gì nên liền nâng chân trái sống chết đá anh ta.

Tình hình dưới mắt lập tức biến thành một bên anh ta ở trên dùng ưu thế đè nặng tôi, một bên cùng tôi phản kháng các loại đấu tranh. Lúc hai người đang đấu đến say sưa thì cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra.

Tôi nhìn thấy một bóng người đi vào trong phòng, trên tay xách theo túi đồ trong nháy mắt rơi xuống.

“A_____”

Người thét chói tai không phải là tôi, cũng không phải là Lục Bách Nghiêu mà là.....mẹ anh ta.

“Người.....các người.....” Phu nhân căn bản tức giận đến mức một chữ cũng không nói ra được, ngón trỏ lúc này chỉ vào tôi và Lục Bách Nghiêu đang ở trên giường, trợn mắt há mồm.

Thời gian giống như yên lặng trong phút chốc, ngay cả không khí trong phòng cũng trở nên ngưng trệ, động tác này duy trì khoảng gần 5 phút, cuối cùng phu nhân cũng xách theo túi xách tức giận rời đi.

Thừa dịp Lục Bách Nghiêu đang bị vây trong trạng thái mơ hồ thì tôi giãy ra, liều mạng đưa tay đập thật mạnh vào ót của anh ta: “Không phải anh nói đây là căn cứ bí mật của anh sao? Không phải anh nói mẹ anh không biết nơi này sao hả?”

Hơn nửa đêm, cô nam quả nữ, nam trên nữ dưới, sắc mặt ửng hồng, giường chiếu hỗn loạn.....

Tuy rằng cái sắc mặt đỏ bừng này chủ yếu là do Lục Bách Nghiêu uống rượu mà có nhưng một phần cũng vì hồi nãy tôi và anh ta đánh lộn tới mức hăng say.

Chẳng qua một màn vừa rồi, mặc kệ người đó có phải là người bình thường hay không thì phỏng chừng đều hiểu nhầm đi?

Em gái anh, hai nươi năm trong sạch lão nương cố sống cố chết giữ gìn! Thế mà lại bị hủy trên tay Lục Bách Nghiêu, có muốn nhịn cũng không nhịn được.

“Mau, anh mau ra ngoài đuổi theo mẹ anh giải thích rõ ràng đi.” Mặc kệ mẹ anh làm sao tìm tới được nơi này, đầu tiên phải đem “thế giới quan” của bà sửa lại mới được, bằng không những lời tôi nói với mẹ anh lúc trước không phải trở thành sự thật trong mắt bà rồi sao?

“Với bộ dạng này của tôi sao?” Lục Bách Nghiêu từ từ chạm đất đứng dậy, nhìn bộ dáng trên người mình, gần từng tiếng hỏi tôi.

Hiện tại là cái dạng gì đây?

Tôi theo ánh mắt của Lục Bách Nghiêu di động đến người anh ta, kết quả áo sơ mi trắng của người nào đó vừa trải qua thể chiến bị giày vò tới mức không có mặt mũi gặp người, hình như.....còn dính một chút nước miếng của tôi trên áo.Ặc, vẫn là lựa chọn quên đi thôi.

Nhưng không chỉ có thế, ngay cả hai nút trên cùng của áo sơ mi cũng bị đứt lộ ra một mảng ngực lớn, bộ dạng này nhìn như thế nào cũng có điểm gợi cảm, hấp dẫn?

Tôi vừa mới.....Chẳng lẽ vừa rồi tôi hóa thân thành nữ lưu manh cùng anh ta đánh nhau quá mức kịch liệt?

Tôi sặc! Cái gì mà quá mức kịch liệt. Chữ này rất đáng khinh, lỗi.....lỗi.

“Haha, anh như vậy.....Haha, thật đúng là có chút ngượng ngùng khi gặp người khác.....Haha.....” Toàn bộ câu nói tôi đều dùng chữ “haha” để che dấu nội tâm bối rối mà ngay cả lúc nói chuyện cũng cảm giác được miệng đều cứng ngắt rồi.

Lục Bách Nghiêu khí định thần nhàn đứng dậy, sửa sang lại áo sơmi hỗn độn của mình, ánh mắt thoáng liếc đến trên người tôi: “A, chỉ biết nói tôi, cũng không nhìn lại chính mình thử, bây giờ có dám gặp người khác hay không?”

Như tôi thì làm sao?

Vẫn cảm thấy chính mình rất bình thường mà, nhưng nhìn theo ánh mắt của anh ta hồi nãy, mẹ nó, dây đeo áo ngủ Tiểu Hùng của tôi từ khi nào thì ở trên vai trượt xuống, còn lộ ra một mảng da thịt lớn nữa?

Tôi có thể vô liêm sỉ nói rằng vô cùng vô cùng may mắn vì trong thời điểm cuối cùng áo ngủ vẫn còn ở trạng thái “trung thành hộ chủ”, vũng vàng che chở ngực của tôi sao?

Tuy rằng, bảo vệ cùng không bảo vệ cũng không có khác biệt gì lớn cho lắm.

Ặc Ặc.....

Vì sao mỗi lần ở trước mặt Lục Bách Nghiêu, thể diện của tôi đều muốn quăng tới Bắc Cực luôn vậy?

62. Chương 62: So Với Mẹ Tôi, Tôi Càng Sợ Mẹ Anh Hơn

Editor: coki (Mèo)

“Anh nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua mỹ nữ hả?” Tôi trừng lớn nhìn Lục Bách Nghiêu, vẫn trừng cho tới khi anh ta đi tắm rửa, mới nặng nề chôn cả thân mình vào trong ổ chăn, vùi đầu mãnh liệt ngủ.

Hôm nay tôi đã làm chuyện gì?

Không biết qua bao lâu, cả người tôi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau khi tỉnh lại, người giúp việc đã sớm đem bữa sáng đặt trước giường, chờ tôi tỉnh ngủ.

“Lục Bách Nghiêu đâu?” Tôi vô tư ăn điểm tâm, trực tiếp hỏi người giúp việc xem Lục Bách Nghiêu có ở nhà không.

“Ông chủ sáng sớm đã đi làm, không có ở nhà.” Bình thường tôi cùng người giúp việc nói chuyện phiếm đều là bộ dáng chị hai ngốc nghếch vui vẻ, đây là lần đầu tiên nghiêm túc nói chuyện như vậy làm cho cô gái nhỏ này ngay tới cả trả lời cũng trở nên khấn trương.

Tôi ngồi trước giường nhìn cô ấy nói: “Giúp tôi mặc quần áo đi, tôi muốn rời giường.”

Trong khoảng thời gian tỉnh dưỡng này gần như tôi đều vượt qua ở trên giường, thỉnh thoảng hăng hái mới có thể nói người giúp việc đưa tôi tới vườn hoa dưới tiểu khu dạo một chút.

Đối với việc sáng sớm tôi đã rời giường, người giúp việc có chút nghi hoặc nhưng vẫn không có hỏi ra miệng, cung kính giúp tôi lấy quần áo mặc. Ngày đó tôi từ bệnh viện trực tiếp đến đây, ngoại trừ áo quần mặc trên người thì không có mang theo bộ nào để tắm rửa, tất cả đều là sau đó Lục Bách Nghiêu giúp tôi đi cửa hàng mua về, từ áo khoác đến nội y, từ trong ra ngoài đầy đủ mọi thứ.

Khó có thể tin được là người này đối với kích thích nội y của tôi còn nắm rõ hơn cả tôi nữa.

“Tôi muốn bộ màu xanh kia.” Nhìn người giúp việc lấy quần áo tới, tôi lắc lắc đầu, kiên trì muốn mặc bộ đồ ngày hôm đó.

Mấy ngày này ở nhà Lục Bách Nghiêu, ăn uống đều được hầu hạ, phú quý giàu sang, vui đến quên cả trời đất. Bởi vì Lưu Chi Dương, Lưu bác sĩ mỗi ngày đều đứng giờ tới đây kiểm tra giùm tôi nên vết thương ở chân đã phục hồi rất tốt. Bây giờ đã không cần phải dựa vào gậy chống, trừ bỏ đi đường có chút khó khăn thì đi chậm một chút hoàn toàn không có vấn đề gì.

Bây giờ là 8h30 sáng, bình thường 9h bác sĩ Lưu sẽ tới đây khám cho tôi, nếu tôi muốn chuẩn đi thì phải nhanh chóng nắm bắt khoảng thời gian này.

Tôi để cho người giúp việc đỡ tôi tới gần trạm xe buýt liền bảo cô ấy trở về, cuối cùng vẫn không quên dặn dò: “Đợi bác sĩ Lưu lại đây kiểm tra cô nhớ đóng cửa phòng rửa tay lại, nói tôi bị tiêu chảy đang ở trong đó, có thể kéo dài được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.”

Trên mặt người giúp việc tràn ngập vẻ chần chờ: “Tiểu thư, như vậy.....”

“Nếu tên Lục Bách Nghiêu keo kiệt kia khấu trừ tiền lương của cô thì cô cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ trả tiền lương còn thiếu cho cô.” Tôi vội vàng cho thêm người giúp việc một liều thuốc an thần, đương nhiên, nếu Lục Bách Nghiêu có thể trả toàn bộ tiền lương thì không còn gì tốt hơn, dù sao tôi cũng là người nghèo, cái này đành phải dựa vào tư bản như anh ta rồi.

Chính là ngay lúc đó tôi đã quên một câu “Ra đi hồ đồ, sớm muộn gì cũng phải trả nợ” Mà từ nay về sau Lục Bách Nghiêu còn dùng cái phương thức “vô cùng thâm hiểm” lại thêm “cực kỳ thâm hiểm” để khải quát lịch sử đầy nước mắt của tôi.

Xe buýt vừa đến tôi liền thúc giục người giúp việc nhanh chóng về nhà, sau đó cẩn thận bước từng bước thật chậm hướng về phía xe buýt.

Ở trên xe buýt tìm vị trí ngồi xuống, nhìn thấy xe chạy càng lúc càng xa trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. So với việc chờ mẹ Lục Bách Nghiêu cầm dao phay tới cửa tìm tôi, tôi thà rằng chịu liên hoàn đoạt mệnh mười tám câu hỏi của Lão Phật Gia còn hơn, miễn cho đến cuối cùng bị chém chết lúc nào không biết.

Xe buýt vừa dừng, vòng vèo tránh người, tôi liền chậm chậm bước đi về phía nhà. Bây giờ trở về nhà ở trong mắt tôi chính là ba chữ “chạy trốn chết”.

Nhưng tôi không nghĩ tới, thời điểm mình lết về tới nhà thế nhưng lại.....thấy xe Lục Bách Nghiêu dừng ở trước cửa.

Mẹ nó! Không thể nào!

Nhưng cái xe to lớn, xa xỉ này, hình như.....Thật đúng là xe của Lục Bách Nghiêu mà.

Tôi vừa nhìn điện thoại di động thì thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ vừa rồi bị mình ngồi trên xe buýt từ chối nhưng quan trọng nhất là thời gian, bây giờ mới chín giờ kém mười lăm thôi mà?

Bác sĩ Lưu phát hiện tôi không ở nhà, gọi điện thoại báo cho Lục Bách Nghiêu thì thế nào cũng phải hơn 9 giờ, làm sao mà anh ta lại đuổi giết tới đây nhanh như vậy? Cuối cùng là gười này đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ?

“Chủ nhân, chủ nhân, nghe, cái tên đáng ghét lại gọi điện thoại tới.....” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, điện thoại của tôi đột ngột vang lên mà lại chính là Lục Bách Nghiêu gọi đến. Nhưng vấn đề không phải là tôi không nhận điện thoại mà là Lục Bách Nghiêu theo cái nhạc chuông hùng hổ chạy về phía tôi.

Thời khắc mấu chốt thế này lại bị Lục Bách Nghiêu vừa vặn bắt được tiếng chuông.

Nhìn anh ta một bước một bước tiến gần đến tôi, trong lời nói của tôi rõ ràng mang theo lo lắng: “Anh.....anh.....anh.....Anh muốn làm gì?”

Lục Bách Nghiêu trực tiếp trả lại lời của tôi cho tôi, từng mục từng mục định tội danh: “Điện thoại không bắt, lén đi về nhà, Hạ Cận, cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn về nhà!” Lời này không phải vô nghĩa sao? Tôi đều đã đi tới cửa nhà, anh ta lại hỏi tôi muốn làm gì?

Lục Bách Nghiêu hỏi tôi: “Không sợ mẹ cô?”

Thời gian trước, lúc thăng nhãi Lục Bách Nghiêu này ép hỏi tôi, chính tôi đã tự mình nói rằng sợ hãi dâm uy của Lão Phật Gia vì bị thương ở chân mà không dám về nhà là thật. Bây giờ, anh ta lại lấy những lời này để bịt miệng tôi.

Tôi cảm giận nói: “So với mẹ tôi, tôi càng sợ mẹ anh hơn.”

Mặc dù cùng với Lục phu nhân trong lần chiến đấu trước, tôi chọc bà tức giận phát điên, coi như chiến thắng áp đảo nhưng lần này nhìn sắc mặt bà âm trầm, lại còn cao giọng với Lục Bách Nghiêu, tôi thật sự không muốn dính vào cái phiền toái này.

Lục Bách Nghiêu “e hèm” một tiếng, có chút kinh ngạc nhìn tôi: “A, không nghĩ tới Hạ Cận cũng có lúc sợ hãi?”

“Phép khích tướng đối với tôi cũng vô dụng, dù nói cái gì thì từ nay về sau tôi cũng không làm vật hy sinh của anh.” Lần đầu tiên Lục Bách Nghiêu lợi dụng tôi làm bạn gái coi như xong, nhưng hiện tại Trương Húc đi công tác đã gần trở về, tôi không muốn mình trêu chọc phải cái gì không đúng, miễn cho tới lúc đó muốn thoát thân cũng khó khăn.

“Mẹ tôi cũng không phải xem cô là vật hy sinh, bà cho tôi chuyển ra ngoài là vì cho tôi ở chung với cô. Tối hôm qua bà nhìn thấy một màn kia, cô nghĩ xem bà nghĩ như thế nào?” Lục Bách Nghiêu chột nghiêng người lại gần tôi, hơi thở nóng rực đập vào mặt tôi, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng: “Bà cho là.....chúng ta đang yêu yêu nha.”

63. Chương 63: 63.1: Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm

Editor: coki (Mèo)

Tuy rằng khi nói câu cuối cùng kia giọng của Lục Bách Nghiêu rất nhẹ nhưng anh ta không hề cố kỵ ở bên đường nói với tôi những lời này thì tôi liền cảm thấy gương mặt mình nóng rực xưa nay chưa từng có.

Cái này, cho dù tôi không phải là vật hy sinh nhưng ở trước mặt mẹ anh ta tôi vẫn hoàn toàn nằm ngoài danh sách.

Tại sao tôi lại có cảm giác.....”Trời muốn diệt tôi” (không, trời tác thành cho con thôi.)

Trong đầu tôi giống như chỉ gai loạn thành một đoàn, giằng co nửa ngày, mới lăm bẫm nói ra một câu đầy đủ: “Dù sao tôi cũng muốn về nhà.”

Lục Bách Nghiêu lên tiếng, đi đến một bên đỡ thân thể tôi, giọng điệu không ngả ngớn giống như vừa rồi mà dường như có thêm vài phần ôn nhu: “Lần sau muốn về nhà thì nói với tôi một tiếng, tôi đưa cô về, cần gì phải lén lút chạy trốn như vậy?”

Ai chạy trốn?

Tôi chính là quang minh chính đại ngồi xe buýt về nhà có được không?!

Còn có như thế nào có lần sau nữa??

Lần sau mà tôi còn đến nhà trọ của Lục Bách Nghiêu thì rõ ràng không phải muốn chết sao?

Lục Bách Nghiêu đỡ tôi lên lầu, dùng chìa khóa mở cửa, trong nhà không có một bóng người. Lúc này hẳn là Lão Phật Gia đang cùng bạn già ở tiểu khu luyện khiêu vũ giao tế, phỏng chừng đến tối mới có thể trở về.

Lục Bách Nghiêu dìu tôi tới ghế salon ở trong phòng, thuận thể ngồi xuống bên cạnh sau đó còn không khách khí tự mình rót trà, lấy điều khiển mở TV giống như đang ở trong nhà mình, không có một chút khách khí với chủ nhà là tôi đây.

Nhìn bộ dạng muốn ở lì tại đây của Lục Bách Nghiêu, tôi lấy khuỷu tay đẩy anh ta: “Anh không cần đi làm à?”

Cái này cũng được xem như là một phương pháp đuổi người uyển chuyển hàm súc, tuy rằng mấy ngày nay người này đối với tôi rất tốt nhưng chỉ cần Lão Phật Gia đột nhiên động kinh về nhà một chuyến nhìn thấy tôi và Lục Bách Nghiêu thế này đêm nay tôi chắc chắn sẽ bị Lão Phật Gia la hét, ép hỏi tới không ngủ được mất.

“Mỗi ngày báo cáo xong, ở công ty đi một vòng là được rồi.” Về mặt Lục Bách Nghiêu thản nhiên trả lời: “Việc thì giao cho người phía dưới làm, nếu không thì thuê bọn họ làm gì?”

Lục Bách Nghiêu bày ra bộ dáng một nhà tư bản chua ngoa, tiếc rằng tôi chính là cái người mà anh ta gọi là “người phía dưới”, hằng năm chịu áp bức của nhà tư bản keo kiệt, lại không được phản kháng, đúng là một lịch sử đẫm máu và nước mắt!

“Công ty đều giao lại cho thái tử gia anh, chắc mẹ anh sẽ không ở trong công ty chứ?” Tôi thật cẩn thận bắt quái tìm hiểu từ phía Lục Bách Nghiêu, nếu quả thật ở bên trong, về sau không cần thận đụng trúng, không phải là tôi bị ép buộc đến chết sao?

“Bà chỉ có cái danh ở Hội đồng quản trị, không có thực quyền, cô sợ bà làm gì hả?” Lời nói của Lục Bách Nghiêu làm cho trái tim rơi rụng của tôi trở về trong lồng ngực nhưng câu tiếp theo lại làm cho nó nhảy ra ngoài: “Người quản lý chủ yếu là ba tôi.”

Ba anhba anh

Nếu Lục phu nhân thường thường ở bên gối thổi gió, tôi còn không chết mới lạ!!! Chuyện này cùng mẹ anh quản lý có sự khác nhau sao?

“Cô làm sao vậy? Tại sao lại có biểu tình giống người chết vậy?” Lục Bách Nghiêu nhìn khuôn mặt đang rối rắm của tôi, kinh ngạc hỏi.

“Tôi.....”Tôi lập tức muốn khóc quá, trong lòng tính toán có nên để ý tìm việc làm mới hay không, đương nhiên những lời này không thể trực tiếp nói trước mặt Lục Bách Nghiêu, bằng không không duyên không có lại cho anh ta cơ hội để tra tấn tôi, trực tiếp chính chết tôi tại đây.

Vì thế tôi nhìn anh ta, trấn định nói: “Tôi chỉ là không có nghĩ tới bạn trung học của tôi vậy mà lại là một đại tư bản có danh có tiếng, có chút kích động quá mức.”

Người bình thường có lẽ sẽ cảm thấy lúc này tôi đang yên lặng hối hận ở trong lòng, vì sao không sớm bỏ qua bộ dạng cà lơ phất phơ của người này, nhìn thấu bản chất tư bản của anh ta theo đó thời trung học liền thiết lập quan hệ bang giao với anh ta?

Khốn kiếp, không nghĩ tới tôi là người nông cạn như vậy?

Vì money liền quên tôi đã thề quyết không đội trời chung với Lục Bách Nghiêu.

Mấu chốt là thời trung học tôi lại không nhìn thấy người này là một đại tư bản. Khi đó cảm thấy hoàn cảnh gia đình nhà anh ta cũng không tệ, thời ấy bọn trẻ đều ở nhà xem TV thì anh ta lại đốt tiền dùng mấy ngàn đồng mua trò chơi điện tử, biết là giàu có, nhưng không nghĩ giàu có đến mức như vậy!

Công ty bị đại tập đoàn thu mua, đại tập đoàn.... .. quả thật là rất lớn!

Mà Lục Bách Nghiêu, cái người thái tử gia không biết điều này, khi đó cũng không biết là có thể rộng rãi đến vậy.

Thật sự so người với người càng làm tôi giận điên lên, tôi làm việc cả đời phỏng chừng cũng không bằng anh anh ta tiện tay mua mấy chiếc xe.

Đối với vẻ mặt rối rắm của tôi, Lục Bách Nghiêu hừ lạnh một tiếng: “Tại sao tôi lại cảm thấy thời điểm cô nói từ “đại tư bản” kia giọng điệu cùng “khốn khiếp” giống y như nhau vậy?”

“Không nghĩ tới lại bị anh phát hiện ra “thiên cơ”, thật đúng là xin lỗi!” Tôi vốn định khách khách khí khí cùng với vị đại tư bản này tán dóc một chút nhưng vì không chú ý nên đã hoàn toàn xếp anh ta vào hàng ngũ “khốn khiếp”.

Cuối cùng đại tư bản tiên sinh trực tiếp dựng lông mày, bị tôi làm cực kỳ tức giận mà bỏ đi.....

Có trời mới biết tôi không phải là cố ý mà!!!

Chính làkìm lòng không được? Chuyện này sao mà lại khó kìm chế đến vậy?

Ôi.....Chắc tôi phải chuẩn bị đi tìm việc làm mới thôi.

Chuyện này không phải chỉ mẹ anh ta không bỏ qua cho tôi mà phỏng chừng Lục Bách Nghiêu còn muốn ăn tươi nuốt sống tôi nữa đấy chứ.

Lục Bách Nghiêu đi rồi, tôi trở về phòng, ôm laptop nằm trên giường chơi game, chơi đến giữa trưa, đang tới hồi quyết liệt thì bị tiếng đập cửa phá hỏng.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là Lão Phật Gia đã trở lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ lại thấy không có khả năng, vài chục năm nay trí nhớ Lão Phật Gia tốt đến mức có thể ghi vào sách kỉ lục Guinness, chưa bao giờ xuất hiện tình huống quên chìa khóa, huống hồ mẹ không biết tôi đang ở nhà, có gõ cửa cũng vô dụng.

Tôi khoác thêm áo đi ra ngoài, vừa mở cửa thì thấy là người đưa thức ăn.

Anh ta đứng ở cửa mỉm cười nhìn tôi, thuận tiện vươn tay đưa cặp lồng cơm cho tôi: “Chào cô, đây là cơm của cô gọi, chúc cô dùng cơm vui vẻ.”

“Tôi gọi? Tôi gọi khi nào?” Trí nhớ của tôi không tệ tới mức đó đi? Tôi nhớ sau khi rời giường mặc quần áo, sau đó đi xe buýt về nhà, hoàn toàn không có gọi cái gì mà?

Người giao hàng nhìn nhìn quyển sổ ghi chép địa chỉ: “Nơi này là 26 đường Nam Kinh, tầng 4, nhà số 302 đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì đúng rồi, chính là địa chỉ này.”

Được rồi, đã có thức ăn đưa tới cửa thì làm sao tôi có thể cự tuyệt được, cầm lấy cơm trên tay người giao hàng, hỏi: “Phần này bao nhiêu tiền? Tôi trả tiền cho anh?”

“Đã trả tiền rồi, chúc cô dùng cơm ngon miệng, tạm biệt.”

Người giao hàng đã rời đi một lúc lâu nhưng tôi vẫn còn sững sờ đứng ngoài cửa.

64. Chương 64: Tôi Không Muốn Buông Tay Nữa.

Kinh ngạc!

Kinh ngạc khó có thể kìm chế được!

Tôi khó có thể tin nhìn người đang đứng trước mắt, rốt cuộc thật lâu sau mới hồi hồn: “Anh.....Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Không phải nói sáng mai mới trở về sao?

Làm sao có thể hiện tại xuất hiện tại nhà tôi, hơn nữa có cả mẹ cùng bác anh nữa.....

Trương Húc nở nụ cười rất có lực sát thương, tôi ngạc nhiên dựa người vào cửa, chào hỏi một đám trưởng bối trong phòng.

Nhìn qua bộ dáng vui tươi hơn hở của một đám người trong phòng, ly trà đã uống hết một nửa, vỏ hạt dưa cũng đã gom lại được một tảng, xem ra là đã tới được một hồi lâu rồi.

“Con nhóc này, tại sao bây giờ mới trở về hả? Điện thoại cũng không cầm máy, không biết là mọi người đã chờ con bao lâu rồi sao?” Tôi vừa mới bước vào nhà, Lão Phật Gia liền đứng lên giáo huấn tôi, quả nhiên, đây mới là Lão Phật Gia dũng mãnh có thể so sánh với đàn ông.

“Chắc là công việc của Tiểu Cận bận rộn, bắt quá lần sau nhớ nghe điện thoại, anh thật sự lo lắng cho em.” Trương Húc thâm tình chân thành nói, một bên lại dắt tôi tới ngồi bên ghế sofa.

“A, xem vợ chồng son này, quan hệ thật tốt, trước mặt chúng ta mà dính như hồ vậy, không chừng sau lưng chắc như keo sơn quá.” Bác Trương Húc mở miệng trêu ghẹo làm ọi người cười haha.

Mẹ Trương Húc nắm tay Lão Phật Gia vô cùng thân thiết nói, quan hệ hai người tốt đến mức giống như chị em ruột: “Tôi nói này, bà thông gia, nhìn quan hệ của hai đứa nhỏ không tệ, nếu không chúng ta mau chóng tìm một cái thời gian định xuống hệ của bọn nó cũng làm cho chúng ta tiết kiệm được một chút tâm tư.”

Bà thông gia.....

Ặc.....

Tuy rằng tôi rất thích Trương Húc, quen biết cũng đã nhiều năm nhưng có phải quan hệ này của hai chúng tôi tiến triển quá nhanh hay không? Vượt qua cả hỏa tiễn ấy chứ, “vèo vèo vèo” một cái liền phóng ra ngoài.

“Tôi thấy cũng được, nhìn hai đứa đứng gần nhau thật là xứng đôi.” Rốt cuộc Lão Phật Gia cũng mỉm cười liếc tôi một cái, sau khi đáp lời tôi cùng Trương Húc ở một chỗ mới miễn cưỡng cho tôi sắc mặt tốt.

Ai, tối hôm qua vẫn còn ở trên bàn cơm làm đương gia một hồi, hiện tại vui mừng còn chưa có đi qua, lại xoay người trở thành nông nô.

“Mọi người đến đây ăn chút hoa quả đi.” Một giọng nam thuần hậu truyền đến, tôi nghi hoặc ngẩng đầu bỗng nhiên nhìn thấy một người đàn ông bưng một mâm trái cây đi tới, người đó kêu tôi một tiếng: “Tiểu Cận trở về rồi đấy à, quả táo này rất ngọt, đến đây ăn một miếng đi.”

Tiểu Cận?

Tôi lau.....laulau mồ hôi, ai có thể nói cho tôi biết cái người đột nhiên xông tới này là ai không? Thế nhưng lại gọi tôi là Tiểu Cận.....Tôi thật sự không biết mà.

“Lão Lưu, bận rộn lâu như vậy mau ngồi xuống nghỉ chút đi.” Tôi đang còn kinh ngạc, liền thấy Lão Phật Gia hoa tâm nộ phóng đứng dậy tiếp nhận mâm trái cây trên tay người kia, đặt trên bàn trà, sau đó lôi kéo tay người đàn ông đó cùng ngồi xuống trên sôpha.

Tôi dụi dụi mắt nhiều lần mới thật sự tin tưởng mình không có nhìn lầm, lại ác độc tự nhéo một cái trên tay mình, mẹ nó, vậy mà không phải là mộng?

Lão Lưu? Ông ta là ai?

Xem chừng vẻ mặt vui mừng như hoa của Lão Phật Gia lúc này thế nào cũng không thể dụ bà nói ra khỏi miệng được rồi. Tôi quay đầu nhìn về phía Trương Húc, không phải thân thích nào của nhà anh mà tôi chưa thấy qua chứ? Không phải là ba anh chứ? Đồng ý là ba đi, nhưng tại sao người ông ta nắm tay không phải là mẹ Trương Húc mà là mẹ tôi?

Trong nháy mắt tôi cảm thấy cả thế giới đều hỗn loạn thì Trương Húc đi lại gần tôi, thì thầm một câu: “Cha vợ tương lai.”

Cha vợ.....tương lai.....???

Thì ra là ông chú đẹp trai mà tối hôm qua Lão Phật Gia đề cập với tôi.

Tối hôm qua Lão Phật Gia vừa mới nhắc tới, hôm nay đã mời người ta vào nhà?

Hơn nữa vì sao Trương Húc biết, mà tôi không biết?

Mẹ nó, cuộc đời này càng trở nên rối loạn rồi.....

Lúc này Lão Phật Gia hoàn toàn không quan tâm đến tôi, một bên vui rạo rức nắm tay ông chú đẹp trai, một bên vui tươi hơn hớn cùng “bà thông gia” thảo luận chuyện tôi và Trương Húc.

Mà đương sự là tôi và Trương Húc ở bên trong loại “gia đình thịnh yển” này hoàn toàn không cần nhắc tới. Tôi bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì mình về trễ bằng không vừa nghĩ tới với việc trụ lại đến giờ này tôi liền cảm thấy nhàm chán, trong lòng không khỏi bắt đầu đồng tình với Trương Húc, trước khi tôi trở về, anh chính là “một người gian nan trải qua năm tháng”.

“Thật nhàm chán, chúng ta chuẩn đi được không?” Tôi kéo tay Trương Húc, nghiêng người ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói.

Trương Húc khẽ mỉm cười, trong lúc đó giọng nói có chút chần chờ: “Như vậy hình như không được tốt cho lắm”

Tôi chớp chớp mắt nhìn Trương Húc, nếu chỉ một người tôi tuyệt đối không dám chuẩn đi, vừa mới quay đầu chắc chắn Lão Phật Gia sẽ cắt tôi thành tám khúc nhưng nếu cùng Trương Húc, nếu có người “con rể

quốc dân nhị thập tứ hiếu” này giúp đỡ thì tôi còn sợ cái gì nữa: “Có gì không thích hợp? Dù sao chuyện này cũng không cần tới hai chúng ta!”

Trương Húc cười một tiếng, phun ra một câu làm đỏ ửng trên mặt tôi trong nháy mắt lan tràn đến cổ: “Được rồi, đều nghe lão bà đại nhân.”

Lão.....bà.....đại.....nhân.

Bốn chữ này cứ lặp lại trong đầu tôi làm tôi có chút thất thần, mặt càng ngày càng hồng, tim đập càng ngày càng nhanh trong phút chốc dường như trên đỉnh đầu có pháo hoa tràn ra, rực rỡ tới mức làm cho tôi không mở mắt được.

Đợi cho tim đập chậm rãi trở về tần suất ban đầu thì tôi và Trương Húc đã ra tới bên ngoài, anh cởi khăn quàng cổ trên người xuống quàng lên cổ tôi, ấm áp trong nháy mắt kéo tới.

“Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời em đi cùng anh tới Ma Thiên Luân không?” Giọng nói của anh mang theo từ tính, rất êm tai, thậm chí có đôi khi vừa mới nghe thấy liền cảm thấy say cả người.

Những chương sau đều dài như vậy nha. Chắc tác giả bị gì đó nên chữ nghĩa tuôn ra như nước.

So với nét thanh tú thời còn trung học, hôm nay anh lại càng có vẻ phá lệ mê người, anh không giống như Lục Bách Nghiêu lóe sáng mà lẳng lặng ẩn thân ở trong đám người, tản ra ánh sáng không thể phai mờ, dịu dàng làm cho người khác không thể nào kháng cự được.

Tôi quay đầu, đối diện chính là vòng quay chói mắt cao chọc trời, hình ảnh quen thuộc kia làm tôi không nhận được thét chói tai: “Này.....Nơi này là.....?”

Trương Húc gật đầu, xác định nghi hoặc trong lòng tôi: “Đúng, chính là nơi này.”

Lúc học lớp mười, thành phố liền giống trống khuya chiêng nói muốn xây dựng Ma Thiên Luân ở chỗ này, quảng bá bằng cách chiếu những thước phim xinh đẹp về vòng quay chọc trời, ánh sáng rực rỡ giống như một bầu trời đêm đầy sao đều rơi hết xuống đây, xinh đẹp như mộng ảo.

Một năm kia, trong học bàn của mỗi nữ sinh đều cất giấu một tờ rơi quảng cáo về Ma Thiên Luân, cất giấu một giấc mộng huyền ảo thời tuổi trẻ, tôi tất nhiên cũng không ngoại lệ, khi đó còn cùng Trương Húc tán gẫu về nơi này.

Chỗ này phải chịu áp lực mang theo giấc mơ của một thời đại, lúc đó Lục Bách Nghiêu ra nước ngoài, Trương Húc chuyển trường, nơi này vì bị cuốn vào một vụ án liên quan đến mạng người mà phải ngừng thi công xây dựng mà cái tờ rơi quảng cáo của Ma Thiên Luân kia tưởng rằng sẽ mãi trở thành một giấc mộng hư vô và xinh đẹp.

Một năm trước, Ma Thiên Luân đã tiếp tục được xây dựng, trong khoảng thời gian chân bị thương tôi vẫn duy trì trạng “Không để ý đến chuyện bên ngoài”, không ngờ Ma Thiên Luân đã xây dựng xong rồi.

“Công chúa nhỏ của anh, có nguyện ý cùng anh ngồi Ma Thiên Luân hay không?”

Trương Húc nhẹ nhàng nhìn tôi, một đôi con mắt so với ngôi sao trên bầu trời còn sáng hơn chỉ cần liếc một cái cũng làm tôi không thể dời mắt đi được.

Anh.....anh.....anh.....thế nhưng lại gọi tôi là công chúa nhỏ.....Xấu hổ quá đi!

Tôi có cảm giác trên mặt mình ửng hồng, đầu chôn vào trong khăn quàng cổ, giọng nói nhẹ nhàng ngâm nga: “Ừ.”

Trương Húc lôi kéo tôi ngồi lên Ma Thiên Luân, trong không gian nhỏ nhỏ chỉ có tôi cùng Trương Húc bốn mắt nhìn nhau, cả khối lửa đều ở trong đáy mắt. Tôi hy vọng thời gian có thể dừng lại tại giây phút này để giấc mộng thiếu nữ biến thành sự thật tuy chỉ là một cái chớp mắt nhưng lại càng giống như vĩnh hằng....

“Tiểu Cận?”

“Ừ”

Tôi lên tiếng, sau đó nhìn thấy Trương Húc lấy ra một cái hộp, bên trong có một sợi dây chuyền tinh xảo, khắc hai chữ ZX.

“Anh, lúc nào...?” Vừa nhìn liền biết dây chuyền này không phải tùy tiện vào trong một cửa hàng trang là có thể mua được mà cần phải chế tạo đặc biệt. Trương Húc bắt đầu chuẩn bị từ lúc nào?

Trương Húc cười đến vẻ mặt ôn hòa: “Ngày chúng ta xem mắt đó.”

“Tiểu Cận, em tin tưởng vào duyên phận sao?”

“Đương nhiên.” Nếu không phải thế tại sao nhiều năm như vậy lại đột nhiên gặp gỡ ở nơi này, hơn nữa lại lấy phương thức xem mắt này.

“Được gặp em một lần nữa làm anh cảm thấy mình rất may mắn, lúc này anh, anh không muốn buông tay nữa.” Trương Húc đứng lên, chậm rãi vòng ra sau đeo dây chuyền cho tôi: “Chúng ta đính hôn đi.”

Chúng ta đính hôn đi.....

Chúng ta đính hôn đi.....

Lúc này không phải là nghe nhầm mà giọng nói này thật sự vang lên bên tai tôi. Trương Húc, anh nói, chúng ta đính hôn đi, chắc chắn như vậy, nghiêm túc như vậy làm lòng tôi hiện lên một tia bối rối.

“Em đồng ý.” Gần như là trả lời theo bản năng, câu trả lời này tôi đã từng khát vọng đến thế, rốt cuộc hôm nay, vào thời khắc này, trong khung cảnh xinh đẹp, tôi đối diện với người mà mình yêu nhất nói ra ba chữ kia.

Giữa trưa ngày thứ hai khi tôi nói chuyện đính hôn của mình với Đồng Yến thì cô nàng vô cùng nghiêm túc đánh giá một câu: “Cái gì gọi là gọi là cưới nhanh, chính là phiên bản nâng cấp của nhất kiến chung tình.”

Tôi trả lời một câu, trong đầu vừa nghĩ tới tình cảnh ngày hôm qua khóe miệng liền không tự giác tràn ra ý cười: “Cưới nhanh? Mình cùng Trương Húc? Hai chúng mình biết nhau cũng không nhiều lắm, cộng lại khoảng mười năm thôi, làm sao mà gọi là cưới nhanh được?”

“Đúng rồi, các người đính hôn vào lúc nào?” Thân mình Đồng Yến nhảy một cái liền đến trước mặt tôi, hỏi thăm tin tức.

Tôi nghĩ: “Cuối năm này không chỉ công ty chúng ta nhiều việc mà trong bệnh viện cũng nhiều việc, mình xem chừng thời gian chắc phải sang năm sau đi.”

Đồng Yến xoa xoa thắt lưng, cực kì khí phách nói, bộ dáng rất giống thổ phỉ: “Mình mặc kệ cậu đính hôn lúc nào dù sao lúc cậu kết hôn mình muốn làm phù dâu của cậu còn phải hứa là không thu tiền mừng của mình.”

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy cũng không nói chuyện.

Đồng Yến nhìn tôi như vậy lập tức nóng nảy: “Ai, cậu có đồng ý hay không hả?”

Tôi cười trêu ghẹo cô nàng: “Đồng đại tiểu thư đều đã lên tiếng, tiểu nhân há có thể không đồng ý với phu nhân sao?”

Đồng Yến tức giận nói: “Có bác sĩ Trương ở phía sau làm chỗ dựa cho cậu nên mới khiến cậu được nước lấn tới đi.”

“Chuyện gì? Tán gẫu vui vẻ như vậy?” Vốn là thời gian nghỉ trưa, không biết Lục Bách Nghiêu, người này bỗng nhiên từ góc nào nhảy ra nữa.

“Nói chuyện Hạ Cận cùng Trương Húc đính hôn, đúng rồi, Lục tổng, nói thế nào anh cũng là bạn học cũ của hai người này, tiền mừng cũng không thể thiếu được.” Tiền mừng thì Đồng Yến không có nhưng lại vênh mặt nhớ đến “kho bạc” của Lục Bách Nghiêu.

Tôi ở một bên cười không nói lời nào, vốn muốn biết không biết Lục Diêm Vương định ra đại chiêu gì ngăn cản cũng không nghĩ vừa xoay đầu liền nhìn thấy sắc mặt anh ta ban đầu còn vui cười sau đó lại chuyển sang một mảnh đen kịt làm cho tôi sợ đến chết khiếp.

“Ai, Lục tổng, Lục Bách Nghiêu, anh làm sao vậy?” Đồng Yến nhìn sắc mặt của Lục Bách Nghiêu, trong nháy mắt cũng có chút hoảng loạn gọi thẳng tên tự.

Tôi cùng Đồng Yến kinh ngạc nhìn Lục Bách Nghiêu, thật lâu sau mới nhìn thấy anh ta hít một hơi sâu, sau đó nói: “Không có việc gì, tôi không sao.”

“Vừa rồi không phải mình chỉ nói chuyện tiền mừng thôi sao? Tại sao phản ứng của anh ta lại lớn như vậy?” Đồng Yến mắt nhìn bóng lưng Lục Bách Nghiêu bước đi xa dần, thì thào tự nói, có chút khó hiểu.

Tôi lắc đầu, không thể lý giải hành động của Lục Bách Nghiêu: “Không biết, quái nhân thì hành động quái dị.”

Rốt cuộc cũng đến giờ tan làm, trước khi đi Đồng Yến hỏi tôi có muốn ngồi xe cô ấy đi đến bệnh viện Trương Húc hay không, tôi lắc đầu cự tuyệt.

“A, cậu cướp ngân hàng lúc nào vậy? Thế nhưng lại mua cái xe tốt đến vậy?” Đồng Yến nhìn tôi giải khóa một chiếc xe màu đỏ, hai mắt tỏa sáng lập tức chạy tới.

“Xe này rất đắt sao?”

“Không có ba nghìn năm trăm vạn thì không mua được cái xe số lượng có hạn này.”

“Ặc.....”

Không thể nào?!

Kiến thức của tôi về việc nhận diện và bình phẩm xe cực kì thiếu thốn, trong lòng mơ hồ biết chiếc xe này giá trị xa xỉ nhưng cũng không nghĩ tới mức như vậy! Cho dù có bán tôi đi thì tuyệt đối cũng không được nhiều tiền như vậy.

“Nói mau nói mau, xe này của cậu từ đâu mà có?” Đồng Yến dẫn đề tài tới đây.

“Nếu mình nói xe này là của Lục Bách Nghiêu à, cậu tin sao?” Tôi nghiêm túc nhìn Đồng Yến.

“Ha ha ha.....” Đồng Yến cười đến cả người đều không thở nổi: “Hạ Tiểu Cận, mình ít đọc sách nhưng cậu đừng tưởng có thể lừa gạt mình.”

“Mình không lừa cậu, là thật.” Hai chữ cuối cùng, tôi trực tiếp nghiêng răng nghiêng lợi nói ra khỏi miệng.

“Không.....Không thể nào?” Đồng Yến, cái người này cuối cùng cũng ngưng cười, có chút không thể tin nổi hỏi.

Về mặt tôi buồn bã: “Mình cũng hiểu được là sẽ không nhưng chuyện này thật sự đã xảy ra.”

Về mặt Đồng Yến nghiêm túc: “Hạ Cận, cậu thành thật nói à, biết, có phải cậu cùng Lục Bách Nghiêu lăn lộn trên giường không, còn đây là phí bồi thường anh ta đưa cho cậu?”

Ặc.....

“Cậu không thể nghĩ tới điểm tốt của mình được sao?” Lần trước thì hỏi có phải tôi bị Lục Bách Nghiêu bao nuôi hay không, bây giờ trực tiếp hỏi tôi có phải cùng Lục Bách Nghiêu lăn lộn trên giường, nghĩ tôi bán sắc kiếm tiền sao?! Ít nhất lão nương cũng phải có sắc đã chứ!

Đồng Yến kích động, giống y như con quay: “Bằng không tại sao anh ta lại đưa cho cậu cái xe đắt tiền như vậy? Cái này cũng không phải là xe đạp Tiểu Tam Luân chạy đầy ngoài đường mà hiện tại cậu ngồi chính là núi của Mao gia gia đó!”

Vì thế, tôi liền nói toàn bộ chuyện ngày hôm qua ở trên xe buýt bị sắc lang phi lễ sau đó gặp phải Lục Bách Nghiêu cho Đồng Yến biết. Vốn tưởng rằng Lục Bách Nghiêu hảo tâm cho tôi mượn chiếc xe này để thay việc đi bộ thì còn miễn cưỡng có thể nhận nhưng hiện tại biết chiếc xe này đắt như vậy trong nháy mắt tôi có chút chần chờ.

Đồng Yến nắm lấy tay tôi, giọng điệu nói chuyện có chút khẩn cấp: “Tiểu Cận, cậu không hiểu về xe nhưng Trương Húc chắc chắn biết nếu cậu mà lái chiếc xe này đi tìm Trương Húc, anh ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Hai người các cậu vừa mới xác định quan hệ bây giờ làm như vậy khẳng định trong lòng anh ta sẽ có vướng mắt.”

“Mình nên làm cái gì bây giờ?” Tôi gấp đến độ cả người đều hoảng, có trời mới biết qua nhiều năm như vậy rồi cuộc tôi mới gặp lại Trương Húc, đi đến bước này đã không dễ dàng gì, dù sao, ngày hôm qua anh mới nói với tôi chuyện đính hôn.

Đồng Yến trả lời thực khẳng định: “Đem xe trả lại cho Lục Bách Nghiêu, thừa dịp Trương Húc còn chưa biết.”

“Được.” Lúc này Đồng Yến chính là bề gối duy nhất tôi có thể tóm ở trong tay, cô ấy nói chuyện gì tôi liền cố hết sức nghe theo.

Tôi bối rối lục tìm di động trong túi xách, gọi điện cho Lục Bách Nghiêu: “Anh đang ở đâu?”

Lục Bách Nghiêu đối với điện thoại của tôi hình như có chút kinh ngạc, chần chờ một hồi rồi mới mở miệng: “Văn phòng.”

“Đợi tôi một chút, tôi lên đó tìm anh.” Tôi cúp điện thoại, gấp gao nắm chặt cái chìa khóa xe ở trong tay, quay người nói với Đồng Yến một câu: “Cậu đi về trước đi, mấy ngày nay không phải thân thể bác gái không được thoải mái sao?”

Tôi vội vã đi thang máy lên lầu, lúc này thư kí của Lục Bách Nghiêu đang chuẩn bị tan tầm, nhìn thấy tôi đi vào văn phòng cũng không có nói gì thêm.

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi vào cửa, đứng dậy hướng tôi hỏi: “Làm sao vậy?” Nhìn dáng vẻ anh ta hình như đang chuẩn bị ra về.

“Xe này tôi không thể nhận, anh lấy lại đi.” Tôi bước lên trước, đưa tay đặt cái chìa khóa xe trên bàn làm việc.

“Vì sao?” Hắn do dự hỏi một câu, rất nhanh cười lạnh một tiếng, hai mắt nhìn tôi phát hỏa: “Có phải bởi vì cô muốn cùng Trương Húc đính hôn cho nên vì tránh cho vị hôn phu của mình hiểu lầm liền liều mạng muốn cùng tôi phủi sạch quan hệ?” Lục Bách Nghiêu cắn răng nói ra bốn chữ “phủi sạch quan hệ” cuối cùng.

Nhìn bộ dạng này của anh ta, tôi rất muốn nói một tiếng không phải nhưng sự thật chính là vậy, tôi hoàn toàn không có một câu nào để phản bác.

Anh ta vốn là có ý tốt cho tôi mượn xe đi làm thay cho đi bộ nhưng mà hành động của tôi vừa rồi không thể nghi ngờ đã làm rét lạnh tim anh ta. Chính là trong lúc lựa chọn giữa anh ta và Trương Húc, tôi chỉ có thể lựa chọn thật xin lỗi Lục Bách Nghiêu.

“Thực xin lỗi.” Tôi ghen một hơi, cuối cùng cũng nói ra ba chữ kia hoặc đây là những từ duy nhất tôi có thể nói.

Vừa dứt lời tôi liền chạy nhanh ra khỏi văn phòng hướng về phía thang máy, trong đầu thâm nghĩ nhanh chóng rời đi nếu ở trong này bốn mắt nhìn nhau cùng Lục Bách Nghiêu, tôi nhất định sẽ không chịu được.

Tôi đi nhanh như bay, chỉ nghe loáng thoáng tiếng Lục Bách Nghiêu gọi tôi ở phía sau, tôi vẫn không lên tiếng trả lời, bước chân liền nhanh hơn, đến cuối cùng thậm chí là chạy, lần đầu tiên cảm thấy khoảng cách từ phòng làm việc đến thang máy dài như vậy.

Rất cuộc cũng đợi được thang máy, tôi vào trong thang máy, nhấn nút tầng trệt sau đó vội vàng chặn nút đóng cửa, ngay trong khoảnh khắc cửa thang máy sắp đóng tôi nhìn thấy bóng dáng Lục Bách Nghiêu chạy như điên hướng về phía này. Thời gian trong chớp mắt như ngừng lại, lúc này tôi cũng không phân biệt rõ chính mình hi vọng Lục Bách Nghiêu đuổi kịp thang máy hay là bỏ qua.

Tại một giây cuối cùng trước khi thang máy đóng cửa, một chân anh ta bước vào trong thang máy, cửa thang máy nặng nề mở ra, thân hình cao to của anh ta bước vào bao vây người tôi ở trong trong một mảnh bóng đen.

Trong lúc thang máy đóng kín, tôi nghe thấy âm thanh thở hổn hển của anh ta vang lên bên tai, anh ta hỏi tôi: “Cứ như vậy muốn không nhìn thấy tôi sao?”

65. Chương 65: Nói Đi, Cô Làm Thế Nào Để Báo Đáp Tôi.

Giọng nói của Lục Bách Nghiêu trong không gian kín như bưng nghe có vẻ cực kỳ rõ ràng nhưng giờ khắc này ở trước mặt anh ta, tôi chỉ biết cúi đầu không biết làm thế nào để đáp lại.

“Không phải là tôi không muốn nhìn anh, chính là.....” Chính là không biết làm thế nào để đối mặt với anh.

Anh ta nặng nề thở phào nhẹ nhõm: “Chuyện cô muốn nói, tôi đều biết.”

Một từ “biết” mặc dù đơn giản nhưng bên trong lại nghe thấy vài phần hỗn loạn cùng chua xót.

Trong lòng tôi từng hoài nghi rất nhiều lần Lục Bách Nghiêu có ý tứ kia với mình nhưng hoài nghi này lại rất nhanh bị tôi phủ định. Loại người xuyên qua ngàn bụi hoa mà không có một phiến lá dính thân như anh ta, hơn nữa anh ta lại ghét tôi như thế thì làm sao có thể coi trọng tôi được? Lại thêm gia thế nhà Lục Bách Nghiêu, bắt đầu với anh ta là một hi vọng xa vời.

Từng là một người bạn học trung học không ràng buộc sự có thể hành động mà không kiêng nể gì nhưng chúng tôi của hôm nay dù sao cũng không thể giống như lúc trước. Từng trải là một từ ngữ thương cảm đến cỡ nào.

“Lục Bách Nghiêu.” Tôi gọi tên anh ta, vẫn là câu tôi đã nói qua rất nhiều lần “Cảm ơn.”

Dĩ vãng hai chúng tôi gặp mặt, trừ bỏ cãi nhau cũng chỉ có cãi nhau nhưng mấy ngày gần đây nhất không biết bởi vì sao đột nhiên có nhiều hai câu “Cảm ơn” và “Thật xin lỗi” này.

“Hạ Cận, cùng Trương Húc ở một chỗ, cô hạnh phúc sao?” Lục Bách Nghiêu quay đầu nhìn tôi, đôi mắt hoa đào sáng quắc vào giờ khắc này đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tôi đón nhận ánh mắt anh ta, nghiêm túc gật đầu: “Tôi thích Trương Húc rất nhiều năm, lúc này gặp lại có lẽ là ý trời. Từ trước đến nay tôi không tin vào số mệnh nhưng lúc này đây tôi tin vào duyên phận.”

Đôi mắt của anh ta trở nên có chút ử dột, đen tối: “Cô thấy hạnh phúc, vậy là tốt rồi.” Một lát sau, ngay lúc thang máy vừa tới tầng trệt, anh ta liền khôi phục giọng điệu bất cần đời trong dĩ vãng: “Lúc đính hôn cùng kết hôn đừng quên đưa thiệp mời cho người bạn học cũ này.”

“Đương nhiên, nhất định sẽ có của anh.” Tôi mỉm cười, trả lời.

“Loảng xoảng.....” Sau một tiếng vang thật lớn, xung quanh thang máy bắt đầu dao động, ánh đèn lúc sáng lúc tối. Biên độ lay động của thang máy quá lớn làm cả người tôi nghiêng hẳn đi, mắt thấy sẽ té ngã trên mặt đất lại thấy Lục Bách Nghiêu đưa tay kéo tôi vào lòng.

Sẽ không xui như vậy đi? Gặp trúng thang máy bị trục trặc?!

“Làm sao vậy?” Toàn bộ thân mình tôi không khống chế được mà lay động, một câu ngắn gọn đều nói đứt quãng.

Từ lúc sinh đến giờ đây là lần đầu tiên gặp chuyện thang máy bị trục trặc, lập tức cả người tôi đều hốt hoảng, trái tim “thịch thịch thịch” đập liên hồi, đột nhiên bị nâng lên, trừ bỏ hoảng sợ cũng chỉ có hoảng sợ.

“Không cần hốt hoảng, có tôi ở đây.” Cho dù tôi và Lục Bách Nghiêu ở trong cùng một hoàn cảnh giống nhau nhưng rõ ràng anh ta trấn định hơn tôi nhiều. Anh ta ôm toàn bộ thân mình tôi vào trong ngực, thang máy không ngừng lay động, thân thể hai người cũng không ngừng đung đưa, nhiều lần đứng không vững ngã trên mặt đất nhưng vì Lục Bách Nghiêu thủy chung che chở tôi ở trong ngực nên tôi vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Trong thang máy lay động ngày càng nhiều sau đó trực tiếp lâm vào bóng tối. Không gian kín mít, lay động kịch liệt, không khí càng ngày càng loãng, giờ phút này thứ duy nhất có thể làm cho tôi cảm thấy trấn định chính là thân thể ấm áp của Lục Bách Nghiêu.

Giọng nói của tôi mang theo ầm ầm khóc nức nở: “Chúng ta sẽ chết ở trong này sao?”

Lúc trước tôi đã xem qua rất nhiều tin tức bởi vì thang máy trực trắc mà chết không ít người, hôm nay, sẽ đến lượt tôi cùng Lục Bách Nghiêu sao?

“Sẽ không, tin tưởng tôi, chúng ta sẽ không có việc gì, chúng ta sẽ an toàn thoát ra ngoài.” Lục Bách Nghiêu ôm càng chặt hơn, cầm để trên đầu tôi, kiên định nói.

“Lục Bách Nghiêu, tôi sợ.....Tôi sợ chết ở chỗ này.” Nước mắt không thể đè nén từ trong hốc mắt tuôn rơi, lúc ban đầu còn nhỏ giọng thút thít đến cuối cùng lại khó kìm chế nổi. Chưa bao giờ cảm thấy có một khoảnh khắc cái chết cách mình gần đến không ngờ.

“Hạ Cận, cô tin tưởng tôi sao?” Lục Bách Nghiêu ở trong bóng tối ôm chặt tôi.

“Ừ.” Nước mắt tôi tuôn rơi, hỗn loạn gập đầu.

“Tôi nói, chúng ta sẽ còn sống đi ra ngoài, cô phải tin tưởng tôi, tôi sẽ không lừa cô.” Không phải anh ta đang hỏi tôi mà là nghiêm túc khẳng định, trong giọng nói mang theo kiên quyết trước nay chưa từng có, hoàn toàn không phải là bộ dạng hoa hoa công tử bất cần đời trước kia.

“Lục Bách Nghiêu, tôi tin tưởng anh.”

“Hạ Cận, không phải cô muốn cùng Trương Húc ở một chỗ sao? Hai người còn muốn đính hôn, còn muốn kết hôn, cô nhất định không được buông tha chính mình, nhất định phải kiên trì.”

“Ừ.”

“Cô còn có mẹ phải chăm sóc, bà chỉ có còn có cô.”

“Ừ, tôi biết.”

“Đừng khóc, chúng ta sẽ không có việc gì, tin tưởng tôi, được không?”

“Được.”

Lục Bách Nghiêu thủy chung ôm tôi vào ngực, không ngừng nói những lời cổ vũ tôi, dần dần những sợ hãi ban đầu tán đi, cả người tôi lắng lặng dựa vào ngực Lục Bách Nghiêu, lệ thuộc vào anh ta.

Sau khi thang máy lay động được khoảng 5 phút thì rốt cuộc cũng ngừng, nhưng các nút trong thang máy đều không nhạy, ngay cả nút khẩn cấp cũng không sử dụng được, khắp nơi đều không có tín hiệu, chỉ là một màn đen tối, ánh sáng duy nhất là ngọn đèn mỏng manh của điện thoại di động trong tay tôi.

Lục Bách Nghiêu nhìn di động trong tay tôi, hỏi: “Trong điện thoại có game sao?”

Tôi gập đầu: “Có.”

“Chúng ta chơi game đi.” Câu nói này của Lục Bách Nghiêu cực kì thoải mái giống như lúc này cùng tôi không bị nhốt trong thang máy, thậm chí không biết lúc nào sẽ đối diện với tử vong.

66. Chương 66: Sẽ Không Chơi Tôi Như Vậy Đi?

Đại gia anh không có nhầm chứ?!

Anh ta xác định để cho tôi ăn quả táo đã bị anh ta gặm nham nhở như vậy?!

Sẽ không chơi tôi như vậy đi?!

Tôi quay đầu, đôi mắt sống chết trừng Lục Bách Nghiêu, vốn hy vọng người này còn có thể “lạc đường biết quay lại”, “lãng tử quay đầu”, nhưng cuối cùng anh ta chỉ nói một câu: “Sau khi cô tỉnh chắc cô chưa ăn cái gì nhỉ?”

“Ừ.”

“Tiết kiệm là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa đúng không?”

“Ừ.”

“Quả táo của ân nhân cứu mạng không thể không ăn đi?”

“.....Ừ.”

Cuối cùng Lục Bách Nghiêu hiên ngang lẫm liệt kết luận một câu: “Tốt, vậy thưởng cho cô.”

Thưởng.....

Nô tỳ chịu không nổi ..

Ặc.....

Đây chính là đồ anh ta ăn qua!

Nước miếng hai người dính vào với nhau không phải là trắng trơn hôn gián tiếp sao?

Mẹ nó, cô nương tôi còn muốn gả cho người khác đấy!

Đối với ánh mắt “như lang như hổ” của Lục Bách Nghiêu, kết quả tôi từ từ nhắm mắt ăn cái “truyền thống tốt đẹp” kia vào bụng, ăn xong liền cảm thấy không được thoải mái.

Cái này, vị đại thiếu gia này nên vừa lòng rồi chứ?

Tôi chịu đựng lâu như vậy cuối cùng cũng nghe Lục Diêm Vương phán một câu: “Được rồi, cô trở về nghỉ ngơi đi.”

Có trời mới biết lão nương chờ đợi lời này bao lâu rồi.

Đúng lúc tôi đang muốn đi thì Lục Bách Nghiêu gọi lại: “Hạ Cận, cô đáp ứng tôi một chuyện, chuyện lúc trước cô nợ tôi coi như xong, thế nào?”

Tôi nặng nề xoay người lại: “Chuyện gì?”

Anh ta trầm ngâm trong chốc lát mới mở miệng: “Nghĩ xong sẽ cho cô biết.”

Tôi suy nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được.”

Tuy rằng Lục Bách Nghiêu, người này có chút lớn mà không đứng đắn nhưng chắc chắn không có khả năng đưa ra chuyện gì quá phận.

Lúc đi ra phòng bệnh liền nhìn thấy Lục phu nhân cùng cô gái tên là Chi Dao kia, hai người đứng trước cửa phòng bệnh, xem ra đang tìm cơ hội nghe lén nhưng cuối cùng không thực hiện được, còn lại Đồng Yến đang ngồi ở băng ghế dài chơi điện thoại di động.

“Cô ở bên trong nói cái gì với con tôi?” Phu nhân nhìn tôi, trực tiếp hỏi điều nghi vấn.

Tôi lạnh nhạt nhìn, vốn muốn trả lời nhưng nhìn thấy bộ dạng này của bà cũng không còn tâm tư dây dưa: “Trời biết đất biết, tôi biết nhưng bà không biết.”

“Cô.....Tại sao cô có thể nói chuyện với mẹ nuôi như vậy?” Cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh chất vấn tôi.

Lần trước gặp mặt, Lục Bách Nghiêu đã ở trước mặt hai người thừa nhận tôi là bạn gái của mình thì ngay tiếp sau đó Lục phu nhân liền đề ra nghi vấn về gia thế, những yêu cầu của bà đều cao hơn tôi rất nhiều!

Chỉ tiếc tôi chỉ là bia đỡ đạn cho vấn đề tìm con dâu, nếu không đối với phu nhân tất nhiên là dùng thái độ con dâu đối xử với bà rồi.

Tôi mở to một đôi mắt vô tội chớp chớp: “Tôi thì làm sao? Bất quá tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà.”

Ăn quá táo đã làm mất hết sức lực của tôi rồi, muốn cãi nhau thì tự mình làm đi.

Cô gái xinh đẹp kia vừa tức vừa vội, nửa ngày mới nói được một câu đầy đủ: “Cô.....Cô hơi quá đáng rồi đó. Làm sao Lục ca ca có thể để cô làm bạn gái anh chứ?”

Đồng Yến đang chơi di động đang kia liền chạy nhanh tới: “Tiểu Cận, cùng hai người này nói làm gì, hai người đứng trước mặt mình làm ngay cả tín hiệu di động cũng bị mất, chúng ta vẫn là nhanh chóng đi tới chỗ khác thôi.”

Không để ý tới hai người đang đen mặt, tôi cùng Đồng Yến nhanh chóng rời khỏi cái chỗ thị phi này, tục ngữ nói “Ba nữ nhân thành một cái chợ” nhưng trước mắt lại là bốn người, không giết chết thì sẽ không ngừng.

Chân còn chưa đi được vài bước Đồng Yến đã không hề có kỵ hỏi tôi: “Ai, cậu khi dễ mẹ anh ta cùng cô gái đó không sợ Lục đồng chí chinh cậu hả?”

Lục Bách Nghiêu ở trong lời nói của Đồng Yến trực tiếp thăng thành Lục đồng chí, không biết anh ta trực tiếp nghe được câu này có thể kích động tới mức trực tiếp nhảy ra khỏi giường bệnh hay không?

“Tất nhiên là mình sợ rồi, giây tiếp theo chắc chắn hai người sẽ tới phòng bệnh tố cáo mình, mình như thế nào lại không sợ?” Tôi giả bộ sợ hãi, trực tiếp chọc Đồng Yến cười nghiêng ngửa.

Đi thật xa Đồng Yến vẫn còn cười không thể kìm được: “Hạ Cận, cậu chính là một bông hoa tuyệt thế, hiếm có khó tìm.”

Tôi cùng Đồng Yến cười haha: “Ai, đầu năm này, người nào có ưu điểm rõ ràng quá cũng không phải là chuyện gì tốt!”

Hai người vừa đi tới liền gặp Trương Húc. Đêm qua bởi vì có người cắt cáp cho nên toàn bộ thành phố đều bị mất điện, trong tình huống này bệnh viện tất nhiên là ở trong tình huống tối khẩn cấp.

Tối hôm qua Trương Húc ngồi ở bên cạnh mãi cho tới khi tôi tỉnh lại mới thôi, luôn luôn bận rộn trên bàn mổ, cho dù bây giờ vội vàng nhìn thoáng qua anh vẫn còn mặc một cái áo blouse trắng dài.

Trương Húc vừa vặn đi ngang qua, theo sau là khoảng năm sáu bác sĩ khác, anh vội vàng liếc tôi một cái, không tiếng động nói một câu “Chờ anh” sau đó liền nhanh chóng rời đi.

67. Chương 67: Ôm Chặt Bắp Đùi.

Hai người đến gần nhìn thấy ánh mắt ngưng trọng của tôi đều ngẩn ngơ, đáy mắt rõ ràng cũng kinh ngạc không thua kém gì tôi.

Dù là ai cũng không thể ngờ trên đời lại có chuyện trùng hợp khó tin đến thế. Một trai một gái của chú Lưu, một người là bác sĩ Lưu Chi Dương từng giúp tôi kiểm tra cái chân bị thương, còn người còn lại là cô gái suốt ngày dính lấy Lục Bách Nghiêu -Lưu Chi Dao.

“Làm sao vậy? Nha đầu?” Lão Phật Gia nhìn thấy tôi có chút không thích hợp, mở miệng hỏi.

Tôi bị kinh ngạc thật lớn này làm cho ngây ngốc tới nửa ngày cũng chưa hồi phục lại tinh thần trong khi đó Lưu Chi Dương là người đầu tiên bình tĩnh nhanh nhất, mở miệng giải thích với mọi người: “Cháu cùng Hạ Cận đã từng gặp mặt nhưng không nghĩ tới sẽ gặp lại ở chỗ này.”

“Đúng vậy, thật sự là không nghĩ tới.” Lưu Chi Dao tiếp lời Lưu Chi Dương, phụ họa theo.

“Chi Dao, em cũng quen biết với Hạ Cận?” Chuyện này, ngay cả Lưu Chi Dương cũng ngây ngẩn cả người, vốn anh ta tưởng rằng trong bữa tiệc này chỉ có tôi với anh ta là người quen cũ lại không ngờ tôi với Lưu Chi Dao cũng có “giao tình không cạn”.

Đúng vậy, có thể không biết sao? Ở trong mắt cô ta, địa vị của tôi là tình địch không hơn không kém!

Vừa nghĩ tới sau này hai nhà ở chung lại có một tầng quan hệ cực kì vi diệu kia, thật sự là so với xấu hổ còn muốn xấu hổ hơn, muốn bao nhiêu lúng túng thì có bấy nhiêu lúng túng. Giữa tôi cùng với Lưu Chi Dương thì không có gì nhưng về sau Lưu Chi Dao kia sẽ không sai biệt lắm trở thành em gái của tôi, mặc

dù là em gái cực kỳ xa nhưng quan hệ này vẫn được pháp luật thừa nhận. Nếu như truyền ra, nói khó nghe hơn một chút thì tôi chính là chị gái chiếm đoạt người yêu của cô ta.

Còn có chuyện phiền toái nhất chính là lúc trước Lục Bách Nghiêu đã ở trước mặt mẹ anh ta cùng Lưu Chi Dao thừa nhận tôi là bạn gái của mình nhưng hôm nay Trương Húc lại lấy thân phận là vị hôn thê của tôi xuất hiện tại đây. Tuy rằng tiểu nha đầu này còn đắm chìm trong suy nghĩ tôi sẽ là chị gái của cô ta nhưng chờ đến khi cô ta bình tĩnh trở lại thì phát hiện ra chuyện này chỉ là sớm muộn mà thôi.

Ai, tại sao những chuyện rắc rối cứ liên tiếp kéo tới vậy, tôi thật sự muốn ông trời đánh tôi một tia sét để quên hết những chuyện này đi.

Buổi tối hưng trí dạt dào tới đây ăn cơm nhưng không nghĩ tới lại ăn trúng một bữa xấu hổ, trừ bỏ chỗ ngồi của Lão Phật Gia cùng chú Lưu không khí cực kỳ tốt đẹp thì bốn người chúng tôi hoàn toàn bị vây trong trạng thái “Không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng ăn cơm trước mắt”, cuối cùng cũng đã xong, tôi liền kéo theo Trương Húc chuẩn đi mất.

Trương Húc lái xe đưa tôi và Lão Phật Gia về nhà, nhìn bộ dáng thâm tình chân thành tiễn đưa của chú Lưu tức thì cảm giác Lão Phật Gia đúng là hoa đào nở rộ, đã già mà còn nổi tiếng như vậy.

Lão Phật Gia hoàn toàn ngâm nga bài hát từ trên đường về tới nhà, vừa đến nhà không bao lâu đã cùng chú Lưu nấu cháo điện thoại.

Đúng như tôi dự đoán sau lần gặp mặt đó không bao lâu Lưu Chi Dao liền gọi điện cho tôi.

“Trương Húc là vị hôn phu của cô vậy cô cùng Lục ca ca là loại quan hệ gì?”

Tôi trực tiếp trả lời nói của Lưu Chi Dao trở về, sớm biết cô ta sẽ đến hỏi tôi, trong lòng tất nhiên cũng đã nghĩ đến câu trả lời tốt nhất: “Quan hệ cái gì? Cô không biết rằng lời này hỏi Lục ca ca của cô không phải sẽ thích hợp hơn sao?”

Cùng Lưu Chi Dao nói chưa được vài câu tôi liền cúp điện thoại. Hai chúng tôi bởi vì Lục Bách Nghiêu nên mới dây dưa không dứt như thế này, bất quá nghĩ đến chuyện Lão Phật Gia sẽ tái hôn cùng chú Lưu nên tôi cũng không muốn quan hệ của hai người trở nên khó xử.

Lão Phật Gia cùng chú Lưu tái hôn chỉ đặt vài bàn tiệc đơn giản ở khách sạn, chiêu đãi một ít bạn bè thân thích thường xuyên lui tới. Bên này chúng tôi chủ yếu là mời mấy người bạn già của Lão Phật Gia và gia đình Trương Húc còn bên chú Lưu ngoại trừ hai đứa con vợ trước cũng chỉ có một ít bạn bè thân thiết mà thôi nhưng điều tôi không nghĩ tới là mẹ Lục Bách Nghiêu cũng nằm trong số đó. Lục Bách Nghiêu được công ty cử đi công tác, nên không có mặt, Lưu Chi Dao ngồi bên cạnh Lục phu nhân, quan hệ của hai người rất thân mật. Lần trước từng nghe Lục phu nhân nói Lưu Chi Dao là thanh mai trúc mã của Lục Bách Nghiêu, không thể tưởng tượng được hai người còn có một mối quan hệ sâu xa như vậy.

Trước đó Lục Bách Nghiêu đều học ở trường trên tỉnh, đến trung học mới đến nhà bà ngoại học ở trường của tôi, hai năm sau lại bị đưa ra nước ngoài. Thanh mai trúc mã.....Tôi tinh tế nuốt bốn chữ này, trước trung học là một thời gian ngắn sao?

Tôi thu hồi ánh mắt đặt trên người Lưu Chi Dao, chuyển đến nhìn Lão Phật Gia đang rúc đầu vào chú Lưu cười đến ngọt ngào, tôi rất khó có thể hình dung người trước mặt này cùng với người tối hôm qua khóc trong lòng tôi như bị bệnh tâm thần là một. Lão Phật Gia nửa đời trước vì ba và tôi mà sống, tôi già rồi cuộc cũng vì mình mà sống một lần.

Tối hôm qua bà ngã vào lòng tôi, kể cho tôi nghe một chút chuyện nhỏ mà bà cùng với baba đã từng trải qua, tuy rằng baba đã đi nhiều năm như vậy nhưng vết sẹo trong lòng của tôi và Lão Phật Gia cũng rất khó để lành.

Lúc người nhà phát biểu, tôi cầm micro nhìn về phía Lão Phật Gia, cuối cùng chỉ nói một câu: “Chỉ cần mẹ cảm thấy vui về hạnh phúc là tốt rồi, thật sự...”

Một câu ngắn ngủn cũng đủ để làm bà đỏ hốc mắt rúc vào trong lòng chú Lưu. Người đàn ông từng bảo vệ mẹ là cha tôi, hiện tại người chăm sóc mẹ là chú Lưu, thấy một màn như vậy chắc baba ở trên trời cũng sẽ an tâm thôi.

Sau khi tôi nói xong Trương Húc liền tiến lên nắm chặt lấy tay tôi, độ ấm trong lòng bàn tay anh truyền đến làm tôi xúc động vô cùng.

Bình thường không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt tôi cũng đã biết trên thế giới này Trương Húc là người của tôi. Mỗi khi tôi nhìn mắt của anh không hiểu sao lại cảm thấy an tâm.

Là anh, người nắm tay tôi, là người đàn ông cùng tôi đi suốt cuộc đời này.

Chỉ là tôi không nghĩ tới giờ khắc này ôn tồn ngọt ngào bao nhiêu thì đến cuối cùng khi chân tướng được bóc trần ra thì lại làm tôi đau đớn bấy nhiêu.

68. Chương 68: Chương 67.3

Âm nhạc êm dịu chậm rãi vang lên, không ít người ôm nhau đi vào sàn nhảy, tôi nhìn thấy có rất nhiều đồng nghiệp nam vây quanh Đồng Yến, cuối cùng cô ấy lựa chọn vị soái ca trưởng phòng nhân sự rồi hai người cùng nhau bước vào sàn nhảy.

Tuần nam mỹ nữ luôn luôn là tiêu điểm cho ánh mắt mọi người. Tôi vừa ăn món điểm tâm ngọt vừa nhìn Đồng Yến đang xoay tròn khiêu vũ bên trong. Trong lúc ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn Đồng Yến ở trên sàn nhảy thì ánh mắt của Lục Bách Nghiêu vẫn đặt trên người tôi, cuối cùng làm tôi có chút mất tự nhiên giận dữ nhìn anh ta: “Nhìn tôi làm gì?”

Lục Bách Nghiêu cười một tiếng, cuối cùng biến thành si ngốc cười cười: “Vì cô rất đáng yêu.”

Đáng yêu?

Đến chết tôi cũng chưa từng nghĩ tới Lục Bách Nghiêu sẽ nói ra cái từ này, khi cao hứng nhiệt tình của tôi vừa mới đến thì người này lại bổ thêm một câu: “Đáng thương không có người yêu.”

Mẹ nó, tôi liền ngẩn người, làm sao có thể quên được miệng chó thì làm sao có thể mọc được ngà voi!

Tôi tức giận đến dựng lông, ngay cả món điểm tâm ngọt cũng tạm thời đặt sang một bên: “Không phải là tôi không có người yêu, Trương Húc yêu tôi, thế nào? Thế nào?. Không phục thì đến cắn tôi đi.”

Trong phút chốc mi mắt Lục Bách Nghiêu sụp xuống: “Khi nào đính hôn?”

Tôi suy nghĩ rồi trả lời: “Chắc năm sau, mấy ngày nữa hẳn là có thể quyết định ngày chính xác.”

Lục Bách Nghiêu dùng một loại ánh mắt đặc biệt xem xét tôi: “Cô hạnh phúc sao?”

Tôi hừ một tiếng: “Lời này thật vô nghĩa.”

“A.” Anh ta cười lạnh một tiếng, ngay lúc đó tôi cũng không để nụ cười lạnh của anh ta vào trong lòng, chẳng đến sau này, tôi mới dần dần hiểu được tiếng cười này lại ẩn chứa nhiều điều như vậy.

Không phải sau lưng mỗi lần dịu dàng đều là ánh mặt trời rực rỡ mà cũng có thể là lưỡi dao sắc lạnh.

Mắt mắt mê ly của anh ta nhìn tôi trong chớp lát sau đó thản nhiên dời đến trên người Đồng Yến, có chút khinh thường nói với tôi: “Tình tình cô ta làm sao có thể giống cô đến vậy nhỉ?”

“Tình tình gì?” Đến đồ ngốc cũng có thể nghe ra được giọng điệu này của Lục Bách Nghiêu là tốt hay xấu rồi!!

Ánh mắt anh ta đặt trên người tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, đang lúc tôi chờ anh ta trả lời thì anh ta lại cầm ly rượu đỏ lên khẽ nhấp một ngụm sau đó mới không nhanh không chậm trả lời: “Thủy! Tính! Dương! Hoa!”.

Tôi đang muốn mở miệng đáp lời một cách mỉa mai, buông món điểm tâm ngọt ra để cùng Lục Bách Nghiêu đại chiến tám trăm hiệp thì đã bị người này giành nói trước một câu: “Cô còn nhớ rõ phải đáp ứng tôi một yêu cầu không?”

“Ừ.” Dùng ơn cứu mạng đổi lấy một yêu cầu làm sao có thể không nhớ rõ? Đột nhiên Lục Bách Nghiêu hỏi tôi chuyện này chẳng lẽ đã nghĩ kĩ chuẩn bị sai bảo tôi rồi sao?

Tôi chờ hồi lâu cũng chưa thấy Lục Bách Nghiêu mở miệng, sợ người này sẽ không nói nữa tôi liền vội vàng thêm một câu: “Vượt lửa qua sông, quyết không chối từ.”

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi, đột nhiên cười không giải thích được, sau đó sờ đầu tôi không khác gì sờ đầu con cún: “Ừ, ngoan thật!”

“Có yêu cầu gì mau nói đi.” Phải biết rằng chết sớm siêu sinh sớm!

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi một cái ý vị sâu xa trả lời: “Lập tức cô sẽ được biết.”

Cái quỷ gì vậy?

Nói đến một nửa rồi không thèm nói nữa!

Rõ ràng là muốn làm lão nương mất hứng đây mà!

Bữa tiệc thường niên năm nay vô cùng vô vị nhạt nhẽo, gần như là tôi vượt qua bằng cách ăn điểm tâm ngọt và cùng Lục Bách Nghiêu đấu võ mồm rất nhanh đã đến lúc kết thúc tôi đang định chạy lên tìm Đồng Yến thì lại bị Lục Bách Nghiêu kéo lại.

Anh ta hỏi tôi: “Cô làm gì vậy?”

Tôi trả lời: “Đi nhờ xe Đồng Yến về nha chứ gì.”

Trương Húc đang tăng ca ở bệnh viện nhất định là không thể tới đón tôi cho nên Đồng Yến ở đâu tôi liền ở đó, đêm nay muốn nhờ cô ấy chở tôi về nhà.

Lục Bách Nghiêu tức giận nhìn tôi: “Cô muốn vội vàng đi làm bóng đèn cản trở người ta?”

Bóng đèn?

Cản trở?

Tôi nhìn về phía Đồng Yến chớp chớp hai mắt, lúc này phát hiện cô ấy đang đứng ở cửa dãy đưa cùng một người đàn ông, tôi liền nhìn kĩ.....Hóa ra là bác sĩ Lưu!

Hai người này thật là nhanh chân nha!

Ô hô thương thay, đây không phải là gian tình một cách trắng trợn sao?

Tôi sững sờ đứng tại chỗ tính xem từ đây về nhà mất bao nhiêu money.....

Lục Bách Nghiêu nặng nề nói một câu: “Tự làm bậy!”

Dù anh ta không nói rõ nhưng tôi cũng biết anh ta có ý tứ gì. Lần trước tôi kiên quyết trả xe trở về nên hiện tại mỗi lần đi làm cũng không có phương tiện di chuyển nhưng mấu chốt vấn đề là chiếc xe đó quá đắt, cho dù tôi với Lục Bách Nghiêu trong sạch nhưng cũng sẽ bị người ngoài bàn tán ra vào.

Lục Bách Nghiêu quơ quơ cái chìa khóa đi thật xa, ngay cả nhìn mà tôi cũng không đuổi kịp, trợn mắt gào thét với tôi: “Con nhóc mập mập, còn không mau đuổi theo!”

Một tiếng” con nhóc mập mập” của anh ta thật to thật rõ, nháy mắt ánh mắt của mọi người đều tập trung dừng lại trên người tôi, tiếng cười nhạo vang lên khắp nơi.

Mẹ nó, mất hết khí tiết của lão nương rồi.....Anh ta đúng là một đống cặn bã mà!!

Vì tránh cho Lục Bách Nghiêu lại tiếp tục ra tay hại người, tôi chạy như điên đuổi theo. Dọc đường đi đến bãi đỗ xe, hay thật, lại là một chiếc xe xa xỉ, tại sao cái người này lại phung phí như vậy?

Tôi hưng phấn đứng lên, nói với Lục Bách Nghiêu một câu đọc được trên Internet: “Đại gia dẫn tôi bay đi!”

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi, cười khê một tiếng: “Ôm chặt bắp đùi.”

69. Chương 69: Chương 68.1: Phản Bội Và Phóng Túng.

Editor: coki (Mèo)

“Nghĩ đẹp nhỉ?” Tôi gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng chui vào trong xe, quyết định nếu Lục Bách Nghiêu không đưa tôi về nhà thì chết cũng không xuống.

Ngược lại Lục Bách Nghiêu cực kì hảo tâm không có túm tôi xuống xe mà ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Trên xe phát ra bản nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, là một ca khúc nước ngoài, tuy nghe không hiểu nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

Tôi nhìn Lục Bách Nghiêu, hoàn toàn là bộ dáng columbo phát hiện lục địa mới: “Không nghĩ tới anh cũng có thú vui nghe nhạc tao nhã như vậy.”

Tâm tình Lục Bách Nghiêu tựa hồ không tệ lắm, cũng hăng hái cùng tôi tán gẫu: “Nếu không như vậy cô cho rằng tôi nghe cái gì?”

Câu trả lời của tôi cực kì không lịch sự, trực tiếp thốt ra: “Phượng Hoàng truyền kỳ!”

Gương mặt Lục Bách Nghiêu khi nghe bốn chữ này cùng ăn shit thối giống y chang nhau. (nguyên văn nha)

Trong lòng tôi âm thầm cười một tiếng ngoài miệng lại tiếp tục hét lên, thân thể lay động: “Nương tử, Aha_____Thật nhớ lúc hát tình ca, nhìn khói lửa đẹp mắt, ở trong thành phố dặt tay nhau, anh vì yêu em mà run rẩy~”

Tôi đang hát một mình cực kì vui vẻ thì bị Lục Bách Nghiêu trực tiếp cắt đứt: “Câm miệng!”

“Không thích bài này hả? Tôi đổi bài khác.” Tôi hăng giọng hát một bài khác: “Chân trời mệnh mông là tình yêu của tôi ~Hoa liên tục nở dưới chân.”

Lần này Lục Bách Nghiêu hoàn toàn tức giận rồi: “Hạ Cận, cô mà còn hát nữa tôi liền đá cô xuống xe!”

“Không hát thì không hát.” Tôi bĩu môi, tức giận nói: “Ma sát ma sát, cái ván trượt giày của tôi....”

Nhanh chóng bắt được ánh mắt của Lục Bách Nghiêu sắp đánh tới, tôi vội vàng mở miệng trước chặn lại lời anh ta: “Tôi không có hát mà, tôi chỉ diễn một tiết mục ngắn thôi....(*^__^*) hì hì....”

Đụng phải đèn đỏ Lục Bách Nghiêu lên dừng xe lại, quay đầu hỏi tôi: “Hạ Cận, cuối cùng là đầu óc cô làm bằng chất liệu gì vậy?”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, chính nghĩa trả lời: “six-god.”

Thấy Lục Bách Nghiêu nghi hoặc nhìn tôi, tôi liền phiên dịch sang Trung văn cho anh ta: “Lục thần hoa lộ thủy.” Cuối cùng còn không quên học bộ dáng của Diêu Thần diễn cho anh ta xem: “Hoặc là không ra vẻ, hoặc là đủ thẳng thắn, hoặc là hoang dã đến điên dại, hoặc là yên tĩnh đến cuối cùng, hoặc là anh ta là toàn bộ thế giới, hoặc là toàn bộ thế giới đều là anh ta, không có rối rắm, không có phức tạp, chỉ còn lại Lục thần hoa lộ thủy cùng ta. Phơi bày diện mạo vốn có của chúng ta, vào mùa hè, Lục thần hoa lộ thủy!” (Mèo cũng không biết nó là cái quái gì nữa)

Tôi tự nhận mình biểu diễn rất tốt, giọng nói rất đạt nhưng nhìn bộ dạng Lục Bách Nghiêu chính là một người không biết thưởng thức nghệ thuật: “Haha.....Hạ Cận, bây giờ đang là buổi tối, cô đừng làm tôi sợ chứ? Còn phơi bày diện mạo vốn có, không sợ dọa chết người khác sao?”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta: “Lục Bách Nghiêu, anh phải lột bỏ vẻ bề ngoài mới nhìn thấy được cái lấp lánh bên trong.”

Lục Bách Nghiêu cười khẩy một tiếng: “Dạ, so với cô tôi đúng là thiếu tâm nhãn.”

Anh ta không thấy tôi nói lời nào càng thêm đắc ý bắt đầu giễu cợt tôi: “Còn six-god nữa, không cảm thấy Bảo Bảo kim thủy thích hợp với cô hơn sao?”

Bảo bảo kim thủy?

Vừa nghe đến cái này mắt tôi liền sáng lên, nhớ lại ngày đó ca khúc quảng cáo này nổi tiếng một thời: “Tắm nha tắm nha tắm tắm, không thể thiếu Bảo Bảo kim thủy, không có con muỗi không có côn trùng cắn~”

Lục Bách Nghiêu dùng một loại ánh mắt buồn nôn, mắc ói, tầm thường nhìn tôi: “Hạ Cận, cô thẳng.”

“Hi hi.....” Sớm nói câu này không phải là tốt rồi sao? Làm sao đến nỗi làm anh ghê tởm lâu như vậy, nhạc của tôi là nhạc của tôi: “ Đa tạ đa tạ~”

Lục Bách Nghiêu ư hử một tiếng không nói nữa, im lặng tiếp tục lái xe. Tôi đang khe khẽ hát thì phát hiện ra rằng làm người không thể quá đặc ý, nếu đặc ý quá thì ông trời sẽ đại diện cho chính nghĩa tiêu diệt ta. Bởi vì tôi đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ thì đột nhiên nhìn thấy bên cạnh chiếc xe kia có một đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm, cái này không phải là trọng điểm, mà trọng điểm chính là chiếc xe đó tại sao lại nhìn giống xe của Trương Húc như vậy? Người nam đó tại sao lại nhìn giống Trương Húc như vậy? Còn cô gái này tại sao lại giống nữ hộ lý ngày đó nói bậy bạ đằng sau lưng tôi?

Mẹ nó, lão nương cũng sắp đính hôn rồi, sẽ không xui xẻo tới mức gặp phải chuyện này chứ?

Tôi chợt cứng cả người, khó có thể tin nhìn về phía hai người đang hôn nhau, thật lâu sau cũng không nói nên lời. Bóng đêm có chút thâm trầm, lúc này ánh sáng hoàn toàn lệ thuộc vào ánh đèn ở hai bên đường thậm chí trong lòng tôi còn mong mỗi tất cả chuyện này đều do tôi nhìn lầm mà thôi.

Lục Bách Nghiêu phát hiện ra tôi có gì đó không đúng, ánh mắt nhìn theo hướng nhìn của tôi, người cũng cứng lại.

Hết đèn đỏ, các xe phía sau đang bấm còi thúc giục thì nụ hôn của hai người kia mới dừng lại. Tôi thấy được người nam xoay đầu lại, chỉ trong một nháy mắt đó tôi liền có thể xác định vô cùng chắc chắn người kia là Trương Húc.

Thật sự là anh?

Thật sự là anh..

Không phải là anh đang trực ở bệnh viện sao?

Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Tôi kinh ngạc mở miệng: “Theo sau.”

70. Chương 70: Chương 68.2

Editor: coki (Mèo)

Thần sắc Lục Bách Nghiêu bình tĩnh, vội vàng khởi động xe, đuổi theo sau xe Trương Húc. Tôi không cách nào có thể hình dung tâm tình của mình lúc này, trong lòng cảm giác giống như bị một vật gì đó đè ép, ép tới cả người cũng không thở nổi.

Trương Húc, anh từng là toàn bộ mơ ước thời thiếu nữ của tôi, đối với hôn nhân của chúng tôi, tôi đã từng mong đợi như vậy nhưng đến cuối cùng khi tôi tự tay dâng lên tấm lòng chân thật trước mặt anh thì lại bị anh hung hăng quăng xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ, không thể vãn hồi.

Cuối cùng xe Trương Húc dừng trước cửa một khách sạn, anh ta đưa hai tay ôm lấy cô hộ lý kia, hai người mập mờ tiến vào.

Coi như là kẻ ngu cũng biết hai người họ đến khách sạn vào buổi tối để làm gì!

Tôi cảm giác cả người run rẩy, ngay cả chuyện đơn giản là mở miệng nói cũng không thể làm được, hai tay run run, muốn ngừng nhưng lại phát hiện trên người không còn một chút sức lực nào cả giống như bị hút ra khỏi thân thể, còn lại chẳng qua chỉ là một cái xác hào nhoáng ở bên ngoài mà thôi.

Đây chính là cảm giác đau lòng sao?

Cả người tỉnh mộng, chớp mắt một cái tất cả liền sụp đổ, biến mất ngay trước mắt mình.....

Lúc này tôi rất muốn xông vào chất vấn Trương Húc và nữ nhân kia đến tột cùng quan hệ của hai người là như thế nào nhưng cuối cùng tôi lại hèn mọn mà dừng bước. Bởi vì tôi nghĩ đến, chỉ cần tôi xông vào một bước thì giữa tôi và Trương Húc liền thật sự hết rồi!

Đó là Trương Húc tôi yêu gần mười năm, đó là nam nhân tôi vẫn luôn chấp nhất, tại sao.....Tại sao anh ta lại đối với tôi như vậy?

Nam nhân mấy ngày trước vẫn còn dịu dàng ôm tôi ngủ, tôi từng cho rằng mình sẽ nắm tay anh đi đến cuối cuộc đời nhưng ở đêm trước ngày đính hôn anh lại phản bội tôi. Ở trong mắt anh ta đến tột cùng tôi là cái gì?

“Lau đi.” Lục Bách Nghiêu đưa khăn giấy tới trước mặt tôi, thẳng đến lúc này tôi mới phát hiện ra trên mặt mình toàn là nước mắt. Tôi xụi lơ vô lực ngồi trên ghế, nhắm hai mắt lại, nước mắt lại thuận thế rơi xuống: “Lục Bách Nghiêu, tôi thật khó chịu.”

Lục Bách Nghiêu thở dài một hơi, vươn tay ôm cả người tôi vào ngực, lẩm bẩm nói: “Tôi biết.”

Người làm tổn thương tôi sâu nhất lại là người mà tôi thích nhất, lúc này người ở bên cạnh an ủi tôi lại là người cùng tôi đấu đá suốt mười năm.

A, cuộc sống ngán ngẫm, ông trời cần gì phải trêu chọc tôi như vậy?

Tôi từng nói qua với Trương Húc vô số lời tâm tình thiếu nữ nhưng bây giờ chỉ còn lại một câu thô tục: Mỗi tình đầu rác rưởi!

Tôi không biết mình ở trong ngực Lục Bách Nghiêu khóc được bao lâu cho đến khi Lão Phật Gia gọi điện thoại tới thúc giục thì tôi mới phát hiện đã gần 11 giờ đêm rồi.

Hiện tại giọng nói của tôi đều run rẩy, hoàn toàn không dám nghe điện thoại, chỉ có thể nhìn tiếng chuông lần lượt vang lên sau đó màn hình trở nên âm đạm, bắt đầu nhận tin trả lời.

“Đưa tôi về nhà đi.” Tôi thử mở miệng, mới nói được một nửa cổ họng liền nấc nghẹn.

Xuống dưới lầu tôi liền mở camera điện thoại, lấy mỹ phẩm từ trong túi xách ra, dựa theo đó mà trang điểm đơn giản, che dấu vẻ mặt mệt mỏi của mình xong mới dám lên lầu.

Trước khi đi, Lục Bách Nghiêu xuống xe nhìn tôi: “Cô có khỏe không?”

Tôi nhìn anh ta gật đầu một cái: “Ừ.”

Tôi biết rõ anh ta vẫn đứng sau lưng nhìn tôi bước từng bước một lên lầu nhưng từ đầu đến cuối tôi lại không có dũng khí nhìn lại chỉ có thể tăng tốc bước đi.

“Con nhóc này, đi ra ngoài chơi cũng không có báo trước một tiếng, cuối cùng cũng biết về nhà hả?” Lão Phật Gia vừa nhìn tôi vào cửa liền quở trách tôi.

“Không sao không sao, nó còn trẻ tuổi ra ngoài chơi một chút cũng không có chuyện gì.” Ba Lưu vội vàng bước lên khuyên can, kéo Lão Phật Gia ra. Sau khi ba Lưu cùng Lão Phật Gia tái hôn thì không muốn ở nhà cũ của mình nữa liền đưa toàn bộ tiền lương hưu cho Lão Phật Gia sau đó dọn sang ở chung với mẹ con tôi.

Lão Phật Gia nhìn tôi hỏi: “Mẹ cùng với bà thông gia vừa mới thảo luận ngày đính hôn của con, tháng giêng sẽ tổ chức, con cảm thấy thế nào?”

Lão Phật Gia nói xong mặt mày mừng rỡ, chẳng qua lúc này tôi không có ý định ứng phó nữa, đơn giản gật đầu mọi cái rồi đi vào phòng.

Lão Phật Gia nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của tôi, phát câu hỏi: “Con nhóc này, làm sao vậy? Không thấy mẹ đang nói chuyện với con sao? Hôn sự của mình cũng không thèm quan tâm, mẹ vội vàng sắp xếp mọi việc con tưởng dễ dàng lắm sao?”

Tôi đóng cửa phòng lại nhốt Lão Phật Gia ở bên ngoài, mặc bà la mắng, lặng lặng nằm trên giường, cặp mắt vô lực nhắm người nhìn trần nhà.

Một lát sau hình như có tiếng ba Lưu khuyên Lão Phật Gia, bên ngoài phòng dần dần im ắng lại. Tôi sửa sang lại mấy bộ quần áo tính đi phòng tắm rửa một cái. Lúc đi qua phòng khách không nhìn thấy Lão Phật Gia nhưng ngược lại thấy ba Lưu đang ngồi trên ghế sôpha, hình như đang đợi tôi ra ngoài.

71. Chương 71: Chương 68.3

Editor: coki (Mèo)

Ông vừa nhìn thấy tôi liền bước nhanh tới khẽ mỉm cười với tôi: “Mẹ con chính là tức giận một chút thôi nhưng con cũng biết bà chỉ có một đứa con gái là con, bà luôn luôn hy vọng con mạnh khỏe, cho dù có nói mấy lời khó nghe con cũng đừng nên để trong lòng.”

Tôi cùng Lão Phật Gia gây gỗ cũng đã thành thói quen tự nhiên. Ba Lưu vừa mới tái hôn với Lão Phật Gia không lâu tất nhiên là không biết chuyện này ngược lại lo sợ đi theo tôi giải thích. Dù sao ông cũng là trưởng bối của tôi, nghe ông nói như vậy trong lòng tôi vẫn có chút không dễ chịu.

Tôi buồn bực không nói lời nào, trên thực tế là tôi thật sự không biết nói cái gì mới phải.

Tôi trầm mặc, ba Lưu liền nhìn về phía tôi tiếp tục nói: “Hai ngày nay ba với mẹ của con thương lượng một chút định đem nhà cũ của ba bán đi, sau đó lấy tiền lương hưu của ba và mẹ con thêm vào để mua cho con một căn phòng mới làm của hồi môn. Sau này con lập gia đình, ở nhà chồng cũng có tư cách mà nói chuyện, tránh để ỉnh phải chịu ủy khuất.”

Tôi hiểu được suy nghĩ của hai người, mặc dù bây giờ nhìn tôi và Trương Húc có vẻ rất tốt, cả nhà bọn họ đối với tôi cũng không tệ nhưng ai biết sau khi cưới xong sẽ biến thành cái dạng gì, bây giờ trên tay tôi có tài sản sau này coi như bị ủy khuất cũng có thể ở nhà chồng thẳng lưng lên mà nói chuyện không đến nỗi bị người ta khi dễ.

Chẳng qua là muốn bán nhà ở mua cho tôi một căn phòng lại còn phải lấy tiền lương hưu dành dụm cả đời của hai người, chuyện này làm sao có thể?

Tôi ngược mắt vội vàng từ chối nói: “Không được, ba Lưu, con không muốn. Tiền ba mẹ dành dụm được cũng không dễ dàng gì, còn phải bán nhà của mua phòng cho con, chuyện như vậy con không thể chấp nhận được.”

Ba Lưu ân cần nhìn tôi: “Con ngoan, con nghe ba nói. Hai đứa con kia của ba cũng có nhà cửa riêng ở bên ngoài, hiện tại ba và mẹ con ở nơi này cũng rất tốt, không bằng bán căn nhà kia mua một căn phòng hoàn toàn mới cho con. Ba biết con là một đứa con hiếu thuận nhưng phòng này, con nhất định phải nhận lấy. Nhanh tắm rồi đi ngủ đi, bình thường cũng đừng làm việc quá liều mạng, thân thể quan trọng hơn.”

Từ khi tôi bắt đầu làm việc vẫn tiết kiệm tiền để mua một căn nhà mới. Lão Phật Gia đi đứng không tốt, đến nằm mơ tôi cũng mơ thấy mình mua được một căn nhà có thang máy cho bà ở, nhưng quay đầu nhìn lại tiền nhà tôi còn chưa tiết kiệm đủ thì hai người cũng đã suy nghĩ mua phòng mới cho tôi rồi.

Mặc dù Ba Lưu cùng Lão Phật Gia vừa mới tái hôn chưa được bao lâu, tôi cũng không phải là con gái ruột của ông nhưng ông đối với tôi cũng giống như con gái ruột của chính mình.

Tôi ngồi tại chỗ không biết phải nói gì, nói cho bọn họ biết tôi vừa mới tận mắt nhìn thấy Trương Húc ôm một cô gái, hôn môi sau đó hai người đi vào khách sạn sao? Bởi vì chuyện đính hôn của tôi mà hai người bận rộn lâu như vậy, chẳng lẽ tôi lại nhẫn tâm phá hủy tâm huyết của bọn họ sao?

Tôi ngẩng đầu lên nhanh chóng dè ếp nước mắt đang muốn chảy ra trở về, ôm áo quần chạy thật nhanh vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước nóng chảy xuống như mưa tầm tã, tôi ôm thật chặt thân thể lạnh như băng của mình, rốt cuộc không nhịn được mà khóc thành tiếng. Một khắc kia khi nước nóng chạm tới da thịt tôi mới chợt phát hiện thì ra cả người mình lạnh như vậy, lạnh tới thấu xương.

Nước từ trên đỉnh đầu rơi xuống, chảy xuôi theo gương mặt tôi, tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc nức nở. Lúc này tôi không có ai để dựa vào cả, chỉ có tự mình đối mặt mà thôi.

Tôi mở vòi hoa sen tối đa, tiếng khóc cũng theo đó mà trở nên lớn hơn, giống như muốn đem hết tất cả nước mắt trong cơ thể ra khóc, khóc cho khô mới thôi. Bọt nước hòa vào trong nước mắt rơi xuống mặt đất, vẽ ra từng nụ hoa xinh đẹp, rồi vỡ tan.

Đau lòng.

Thương tâm.

Qua một hồi lâu, tôi mới chậm rãi từ trong phòng tắm bước ra, thay áo ngủ, lặng lẽ giống như một du hồn, không biết đến cuối cùng làm sao mình nằm được trên giường.

Tắt đèn muốn đi ngủ nhưng tôi lại phát hiện ra mình hoàn toàn không ngủ được, chỉ cần nhắm hai mắt lại cảnh tượng Trương Húc ôm hôn mãnh liệt nữ hộ lí kia lại thoáng qua, sau đó hai người bước vào khách sạn.

Tôi thật sự hận, hận Trương Húc phản bội lại càng hận chính mình mềm yếu.

Tôi cầm điện thoại lên theo bản năng gọi cho Lục Bách Nghiêu, mãi cho đến khi điện thoại được kết nối tôi mới giật mình không biết tại sao mình lại gọi cho anh ta. Tôi đang muốn tắt máy thì bên kia lại truyền tới tiếng nhắc lạnh lẽo: Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...

Tôi vừa muốn gọi điện thoại cho Đồng Yến muốn cùng cô ấy trò chuyện, mới vừa tìm được số điện thoại thì sự nhớ lại tối nay Đồng Yến đi cùng với Lưu Chi Dương..

Không thể gọi.....

Tôi nằm lăn lộn trên giường, mãi không ngủ được cuối cùng dứt khoát đứng dậy, thay quần áo, rón rén đi ra khỏi cửa.

Mặc dù đầu óc của tôi lúc này có chút hỗn loạn nhưng tối thiểu lý trí vẫn nhận thức được bây giờ đang là nửa đêm, tôi không dám đi loạn một mình trên đường liền đưa tay gọi taxi.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Sau khi lên xe tài xế taxi liền mở miệng hỏi.

Đi đâu?

72. Chương 72: Chương 68.4

Đi đâu?

Tôi cũng không biết mình muốn đi đâu nữa.

Trầm ngâm nửa ngày tôi mới nói ra một cái tên : “Đi bar.”

Lầu ba của quán bar cùng những nơi khác cũng không có gì khác nhau, chỉ trừ chi phí cao hơn một chút so với bên ngoài, quầy bar và rạp chiếu phim buổi tối cũng không có gì đặc biệt. Ở thành phố nơi nóng bỏng nhất, bạo dạn nhất tất nhiên là quán bar, chính nơi này cũng là nơi có tỷ lệ sản sinh ra tình một đêm cao nhất, kẻ có tiền thì ở nơi này tìm vui, người không có thì ở nơi này tìm kiếm bất ngờ. Tuy tôi là người không có tiền nhưng cũng không đến nơi này tìm kiếm bất ngờ mà cái tôi muốn tìm chính là phóng túng.

Tôi ngồi trên quầy bar, hỏi người pha rượu một loại rượu mạnh nhất. Thỉnh thoảng cũng có vài người đàn ông tiến lại gần đây nhưng tôi vẫn thủy chung giữ vững bộ mặt lạnh “Người lạ không được tới gần” nên những người đó cũng dần dần mất hứng thú.

Chốc lát sau, âm nhạc đột nhiên được mở lên tối đa, gần như muốn làm điếc tai người nghe, nam nữ liền tiến vào sàn nhảy, điên cuồng lắc eo cùng mộng mình. Những cô gái ăn mặc đẹp để cười hi hi ha ha lẫn vào trong đám đàn ông, dùng những lời lẽ ngả ngớn trêu chọc nhau làm những người đàn ông kia không nhìn được mà đáp lại.

Bất luận là người đang ngồi trên ghế dài hay ngồi trên quầy bar vào lúc này đều rít kéo tay nhau vào sàn nhảy chỉ có tôi bưng ly rượu thứ ba lên uống, nhìn nam nam nữ nữ trong sàn nhảy, ánh mắt dần dần trở nên mê ly...

Quầy bar đúng là một nơi thả lỏng tinh thần rất tốt, âm nhạc huyền ảo điếc tai, nhảy nhót điên cuồng si mê, mùi rượu say mũi, ánh đèn lúc sáng lúc tối có thể làm ình quên mất đau khổ ở trong lòng, chỉ cần nhớ tới chuyện kia, một lần hô hấp đơn giản cũng có thể xé nát trái tim tôi.

Rượu dần dần có tác dụng, ánh mắt của tôi mê ly, cởi áo khoác trên người xuống, bước chân lảo đảo lắc lư đi về phía trung tâm sàn nhảy.

Ở trong sàn nhảy tôi liều mạng lắc lư thân mình, mượn rượu để xua tan đi tức giận cùng khó chịu đang gào thét trong đáy lòng. Tôi điên cuồng đưa thắt lưng, nhẹ nhàng lay động mái tóc dài đen bóng. Thời đại học tôi từng là một thành viên của câu lạc bộ khiêu vũ, tuy rằng mấy năm nay chưa từng đụng đến nhưng khi nghe tiếng nhạc đình tai nhức óc, vũ điệu ẩn giấu ở trong thân thể từ từ phá cuì chui ra.

Dần dần mọi người quay thành vòng tròn xung quanh tôi, tôi vũ động theo tiếng reo hò điên cuồng cùng huyết sáo của đám nam nữ.

Phóng túng, chính là mùi vị như vậy sao?

Khóe miệng tôi dâng lên một nụ cười rồi cười si ngốc, nhìn bóng người phía trước không ngừng lắc lư, bởi vì rượu mạnh mà đầu của tôi ngày càng đau, trong bụng cũng cồn cào khó chịu.....trái tim, chắc cũng đau đón như vậy sao?

Tôi đang say sưa nhảy nhót thì bỗng nhiên thân thể bị túm vào trong một lồng ngực, tiếng rống giận dữ vang lên ở trên đầu tôi: “Hạ Cận, cô đang làm gì vậy?”

Hai mắt của tôi mê ly, vô lực ngẩng đầu thì nhìn thấy một ánh mắt tức giận sáng quắc đang nhìn mình.

Tôi nâng bàn tay chụp lấy gương mặt nam nhân tuần tú trước mắt, hai khuôn mặt giống nhau như đúc sau đó nhập lại thành một: “Anh là ai? Tại sao lại thấy quen như vậy?”

Tôi vẫn còn bị vây trong hỗn độn thì thân thể chợt nhẹ bẫng, trực tiếp bị người đàn ông này vác lên vai giữa âm thanh hoan hô huyết sáo thật lâu sau vẫn không ngừng lại.

73. Chương 73: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh.

Thân thể của tôi bị một người đàn ông vác lên vai làm tôi có chút khó chịu, cảm giác dạ dày cồn cào, nhện không được muốn ới.

Rốt cuộc trong một khắc người kia đặt tôi xuống đất thì lập tức chạy tới ven đường ới mưa. Tôi cảm giác được có người đứng phía sau vỗ lên lưng mình làm cho thân thể của tôi dễ chịu hơn một chút.

Sau đó trí nhớ hỗn loạn, ý thức dần dần mơ hồ chỉ nhớ rõ có một nam nhân cao lớn dẫn tôi tới một căn phòng. Vừa mới đóng cửa phòng anh ta liền thô bạo ngăn tôi ở trong góc tường, môi nhanh chóng đè ép xuống, bá đạo mà cuồng nhiệt.

Hơi thở nóng rực đập vào mặt, dịu dàng mà nóng bỏng lại vô cùng tham lam giữ chặt lấy đôi môi tôi, trần trọc mút mát tìm kiếm lối vào. Trong đầu óc tôi trống rỗng sau đó giật mình giãy giụa thì mới phát hiện cả người mình mềm mại vô lực. Cánh tay của người này giống như xích sắt, mạnh mẽ có lực, nụ hôn của anh ta mãnh liệt mà thiêu đốt. Cả người anh ta mang theo hơi thở nam tính mạnh mẽ làm tôi không có cách nào nhúc nhích cũng không có cách nào suy nghĩ chỉ trọn to hai mắt nhìn gương mặt anh tuần mà lãnh khốc kia.

Đầu lưỡi anh ta lưu luyến tại răng môi tôi làm tôi không thể phản kháng chỉ có thể bị động tiếp nhận. Tiếng hít thở bên tai càng ngày càng nặng, thân thể giống như bị lửa thiêu đốt. Kỳ quái hơn chính là loại cảm giác này thật quen thuộc, chắc chắn là rất quen thuộc...

Anh ta là ai?

Tại sao lại quen thuộc như vậy?

Trong chớp mắt tôi liền thất thần sau đó lại bị người này ép thật chặt vào trên tường, nụ hôn của anh ta thật cuồng nhiệt, đôi môi nóng bỏng như lửa. Tôi cảm thấy hô hấp của mình dồn dập, trái tim đập kịch

liệt giống như muốn phá tan lồng ngực, cả người giống như chìm trong ảo giác, từ phản kháng hờ hững đến mơ màng đáp lại nụ hôn của anh ta, mỗi một phân đều nhiệt tình như lửa.....

Tôi không khỏi nhắm mắt lại, trong lòng kịch liệt nảy lên, đưa tay ôm lấy anh ta. Bàn tay đang đặt trên eo tôi bỗng siết chặt lại, trong ngực anh ta mang theo mùi cơ thể cùng mùi thuốc lá. Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh ta thâm thúy, mang theo xa lạ mà lại có chút rung động quen thuộc.

Từng món quần áo trên người bị cởi ra một cách thô bạo nhưng lại không cảm thấy lạnh chỉ thấy trong lòng như có lửa đang hun hăng thiêu đốt chính mình.

Anh ta ôm thật chặt lấy tôi, mặc dù từng bước từng bước đi đến bên giường nhưng đôi môi chưa từng tách rời ra, giống như muốn khảm lẫn nhau vào sâu trong thân thể chính mình.

Khát vọng.

Khát vọng nóng rực.

Áo quần xóc xếch bị quăng bên mép giường, trong thùng rác có ba bốn cái áo mưa đã dùng qua, trên cổ là một mảng lớn vết hôn, hạ thân đau nhức, bất kể là người hay là đầu óc của tôi đều đang điên cuồng gào thét ba chữ.....Tình một đêm!

Chuyện xảy ra như thế nào? Tôi bị thất thân như thế nào?

Trên thế giới này say rượu tuyệt đối là chuyện hành hạ hơn so với thất tình, đầu óc của tôi giống như muốn nổ tung, lắc lắc đầu muốn làm ình thanh tĩnh nhưng lại càng không biết đến tột cùng là mình đang nằm mơ hay là sự thật.

Căn phòng này.....càng nhìn lại càng thấy giống nhà trọ hạng sang của Lục Bách Nghiêu?

Không phải đâu?

Thiên Lôi đâu? Trực tiếp đánh tôi chết cháy cho rồi. Chẳng lẽ tối hôm qua người vác tôi ra khỏi sàn nhảy chính là Lục Bách Nghiêu?!

Đầu óc của tôi hỗn độn giống như một đồng bùn nhão, phải qua một thời gian thật dài cả người mới dần dần tỉnh táo lại, không biết là qua bao lâu thì Lục Bách Nghiêu đẩy cửa đi vào.

Anh ta mặc áo tắm, trên tay còn cầm một cái khăn lông, nhìn dáng dấp anh ta chắc vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt nhẹ nhỏ nước rờn rờn. Anh ta thấy tôi tỉnh lại, đáy mắt thoáng qua một tia mừng rỡ, đang muốn mở miệng nói gì đó thì bị một câu của tôi trực tiếp chặn lại: “Lục Bách Nghiêu, bất kể là tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì thì cũng coi như là hai người nhất thời xúc động, nên quên đi.”

Mới vừa rồi trước khi Lục Bách Nghiêu đi vào tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi là người sắp đính hôn, còn anh ta tương lai nhất định sẽ kết hôn cùng đối tượng hẹn hò mà mẹ anh ta đã chọn, Luna hoặc là Lưu Chi Dao, bất kể là người nào thì cũng không thể là tôi.

Nếu chuyện tối hôm qua là một sai lầm thì hãy để cho sai lầm này nhanh chóng chấm dứt đi.

Tôi không nhìn thấy sự mát mát trong đáy mắt Lục Bách Nghiêu, không đợi anh ta hỏi phục liền mặc quần áo muốn đi phòng tắm rửa. Thân thể mới vừa cử động đã cảm thấy đau đến tê liệt. Em gái anh, tối hôm qua anh định giày vò tôi đến chết sao?!

Kết quả là dù tôi có di chuyển trong suốt năm phút đồng hồ cũng không được mấy bước. Cuối cùng Lục Bách Nghiêu không nhịn nổi nữa, xem nhẹ cái mặt lạnh của tôi, ôm tôi bỏ vào trong bồn tắm.

Anh ta giúp tôi xả nước nóng, sau khi tôi đã vô số lần dùng ánh mắt phi đao nhìn anh ta rồi cuộc người này cũng đóng cửa ra ngoài.

Đúng là một tên yêu nghiệt!

Thừa dịp tôi uống rượu say mà.....tôi!

Tôi ở trong phòng tắm hai giờ sau đó mới mặc bộ áo tắm lê bước ra ngoài, trong đó có nửa giờ là mặc quần áo và lê lét ra cửa.

Rốt cuộc thì Lục Bách Nghiêu có thù oán gì với tôi không? Tại sao lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giày....vò.....tôi...tới.....chết.

Mới vừa mở cửa phòng tắm ra liền nhìn thấy bóng dáng của Lục Bách Nghiêu. Anh ta thấy tôi ra ngoài thì vội vàng bước tới hỏi: “Em có khỏe không?”

Trên người đau nhức dữ dội, tất nhiên là tôi không cho Lục Bách Nghiêu cái sắc mặt tốt gì, trực tiếp nhìn anh ta rống lên: “ Khỏe cái em gái anh á! Lão nương bị anh giày vò đến tàn phế rồi!”

Đối với sự găm thét của tôi thì trên mặt Lục Bách Nghiêu lại xuất hiện dịu dàng, anh ta đi tới ôm lấy thân thể tôi, ôn hòa nhỏ nhẹ nói: “Ngoan, bớt giận đi, chắc chắn lần sau anh sẽ chú ý.”

Lần này bị giày vò thảm, tôi liền rít lên: “Còn lần sau? Lục Bách Nghiêu, lần sau cái em gái anh á!”

Mặc dù tôi không tình nguyện bị tên khốn này ôm nhưng nghĩ tới chuyện đi một bước là đau muốn chết, hai chân tê liệt vô lực thì đành cắn răng nằm trong ngực Lục Bách Nghiêu.

74. Chương 74: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 2

Thời điểm Lục Bách Nghiêu đặt tôi lên trên giường, tôi càng nghĩ càng tức, cuối cùng túm lấy tay áo Lục Bách Nghiêu, kéo xuống cắn vào vai anh ta một cái.

Tôi cắn rất mạnh, dùng lực rất lớn giống như muốn đem hết ủy khuất cùng tức giận của mình phát tiết ra ngoài. Lão nương vất vả giữ gìn trinh tiết hai mươi sáu năm cuối cùng lại bị thua trong tay một tên cầm thú.

Mãi cho đến khi bờ vai của anh ta mơ hồ rỉ máu, tôi mới nhả ra, chán nản ngã xuống giường, nhắm mắt lại, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Mới vừa rồi ở trong phòng tắm tôi đã len lén khóc một trận, đến khi đối diện với Lục Bách Nghiêu thì không thể nào nhịn được nữa, nước mắt cứ tự động chảy xuống.

Lục Bách Nghiêu đưa tay ôm chặt tôi, tôi giùng giàng muốn tránh thoát lại không giãy ra được.

Đầu của anh ta chôn trong cổ của tôi: “Hạ Cận, chúng ta kết hôn đi.”

Đôi mắt tôi đỏ lên: “Đầu anh bị cửa kẹp rồi hả?”

Giọng nói của anh ta trầm trầm: “ Anh thật sự nghiêm túc.”

Còn nghiêm túc, xem ra người bị thất thân không phải là tôi mà là Lục Bách Nghiêu. Đầu không phải bị cửa kẹp thì chính là bị lừa dối cho nên lúc này mới cầu hôn với tôi!!

Bây giờ là lúc nào nhỉ?

Hai chúng tôi vừa mới lộn chưa được mấy tiếng đồng hồ nha!

Giọng nói của tôi căm giận: “Lục Bách Nghiêu, đừng tưởng anh “cường” em thì anh có quyền, chúng ta đường ai nấy đi, chuyện qua rồi thì không liên hệ gì tới nhau nữa!

Anh ta không có để ý đến tôi chẳng qua là bàn tay đang ôm tôi buông lỏng một chút, đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi cho là anh ta bị tôi làm cho tức giận bỏ đi nhưng không nghĩ tới sau đó không lâu lắm anh ta lại cầm máy sấy cùng lược đi vào.

Gương mặt anh ta sa sầm cũng không có lên tiếng, nhìn qua có chút đáng sợ, tôi thật sự sợ anh ta sẽ lấy máy sấy đánh tôi nhưng rất tốt, người này không có bạo lực như vậy. Lực tay anh ta nhẹ nhàng, vuốt mái tóc dài của tôi, dùng máy sấy giúp tôi thổi tóc.

Trước đây không lâu tôi còn giúp Trương Húc sấy tóc, khi đó tôi thật sự cho rằng chúng tôi sẽ bạc đầu giai lão nhưng bây giờ nghĩ lại tất cả đều thật nực cười.

Trên phương diện tình cảm thì tôi chính là người trì độn đến không thể trì độn hơn được nữa, cho nên vào giờ khắc này tôi cũng không phân biệt được rõ Lục Bách Nghiêu làm vậy đối với tôi là do thích tôi hay là do cảm thấy áy náy vì chuyện ngày hôm qua.

Hạ thân của tôi đau nhức không chịu được cuối cùng đành phải để Lục Bách Nghiêu giúp tôi xin phép với công ty, đối với người nhà Trương Húc thì nói là do công ty cử đi công tác.

Hiện tại bộ dáng đi bộ của tôi không khác gì quỷ đi bộ, người sáng suốt vừa nhìn vào liền biết đã có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không có đủ can đảm dùng dáng vẻ này để về nhà đối mặt với hai cặp Hỏa nhãn kim tinh của Lão Phật Gia và ba Lưu.

Trong khoảng thời gian này giống y như lần trước tôi bị thương ở chân, tôi vẫn nằm trong nhà của Lục Bách Nghiêu suy nghĩ xem rốt cục chuyện của mình và Trương Húc phải xử lý như thế nào.

Trước tiên tôi nhắn cho Trương Húc một cái tin nói rằng mấy ngày nay công ty cử mình ra nước ngoài công tác nên sẽ không liên lạc với anh ta được. Thật ra thì ở trong đáy lòng rất cuộc vẫn hy vọng anh ta gọi điện thoại cho tôi, hỏi xem tôi có tốt hay không, có ăn cơm đúng giờ hay không, cho dù chỉ là một số vấn đề đơn giản nhưng so với im lặng thì lại khác biệt một trời một vực.

Nhưng mãi cho đến cuối cùng anh ta chưa từng gọi cho tôi một cú điện thoại, nếu không phải có một tin nhắn trả lời “Ừ” lạnh như băng kia thì thậm chí tôi còn hoài nghi anh ta hoàn toàn không nhận được tin nhắn của mình.

Trên thực tế anh ta vẫn nhận được tin nhắn của tôi nhưng lại trả lời một cách hờ hững. Tôi lẳng lặng nằm trên giường suy nghĩ có phải giờ phút này Trương Húc đang ở cùng một chỗ với nữ hộ lí đáng ghét đó hay không, mà cô ta là ai tôi cũng không hoàn toàn nhớ nổi nữa.

Trái tim đau đến tê liệt.

Chỉ cần vừa nghĩ tới trái tim liền đau đớn không chịu được.

Mặc cho vô số lần tôi đã tự nói với mình rằng phải kiên cường nhưng vẫn không chạy thoát khỏi trò chơi tình yêu này, thua đến quân bại lính rã.

Lúc này tôi liền nhớ đến vị Luna tiểu thư đã từng gặp trong bệnh viện kia, mặc dù người ta nói chuyện có chút kiểu cách nhưng đối với Lục Bách Nghiêu là thật tâm. Bây giờ tôi cùng với khi cô ấy khóc chặt vật chạy ra khỏi bệnh viện thật sự không khác gì nhau cả.

Lúc ấy Lục Bách Nghiêu nói với tôi một câu: Cuộc sống không gặp qua những người cận bã làm sao có thể dễ dàng gả đi, đâu phải người nào cũng tùy tiện làm mẹ được.

Nhưng cho tới bây giờ tôi vẫn không muốn xếp Trương Húc đã từng tốt đẹp trong trí nhớ trở thành loại người cận bã. Tôi rất muốn tự lừa dối với mình rằng tất cả những gì tôi nhìn thấy vào buổi tối hôm đó đều là giả, chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Trên thực tế ngay cả tự tôi cũng không thể thuyết phục được bản thân mình.

Tài nữ văn đàn Trương Ái Linh khi nghĩ về tình yêu đầu của mình là Hồ Lan Thành đã viết: Yêu anh, tôi thay đổi tới hèn mọn, hèn mọn cúi đầu trong bụi bặm nhưng trong lòng lại vui mừng, từ trong bụi bặm hái hoa Lan.

Đã từng là một cô gái cao ngạo như vậy nhưng đối mặt với việc Hồ Lan Thành phụ tình cuối cùng cũng bại bởi tình yêu.

Hôm nay tôi cũng hèn mọn như thế, thời điểm đối mặt với Trương Húc thậm chí dần dần mê muội đến đánh mất chính mình tới nỗi ở trước mặt tình yêu phải ủy khuất cầu toàn như thế..

Tay Lục Bách Nghiêu cầm cháo gà nhẹ giọng đẩy cửa bước vào. Mấy ngày nay anh ta cũng không có đến công ty làm việc mà mỗi ngày đều ở trong nhà chăm sóc tôi. Bởi vì một buổi tối xúc động mà tôi đã bị người này giày vò tới ba bốn ngày cũng không xuống giường được.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, nhuộm một màu vàng sáng lên người Lục Bách Nghiêu. Vốn dĩ anh ta là một người tuần dật phi phạm, lần này lại càng giống như người bước ra từ trong tranh vẽ.

Anh ta cầm cái muỗng, đút cho tôi từng miếng cháo gà, cách một hồi sẽ giúp tôi lau đồ ăn dính bên mép. Ở trong mắt tôi anh là luôn tồn tại dưới bộ dạng hoa hoa công tử không tim không phổi nhưng chỉ trong mấy ngày này anh ta đã làm thay đổi nhận thức trong mười năm của tôi, thật không nghĩ tới người này cũng có lúc dịu dàng như vậy.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói ra suy nghĩ ở trong lòng: “Lục Bách Nghiêu, sau này chúng ta gặp mặt thì coi như không biết đi.”

Tại sao phải nói những lời này? Trên thực tế là do tôi hoảng hốt. Thở điểm một phụ nữ ở cả hai mặt tình cảm và thân thể đều yếu ớt là lúc dễ dàng bị tấn công nhất. Một Trương Húc dịu dàng quan tâm chăm sóc cùng tàn nhẫn phản bội đã tạo thành một sự đối lập khổng lồ trong thế giới của tôi. Lúc ánh mắt của tôi dần dần bắt đầu đuổi theo Lục Bách Nghiêu, lúc Lục Bách Nghiêu không có ở nhà thì tôi liền cảm thấy hoảng hốt cũng là lúc tôi biết mình không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Tôi đã bị Trương Húc làm tổn thương một lần, tôi thật sự không dám để ý thêm một người đàn ông khác, huống hồ người này còn là Lục Bách Nghiêu.

Ánh mắt Lục Bách Nghiêu hàm chứa tràn đầy bi thương thậm chí tôi còn không dám nhìn vào ánh mắt anh: “Chúng ta thật sự.....Ngày cả làm bạn bè cũng không thể sao?”

Tôi trịnh trọng gật đầu một cái: “Ừ.”

Mặc dù trong lòng rất đau nhưng giờ phút này tôi không thể không làm như vậy.

75. Chương 75: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 3

Đến xế chiều, tôi mặc bộ quần áo ban đầu, sửa sang một chút liền đi ra cửa. Lúc tôi đi, Lục Bách Nghiêu đang ngồi trên ghế sôpha trong phòng khách hút thuốc, tâm tình phiền não không thể diễn tả được, chỉ có thể nhìn bóng dáng tôi từng bước rời đi.

Cuối cùng anh ta quăng điếu thuốc đứng dậy nói: “Anh đưa em đi.”

Tôi không có quay đầu nhìn anh, lạnh nhạt lắc đầu một cái: “Cảm ơn, không cần.”

Khi đi ra khỏi nhà Lục Bách Nghiêu, tôi tự nói với lòng mình: Về nhà cùng Trương Húc giải trừ hôn ước sau đó từ chức, bất kể là Trương Húc hay là Lục Bách Nghiêu đều không cần tạm biệt nữa.

Tôi kéo lê thân thể nặng nề đi từng bước tới trạm xe buýt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh mà bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Chỉ cần tâm tình sáng sủa, cuộc sống sẽ không có trời mưa.

Nhưng lúc này mặc dù là ngày nắng chói nhưng trong lòng tôi lại đang đổ mưa rào.

Lúc về đến nhà, tôi muốn lấy chìa khóa từ trong túi xách ra nhưng sống chết cũng không tìm được, không biết có phải không cẩn thận làm rơi ở nhà Lục Bách Nghiêu hay không. Lúc ra cửa tôi đã cho số điện thoại của anh ta vào danh sách đen, hiện tại không tìm được chìa khóa cũng không muốn có liên hệ gì với anh ta nữa liền gọi điện cho Lão Phật Gia nói bà về mở cửa giúp tôi.

Điện thoại của Lão Phật Gia không có ai nghe, đến khi tôi gọi lần thứ hai thì ba Lưu bắt máy.

Tôi hỏi ba Lưu: “Ba Lưu, chìa khóa của con bị mất, hiện tại không vào nhà được, ba cùng mẹ con đang ở đâu vậy?”

Ba Lưu quanh co một lát mới nói cho tôi biết Lão Phật Gia đang ở bệnh viện. Ông nói vào đêm tôi đi công tác bụng của Lão Phật Gia vô cùng đau đớn, ông liền đưa bà đến bệnh viện mới biết bà bị viêm ruột thừa. Bây giờ đã phẫu thuật xong nhưng vẫn còn nằm trong bệnh viện nghỉ ngơi.

“Tại sao không gọi điện thoại cho con sớm?” Trong mấy ngày này tôi có gọi điện về nhà vài lần, phần lớn là ba Lưu nghe điện thoại nói Lão Phật Gia đang ở trong phòng rửa tay hoặc là nhà bếp nên không rảnh nghe

điện thoại. Có lúc Lão Phật Gia nhận điện thoại, mặc dù nghe âm thanh của bà có chút suy yếu nhưng tôi một lòng một dạ đắm chìm trong chuyện của mình nên không quá lưu ý, không nghĩ tới chuyện lại biến thành như vậy.

Bên kia điện thoại, ba Lưu hơi chua xót nói: “Con ngoan, không phải ba và mẹ con sợ con lo lắng sao. Sắp hết năm rồi, con ở bên ngoài công tác cũng không dễ dàng gì. Yên tâm đi, mẹ con có ba Lưu chăm sóc, thân thể hồi phục tốt lắm.”

Trong lòng tôi tràn ngập chua xót, tôi chưa bao giờ thật sự vì hai người làm chuyện gì cũng chưa từng làm gì để cho hai người kiêu ngạo nhưng hai người lại xem tôi như châu báu.

Tôi cúp điện thoại, xoay người đi xuống lầu, bắt taxi tới bệnh viện.

Ba Lưu ở ngoài phòng bệnh đón tôi, tôi vừa đến liền nhìn thấy được bóng dáng ông, khuôn mặt có chút tiêu tụy chắc là bởi vì mấy ngày qua chăm sóc mẹ tôi nên mệt nhọc nhưng vừa nhìn thấy tôi thì khuôn mặt liền trở nên vui mừng.

“Mau vào đi, xem mẹ con một chút, bà vẫn luôn lẩm bẩm nhắc tới con đó.” Ba Lưu dẫn tôi đi vào phòng bệnh, lúc tôi đi vào Lão Phật Gia đang nằm trên giường bệnh cười khanh khách nhìn tôi.

Mới vừa phẫu thuật xong, khuôn mặt bà còn có chút tái nhợt, vừa nhìn thấy tôi liền có chút oán hận mở miệng nói: “Con, cái con nhóc chiết tiết kia” nhưng khóe miệng lại không giấu được vui vẻ.

Lão Phật Gia lôi kéo tôi nói chuyện phiếm, mà nói chuyện cũng không phải là công việc cực khổ gì. Tôi nhìn thấy trên giường bên cạnh có chất đầy nước trái cây và hoa tươi, bà chú ý tới ánh mắt tôi liền giải thích: “Cái này là do con trai và con gái của ba Lưu lần trước tới thăm mua đến. Còn cái này là của bà thông gia đưa tới vào buổi sáng. Mẹ nói con thật sự là có phúc khí khi gả cho Trương Húc. Một gia đình tốt như vậy. Bà thông gia biết mẹ bị bệnh, vốn đang ở quê liền chạy về đây thăm mẹ. Ban đầu mẹ còn sợ sau khi con gả xong ở chung với mẹ chồng sẽ có ít nhiều xung đột nhưng lại thấy bà thông gia để ý mẹ như vậy, mẹ đối với cuộc sống hôn nhân sau này của con cũng có phần yên tâm.”

Lão Phật Gia trò chuyện với tôi không biết mệt, nói chuyện hai người đã chuẩn bị hôn lễ ra sao thậm chí còn giúp tôi chọn lựa nơi hưởng tuần trăng mật.

“Theo như mẹ cùng bà thông gia thương lượng, con cùng Trương Húc nên đi Maldives cùng biển Aegean. Không phải người trẻ tuổi thường thích lãng mạn sao, hai chỗ này mẹ đã tra trên web rồi, được rất nhiều người khen. Đến lúc đó hãy cố kiếm một bảo bối, nếu hai con trẻ tuổi không muốn chăm sóc thì mẹ và bà thông gia sẽ thay phiên nhau giữ nó, đảm bảo nuôi tới béo tròn mập mạp.” Mặt mày Lão Phật Gia vui tươi hơn hớn nói, tôi nhìn dáng vẻ vui mừng của bà, lời còn chưa ra khỏi khóe miệng đã không nhịn được nuốt vào.

Từ hôn, từ hôn, lúc này phải nói cho Lão Phật Gia thì làm sao tôi có thể nói ra miệng được?

Tôi cảm giác trước nay mình chưa từng suy sụp như vậy, mặc dù bên ngoài vẫn biểu hiện giống như một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng con mẹ nó dù sao phụ nữ mạnh mẽ vẫn là phụ nữ thôi, các loại nguyên nhân, các cách nói chuyện, lời giải thích tôi đều suy nghĩ tới nhưng lần này tôi thật sự không biết mình phải làm sao.

Cuối cùng tôi ra cửa gọi điện cho Đồng Yến. Sau khi điện thoại đã kết nối, tôi nói ba câu thì Đồng Yến yêu nghiệt liền từ công ty lăn tới đây.

“Mình muốn từ chức.”

“...”

“Mình gặp Trương Húc cùng phụ nữ khác đi khách sạn.”

“...”

“Mình cùng Lục Bách Nghiêu lẩn lộn.”

“...”

Không ngừng lăn lộn, còn lăn tới thương tích đầy mình.

76. Chương 76: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 4

Tôi ngồi ở một quán cà phê gần bệnh viện đợi Đồng Yến, qua sáu bảy phút sau liền thấy bóng dáng Đồng Yến đi tới đây. Tốc độ của yêu nghiệt này nhanh như vậy đoán chừng cô nàng biến chiếc tiểu QQ của mình thành xe thể thao mà chạy tới đây rồi.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô ấy thở hổn hển, trực tiếp cầm ly cà phê của tôi uống hết, sau đó.....Phốc.....Phun toàn bộ lên mặt tôi còn không quên chửi một câu: “Con mẹ nó, cùng uống thuốc đắng giống y như nhau.”

Tôi bình tĩnh rút khăn giấy lau mặt, lau xong thì cảm thấy trên mặt bốc mùi cà phê đang định chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt thì bị yêu nghiệt Đồng Yến kéo lại: “Đừng đi, nói một chút, những lời cậu nói trong điện thoại là có ý gì?”

Tôi trợn mắt nhìn cô ấy, còn không phải là chuyện tốt mà cô ấy làm sao: “Chị hai, mình phát hiện trên mặt mình dính nguyên một ly cà phê đó.”

Lúc này Đồng Yến có hơi chột dạ buông lỏng tay tôi ra, cuối cùng vẫn theo tôi tới nhà vệ sinh, chờ tôi rửa mặt xong lại hỏi một lần nữa.

Tôi quyết định nói hết tất cả với Đồng Yến, sau đó người này vẫn duy trì bộ dáng “Nuốt cái trứng gà trong miệng”.

“Hạ Cận, cậu không có đùa với mình chứ?” Sau khi nghe xong Đồng Yến khiếp sợ nhìn tôi.

Tôi hậm hực trả lời: “Mình cũng hy vọng là nói giỡn!”

“Vậy cậu làm sao bây giờ?”

“Mình mà biết phải làm gì thì còn gọi cậu ra đây sao?”

“Ý của mình là cậu thật sự muốn cùng Trương Húc hủy bỏ hôn ước?”

Tôi ảo não: “Mình đang muốn nói với mẹ nhưng ai ngờ bây giờ bà đang nằm bệnh viện, nhìn gương mặt mẹ mình liền nghẹn lời, không nói ra được.” Tôi ngẩng đầu nhìn Đồng Yến: “Đồng đại tiên, mau giúp mình nghĩ cách đi, lão nương sắp bị chuyện này làm sốt ruột chết mất.”

Đồng Yến trầm ngâm một hồi sau đó nói với tôi một cách ý vị thâm trường: “Mình cảm thấy cậu nên xác nhận chuyện này với Trương Húc trước, mặc dù cậu tận mắt nhìn thấy nhưng nói không chừng trong đó có hiểu lầm thì sao? Vả lại, cậu tin tưởng Trương Húc mà mình biết gần mười năm là người như vậy sao?”

Tôi nói tất cả ý nghĩ trong lòng cho Đồng Yến biết: “Đồng Yến, cậu có biết tại sao lúc đó mình không xông ra không? Bởi vì mình sợ, sợ vì một chút xúc động mà chuyện giữa mình và Trương Húc liền hoàn toàn kết thúc cho nên mình không dám. Con mẹ nó, mình có cảm giác trăm phần trăm mình là một tiểu quý nhất gan, sớm biết như bây giờ còn không bằng lúc đó xông ra xé nát cô ta.”

Đồng Yến cực kỳ khí phách nhìn tôi: “Trước hết nghe bác sĩ Trương giải thích xong đã rồi đi tìm người phụ nữ kia cũng không muộn. Nếu một mình đánh không lại mình liền cùng cậu xé nát cô ta.”

Đến lúc này, phần khích của tôi lại yếu đi: “Trong lòng của mình có chút trống rỗng (convert là hư nha), luôn có loại cảm giác “Tráng sĩ đã đi không quay đầu lại”.

“Chỉ cần không phải là thận hư thì chẳng cần quan tâm cái quái gì hư. Cuộc đời là như vậy, sớm muộn đều phải chết.”

Tôi được Đồng Yến khuyến khích cuối cùng quyết định gọi điện cho Trương Húc.

“Em là Hạ Cận.”

“...”

“Em đang ở quán cà phê Phù Sinh gần bệnh viện của anh. Anh có thể ra ngoài không? Em có chuyện muốn nói với anh.”

“...”

“Được, em chờ anh.”

“...”

Lúc cúp điện thoại tôi thậm chí có chút không dám tin, không thể tin được rốt cuộc mình cũng có dũng khí gọi điện cho Trương Húc. Ban đầu tôi sợ khi mình nghe được giọng nói của anh ta thì không nhận được mà rơi lệ nhưng sự thật đã chứng minh chỉ cần tôi muốn thì có thể làm được.

Tôi gọi nhân viên phục vụ nói muốn hai phòng bao, tôi đợi Trương Húc ở một phòng, Đồng Yến ngồi trong phòng cách vách, nghe lên tôi cùng Trương Húc nói chuyện.

Không tới năm phút đồng hồ Trương Húc đã đến, anh ta mặc một cái áo khoác màu xám tro, mới nhìn qua liền thấy giống sinh viên đại học.

Trương Húc ngồi xuống liền mở miệng nói chuyện với tôi, giọng nói có chút lạnh băng: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi, bên kia anh còn có việc.”

Tôi khẽ nhếch miệng một hồi lâu, cuối cùng vẫn nói ra: “Lễ Giáng Sinh hôm đó, em thấy anh và nữ hộ lý cùng bệnh viện ở trên xe hôn nhau, sau đó hai người đi vào khách sạn.”

Thần sắc tôi buồn bực, ánh mắt nhìn ly cà phê đặt ở trên bàn, cũng không dám nhìn về mặt của Trương Húc bây giờ.

Anh ta hỏi tôi: “Em đều thấy được?”

Tôi gật đầu một cái: “Ừ.”

Vốn tôi cho là kế tiếp anh ta sẽ nói chuyện đính hôn nhưng không ngờ vừa mới mở miệng lại nói về người phụ nữ kia: “Nguyệt Nguyệt là một cô gái tốt, trong lòng em có cái gì tức giận thì hãy nhắm về phía anh, đừng đi tìm cô ấy.”

“Nguyệt Nguyệt, gọi thật là tình cảm. Trương Húc, ban đầu Hạ Cận tôi tại sao lại coi trọng đồ cận bã như anh. Nếu anh không thích tôi thì lúc bắt đầu đừng có quan tâm tới tôi cần gì phải chờ tới lúc đính hôn lại làm ra chuyện này?” Càng nói về sau, vành mắt của tôi càng không có cốt khí mà đỏ lên.

Tôi nghe thấy giọng nói Trương Húc vang lên trên đầu mình: “Tiểu Cận, thật xin lỗi, mẹ anh không cho anh ở cùng với Nguyệt Nguyệt, anh chỉ có thể lén lút qua lại với cô ấy. Đính hôn với em là ý của mẹ anh, anh cũng không có cách nào cả. Nếu làm tổn thương em thì bây giờ anh nói xin lỗi với em. Chuyện đính hôn này em tự quyết định đi.”

Tôi không khỏi cười lạnh một tiếng, hóa ra đây chính là người đàn ông mà tôi một lòng một dạ yêu thương, đến khi quay đầu lại mới biết mình thua trong tay một người cận bã.

Đồng Yến từ phòng bên cạnh xông tới, nhào về phía Trương Húc tát một bạt tai sau đó lôi tôi ra khỏi quán cà phê.

Tôi không biết mình làm cách nào mà ra khỏi đó, tôi tựa vào trong ngực Đồng Yến, khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Khi cô ấy lôi tôi lên chiếc xe QQ của mình, tôi thấy áo trước ngực cô ấy cũng ước ẩm, toàn là nước mắt của tôi.

“Khóc khóc khóc, khóc cái em gái cậu á! Kiên cường lên, mình dẫn cậu đi!”

Đồng Yến khởi động xe giống như mũi tên lao ra ngoài cuối cùng dừng lại tại một quán lẩu. Lúc Đồng Yến chia tay với mối tình đầu của cô ấy, lúc hai chúng tôi thăng chức lần đầu tiên, sinh nhật cô ấy, bất kể là chuyện gì chúng tôi đều cùng nhau ở chỗ này vượt qua. Chỉ là một quán lẩu nhỏ nhỏ nhưng lại chứa đựng tất cả hi vọng ái ố.

“Ăn no sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.” Đồng Yến rút khăn giấy tỉ mỉ lau nước mắt cho tôi: “Nói hay lắm, hôm nay mình sẽ ăn vì cậu nhưng bữa này cậu phải trả tiền.”

Chúng tôi gọi mỗi món trong quán một phần, hai người vây quanh nồi lẩu dê, ăn tới mức đầu lưỡi nóng hừng hực, cả người cũng nóng lên mới nghỉ.

Đồng Yến móc ra ba tờ Mao gia gia đặt lên bàn, quay đầu nói với tôi: “Đi, đi tìm người phụ nữ kia, xé nát cô ta ra.”

Tôi ngửa đầu uống một hớp nước suối, ánh mắt nhìn về phía Đồng Yến: “Mình muốn cùng Trương Húc đính hôn.”

77. Chương 77: Hạ Cận, Đây Là Em Thiếu Nợ Anh. 5

Công ty cho nghỉ Tết mấy ngày, mùa xuân càng ngày càng gần thì tiệc đính hôn của tôi và Trương Húc cũng càng ngày càng gần. Trong thời gian này, tôi vì chuyện đính hôn của mình mà hồi hã, cả ngày nếu không phải đi xem bố trí phòng tiệc thì cũng đi thử lễ phục đính hôn, cả người đều mệt nhọc.

Thời điểm đón giao thừa tôi tựa vào cửa sổ nhìn pháo hoa lóe sáng ở trên bầu trời tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Nhìn xong pháo hoa liền trở về phòng ngủ, tôi nhìn thấy trên màn hình di động hiện lên một tin nhắn xa lạ gồm bốn chữ rất đơn giản: Năm mới vui vẻ. Tôi nhìn số điện thoại xa lạ kia cuối cùng lựa chọn xóa tin nhắn.

Ngày đính hôn đó tôi mặc một lễ phục màu đỏ thắm, để mặc cho thợ trang điểm ỉnh sau đó cùng Đồng Yến đi ra ngoài ra mắt bằng hữu thân thích hai bên. Tôi vừa đi ra liền nghe thấy tiếng hút khí, trong mắt mọi người đều hiện lên hai chữ xinh đẹp.

Trước khi rời phòng trang điểm thợ trang điểm đã khen tôi xinh đẹp khi đó tôi nhìn mình trong gương, mặt hạnh phúc hồng, làn da trắng nõn, nói thế nào cũng là mỹ nữ.

Tôi hỏi Đồng Yến: “Không phải bây giờ mọi người đều coi trọng vẻ bề ngoài sao? Tại sao Trương Húc lại chọn nữ nhân kia mà không có chọn mình?”

Đồng Yến thở dài cũng không trả lời tôi chẳng qua là kéo tay tôi đi tới phòng yến tiệc.

Tôi nhìn quanh phòng yến tiệc, khắp nơi đều là hoa hồng trắng, trong bữa tiệc có không ít người hâm mộ tôi gả ột người đàn ông tốt nhưng mà có ai biết trong lòng tôi đau đớn đến dường nào.

Toàn bộ quá trình tôi đều bị vây trong một loại trạng thái mơ hồ trống rỗng, hết thấy hôm nay đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là một loại nghỉ thức cùng trả thù mà thôi, Trương Húc muốn cùng người phụ nữ tên Nguyệt Nguyệt đó ở chung một chỗ thì hết lần này tới lần khác tôi lại không muốn để cho bọn họ được toại nguyện. Ngày đó ở trong quán cà phê khi nhìn thấy Trương Húc tôi thật sự đã có ý định giải trừ hôn ước với anh ta, chẳng qua khi anh ta nói ra những câu làm “cảm động lòng người, làm người ta khóc lóc than thở”, “tỏ rõ chân tình” nên tôi đổi ý. Tôi không phải là người tốt, bọn họ làm tổn thương tôi thì tôi sẽ không để cho bọn họ ở chung một chỗ.

Trước đính hôn một ngày, cái cô hộ lí tên Nguyệt Nguyệt đó chắc là từ chỗ Trương Húc có được số điện thoại của tôi, gọi điện hẹn tôi ra ngoài. Tôi chỉ nói một câu: “Ngày mai tôi sẽ cùng Trương Húc đính hôn, nếu cô rảnh rồi hoan nghênh tới tham dự.”

Tôi cúp điện thoại, mặc dù tôi thắng về khí thế nhưng tôi biết ở trận chiến tình yêu dài dằng dặc này tôi không phải là người thắng chân chính.

Thời điểm đeo nhẫn ở dưới chỗ khách mời bỗng nhiên xôn xao, tôi cùng Trương Húc nhìn theo ánh mắt của mọi người thì thấy Lục Bách Nghiêu hiện ngang tầm liệt xông vào nơi này.

Cùng tiến vào chung với anh ta là nữ hộ lí Nguyệt Nguyệt. Khóe miệng cô ta đang cười một cách đắc ý, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi.

Tất cả mọi chuyện phát sinh hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của tôi. Lục Bách Nghiêu xông lên, nhắm ngay mặt Trương Húc đấm một phát.

Anh ta nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Không cho phép đính hôn với cậu ta, đây là yêu cầu của anh.”

Đột nhiên Lục Bách Nghiêu nói một câu như vậy nhưng tôi vẫn lập tức hiểu được ý tứ của anh ta, trước kia anh ta dùng tư cách ân nhân cứu mạng muốn tôi đáp ứng một yêu cầu của anh ta. Thì ra đây chính là yêu cầu của anh ta sao?

Nếu tôi chưa từng bắt gặp Trương Húc cùng nữ hộ lí vụng trộm đi vào quán rượu thì anh ta có thể nói cái yêu cầu này với tôi sao?

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, giống như bữa tiệc đính hôn lớn như vậy chỉ có hai chúng tôi tồn tại, tất cả huyền não ồn ào xung quanh hình như đều biến mất.

Sau đó khoe miệng tôi nâng lên một nụ cười như có như không lảng lảng nhìn anh ta không nói một lời.

Cuối cùng anh ta không để ý sự ngăn cản của mọi người ở bữa tiệc, kiên quyết lôi tôi đi.

Một bữa tiệc đính hôn long trọng cuối cùng lại biến thành một buổi hài kịch náo loạn.

Khi Lục Bách Nghiêu kéo tôi ra khỏi quán rượu tôi liền si ngốc bật cười, thậm chí tôi cũng không biết mình đang cười cái gì.

Tôi quay đầu nhìn Lục Bách Nghiêu: “Lục Bách Nghiêu, mới vừa rồi anh thật đẹp trai.”

Sau khi nói xong câu này tôi không hề nhìn anh ta nữa mà lấy tay tháo trang sức, gỡ gần bốn mươi cái cặp tóc trên đầu lần lượt vứt đi như vứt bỏ tình yêu thanh xuân đã chết. Mái tóc dài tản ra, tán loạn trên vai, từng lọn tóc cuốn lại giống như mang theo lưu luyến. Sau đó tôi tháo giày cao gót trên chân ra, đá đi, đi chân trần ở trên đường. Tôi đi từng bước từng bước không có mục đích lại không có dừng bước giống như cả thế giới chỉ còn lại mình tôi.

Trên đường có không ít người nhìn tôi, đang mùa đông lạnh lẽo tôi lại mặc váy dài màu trắng, chân trần đi trên đường, nếu không phải là nghệ thuật thì chính là kẻ điên. Cả hai người tôi đều không phải, tôi chỉ là một người phụ nữ thất tình mà thôi. Tôi cô độc bước đi trên đường, qua một hồi lâu nước mắt theo gió biến mất tự như tuổi trẻ và tình yêu của tôi cũng chết đi.

Âm thanh của xe cứu thương vang lên bên tai, chạy về phía khách sạn, chắc là tới đón Trương Húc? Mới vừa rồi mỗi cú đâm Lục Bách Nghiêu đều dùng lực rất lớn, tôi nhìn thấy mặt Trương Húc đầm đìa máu tươi trong lòng lại cảm thấy hả hê sung sướng. Khi đó tôi liền biết đối với người này tôi đã thật sự buông xuôi rồi.

Chân trần đi trên đường, nhiều cục đất đá làm chân tôi đau, tôi muốn mang giày vào lại phát hiện giày cao gót sớm đã bị tôi đá văng tại cửa khách sạn.

Tôi lảng lảng dựa vào lan can bằng đá nhìn mặt hồ trước mắt. Lục Bách Nghiêu đang đi sau lưng tôi cũng dừng lại, trên tay anh ta xách theo đôi giày cao gót của tôi.

Anh ta vươn tay đưa giày cao gót cho tôi, nhìn thấy tôi không lấy thì cúi người xuống muốn giúp tôi đi giày vào.

Đột nhiên tôi cúi người xuống sau đó nhanh chóng đoạt lấy đôi giày xinh đẹp kia trong tay Lục Bách Nghiêu ném vào trong hồ.

Ừm một cái đôi giày liền chìm xuống hồ, tôi ngẩng đầu mờ mịt hỏi Lục Bách Nghiêu: “ Em phá hoại môi trường, vứt đồ bừa bãi, sau này sẽ không có người tới bắt em chứ? Muốn phạt tiền sao? Nhưng mà.....trên người em không mang theo tiền.”

Lục Bách Nghiêu không có trả lời mà khom người ôm lấy tôi.

Giọng nói tôi nhàn nhạt mà lạnh lẽo: “Bỏ em ra.”

Anh ta nhìn mặt tôi, trong mắt hình như có ngăn lệ: “Không, không thể nào, lần này anh không thể nào buông tay được nữa.”

“Lục Bách Nghiêu, đừng cho rằng em lên giường với anh thì sẽ là người của anh.” Tôi ngược mắt nhìn anh ta, không để ý tới sắc mặt ngày càng đen của Lục Bách Nghiêu, cười lạnh nói: “Lục Bách Nghiêu, anh không

có tư cách quản em, không có tư cách! Em không cùng Trương Húc ở một chỗ không có nghĩa là hai ta sẽ tiếp tục đùa giỡn.”

Lục Bách Nghiêu bình tĩnh chăm chú nhìn tôi, trầm trầm nói: “Nếu em không muốn ở chung với anh thì cũng đừng nghĩ muốn ở chung với người khác.”

Anh ta nói: “Hạ Cận, em nợ anh.”

Anh ta nói: “ Em không yêu anh nhiều như anh yêu em, đây là em nợ anh.”

.....Nếu anh chưa từng yêu em, anh sẽ không đánh mất bản thân mình.....

78. Chương 78: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm.

Tiệc đính hôn bị hủy bỏ, tôi cũng không có về nhà mà cùng với Lục Bách Nghiêu đi du lịch làng suối nước nóng ở thành phố lân cận.

Trước khi đi tôi có gọi cho Lão Phật Gia một cái tin nhắn nói cho bà biết mấy ngày nay tôi muốn đi ra ngoài giải sầu sau khi trở về sẽ gọi điện thoại cho bà.

Sau đó tôi liền rút sim ra vứt điện thoại cho Lục Bách Nghiêu.

Lục Bách Nghiêu nói tôi giống như con đà điểu, thật sự là hình dung không có sai bởi vì mỗi lần gặp phải khó khăn hay có chuyện không hài lòng thì phản ứng đầu tiên của tôi chính là trốn tránh.

Lần trước bắt gặp Trương Húc cùng với nữ hộ lý ở chung một chỗ, tôi chạy trốn, hồ đồ cùng Lục Bách Nghiêu lăn lộn trên giường, lần này, tôi lại muốn chạy trốn, muốn mặc kệ cái cục diện rối rắm này, tránh càng xa càng tốt, tốt nhất là không bao giờ trở lại nữa.

Lục Bách Nghiêu lái xe chạy trên đường cao tốc, cửa sổ xe đóng chặt, mắt của tôi cũng nhắm chặt, trên xe vang lên một ca khúc nhạc nhẹ ôn hòa làm cho người ta buồn ngủ.

Tôi hỏi Lục Bách Nghiêu nhưng ánh mắt lại nhắm: “Lục Bách Nghiêu, có phải em rất nhu nhược hay không?”

Tôi không nhìn thấy được vẻ mặt của Lục Bách Nghiêu nhưng lại có thể cảm nhận được giọng nói cứng chiu của anh: “Sau này em đi theo anh, bất kể là nhu nhược cũng tốt, kiên cường cũng tốt, anh sẽ chịu trách nhiệm giúp em.”

.....

Mấy tiếng đồng hồ trước Lục Bách Nghiêu còn ôm tôi đang đi chân trần ở trên đường, nói với tôi: “Đây là em nợ anh.”

Tôi cười mắng một câu, không có ý định quan tâm tới anh: “Lục Bách Nghiêu, anh chính là đồ khốn kiếp!”

Nhưng toàn bộ lý trí của tôi lại bị một câu nói của Lục Bách Nghiêu đánh bại: “Nhưng đồ khốn kiếp này lại yêu em, hơn nữa còn yêu suốt mười năm.”

Đây là một trong số ít những lần cùng tôi tranh cãi, tôi mắng anh là đồ khốn kiếp mà anh lại thần nhiên thừa nhận. Biết anh càng lâu, tôi càng cảm giác được rằng mình không hiểu rõ anh, mãi cho đến một khắc kia tôi mới biết, tất cả không phải là tôi không hiểu rõ anh mà do tôi đã từng đặt toàn bộ tâm ý của mình lên người Trương Húc, gần như là chưa từng có ý định tiến vào thế giới mang tên Lục Bách Nghiêu.

Giống như tôi dùng thời gian mười năm để đuổi theo Trương Húc thì anh cũng dùng mười năm để từng bước từng bước tìm kiếm bóng hình tôi...

Cuối cùng tôi nói với Lục Bách Nghiêu một câu: “Đ dẫn em đi đi, em không muốn ở chỗ này nữa.”

Vì vậy, chúng tôi cũng không đem theo thứ gì lại còn tắt cả điện thoại đi động, anh ôm tôi lên xe, chúng tôi quyết định làm một chuyến du lịch.

Cuộc sống luôn luôn có nhiều lần kích động và liều lĩnh. Lúc bắt đầu chuyển đi, tâm tình nóng nảy của tôi dần dần bình tĩnh, trong lòng vô cùng chờ mong chuyển du lịch tới suối nước nóng cùng với Lục Bách Nghiêu.

Trước khi lên đường anh ghé vào cửa hàng mua thuốc, nâng chân tôi lên ôm ở trong ngực, sau đó bôi thuốc lên những chỗ sưng đỏ ở trên chân tôi. Chờ thuốc khô anh lại giúp tôi mang một đôi giày tuyết ấm áp.

.....

“A_____”

Lúc xe đang chạy trên đường cao tốc thì bỗng nhiên Lục Bách Nghiêu đạp phanh đột ngột làm cho chỉ trong nháy mắt con sâu ngủ của tôi biến mất không còn tăm hơi. Tôi mở mắt ra thì thấy một chiếc xe dừng ngay giữa đường rõ ràng có ý muốn ngăn cản.

Lục Bách Nghiêu trấn an tôi một câu sau đó xuống xe. Cách cửa sổ xe tôi thấy được trên chiếc xe kia có hai người một nam một nữ, bởi vì bóng đêm mà tầm nhìn không được rõ lắm, dần dần mới phát hiện ra hai người đó là Lưu Chi Dương và Đồng Yến.

Tôi bước xuống xe, đi nhanh về phía trước, thân thể liền bị Đồng Yến nhào tới ôm lấy. “Cậu, cái đồ trời đánh này, bỏ lại cục diện rồi rảo rồi muốn trốn đi hả?” Đồng Yến nhìn tôi, tức giận mắng to, sau đó khóc lớn: “Cậu nói đi, cậu sẽ không một đi không trở lại như vậy chứ? Không phải chỉ là một tên đàn ông sao, không phải chỉ là một cuộc đính hôn sao, cùng lắm thì không cần nữa.”

Đồng Thị Yến luôn luôn nổi tiếng với danh hiệu “Nữ hán tử” lúc này lại giống như một đứa con nít, ôm tôi thật chặt không chịu buông tay.

Lưu Chi Dương sải bước đến đây, nhẹ giọng quát tôi: “Cô nhìn xem, cô hù dọa cô ấy thành cái dạng gì rồi?”

Trong nháy mắt Lục Bách Nghiêu liền dừng lòng: “Nói chuyện khách khí một chút, tưởng lão tử chết rồi hả?”

Cùng Lục Bách Nghiêu dừng lòng còn có Đồng Yến, một giây trước còn nhào vào trong lòng tôi khóc thút thít, một giây sau đã chỉ mặt Lưu Chi Dương mà gầm thét: “Còn nói nữa, chuyện này không có phần của anh sao?! Đồ dê xồm chết bầm!”

Lưu Chi Dương bị Đồng Yến nói một câu này làm tức giận không chịu được nhưng thấy trên mặt nàng còn ngân ngấn nước mắt cuối cùng khoát tay áo một cái, buồn bực leo lên xe trước.

Tôi nhẹ nhẹ vỗ lưng Đồng Yến, an ủi: “Nơi này còn có Đồng đại tiểu thư khả ái của chúng ta ở đây, làm sao mình lại không chịu trở lại chứ. Yên tâm, chẳng qua mình cảm thấy hơi mệt mỏi, muốn đi ra ngoài giải sầu thôi.”

Đồng Yến ngược mắt nhìn tôi, bộ dạng muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương: “Thật?”

“Dĩ nhiên là thật!” Tôi nặng nề gật đầu một cái, học tư thế nữ hiệp trong phim truyền hình, chấp tay khom người về phía Đồng Yến: “Non xanh còn đó, nước biếc còn dài, Đồng tráng sĩ, chúng ta giang hồ tạm biệt!”

Đồng Yến bị tôi chọc ghẹo không khỏi cười ra tiếng, lúc này mới chịu bỏ qua cho ta cùng Lục Bách Nghiêu. Cuối cùng cô ấy leo lên xe Lưu Chi Dương, trước khi rời đi còn lớn tiếng nói với Lục Bách Nghiêu, muốn anh chăm sóc tôi thật tốt, không cho phép bắt nạt tôi.

Hai chiếc xe đi về hai hướng ngược nhau, tôi nhìn gương chiếu hậu, nhìn xe Đồng Yến càng lúc càng xa, trong lòng nhẹ nhàng nói với Đồng Yến một câu “Tạm biệt”.

79. Chương 79: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 2

Ước chừng khoảng 9h30, tôi và Lục Bách Nghiêu đã tới nơi. Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên anh ta đến đây, anh quen thuộc vút chìa khóa xe cho người phục vụ mặc kimono ở phía sau, sau đó lôi kéo tôi đi vào.

Chắc là đến vào buổi tối nên nơi này cũng không có sự hỗn loạn hay ồn ào của khách du lịch thường hay thấy.

Dùng lông ngỗng để hình dung tuyết rơi ngoài trời bây giờ thật sự là quá thích hợp. Không giống với loại tuyết như phần vụn ở phía Bắc Trung Quốc, lúc này tuyết rơi phủ kín mặt đất, màu trắng rực rỡ che kín cả tầm mắt, sắc trắng cực kì sáng trong thuần túy.

Tôi vừa bước xuống xe thì không khí trong lành liền phủ vào mặt, những bông tuyết trắng tấp bay xuống ở trên đầu, thậm chí có bông tuyết còn chui vào trong cổ áo làm tôi lạnh đến run rẩy nhưng ngược lại những mệt mỏi bên trong trên đường đi đều bị thổi bay đi hết. Tôi đưa tay đón những bông tuyết óng ánh trong suốt, mỗi bông tuyết đều giống như những kiệt tác điêu luyện của thiên nhiên, đều xinh đẹp, mỗi bông lại độc nhất vô nhị giống như được một bậc thầy chạm khắc mài dũa vô cùng tinh tế công phu.

Lục Bách Nghiêu bước nhanh đi tới bên cạnh tôi, cởi áo khoác của mình khoác lên trên người tôi, giọng nói có chút tức giận: “Giống như con nít vậy, không biết trời rất lạnh sao.”

Bàn tay của anh cầm thật chặt lấy bàn tay tôi, tôi lắc người một cái, ban đầu còn hơi giãy giụa nhưng cuối cùng để mặc cho anh dắt đi như vậy. Đi chưa được mấy bước đã tới cửa chính, bên trong là ánh đèn sáng ngời, đứng ở cửa đã cảm nhận được hơi nóng của suối nước nóng ở bên trong lại còn có thể nhìn thấy được mấy phiến đá san sát giống như những quả trứng gà màu đen to tướng, đây là kết quả do lưu hình trong suối nước nóng tạo thành. Những phiến đá giống như quả trứng gà kia được xếp thành một hàng thẳng giống như những người giữ cửa bé nhỏ, bộ dạng đáng yêu không nói nên lời.

Tôi đi theo Lục Bách Nghiêu vào bên trong mới phát hiện trong này càng thêm to lớn. Khách sạn nằm ngay giữa lòng suối nước nóng, bên cạnh đó là một tòa nhà dùng cho nghệ thuật trà đạo, kiến trúc nơi này tản ra một hơi thở thanh lịch tao nhã. Người chưa đến nhưng phòng đã được chuẩn bị xong, khách sạn được xây dựa vào chân núi, xung quanh là suối nước nóng bao bọc tỏa ra hơi nước dày đặc mờ ảo. Phòng ở đây được xây dựng theo kiến trúc Tatami Nhật Bản, các phòng nhỏ độc lập được xây bằng gỗ liên tiếp nhau làm cho người ta cảm thấy mình như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Phòng ốc nơi này được xây theo kiến trúc Tatami Nhật Bản, khoảng hai tới ba gian phòng như vậy sẽ có một cái sân nho nhỏ, bên trong là vài suối nước nóng độc lập nhau rất thích hợp cho tình nhân và gia đình đến đây nghỉ phép. Tôi ở trong phòng dọn dẹp một chút sau đó cùng Lục Bách Nghiêu đi ăn cơm tối.

Người phục vụ nơi này đều mặc kimono, trong không gian còn có tiếng đàn phiêu đăng làm cho tinh thần mọi người thoải mái, không tự chủ mà yên tĩnh lại giống như thế tục không liên quan tới nơi này, cũng làm cho con người trở nên nhỏ bé không đáng kể. Mặc dù lịch sử của tôi hơi tệ, đối với đất nước Nhật Bản cũng không hiểu biết gì mấy nhưng ngược lại đối với kimono và suối nước nóng của bọn họ thì cực kỳ yêu thích.

Tôi cảm thấy kiến trúc nơi này cùng với Lưu hạ tiểu trúc có chút giống nhau liền hỏi Lục Bách Nghiêu: “Không phải nơi này là của anh chứ?”

Lục Bách Nghiêu khẽ cười, vuốt vuốt lỗ mũi tôi nói: “Không hoàn toàn nhưng cũng có ít cổ phần trong đó.”

Tình cờ tôi liếc thấy một cái thực đơn, lúc nhìn thấy món ăn liền muốn lãng trì Lục Bách Nghiêu, gian thương đúng là gian thương, thoát nhìn người này có vẻ giống như dân ăn chơi trác táng không nghĩ tới trong xương lại là gian thương. Với giá tiền này một nơi như thế này có thể kiếm được bao nhiêu Mao gia gia khả ái đây?

Lục Bách Nghiêu nhanh chóng chọn vài món ăn, rất nhanh, từng món ăn tinh xảo liền được đưa lên. Mặc dù tôi không biết tên nhưng mùi vị thì không tệ lắm.

Mấy ngày nay đi theo bên người Lục Bách Nghiêu, cuộc sống của tôi cùng với heo và sâu gạo không khác nhau lắm. Không cần dậy sớm đi làm, không cần suy nghĩ làm thế nào để trả lời các câu hỏi luân phiên của Lão Phật Gia, không cần đối mặt với Trương Húc cùng nữ hộ lí đó.

Bởi vì vết thương ở chân cho nên trước khi khỏi hẳn thì tôi không được đứng tới suối nước nóng, mẹ nó, đây chính là suối nước nóng nha. Tôi cảm giác mục đích mình tới đây chính là ăn ăn ngủ ngủ, công thêm Lục Bách Nghiêu bằng quang ở trước mặt tôi hưởng thụ suối nước nóng.

Bất quá không thể không nói đáng người của anh ta thật sự là tốt không thể chê được.

Dáng người cao này, vóc người này, cơ bụng này, rõ ràng chính là làm cho người ta không nhìn được mà muốn phạm tội. (phạm đi phạm đi)

Rốt cuộc cũng đến lúc vết thương ở chân của tôi khỏi hẳn, cuối cùng cũng có cơ hội được ngâm suối nước nóng vì vậy tôi liền lôi kéo nữ phục vụ chạy về phía suối nước nóng nhưng mà lúc tôi vừa đi tới đó thì bỗng nhiên va phải Lục Bách Nghiêu, người này kéo tôi lại không để ý đến người khác, ghé đầu nói nhỏ vào tai tôi: “Nơi này có suối nước nóng dành cho nam nữ tắm chung, chúng ta đi thử cái đó một chút đi?”

Nam nữ cùng tắm...

80. Chương 80: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 3

Tôi trực tiếp đập anh ta một cái: “Lục Bách Nghiêu, máu dê của anh chắc được hình thành từ trong bào thai rồi.”

Sau khi tôi xuất ra hết các kỹ năng, cuối cùng cũng đuổi được cái tên sắc lang Lục Bách Nghiêu này đi. Rốt cuộc cũng có thể thỏa mãn giấc mộng ngâm suối nước nóng từ lâu.

Đang yên lặng hưởng thụ việc ngâm suối nước nóng một chút thì đầu óc của tôi liền thoáng qua các sự việc đã phát sinh mấy ngày trước đây: Tôi từng ăn mặc xinh đẹp xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn, sau đó Lục Bách Nghiêu đánh bị thương Trương Húc rồi mang tôi đi, tiếp đó tôi theo anh ta đến nơi xa lạ này....

Một chuyện một chuyện giống như một đoạn phim ngắn đang tua lại ở trong đầu tôi, chẳng qua chỉ là một ngày ngắn ngủi mà giống như tôi đã trải qua một vòng luân hồi sống chết..

Quên đi, trong lòng tôi tự nhủ.

Đúng như một câu nói thông dụng: Chỉ cần tâm tình sáng sủa thì cuộc sống sẽ không có trời mưa.

Tôi đắm chìm trong suối nước nóng, dần dần cả người cũng trở nên bình thản liền đứng lên.

“Ngâm lâu quá cũng không tốt, đi lên đi, anh giúp em mặc quần áo.” Một giọng nam vang lên ở trên đầu tôi, tôi chợt cả kinh, ánh mắt lập tức mở ra, giọng nói này.....là Lục Bách Nghiêu.

“Tại sao anh lại ở nơi này?” Thân thể của tôi vội vàng lui sau từng bước, trực tiếp cầm lấy khăn tắm che ở trước người, tôi ngâm một mình là tốt rồi, người này.....tại sao cũng tới đây?!

Lục Bách Nghiêu chớp chớp đôi mắt đang lóe sáng của mình, đặc biệt vô tội trả lời: “Tôi giúp em mặc quần áo.”

Mặc dù từ trước đến nay mỗi khi Lục Bách Nghiêu nháy cặp mắt đào hoa sáng quắc của mình thì đều đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi nhưng bây giờ khi tôi nhìn thấy đôi mắt này tại sao lại có cảm giác giống như một đôi mắt sôi đang lóe ra u quang trong đêm tối?!

Tôi vừa xấu hổ vừa quần bách, chỉ hy vọng tên khốn kiếp Lục Bách Nghiêu này có thể biến đi nhanh một chút: “Lục Bách Nghiêu, mẹ nó, hiện tại anh chính là một tên sắc lang trắng trợn đó.”

“Dáng người này so với tưởng tượng của anh tốt hơn nhiều...”

Tôi thử phì phò nhìn chằm chằm anh ta: “Lục! Bách! Nghiêu! Anh mà còn nói thêm một câu nữa em sẽ rút từng cái răng của anh ra đó.”

“Em nữ?” Lục Bách Nghiêu đưa tay phải ra, bỗng nhiên túm lấy tay tôi ở trong suối nước nóng, kéo đến trong ngực mình, một tay tôi vội vàng dùng khăn tắm ngăn cách giữa hai thân thể, lập tức trọng tâm không ổn định liền bị Lục Bách Nghiêu kéo đi.

Khóe miệng anh ta nâng lên nụ cười mập mờ vui vẻ, hai tay ôm tôi vào người, một cái tay của tôi dùng để cầm lấy khăn tắm bảo vệ thân thể trần trụi, tay còn lại dùng để ngăn cản anh ta, vì thế hai chúng tôi liền giằng co trong một tư thế vô cùng kì dị bên cạnh suối nước nóng.

Anh chợt kêu tên tôi, trong lời nói tràn ra lưu luyến nỉ non: “Hạ Cận.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, động tác túm khăn tắm vẫn không ngừng lại: “Ừ?”

Bỗng nhiên anh nói một câu như vậy: “Chúng ta kết hôn đi.”

Tôi khó có thể tin kêu lên: “A?”

Lần đầu tiên còn có thể nói là mình thất thần, không nghe rõ rốt cuộc là người này đang nói gì nhưng lần thứ hai, người này.....lại nói rõ ràng như thế.....

Chắc hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư chứ?

Tôi ở trong lòng nghĩ đến nghi vấn này nhưng sau 0.01 giây liền hủy bỏ ý tưởng ngu ngốc này.

Ở mấy ngày trước, vào buổi chiều mà Trương Húc và tôi đính hôn, Lục Bách Nghiêu vừa mới tỏ tình với tôi, bây giờ lại đang cầu hôn tôi sao?

Tôi nhất thời sợ run, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Ha ha, ha ha.....” Tôi khẽ cử động khóe miệng cứng ngắc: “Không nghĩ tới giá thị trường của em cũng không tệ lắm...”

Lúc trước vừa mới làm tiệc đính hôn biến thành một buổi hài kịch náo loạn, hôm nay lại có người cầu hôn với tôi, nếu là thường ngày khẳng định tôi đã vui mừng tựa như hoa nở, cảm khái ông trời cuối cùng cũng có mắt, rốt cuộc cũng có một người đàn ông nhìn thấy vẻ đẹp khả ái mê người đến ông trời cũng phải oán trách của tôi. Nhưng vào lúc này tôi vốn không có ý định quan tâm tới những thứ này nữa, thậm chí ngay cả việc tiếp nhận một đoạn tình cảm hoàn toàn mới cũng phải cần có thời gian để từ từ chấp nhận.

Lòng tôi rối loạn như một đoàn chỉ gai, nhưng rất tốt, cuối cùng thì Lục Bách Nghiêu cũng bỏ qua cho tôi: “Có phải anh.....quá nóng lòng hay không? Anh đi ra ngoài trước, em mặc quần áo đi, chuyện này để sau hãy nói.”

Nhìn bóng lưng ngượng ngùng rời đi của Lục Bách Nghiêu tôi không biết phải hình dung cảm giác trong lòng tôi bây giờ là gì, có chút chát chát, trong lòng giống như buồn bực, mắc nghẹn ở một nơi nào đó mà khó có thể thoát ra được.

Mãi cho đến lúc gần tối trong đầu óc của tôi vẫn còn lẫn quần hai cái tên.

Trương Húc.....Lục Bách Nghiêu.....

Lục Bách Nghiêu nói anh thích tôi suốt mười năm vậy tại sao lúc đầu anh lại cùng tôi đối nghịch khắp nơi đây? Lúc ấy thành tích học tập của tôi rất tốt nhưng bởi vì anh ta tham gia giải bóng rổ được giải nhất nên từ đó mọi người bắt đầu chú ý đến anh ta hơn tôi, khi đó bạn bè trong lớp biết chuyện còn bầu chúng tôi là “Cặp đôi khó có thể trở thành người yêu nhất”.

Tôi tỉ mỉ hồi tưởng lại từng chuyện từng chuyện thời trung học:

Ngày đầu tiên quen biết, anh ta khen đôi mắt của tôi rất đẹp, ngập nước long lanh.

Trong lúc đi học khi tôi tình cờ quay đầu lại thì nhìn thấy đôi mắt hoa đào đang mỉm cười chói mắt.

Mới bắt đầu, cho dù chúng tôi không nói chuyện với nhau nhiều lắm nhưng tựa hồ quan hệ cũng không tệ, cũng không đến trình độ cứng nhắc.....Sau này không biết từ lúc nào, quan hệ của hai người dần dần trở nên đối địch đây?

Tôi cố gắng lục tìm trong đầu lại phát hiện ra mình hoàn toàn không nhớ gì cả, sau đó trong trí nhớ gần như tràn ngập hình ảnh đối địch của tôi và anh ta.

Trong một tiết học, anh ta chạy tới chỗ ngồi của Trương Húc sau đó ở ngay trước mặt tôi nói với Trương Húc không nên ngồi cùng bàn với Hạ Cận. Suy nghĩ khi đó muốn bóp chết Lục Bách Nghiêu tôi đều đã có, tôi thì thế nào? Thế nào hả?

Có một lần, thầy dạy Ngữ văn khen bài văn của anh ta, tôi là người luôn luôn kiêu ngạo với khả năng viết của mình nhưng lần này lại không được thầy khen bằng anh ta cho nên sau khi tan lớp một đồng lớn nữ sinh vây quanh anh ta, hỏi mượn bài văn của anh ta. Tôi cũng hỏi anh ta, Lục Bách Nghiêu, bài văn cậu viết có thể cho tôi mượn xem một chút được không? Anh ta nhìn tôi, sắc mặt đang cười vui bỗng chốc chìm xuống. Tôi nhịn không được nữa, không thêm mượn!

Còn có một lần, không, là rất nhiều lần vào mùa đông, cả lớp đang ở trong sân trường chơi ném tuyết, mỗi lần anh ta đều sẽ làm một quả cầu thật lớn thừa lúc tôi chưa kịp chuẩn bị liền hung hăng ném lên người tôi. Cái tên khốn kiếp này, dám đánh lên sau lưng tôi! Tôi cầm một quả cầu tuyết cùng chạy tới chiến đấu với anh ta, cuối cùng chạy mệt, anh ta liền ngã xuống ở trên mặt tuyết, giữa đầu vô lại nhìn tôi, một đôi tròng mắt so với tuyết còn sáng hơn. Anh ta nói này, Ợn cái bao tay mang đi.

81. Chương 81: Con Mẹ Nó, Em Không Muốn Cũng Phải Làm. 4

Hoàn toàn không phải là giọng điệu mượn đồ, rõ ràng là một câu trần thuật, chính xác là trần thuật. Bất quá nhìn anh ta bị lạnh cóng đến mức hai tay ửng hồng cuối cùng tôi cũng không tình nguyện cởi bao tay đưa cho anh ta, kết quả bị người này kéo mạnh một cái thế là té ngã ở trên nền tuyết. Tên khốn kiếp ghê tởm này, bất kể khi nào, chỗ nào, trong đầu đều chứa đựng đầy mưu kế để tính toán tôi.

Cuối cùng không biết tại sao tôi lại mơ mơ màng màng ngủ, ở trong mộng tất cả đều là những hồi ức tranh cãi giữa tôi và Lục Bách Nghiêu.....

Ai, đến nằm mơ người này cũng không buông tha tôi.

Ai, đầu giường ánh trăng sáng, Hạ Cận ngủ không ngon!

Rạng sáng ngày thứ hai, tôi chỉ vào hai con mắt gấu trúc của mình, trực tiếp chạy đến phòng Lục Bách Nghiêu, lôi anh ta ra từ trong giấc mộng, găm gờ hỏi: “Lục Bách Nghiêu, cái này có phải là quỷ kế của anh hay không? Chính là muốn tính kế em?!”

Lúc này đôi mắt của Lục Bách Nghiêu mê ly, bộ dáng giống như một con cừu nhỏ lạc đường, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu, nhưng mà đáng yêu này lại không thể che dấu được lòng muông dạ thú của anh ta.

Dừng một chút anh ta mới thoáng tỉnh táo lại, xoa xoa hai mắt, mặc dù có chút lười biếng uể oải nhưng trong giọng nói lại hàm chứa lãnh ý và nghiêm túc: “Anh đâu có phải là người nhảm chán tới phát điên đâu, tại sao lại đem chuyện kết hôn ra đùa giỡn?”

Nghe giọng nói nghiêm túc của anh, khí thế của tôi lập tức yếu đi, yếu thì yếu nhưng không thể mất được, tôi cố gắng duy trì bộ dạng chính nghĩa, dong dạc nói, không nghĩ lời nói vừa ra tới miệng lại bị cả lăm: “Vậy, vậy tại sao hồi trung học anh luôn đối nghịch với em?”

Vốn dĩ khí thế đang rất dũng mãnh, đợi đến lúc nói ra khỏi miệng ngược lại giống như cô vợ nhỏ nhún nhúm làm nũng.

Ông bà nó, đến tột cùng đây là cái giọng điệu gì hả?

Đây chính xác là giọng của tôi sao?

Làm sao mà ngay đến cả tự nghe cũng có cảm giác đặc biệt ghê tởm vậy?

Tôi rất muốn nói với Lục Bách Nghiêu một câu “Mới vừa rồi không tính, nói lại lần nữa”, ý đồ muốn đem thời gian quay ngược trở về lúc mình khí thế mười phần nhưng lại bị Lục Bách Nghiêu mở miệng giành trước, về mặt anh ta có chút tức giận: “Em cảm thấy gia cầm hôn với em chính là rãnh rỗi hả?”

Anh ta vút cho tôi một chiếc nhẫn: “Đeo lên, chúng ta đấu đến chết.”

Từ lúc trung học đã bắt đầu cùng tôi đối nghịch, hiện tại lại dùng thái độ này để cầu hôn, mẹ nó, có phải tâm thần của người này bị rối loạn không?

Tôi nhận lấy chiếc nhẫn anh ta ném tới, vừa cầm chiếc nhẫn ở trên tay vừa quay đầu nhìn Lục Bách Nghiêu, lạnh lùng cười một tiếng: “Trước tiên quỳ xuống, hát bài Chinh phục đi.”

Hừ, muốn cầu hôn, hát “Chinh phục” trước!

Theo đuổi cô nãi nãi dễ như vậy sao?

Không nghĩ tới cái tên mặt đen này bảo hát liền mở miệng ra hát: “Cứ như vậy bị em chinh phục, uống được mà em giấu kín...”

Tôi bị người này dọa sợ, chiếc ghế ở trên tay liền rơi xuống đất, cảm giận nhìn anh ta, thật lâu mới làm bầu một câu đầy đủ: “Dù sao em chính là không lấy chồng!”

Anh muốn nghĩ thế nào cũng được!

Tôi đang định quay người rời đi thì thân thể bị Lục Bách Nghiêu kéo trở lại, hai tay anh đặt ở thắt lưng tôi, gò mà kề sát vào mặt tôi, giờ này đôi mắt hoa đào đang lóe sáng mang theo tàn bạo cùng nguy hiểm: “Hôn cũng hôn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, chỉ còn thiếu giấy chứng nhận cùng hôn lễ, con mẹ nó, em không muốn cũng phải làm!”

82. Chương 82: Chương 71: Gọi Là Chồng

Editor: coki (Mèo)

Tôi liều mạng dùng sức chín trâu hai hổ mới chạy trốn được khỏi ma trảo của Lục Bách Nghiêu, đầu óc của tôi giống như một đồng bần nhão, cuối cùng chỉ có thể dùng điện thoại công cộng của khách sạn gọi cho Đồng Yến, muốn mời Đồng đại sư nghĩ cách giúp tôi.

Không nghĩ tới điện thoại vừa mới có tín hiệu, tôi còn chưa mở miệng nói được mấy câu thì liền nghe thấy một âm thanh cực kỳ rõ ràng từ bên kia điện thoại truyền tới: Cầm quần lót vào cho anh với!

Ồ chung một cách trắng trợn!

Không phải là cô ấy thích “đại thúc “ sao? Làm sao lại gặp phải bác sĩ Lưu tuần tú ngày thơ, còn đem tai họa tới cho người ta nữa.

Sắc mặt của tôi hồng hồng, phỏng chừng cùng gan heo không có gì khác nhau, vội vàng cúp điện thoại, sáng sớm đã quấy rầy người ta, chuyện này.....thật sự là tội lỗi. A di đà Phật, Phật tổ tha tội cho con.....

Sau khi “A di đà Phật” xong tôi liền tiếp tục ở trong phòng suy nghĩ, trong đầu còn chưa nghĩ ra được chuyện gì thì khi nhìn thấy ipad ánh mắt liền lóe sáng.

Trên đường tới nơi này, khi ngồi trên xe của Lục Bách Nghiêu, một nửa thời gian dùng để ngủ còn một nửa còn lại dùng để bảo vệ củ cải. “Bảo vệ củ cải” là trò chơi hay nhất trên ipad, ngày hôm qua tôi vừa mới chơi liền mê muội, thuận tiện cầm theo ipad của Lục Bách Nghiêu lại đây.

Có gì không hiểu thì hỏi Baidu, hướng hồ nơi này còn có wifi miễn phí.

Vì thế tôi liền đăng nhập vào mạng của khách sạn, gõ vào khung tìm kiếm một câu “Vì sao một người đàn ông lại muốn đối nghịch với một người phụ nữ?” Vừa kéo xuống các trang web tìm được thì thấy, mẹ nó, mặc kệ là hỏi hay trả lời đều rất nhiều.

Câu trả lời thứ nhất: Chuyện này chứng tỏ anh ta thích bạn, cố ý chọc giận bạn xem thử bạn có để ý đến mình hay không, bạn càng sốt ruột thì anh ta lại càng vui vẻ. Về cái này thì tôi rất có kinh nghiệm, chính mình đã từng trải qua, chắc chắn là thật!

Câu trả lời thứ hai: Làm cho người cô gái đó chú ý, hy vọng có thể chú ý đến mình. Chẳng qua bắt nạt người kia thì trong lòng anh ta cũng không thích.

Câu trả lời thứ ba: Chứng tỏ anh ta thích cô gái đó, nếu không tại sao lại đối nghịch với họ? Đây chính là vì muốn hấp dẫn sự chú ý, không phải là oan gia thì không đụng đầu.

Tôi lau.....tôi lautôi lau (mồ hôi).

Tại sao lại là cùng một đáp án? Chẳng lẽ chuyện này chứng minh ban đầu thần kinh của tôi rất thô giống như sợi dây không thể co giãn cho nên mới hoàn toàn không phát hiện ra được chuyện này?

Oan gia, chẳng lẽ tôi cùng Lục Bách Nghiêu thật sự chính là một đôi oan gia dở hơi?

Một hồi lâu tôi mới dần dần ổn định lại cảm xúc của mình, có đôi khi Baidu cũng có chỗ dùng được. Vì thế tôi lại ngưng ngưng tìm tiếp: Vì sao một người đàn ông lại muốn hôn một người phụ nữ?

Cho dù có Đồng đại sư nhưng tôi vẫn không nhận được, tâm tình thiếu nữ ngây thơ của người ta đang rục rịch chộn rộn có được hay không?

Ai, không thể nói được, xấu hổ muốn chết.....

Tôi dần dần hồi phục sau đó nhìn xuống đáp án tìm kiếm.

Câu trả lời thứ nhất: Bởi vì yêu, nếu như không yêu một người thì ngay cả liếc mắt anh ta cũng không tình nguyện nữa nói chi đến hôn. Trong mắt của tôi, hai người hôn nhau là một chuyện rất lãng mạn, nếu như một người đàn ông muốn hôn bạn không chỉ chứng tỏ được sức quyến rũ của bạn mà còn chứng minh anh ta yêu bạn.

Câu trả lời thứ hai: Khác giới thì hút nhau, thông qua hôn có thể truyền đạt được cảm xúc mãnh liệt hơn nữa hôn còn có rất nhiều chỗ tốt, ha ha.....

Sau khi nhìn thấy hai từ ha ha kia là một khoảng thời gian im lặng tuyệt đối, cả người tôi đều không được bình tĩnh, là do trái tim tôi quá nhỏ bé sao?

“ Bé mập, em làm ồ trong phòng làm gì vậy?” Tinh thần của tôi vẫn không yên ổn, đang bận tiêu hóa hai chữ “haha” thì đột nhiên Lục Bách Nghiêu xuất hiện làm tôi hoảng sợ.

Mẹ nó, người này là quỷ sao? Tại sao nơi nào cũng có anh ta xuất hiện vậy?

Cón có vì sao lại gọi tôi là bé mập, toát mồ hôi. Người này rõ ràng là muốn bị ăn đòn mà.

Tôi còn chưa kịp tìm chỗ để giấu ipad thì Lục Bách Nghiêu đã đẩy cửa bước vào đi đến trước mặt tôi, bộ dáng cùng con khỉ không khác nhau là mấy.

Lục Bách Nghiêu giống như xuất thân từ đội trinh thám lập tức đã nhận ra được vật mà tôi đang giấu ở sau lưng: “Em giấu cái gì ở phía sau đó?”

Bởi vì bây giờ tôi đang mặc một bộ kimono màu hồng nhạt, có tìm từ trên xuống dưới cũng không tìm ra được một cái túi thì làm sao có chỗ để giấu ipad. Vì vậy trong tình thế cấp bách tôi liền giấu ipad ra đằng sau lưng.

“Cho anh xem thử.” Khi Lục Bách Nghiêu nói câu kia thái độ rõ ràng là không muốn thương lượng mà. Hơn nữa vì sao trong trường hợp này tôi càng nhìn lại càng có cảm giác giống như chồng đang bắt gian vợ?

Phốc.....Phun một ngụm máu chết luôn cho rồi!

Trong não tôi có bao nhiêu chất xám đều liên tưởng đến sự việc chồng đang bắt gian vợ kia, hơn nữa còn có bên ngoài~ bên ngoài~.....

“Lục Bách Nghiêu, cho dù anh có đánh em tới tàn phế thì em cũng không cho anh xem được.” Tôi chớp chớp mắt mong có thể nặn ra được vài giọt nước mắt, chỉ hy vọng hai con Hỏa nhãn kim tinh của Lục Bách Nghiêu có thể phát hiện được hai con mắt tí hí đăm lẹ của tôi sau đó mềm lòng mà bỏ qua cho tôi. Cứ cho tôi là ngôi sao điện ảnh mới ra mắt, bảo bối Trương Ái Cận đi!

Cái này vốn được miêu tả rất nhiều trong tiểu thuyết tình cảm, bây giờ tôi đang muốn cùng Lục Bách Nghiêu thực hành một chút nhưng sự thật chứng minh là tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.....

Khuôn mặt của Lục Bách Nghiêu lúc này tuyệt đối có thể hình dung là bản sao của Bao Hắc Tử, hoàn toàn là Lục Hắc tử hiện đại.

Tôi cẩn thận đánh giá sắc mặt của Lục Bách Nghiêu, nghĩ tới sau đó anh ta sẽ nói cái gì nhưng không có nghĩ tới anh ta không nói mà trực tiếp làm!

Anh ta chợt nghiêng người trực tiếp đè tôi ở dưới đất, hỗn hợp mùi thuốc là cùng hơi thở nam tính thổi vào mặt tôi còn anh ta thì đang cắn loạn ở cổ tôi.....

Lúc này tôi giống như thịt bị đè ép bên trong một cái bánh bao, bên dưới là một cái ipad cứng ngắt, bên trên cũng lại là thân thể cứng ngắt của Lục Bách Nghiêu.

“Lục Bách Nghiêu, anh mau đứng lên.....Em sắp bị anh đè chết rồi!” Tôi ghen một hơi cuối cùng cũng nói ra một câu đầy đủ.

Anh ta nghe được câu này thì bỗng nhiên ngẩn ra, vội vàng ho nhẹ một tiếng “Thật xin lỗi” sau đó dùng hai tay của mình chống trên mặt đất cuối cùng cũng chừa ra một khe hở giữa hai thân thể.

Còn nói xin lỗi? Ngôn ngữ thì phong độ lịch sự như vậy tại sao động tác lại giống một tên lưu manh? Lục đại gia, anh thành thật một chút có được không?

Tình cảnh hiện tại tuy rằng có khe hở giữa hai người nhưng rốt cuộc tôi cũng không muốn bị Lục Bách Nghiêu đè ép.....Nhưng mà.....Nhưng mà anh ta vẫn không chịu đứng lên.

83. Chương 83: Chương 71.2

Editor: Mèo (coki)

Động tác của hai người chúng tôi lúc này thật sự là muốn bao nhiêu đen tối có bấy nhiêu đen tối thậm chí tôi còn không dám hô hấp chỉ sợ bộ ngực di động chạm tới người anh ta thì đại sói xám Lục Bách Nghiêu này sẽ thịt tôi mất.

Vì thế tình cảnh liền biến thành như vậy: một nam một nữ, nam trên nữ dưới, trung gian là khe hở đủ phủ một lớp bụi. Khụ khụ tuy rằng khe hở này có chút nhỏ nhưng có còn hơn không nhưng hình ảnh quan trọng nhất chính là một nam một nữ đó đang mất to trừng mắt nhỏ.....

Tôi: Anh đứng lên đi!

Lục Bách Nghiêu: Không đứng!

Tôi: Mau đứng lên!

Lục Bách Nghiêu: Không đứng!

Tôi: Anh thật sự không thấy chán hả?

Lục Bách Nghiêu: Không chán.

Tôi: Đồ lưu manh!

Lục Bách Nghiêu: Khen rất tốt!

Tôi:.....

Hai người đang giằng co thì hai tay đang chống dưới sàn của Lục Bách Nghiêu giật giật, tôi vui sướng nghĩ rốt cuộc người này cũng thông suốt muốn đứng lên rồi. Không nghĩ tới anh ta một tay chống lên ột chút tay còn lại cũng kéo tôi lên theo. Động tác có hệ số siêu khó như vậy mà Lục Bách Nghiêu lại làm rất thành thạo, tôi thật sự phục anh ta luôn rồi!

Thân thể của tôi bị anh ta nâng lên, chính thức tạm biệt khoảng thời gian cùng sàn nhà sống chết dây dưa. Tôi cảm giác thân mình nhẹ bẫng sau đó cảm thấy ipad cứng ngắt ở sau lưng biến mất.....Cuối cùng tôi cũng được trải nghiệm cảm giác thoải mái là ra sao!

A!

Ipad!

Đầu óc của tôi vừa hiện lên hai chữ ipad thì Lục Bách Nghiêu đã một tay nâng tôi một tay lấy được ipad đang nằm ở dưới lưng.

Còn quan tâm trình tiết cái quái gì nữa, tuyệt đối không để cho tên khốn Lục Bách Nghiêu này thực hiện được mưu đồ.

Tôi liều mạng giữ lấy tay trái anh ta nhưng người này chính là Thiết Ngưu, còn khủng bố hơn bò tót trong đầu bò Tây Ban Nha nữa.

Không lâu sau đó anh ta đã dọn dẹp hết tất cả chướng ngại vật, mắt thấy anh ta sắp lấy được ipad thì dưới tình thế cấp bách, tôi liền rướn người lên, trực tiếp trình diễn tiết mục “Cường hôn Lục Bách Nghiêu”.....

Hai đôi môi bắt ngờ dính sát một chỗ!

Mang theo hơi thở ấm áp!

Là người chủ động “Bá Vương ngành thượng cung” nhưng thời điểm hai đôi môi dán vào nhau thì tôi liền sợ đến run rẩy...

Được rồi, tôi thừa nhận, là tôi sợ hãi.....

Trong đầu của tôi hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không có, sau đó Lục Bách Nghiêu liền nghiêng người lên trước, dùng đầu lưỡi của mình đẩy hai cánh môi của tôi làm cho nụ hôn này sâu thêm.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì tôi đã đáp lại nụ hôn sâu này, Lục Bách Nghiêu cảm giác được tôi chủ động, ánh mắt sáng quắc mang theo ý cười, một bàn tay giữ lấy cái ót của tôi làm ặt tôi càng kề sát vào mặt anh ta, động tác trên môi cũng chưa dừng lại một chút nào.

Khoảng cách hai người gần đến mức thậm chí tôi có thể cảm giác được một cách rõ ràng tiếng tim đập trong lồng ngực của Lục Bách Nghiêu, một tiếng lại một tiếng làm lay động nội tâm của tôi.

Không biết qua bao lâu nụ hôn sâu này mới chấm dứt. Tôi cố gắng hít thở từng hơi một giống như con cá phoi thây trên bờ cát. Tôi nhìn Lục Bách Nghiêu mặt không hồng tâm không động đang ở bên cạnh, trong lòng liền buồn bực, vì sao ở trước mặt anh ta tôi lại thất bại như vậy, mà anh ta làm việc lại không bao giờ giống với người bình thường.

Đợi chút, anh ta đang làm cái gì?

Trên tay anh ta có cái gì đó, màu trắng, mẹ nó, đó không phải là ipad của tôi sao?

“Lục Bách Nghiêu! Anh mau trả lại cho em!” Tôi kêu to muốn đoạt lại ipad trên tay Lục Bách Nghiêu. Người này đang nghiên cứu ipad thì bị tôi tập kích.

Vì thế, hỗn chiến chính thức bắt đầu.....

Tôi ghé vào trên người Lục Bách Nghiêu, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào mục tiêu, nhất định phải đoạt lại sau đó xóa lịch sử tìm kiếm, bằng không một đời anh minh, trinh tiết....gì gì đó của tôi đều bị hủy hết.

Nhiều lần mắt thấy sẽ lấy được nhưng đều bị Lục Bách Nghiêu né tránh, cuối cùng cả người tôi dùng tư thế cưỡi ngựa ngồi lên trên người Lục Bách Nghiêu, hai đùi đè lên hai cánh tay anh ta, sau đó dùng cả hai tay cố gắng cướp cái ipad trên tay anh ta.

Thay vào đó chân của người này rất dài, mặc dù tôi đang chiếm ưu thế nhưng muốn công phá được cái thành trì này thì còn cần phải liều chết mà đánh! Liều chết! Liều chết!

Cuối cùng khi tôi cướp được thì cái ipad cũng ở trong trạng thái gần hư hỏng: “Lục Bách Nghiêu, anh có đưa hay không?”

Thái độ Lục Bách Nghiêu rất kiên quyết: “Xem xong liền đưa cho em.”

Tôi liền than thở khóc lóc: “Lục đại gia, Lục thiếu gia, Lục thái tử, mau trả cho em đi.....”

Lục đại gia trực tiếp từ chối: “Có gọi như thế cũng vô dụng!”

“Vậy nên gọi là gì? Tâm lý của tôi chuyển động rất nhanh, trong đầu hiện lên đủ loại từ nịnh hót chết không đền mạng.

“Khụ khụ...” Trên mặt Lục Bách Nghiêu bỗng nhiên xuất hiện ửng hồng kì dị, sau đó anh ta mới mở miệng nói: “Kêu một tiếng chồng, anh liền đưa cho em.”

84. Chương 84: Chương 71.3

Editor: coki (Mèo)

Tôi lau (mồ hôi), anh thật đúng là không khách khí!

Ông xã.....Ông xã.....

Lục Bách Nghiêu, anh vẫn là dùng một dao trực tiếp chém chết em đi.

Sắc mặt của Lục Bách Nghiêu đang bình thường thì bỗng nhiên dùng tốc độ ánh sáng chuyển sang màu hồng rực rỡ.....

Đang lúc tôi và Lục Bách Nghiêu dùng một tư thế vô cùng quý dị giằng co thì rầm một tiếng, ngoài cửa có một người đàn ông bỗng nhiên ngã vào trong phòng. Tôi cùng Lục Bách Nghiêu đều bị hoảng sợ, lực chú ý toàn bộ đều đặt lên trên người kia, sau đó người đàn ông kia cực kỳ ngượng ngùng đỏ mặt nói: “Đi nhầm phòng, hai người cứ tiếp tục.....”

Cuối cùng chúng tôi nhìn kỹ thấy thì thấy người đàn ông kia run rẩy đứng lên, duy trì phong độ sau đó làm như không có việc gì bước ra ngoài.

Tiếp tục?

Tiếp tục cái gì?

Tôi quay đầu nhìn về phía Lục Bách Nghiêu, sau đó rốt cuộc cũng chú ý đến tư thế của hai chúng tôi, tôi đang dùng một tư thế vô cùng quý dị cười lên người Lục Bách Nghiêu.....

Người đàn ông vừa rồi có phải đã hiểu lầm hay không?

Tôi vừa thất thần trong chớp mắt thì Lục Bách Nghiêu đã nhanh tay mở ipad lên sau đó cặp mắt hoa đào kia cột nhả nhìn về phía tôi, nghiêng người ghé vào sát môi tôi, nhẹ nhàng mổ một cái: “Vì sao anh hôn em? Em hỏi Baidu không bằng trực tiếp hỏi anh đi?”

Anh ta cười đến sáng lạn còn tôi thì thật sự túng quẫn...

Tôi giống như vô ý hỏi: “Bởi vì bỗng cô nương xinh đẹp như hoa, thanh thuần dịu dàng đáng yêu hiền lương thực đức, cho nên.....Anh liền thích em?”

“Nghĩ hay quá nhỉ?” Lục Bách Nghiêu khinh thường hừ một tiếng: “Không có việc gì thì đừng có vũ nhục cái từ xinh đẹp như hoa thanh thuần dịu dàng đáng yêu hiền lương thực đức.”

Tôi.....nhìn!

Tôi tiếp tục hỏi: “Vậy thì vì sao? Anh hôn em là vì anh thích em?”

Lục Bách Nghiêu lại tiếp tục hừ một tiếng: “Buồn cười, bỗng đại gia mà thích em?”

Mẹ anh á!

Rõ ràng trước đó không bao lâu còn chạy theo tôi cầu hôn vậy mà bây giờ lại chối. Nào có chuyện hay như vậy.

Tôi đang muốn dùng trạng thái bạo lực lôi Lục Bách Nghiêu ra làm cầu đá thì anh ta bỗng dưng xoay người làm tôi đang ngồi trên người anh ta bị đè xuống dưới, trong nháy mắt vị trí của hai người đã bị biến hóa “Long trời lở đất”.

Ưu thế của tôi.....Quyền chủ động của tôi.....Nước mắt chảy dài mười dặm phố.....

Cả người tôi đều bị Lục Bách Nghiêu gắt gao đè nặng, trong phút chốc gương mặt anh ta liền kề sát vào tôi, trong lúc tôi nghĩ anh ta đang muốn hôn tôi thì anh ta lại chuyển phương hướng, đầu chôn ở bên tai tôi nói từng chữ từng chữ: “Hạ Cận, anh không thích em.”

Anh ta nói một câu kia trong nháy mắt làm cho người tôi sợ run, cứng đờ ngay tại chỗ.

Sau đó anh ta bỗng nhiên vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng mút lỗ tai tôi. Động tác rất nhẹ, rất ôn nhu làm tôi có chút ngứa ngáy, theo bản năng muốn trốn tránh nhưng thân mình lại bị anh ta đè ép hoàn toàn không thể động đậy được.

Vành tai bị anh ta mút vào có chút nóng nóng, tôi cảm giác cả người mình đều nóng lên giống như đang ngồi ở trong lò hấp. Hơi thở nóng rực của anh ta phun vào bên trong lỗ tai có một loại cảm giác rất kỳ quái, rất khó hình dung.

Sau đó tôi liền nghe thấy giọng nói cực kỳ nghiêm túc của Lục Bách Nghiêu: “Anh không coi trọng em, anh cũng không thích em bởi vì anh yêu em.....”

Bởi vì anh yêu em.....

Bởi vì anh yêu em.....

Tôi không biết cảm giác trời sụp đất nứt là gì nhưng lúc này tôi thật sự cảm thấy mình đang trải qua tình cảnh này. Toàn bộ thế giới đều sụp xuống ở trước mặt tôi, chỉ có Lục Bách Nghiêu đang ở trước mặt dùng thân thể che chở cho tôi, gắt gao ôm chặt lấy tôi.

Sớm đã quên là ai chủ động trước, đợi đến thời điểm tôi ý thức được thì môi hai người đã quần quít lấy nhau, giống như đang trong tình yêu cuồng nhiệt của một đôi tình nhân bình thường.

Trong nháy mắt tôi liền cảm thấy hoảng hốt, vì sao lúc này tôi lại khát vọng anh ta đến như thế?

Tôi vẫn cho rằng người mình yêu là Trương Húc nhưng sau đó tôi lại nghi hoặc. Lúc này Lục Bách Nghiêu giống như một luồng ánh sáng mãnh liệt hung hăng vạch trần tấm màn đen đang chắn ở trước mắt tôi.

Khi một lòng một dạ của tôi đều đặt trên người Trương Húc thì anh luôn đuổi theo ở phía sau. Bất luận là khi nào, vui vẻ hay khổ sở, tình yêu cuồng nhiệt hay tổn thương, khỏe mạnh hay sinh bệnh người luôn ở bên cạnh tôi không phải Trương Húc mà đều là Lục Bách Nghiêu.

Cho dù khi chúng tôi gặp lại nhau trừ bỏ đấu võ mồm cũng chỉ có đấu võ mồm, có đôi khi tôi sẽ hưng phấn cười to, có đôi khi lại tức giận muốn chết nhưng kỳ thật trong lúc đó bất tri bất giác lòng của tôi đã bị ảnh hưởng bởi người này.

Thậm chí ngay cả tôi cũng chưa từng nhận thấy được sự ảnh hưởng nhưng nó vẫn nẩy mầm từ từ sinh sôi ở trong lòng, càng lúc càng lớn, sau đó liền ở trong sinh mệnh của tôi, có muốn đuổi cùng đuổi không được.

Giờ khắc này, trong đầu tôi hồi tưởng lại mọi việc với tốc độ ánh sáng, cuối cùng một đáp án vô cùng rõ ràng hiện ra.

Xong rồi!

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là tôi biết mình xong rồi!

85. Chương 85: Chương 71.4

Editor: coki (Mèo)

Tôi giống như trúng một loại độc được lên là Lục Bách Nghiêu, ý lại cùng không thể dứt bỏ là biểu hiện của một thiếu nữ bây giờ lại chậm rãi xuất hiện trên người tôi. Tôi sẽ để ý đến anh, ánh mắt sẽ như có như không liếc nhìn anh, sẽ để ý từng câu mà anh nói, để ý từng động tác của anh với tôi thậm chí cả nụ hôn mà ngay từ đầu tôi vẫn luôn kháng cự bây giờ lại trở thành thói quen. Từ lúc nào tôi đã để cái người chỉ biết chiếm tiện nghi của mình vào lòng?

Từ trung học cho tới giờ, gần mười năm năm tháng, trong sinh mệnh của tôi xuất hiện hai người đàn ông, Trương Húc và Lục Bách Nghiêu, một người ám áp theo tôi đi suốt những năm tháng tuổi trẻ, còn một người giống như ánh sáng tái sinh của tôi.

Lục Bách Nghiêu là biển rộng mệnh mỏng, còn tôi là chiếc thuyền độc mộc?

Tôi lẳng lặng ngẩng đầu đón nhận ánh mắt nóng rực của anh, ánh sáng chói mắt. Trong thế giới bị nhuộm đầy thứ ánh sáng vàng ruộm đó tôi biết mình đã tìm ra đáp án.

Tất cả sự tình còn lại đều cực kỳ thuận lợi biến thành “đương nhiên”. Anh hung hăng hôn tôi, đưa tay cởi bộ kimono trên người tôi ra.

Kimono tầng tầng lớp lớp rộng thùng thình bị buộc chặt bởi một sợi dây lưng, đến cuối cùng, Lục Bách Nghiêu gần như dùng sức hung hăng xé bỏ quần áo trên người tôi sau đó nhanh tay cởi hết áo quần trên người mình, thẳng đến khi hai người trần trụi dính chặt lấy nhau...

“Có thể chứ?” Anh ghé vào trên người tôi, hô hấp vô cùng dồn dập, hơi thở nóng rực phả vào trên bụng tôi.

“Em nói không thể thì anh sẽ dừng sao?” Tôi vừa mở miệng liền phát hiện giọng nói của mình không biết tại sao lại biến thành nhẹ nhàng, nũng nịu như vậy làm tôi không dám mở miệng nói tiếp.

Khóe miệng anh ta mỉm cười trêu tức pha một chút lưu manh: “Anh sẽ dừng lại sao đó tiếp tục hôn em, hôn toàn thân sau đó làm cho em phải cầu xin anh muốn em.....” Vừa dứt lời, dưới thân đã lập tức tiến vào.

Nóng bỏng như thế, bất ngờ như thế làm cho người ta không kịp phòng bị, tôi không nhịn được rên lên thành tiếng, âm thanh đó ngay cả tôi cũng cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, đã có chút không khống chế được, chỉ có thể dùng răng năng gấu gao cắn chặt môi lại.

“Dừng chịu đựng, anh thích em kêu lên.” Lục Bách Nghiêu nói chuyện, lời nói vô cùng quyến rũ động tình, sau đó ánh mắt nóng rực lại càn quét trên người tôi.

“A.....Đợi chút, quên mang mũ rồi!” Thẳng đến sau đó, tôi mới nhớ tới vấn đề này, trời ạ, thật sự là muốn chết mà! Vừa động tình liền không khống chế được, lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.

“Không kịp rồi, đưa gối.” Ánh mắt nóng rực của anh trở nên nghiêm túc, động tác cũng chưa từng dừng lại: “Vợ, sinh cho anh một đứa nhỏ đi.”

Đang mê mải tới tận xương thì anh hỏi tôi: “Gả cho anh được không?”

Đầu óc của tôi hỗn loạn, suy nghĩ đều tập trung vào chuyển động của Lục Bách Nghiêu, vô ý thức gật đầu.

Sau đó một chiếc nhẫn lạnh như băng được đeo vào ngón áp út của tôi, kim loại lạnh lẽo càng làm tăng thêm độ nóng ở trong phòng. Mắt của tôi mê ly nhìn chiếc nhẫn đang được đeo vào ngón áp út, ánh sáng như ngọc lóe lên.

Vừa rồi tôi gật đầu một cái rõ ràng đã làm cho cảm xúc của Lục Bách Nghiêu trở nên kích động, anh càng không kiêng nể gì tiến công càng thêm mãnh liệt, một lần lại một lần, thẳng đến khi hai người sức cùng lực kiệt rồi cuộc mới dừng lại.....

Đợi cho tình triều rút đi đã là lâu sau, tôi vô lực xụi lơ trong lòng Lục Bách Nghiêu sau đó anh ôm tôi vào phòng tắm tắm rửa.

Trong lúc tắm tên vô lại này lại nổi lên ý xấu, ở trong phòng tắm muốn tôi thêm một lần nữa.

Cuối cùng chờ đến lúc tôi dần dần khôi phục sức lực liền đuổi đánh Lục Bách Nghiêu.

“Lục Bách Nghiêu, anh đứng lại đó cho em!”

“Vợ, nếu anh đứng lại chắc chắn sẽ bị em đánh cho tàn phế, em chịu được ông xã về sau không có sức lực hầu hạ em sao?”

“Lục Bách Nghiêu, đồ vô lại!”

“Vợ, anh chỉ vô lại với một mình em.”

Người này, vừa rồi tôi mơ hồ mới đồng ý kết hôn với anh ta, vậy mà anh giờ anh ta gọi “vợ” lưu loát như vậy, tôi xấu hổ có được không?

Tôi giằng co với Lục Bách Nghiêu một lúc lâu đến mức không thấy đường đi thì bỗng nhiên va phải một người. Mắt thấy tôi sắp bị ngã Lục Bách Nghiêu vội vàng quay người lại đỡ tôi, sau đó, nắm một quyền về phía người kia: “Diệp Tam anh tốt lắm, dám đụng vợ tôi!”

A.....A.....A. Rõ ràng là tôi đụng người ta, tên Lục Bách Nghiêu này cũng quá mức không phân rõ phải trái rồi.

Người kia trúng một nắm ở ngực cũng không để ý, chỉ cười nhìn Lục Bách Nghiêu: “Lục gia lão nhị, có người không nói lý lẽ như cậu sao?”

Lục Bách Nghiêu ôm tôi không chịu buông tay: “Tôi quan tâm vợ mình thì sao?”

Mẹ nó, thật sự dọa người.....

Nhìn bộ dạng kiêu căng của Lục Bách Nghiêu, tôi thật sự muốn nói với anh ta một câu: “Xin chào Lục Bách Nghiêu, Lục Bách Nghiêu tạm biệt.”

Sau đó hai chúng tôi không bao giờ gặp lại nữa.

Tôi lơ đãng chuyển hướng nhìn về phía người đàn ông kia, tuy rằng diện mạo không đẹp bằng Lục Bách Nghiêu nhưng hợp lại một chỗ nhìn cũng có vẻ cực kỳ dễ chịu, loại dễ chịu này cùng tướng mạo ôn hòa của Trương Húc hay tuần tú của Lưu Chi Dương vẫn có sự khác biệt, anh ta cười nhưng tựa như không cười. Quan trọng nhất là trên người anh ta có một loại khí chất thanh nhã độc đáo.

Đánh giá xong.....quả là một soái ca không thể giả được, nhưng lại có chút cảm giác “nham hiểm”.

Lục Bách Nghiêu rất không khách khí ho khan hai tiếng, sau đó nói từng chữ: “Vợ, tuy rằng anh thừa nhận dáng dấp của cái người đối diện em cũng không tệ nhưng dù sao chồng em đẹp trai ngồi ngồi, hoàn toàn không cùng cấp bậc với anh ta có được không? Làm phiền em một lần nữa dời ánh mắt trở về người chồng ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng của em, cũng chính là Lục Bách Nghiêu anh được không?”

Mồ hôi rơi lộp độp, lộp độp....

Lục Bách Nghiêu, nếu anh không tự luyện sẽ chết có phải không?

Người kia nhìn Lục Bách Nghiêu “ng nghiêm trang”, “chính nghĩa” cười yếu ớt sau đó liếc nhìn tôi nói: “Đổi lúc nào vậy?”

Đổi?

Còn có đổi?

Lục Bách Nghiêu, cái tên này rốt cuộc là có bao nhiêu hoa lớn hoa nhỏ?

Một tay tôi đặt trên eo Lục Bách Nghiêu, hung tợn nhìn anh, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Còn có đổi? Hoa lớn hoa nhỏ, phần hồng của anh đúng là rải khắp thiên hạ nhỉ?”

Lục Bách Nghiêu vội vàng biểu hiện lòng trung thành: “Vợ, đừng nghe người này nói bậy. Anh dám thề với trời rằng anh đối với em tuyệt đối là lòng dạ sắt son trung thành đến chết, từ kiếp trước kiếp này đến năm trăm kiếp sau luôn.”

“Đừng gọi em là vợ, cút!”

“Vợ, anh thật sự chỉ có mình em. Không có phần đỏ, à không, phần đen, phần trắng, phần xanh cũng không có.”

“Lục Bách Nghiêu, đừng có nắm tay em, mau buông ra.”

“Không buông, chính là không buông.”

“Lục Bách Nghiêu, đồ vô lại, anh cút ngay cho em.”

“Anh không muốn, anh muốn ở bên em. Diệp Tam, tin đồn là anh thả ra ngoài, mau giúp tôi giải thích cho rõ đi.”

Lục Bách Nghiêu gấp đến giờ chân nhưng mà người kia chỉ cười nhẹ: “Đừng nói là tôi không giúp cậu, chẳng qua là chị dâu cậu không muốn thôi.” Sau khi nói xong, người đàn ông trẻ tuổi đó liền xoay người rời đi, thời điểm đi đến khúc quanh thì quay đầu nói với Lục Bách Nghiêu một câu: “ Vừa vặn anh cậu cũng ở đây, buổi tối anh ta nhắn tôi gọi cậu cùng ăn một bữa cơm.”

Anh?

Khi nào thì Lục Bách Nghiêu có anh?

86. Chương 86: Chương 71.5

Người tên Diệp Tam gọi Lục Bách Nghiêu là “Lục gia lão nhị”, vậy anh của anh ta là “Lục gia lão đại” sao? Tôi đang còn nghi hoặc muốn hỏi Lục Bách Nghiêu thì phát hiện mặt người này tái mét rồi.

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng Lục Bách Nghiêu sẽ ăn tối cùng anh của anh ta, không nghĩ Lục Bách Nghiêu lại dẫn tôi theo. Anh bảo người ta lấy ra vài bộ quần áo sau đó chọn một bộ váy liền thân màu trắng bảo tôi mặc vào.

Tôi thay quần áo xong, cẩn thận trang điểm rồi bước ra ngoài, tôi đang tràn đầy tự tin thì Lục Bách Nghiêu nhìn tôi từ trên xuống dưới vài lần sau đó lôi kéo tôi vào phòng thay quần áo.

“Không được, không thể mặc bộ đó, em đổi bộ này đi.” Lục Bách Nghiêu dùng cả tay cả chân cởi quần áo trên người tôi xuống sau đó ném cho tôi một cái áo khoác dài màu đen. Khụ khụ, mặc áo kia vào chắc chắn nhìn tôi sẽ già thêm vài tuổi.

Tôi bĩu môi không chịu đi vào khuôn khổ, Lục Bách Nghiêu vô lại mở miệng: “Nếu vợ muốn chồng đến thay quần áo giúp thì chồng rất sẵn sàng.”

Lục đại gia mở miệng nói, tôi sợ tới mức vội vàng đẩy anh ra khỏi cửa, nhanh chóng thay quần áo. Tôi có thể nói đây là hiệu suất làm việc nhanh nhất từ trước đến giờ của mình.

Chờ đến khi tôi bọc mình trong cái áo khoác màu đen kia ra khỏi cửa thì hoàn toàn tự biến mình thành hình tượng một con quạ đen.

Tôi còn chưa kịp cảm khái vài câu về hình tượng hài kịch của mình thì đã bị Lục Bách Nghiêu lôi đi.

Ấn tượng đầu tiên về anh của Lục Bách Nghiêu là ngũ quan sắc bén, khí thế phách nhân, cho dù hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt nhưng khi nhìn khí thế cường đại trước mắt thì tôi có chút ngẩn ngơ.

Lịch sử đã từng nói Đường Thái Tông Lý Thế Dân khi không cười rất là nghiêm túc làm cho tất cả các đại thần khi vào triều đều quỳ rạp trên mặt đất không dám mở miệng nói chuyện cho nên mỗi lần vào triều trên mặt Lý Thế Dân đều nở nụ. Tiểu thuyết cổ đại đã từng miêu tả khí chất của đế vương quân lâm thiên hạ, tôi đã từng nghĩ chẳng qua là tác giả nói bừa mà thôi không nghĩ tới trong hiện thực lại có người như thế tồn tại.

Mà Lục Kỳ Ngôn chính là người như vậy.

Vừa mới gặp đã làm cho thần sắc người ta không tự giác hoảng sợ.

Lục Bách Nghiêu lôi kéo tôi ngồi xuống, giới thiệu: “Vợ, đây là anh họ của anh. Lục Kỳ Ngôn. Anh họ đây là Hạ Căn, vợ em.”

“Xin chào, Hạ tiểu thư, lần đầu gặp mặt.” Giọng nói của Lục Kỳ Ngôn lạnh nhạt giống như vẻ bề ngoài, tuy rằng khi nói chuyện khoe miệng có cong lên thành một nụ cười nhưng cũng chỉ là một nụ cười được công thức hóa.

“Xin chào.” Tôi chú ý tới ánh mắt của anh ta thoáng dừng một giây ở chiếc nhẫn kim cương trên tay trái tôi, nhưng rất nhanh ánh mắt liền trở lại bình thường. Còn chưa có gặp qua trưởng bối mà đã tự định cả đời, rất ấn tượng có đúng không? Lần này thật sự là bị Lục Bách Nghiêu hại thảm!

Một bữa cơm được tiến hành trong hoàn cảnh cực kỳ quỷ dị, tôi cúi đầu không nói lời nào, vẫn luôn ở trong trạng thái nhét cơm vào miệng. Nhìn thấy món ăn gần tôi nhất là khoai tây, khoai tây đủ loại màu sắc chính vì vậy mà trong buổi tối này gần như mình tôi giết chết hết tất cả khoai tây trên bàn ăn mà Lục Bách Nghiêu dùng toàn bộ thời gian của bữa ăn để cùng anh của anh ta nói chuyện, hai anh em cùng một loại tính tình, uống rượu nói chuyện, sau đó.....thỉnh thoảng dùng đũa gắp một ít đồ ăn ở trên bàn.

Phần lớn bọn họ nói chuyện về thương trường, tuy rằng tất cả các câu đều nói bằng tiếng Trung Quốc nhưng tôi lại không hiểu bọn họ đang nói cái quái gì. Sau khi ăn tới mức no gần chết thì tôi nâng cằm nhìn Lục Bách Nghiêu, thật sự chú ý nghe hai người bọn họ nói chuyện.....Thật bất hạnh nghe là vẫn không hiểu.

Tôi rất tự tin với chỉ số thông minh của mình cho nên nghe không hiểu không phải là do tôi mà là do Lục Bách Nghiêu, người này nói chuyện quá mức cao thâm rồi, tôi là người phàm mà, không thể vượt quá giới hạn được. Bởi vậy sau một hồi chăm chú lắng nghe thì tôi như bị lọt vào sương mù, trong nháy mắt ở trong lòng tôi, hình ảnh của Lục Bách Nghiêu từ tên khốn kiếp đê tiện biến thành nam thần cao thâm, hình ảnh tiểu nhân lấy tốc độ hỏa tiễn dung hợp với hình ảnh cao to hoàn mỹ....

Cuối bữa ăn, anh của Lục Bách Nghiêu lễ phép chuyển đề tài về phía tôi, nhân tiện mỉm cười khen tôi một cái, tất cả cái gì gọi là dịu dàng thiện lương, hào phóng khôn khéo đều chụp lên người tôi, cuối cùng làm một “nữ hán tử” như tôi.....Đỏ mặt.

Lúc anh của Lục Bách Nghiêu cùng tôi bắt tay từ biệt, nhân tiện tặng tôi lễ vật ra mắt.....là vòng cổ kim cương xa xỉ.

Trắng trợn có tiền.

Trắng trợn tư bản.

Đại kim chủ ăn tươi nuốt sống, tốt lắm!

Anh ta nói với tôi: “Hạ tiểu thư, cô thật sự là một phụ nữ có phong cách riêng.”

Bữa cơm vừa rồi tôi ăn như hùm như hổ vậy mà anh ta cũng có thể nhìn ra phong cách riêng của tôi, không thể không nói ánh mắt quá thật sắc bén. Lại nói anh ta có thể bỏ qua cái hình tượng quạ đen để nhìn thấy nội tâm cao thượng thuần khiết của tôi quả thật làm cho tôi cảm động đến rơi nước mắt, túm chặt lấy tay áo người ta không chịu buông ra, thẳng đến khi Lục Bách Nghiêu tới gần trực tiếp xách tôi lên thì tôi mới từ bỏ.

Thời điểm chỉ còn hai người là tôi và Lục Bách Nghiêu, tôi vuốt ve vòng cổ kim cương trên tay, nội tâm tỏ ra không bình tĩnh: “Lục Bách Nghiêu, anh có biết hiện tại em nghĩ tới rất nhiều ca khúc để diễn tả sự ngưỡng mộ của em đối với anh của anh không?”

Lục Bách Nghiêu đen mặt, sống chết không thèm quan tâm tới tôi, cuối cùng sau khi tôi kết hợp cả không nhèo lẫn cứng rắn uy hiếp thì Lục Bách Nghiêu mới đồng ý để cho tôi mở miệng, vì thế tôi liền không khách khí hát lên: “ Sông lớn chảy về phía Đông, potato a tomato, hắc hắc hắc hắc tomato oa, hắc hắc hắc hắc tomato oa! Anh hai mời ăn cơm, một người một củ potato, hắc hắc hắc hắc tất cả đều có oa, hắc hắc hắc hắc tất cả đều có oa.....”

Sau đó thân thể Lục Bách Nghiêu run run trực tiếp lăn xuống từ chỗ ngồi, sau đó, thật bị thương là không có sau đó.....

87. Chương 87: Chương 72.1 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em.

Từ sau khi Lục Bách Nghiêu đeo nhẫn cho tôi thì suốt ngày tên tiện nhân Lục Bách Nghiêu này ở ở trước mặt tôi ồn ào đòi danh phận, luôn luôn hỏi khi nào thì dẫn anh ta trở về gặp trưởng bối, bộ dáng con dâu nhỏ này tại sao càng nhìn lại càng thấy đê tiện, càng nhìn lại càng muốn đá anh ta một cái vậy?

Đương nhiên đến cuối cùng tôi cũng không có lá gan kia, chủ yếu là vì hai sự kiện Lục Bách Nghiêu tắm quất sắc lang và cho Trương Húc no đòn nên từ trong đáy lòng tôi đã nhận thức rõ ràng sức mạnh của tôi

và Lục Bách Nghiêu không cùng một cấp bậc.

Bất quá thời gian từ lúc bỏ đi cũng đã đủ lâu cho nên cũng tới lúc nên trở về rồi, trong khoảng thời gian tôi phát hiện Trương Húc bắt cả hai tay thì lại cùng lúc tôi rút cuộc cùng nhận rõ được lòng mình thích Lục Bách Nghiêu.

Nếu người này thâm mêm tôi nhiều năm như vậy, cô nãi nãi tôi liền cho hắn một cơ hội để thể hiện mình.

Vì thế lúc Lục Bách Nghiêu ồn ào muốn trở về thì tôi liền chấp nhận. Khuôn mặt của anh ta sáng lạn giống như đóa hoa đang nở rộ, ôm cổ tôi vừa hôn vừa cắn, não loạn nói cuối cùng cũng có thể gặp trưởng bối bàn chuyện hôn sự.

Miệng Lục Bách Nghiêu không chịu yên tĩnh coi như xong như vấn đề là tay của anh ta cũng không chịu yên tĩnh.

Tay đặt ở trên lưng tôi cọ cọ liền lột ra một tầng quần áo, cọ cọ liền sờ mó đến ngực của tôi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta: “Anh dừng tay ngay cho em!”

Lục Bách Nghiêu tội nghiệp nhìn tôi, sử dụng hổ nhục kếp: “Vợ, mấy ngày hôm trước em không cho anh chạm vào em, mấy ngày hôm nay anh đều không có khai trai nha!”

Chạm vào cái mẹ anh á!

Là tôi không cho anh ta chạm vào tôi sao?!

Rõ ràng là bị anh ta ép buộc một chút liền không thể động đây được có được không?!

Nhìn rõ một chút, đầu năm nay ác nhân cáo trạng trước, thật sự là đáng ghét mà.

Cuối cùng mặc kệ nói thế nào đi nữa, tôi cùng với Lục Bách Nghiêu liền lên đường trở về nha. Điện thoại của tôi từ tám trăm năm trước đã ném cho Lục Bách Nghiêu, trên đường trở về, ipad hết pin nên tôi liền cướp đoạt điện thoại của anh ta để chơi điện tử.

Tôi quay đầu hỏi: “Mật mã?”

Nhớ rõ trước kia đã từng hỏi qua anh ta một lần sau đó người này liền rút cho tôi hai chữ “Ngu ngốc” rồi tự mình bấm mã khóa. Tôi đang định ném điện thoại cho anh ta thì không nghĩ tới anh lại trực tiếp nói cho tôi một dãy số.

Tôi nhập số mà Lục Bách Nghiêu nói vào để mở khóa sau đó mới bắt tri bắt giác phát hiện con số này tại sao lại quen tai như vậy? Kết quả Lục Bách Nghiêu ném cho tôi một cái liếc mắt “ngu ngốc”, rồi nặn ra ba chữ: “Sinh nhật em.”

“Cái gì....Cài đặt lúc nào?” Giọng nói của tôi lập tức phản kích.

“Lúc mua điện thoại thì cài đặt.” Mặc dù Lục Bách Nghiêu đang lái xe nhưng thân mình lại nghiêng về phía tôi: “Thế nào vợ? Có thấy cảm động không?”

Tôi vội vàng đẩy người anh ta trở về chỗ cũ: “Lái xe của anh đi.” Người này hoàn toàn kế thừa đầu óc liều mạng của Châu Tinh Trì, hiện tại đang ở đường cao tốc đó.

Xe vừa chạy được một lúc điện thoại của Lục Bách Nghiêu liền vang lên, tôi nhìn thấy trên di động hiện lên chữ “Mẹ” liền đưa điện thoại cho Lục Bách Nghiêu.

Lục Bách Nghiêu nhìn thoáng qua, không muốn nhận, vốn muốn nói tôi nhận giúp nhưng mặt tôi hoàn toàn bày ra biểu tình “Nếu anh dám bảo em nhận, em sẽ khiến cho anh chết không thoải mái” nên anh ta chỉ có thể phần nộ tiếp điện thoại di động, ấn nút nghe.

Tôi không biết Lục phu nhân nói với anh ta cái gì nhưng càng về sau sắc mặt của Lục Bách Nghiêu càng đen. Sau khi điện thoại ngắt một chút tôi hỏi anh ta có chuyện gì thì nghe anh ta nói mẹ anh nhập viện rồi, hy vọng anh có thể về thăm.

Tôi nhìn vẻ mặt buồn rầu của Lục Bách Nghiêu nói: “Anh chạy tới phía trước xem thử có taxi không, nếu có thì thả em xuống. Anh đi thăm mẹ mình trước, tự em về nhà cũng được.”

“Anh đưa em về nhà.”

“Không cần , anh về nhà thăm mẹ trước đi.” Mặc dù mới nhìn qua thì Lục Bách Nghiêu và mẹ anh ta có vẻ không hợp nhưng tôi vẫn nhận ra được Lục Bách Nghiêu đối với mẹ anh không phải là không quan tâm.

Hai người bàn bạc xong cuối cùng Lục Bách Nghiêu gọi xe taxi giúp tôi sau đó mới lái xe về nhà, mà dọc đường tôi luôn luôn suy nghĩ mình phải nói gì với Lão Phật Gia và ba Lưu.

Lúc tôi trở về Lão Phật Gia hay ba Lưu đều không có nhà, không biết hai người đi nơi nào bất quá đối với tôi vẫn là một điều may mắn trong vạn cái bất hạnh. Đào hôn coi như xong lại còn biến mất nhiều ngày như vậy, theo như tính tình của Lão Phật Gia thì không đánh gãy chân tôi chắc chắn sẽ không dừng. Trong nhà không một bóng người, tôi đi vào phòng ngủ nhào đến trên giường lăn qua lăn lại, tuy rằng chuyến này ra ngoài mặc kệ là ăn hay ngủ đều tốt hơn ở nhà không biết bao nhiêu lần nhưng rốt cuộc thì nhà vàng nhà bạc so ra vẫn kém ổ chó nhà mình. Không biết tại sao lúc nằm trên giường trong lòng lại đặc biệt tưởng nhớ.

Tôi vốn muốn gọi điện cho Lục Bách Nghiêu, hỏi mẹ anh ta làm sao vậy nhưng sợ anh còn bận việc ngấm lại vẫn là quên đi, chờ thêm một chút rồi điện vẫn tốt hơn vì thế liền gọi điện cho Đồng Yến.

Hai người nói Đông nói Tây một trận sau đó con nhóc này lại nói cho tôi một cái tin sét đánh: Cô ấy muốn kết hôn!

Tôi ngây ngốc suốt năm phút sau đó mới hỏi một câu có chỉ số thông minh bằng không: “Cậu là Đồng Yến sao?”

“Tất nhiên, lão nương là Đồng Yến không thể giả được! Hạ Cận, không cần mình phải nhắc cậu nhớ bốn tuổi còn đái dầm, năm tuổi để mông trần trụi chạy quanh sân kết quả là bị cẩu xước, sáu tuổi bị mẹ cạo đầu bóng lưỡng, bảy tuổi.....”

Tôi vội vàng ngăn cản Đồng Yến đang thao thao bất tuyệt: “Ngừng ngừng ngừng! Minh tin tưởng cậu là thật, cậu không cần nói nữa!”

Có một thanh mai cùng bạn lớn lên có nhiều người nhận định đây là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào nhưng điều kiện tiên quyết là người này phải có khí tiết! Trước đây nhà Đồng Yến ở đối diện nhà tôi, nhà trẻ, tiểu học, cấp hai đều học chung với nhau, cãi nhau âm ỉ nên những chuyện ngu xuẩn, càn quấy của tôi thì không ai có thể thông hiểu hơn Đồng Yến.

Vốn tôi vẫn nghĩ mình cùng Đồng Yến sẽ tiếp tục như vậy nhưng trước trung học ba cô ấy buôn bán địa ốc lời lớn, trở thành một ông chủ nhỏ rồi mua nhà mới sau đó chuyển nhà. Trường trung học của Đồng Yến cũng ở gần nhà cô ấy nên hết trung học chúng tôi vẫn chưa tiếp tục nghiệp duyên lúc trước mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học tìm việc tôi với cô ấy mới gặp lại nhau.

Cuộc sống trung học giống như một đường ranh giới chia lìa tình cảm từ nhỏ của tôi và Đồng Yến lại làm cho tôi gặp Lục Bách Nghiêu và Trương Húc.

Chỉ là tôi không nghĩ tới hóa ra có một ngày, thanh mai của tôi cũng sẽ lập gia đình.

88. Chương 88: Chương 72.2 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em. 2

“Đồng đại tiểu thư, cái cậu gọi là “điều kiện đại thúc” ở đâu rồi? Cứ như vậy bị bác sĩ Lưu dùng một tay cầm dao mổ chém chết sao?” Năm đó Đồng Yến luôn bày ra bộ mặt háo sắc tới chảy nước miếng đối với các kiểu đại thúc đẹp trai, tôi suốt đời cũng khó quên. Tuy rằng tôi biết trong khoảng thời gian này quan hệ của Lưu Chi Dương cùng cô ấy không đơn giản nhưng không nghĩ tới tiến độ của hai người lại nhảy tới kết hôn nhanh như vậy.

Ngữ khí của Đồng Yến tràn đầy buồn bực: “Khụ Khụ, mình cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, nhưng mà.....”

Nghe thấy cô ấy trầm mặc một lúc lâu, tôi bất tri bất giác kêu to: “Không phải là cậu có thai mới kết hôn đấy chứ?!”

“Ha ha.....Ha ha.....”

“Đồng Tiểu Yến, chẳng thần được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

“Tóm lại là lần này lão nương thua trong tay thằng nhãi đó!” Cho dù cách điện thoại tôi vẫn có thể nghe thấy thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Đồng Yến, mẹ nó, cô ấy thật sự mang bầu! Sức chiến đấu của bác sĩ Lưu Chi Dương đúng là mạnh mẽ, nhanh như vậy mà đã có thể thu thập được yêu nghiệt Đồng Yến này!

Tôi cố ý trêu chọc: “Tại sao lại tức giận như vậy? Con dê ở chung với con chim yến, đúng là trời sinh một đôi.”

Đồng Yến nhận ra ý tứ trêu chọc trong lời nói của tôi, trả lời lại một cách chế giễu: “Con nhóc kia, đừng tưởng rằng có thái tử gia Lục Bách Nghiêu làm chỗ dựa thì vô pháp vô thiên, tháng sau mình kết hôn, tiền mừng của cậu phải lấy gấp đôi.”

Mẹ nó, lão nương đã phải gánh vác chức phù dâu, không nghĩ tới còn bị tổng tiền!

“Đồng Tiểu Yến, không bằng cậu đi cướp ngân hàng còn hơn.”

“Mình không cướp ngân hàng, mình cướp Lục Bách Nghiêu, hắc hắc...”

Đồng Yến đang cố dùng sức cười ở trong điện thoại không nghĩ tới một giọng nam trầm truyền đến, muốn bao nhiêu lạnh có bấy nhiêu lạnh: “Em nói cái gì?”

Giọng của Lưu Chi Dương!

Vốn dĩ tôi đang muốn cầu tình giúp Đồng Yến để cho Lưu Chi Dương để cô ấy được toàn thây nhưng trong điện thoại vang lên vài tiếng động vô nghĩa sau đó trực tiếp bị cắt đứt. Tôi chỉ có năng lực yên lặng cầu nguyện giúp Đồng Yến, hy vọng cô ấy còn có thể nhìn thấy được mặt trời ngày mai.

Vừa cùng Đồng Yến nói chuyện xong thì chợt nghe thấy có người mở cửa, tôi nghĩ là Lão Phật Gia và ba Lưu đã về nên đứng dậy ra mở cửa thì vừa vặn hai bên cùng mở.

“Mẹ, ba Lưu, con.....con đã trở về.” Tôi cố gắng tận lực làm cho lời nói của mình thông thuận một ít nhưng vừa ra khỏi miệng vẫn có phần lo lắng, giọng đều đều buồn chán. Tuy rằng tôi đã là người trưởng thành nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi bỏ nhà đi lâu như vậy. Vốn tôi tưởng rằng Lão Phật Gia sẽ xông lên thu thập tôi nhưng không nghĩ tới tuy rằng bà xông lên nhưng là để hung hăng ôm tôi, nước mắt rơi từng giọt từng giọt ở trên lưng tôi.

“Con nhóc chết tiệt này, những ngày qua đi đâu vậy, ngay cả điện thoại tin nhắn cũng không có...” Lão Phật Gia cúi đầu sau lưng tôi, nước mắt tí tách tuôn rơi, trực tiếp để chỉ số ấy náy của tôi tăng vọt như hỏa tiễn.

“Mẹ, con sai lầm rồi, sau lần này nhất định không để ẹ lo lắng nữa. Mẹ đừng khóc, được không?” Tôi vội vàng an ủi Lão Phật Gia, trong khoảng thời gian này trải qua nhiều chuyện như vậy thật ra người mà tôi cảm thấy phải xin lỗi nhất chính là Lão Phật Gia và ba Lưu. Vì hôn sự của tôi và Trương Húc mà ban đầu tới nhà ở hai người cũng muốn đem đi bán, đến cuối cùng tiệc đính hôn trở thành vở hài kịch thì tôi liền bỏ đi, để lại cục diện rối rắm cho hai người bọn họ, ngoại trừ một tiếng xin lỗi thì thật sự tôi không biết mình nên nói cái gì mới đúng.

“Không có chuyện gì, con trở lại là tốt rồi.” Ba Lưu vỗ nhẹ lưng Lão Phật Gia, mặc dù hai người mới tái hôn không lâu nhưng chỉ bằng một cái ánh mắt cũng có thể nhận ra ba Lưu đối với Lão Phật Gia thật sự quý trọng cùng yêu mến.

Bọn họ gặp nhau khi tuổi già sức yếu, cho dù cuộc sống có ngắn nhưng trong khoảng thời gian cuối cùng có thể nắm tay một người khác từ từ già đi không phải là chuyện lãng mạn nhất cuộc đời này sao?

“Đúng rồi, mẹ, hai người vừa mới đi đâu vậy?” Đợi đến khi cảm xúc của Lão Phật Gia từ từ bình tĩnh lại nhìn thấy hai người vừa trở về thì tôi liền vội vàng đổi đề tài.

Lão Phật Gia dùng khăn giấy lau nước mắt, thở dài nói: “Đến bệnh viện, xem đứa bé Trương Húc kia một chút.”

Trương Húc?

Tôi đối với thần kinh thô của mình có chút ảo não, nói mãi tại sao lại quên Trương Húc đang tồn tại trên thế giới này đây.

Lão Phật Gia nhìn tôi, thăm thía nói: “Tuy rằng mẹ không biết trong lúc đó hai đứa đã xảy ra chuyện gì như dù sao muốn từ hôn thì hai nhà đều mất mặt mũi. Trương Húc nói tất cả đều là lỗi của nó để ẹ không đành lòng trách cứ con nhưng bây giờ đứa nhỏ này còn nằm ở trên giường bệnh, đã từng thiếu một chút nữa là trở thành con rể của mẹ, mẹ nhìn nó cũng có chút không đành lòng.”

Tôi cúi đầu, thần sắc có chút buồn bực: “Mẹ, con không muốn nhắc đến anh ta, dù sao con và anh ta cũng xong rồi. Con đáp ứng mẹ năm nay nhất định sẽ đóng gói gả ra ngoài, trên đời này nam nhân hai chân vẫn còn nhiều mà.”

“Con nhóc này, nói chuyện thật không đứng đắn, con gái của mẹ có thể tùy tiện gả ột thằng đàn ông hai chân sao? Tuy nhà chúng ta không phải là đại phú đại quý nhưng mặc kệ là lúc nào thì con cũng là bảo bối trong lòng mẹ, không thể tùy tiện gả ra ngoài.” Không biết có phải trái tim của Lão Phật Gia bị mùa xuân thứ hai làm cho dễ chịu đi hay không mà tự nhiên nói chuyện đều chuyển hướng ba trăm sáu mươi độ, thật đúng là làm cho tôi có chút giật mình.

“Đến đây, ăn hoa quả đi, ba rửa cả rồi.” Ba Lưu cầm táo từ phòng bếp đi ra, một đám tươi ngon mọng nước làm cho người ta muốn cắn một ngậm.

Tôi cầm quả táo đặt lên miệng cắn nhìn Lão Phật Gia và ba Lưu đang ngồi trước mặt mình trong lòng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Mặc kệ khi nào phát sinh chuyện gì, bọn học vẫn đều đứng về phía tôi, làm cảnh tránh gió cho tôi, làm hậu thuẫn kiên cố nhất.

Đợi một lúc tôi liền về phòng gọi điện thoại cho Lục Bách Nghiêu, muốn hỏi tình huống của mẹ anh kết quả điện thoại vừa thông thì chợt nghe anh ta gầm lên giận dữ: “Con mẹ nó, cậu xong chưa?”

Tay đang cầm điện thoại không tự giác run lên, lời nói vừa ra đến miệng liền bị nuốt trở lại. Bình thường Lục Bách Nghiêu nhìn qua giống như một người hay cợt nhả, không chút để ý nhưng khi nóng giận lên lại đáng sợ như vậy.

Dừng một chút, thẳng đến khi tôi bình thường trở lại mới dám mở miệng nói chuyện: “Lục Bách Nghiêu, anh không sao chứ?”

“Tại sao lại là em?” Giọng nói của Lục Bách Nghiêu kiềm chế lại, giải thích với tôi: “Thật xin lỗi, vừa rồi không phải anh nói em, anh còn tưởng rằng.....Quên đi, không nói nữa.”

Tôi thì thào nói: “Không có việc gì, em chỉ muốn hỏi tình trạng mẹ anh một chút, có nặng lắm không?”

“Bà không có việc gì, anh còn có chút chuyện, tối sẽ gọi lại cho em.”

Lục Bách Nghiêu gấp gấp ngắt điện thoại chắc là có chuyện gì cần phải xử lí. Tôi nhìn màn hình dần dần tối đi trong lòng hình như có chút buồn bã, không biết làm thế nào để hình dung tâm tình lúc này của mình, giống như trong lòng có một tảng đá lớn đang đè ép tới mức không thở nổi, cả người buồn bực hốt hoảng.

Mãi cho đến lúc nửa đêm, tôi đang ngủ mơ mơ màng màng thì điện thoại ở dưới gối vang lên, là Lục Bách Nghiêu.

Tôi nhận điện sau đó nghe anh nói: “Anh đang ở dưới lầu nhà em.”

89. Chương 89: Chương 72.3 Mặc Kệ Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Không Được Rời Bỏ Em. 3

Tội vội vàng khoác thêm áo, nhanh chóng bước ra khỏi cửa đi xuống dưới lầu thì nhìn thấy Lục Bách Nghiêu đang dựa vào xe hút thuốc.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh hút thuốc, ở dưới đèn đường mờ nhạt bóng dáng anh kéo dài ra, khuôn mặt ẩn trong một mảnh u ám không nhìn rõ, tay phải cầm điếu thuốc, khói trắng lượn lờ, bỗng dừng làm cho người ta cảm giác không chân thật, cô đơn như vậy.

Tôi lẳng lặng đi về phía trước, tới gần mới phát hiện dưới chân anh đầy tàn thuốc. Trời ạ, rốt cuộc là anh đã đứng đây bao lâu? Anh nhìn thấy tôi liền vứt điếu thuốc xuống, dẫm nát dưới lòng bàn chân, trong ánh mắt tràn đầy quyến luyến.

Tôi cười yếu ớt, nói một câu vui đùa: “Nơi này nhiều tàn thuốc như vậy, ngày mai bị bác bảo vệ nhìn thấy xem bác có lấy chổi đánh anh không.”

Khuôn mặt nhợt nhạt nhúu chặt của anh giãn ra, bỗng nhiên ôm tôi vào trong lòng. Đầu anh chôn trong cổ tôi, hơi thở ấm áp phả vào cổ có chút ngứa: “Anh rất nhớ em.”

Tôi gắt gao ôm anh, áo khoác của anh mang theo một chút lạnh lẽo ban đêm, tôi lại giống như không biết. Cho dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi muốn nói cho anh biết khi đã đeo nhẫn của anh thì tôi đã quyết định cùng anh đi suốt cuộc đời.

Giống như một bài hát tôi đã từng nghe thấy: Chúng ta đi một vòng lâu như vậy mới gặp được nhau, so với ai khác em lại càng hiểu được tầm quan trọng của anh, lâu như vậy em mới quyết định, quyết định nắm lấy tay anh không rời.

Không biết qua bao lâu tôi mới nghe thấy giọng nói của anh nặng nề vang lên bên tai, anh hỏi tôi: “Vợ, nếu anh có làm chuyện gì có lỗi thì em có rời khỏi anh hay không?”

Tôi buông anh ra, nhìn một đôi tròng mắt lấp lánh ánh sao của anh: “Nói đi, có phải hồng nhan tri kỉ nào tới tìm anh không? Không phải là anh làm cho người ta to bụng rồi đấy chứ?”

Anh nhật nhật thở dài một tiếng, thanh âm rất nhẹ, tại đây, trong bóng đêm yên tĩnh này hoàn toàn nhỏ đến mức làm cho người ta không phát hiện được.

Anh trả lời, giọng nói vô cùng xác định: “Không có người khác, cho tới nay anh chỉ có mình em.”

Không biết có phải do chuyện của Trương Húc để lại bóng ma trong lòng tôi hay không mà hiện tại tôi cảm thấy chỉ cần Lục Bách Nghiêu toàn tâm toàn ý đối tốt với tôi thì tôi sẽ nguyện ý theo anh. Còn Trương Húc, từ nay về sau người này không bao giờ tồn tại trong thế giới của cô nữa nữa đây nữa.

Tôi vui cười, kiễng mũi chân nhéo nhéo mặt anh: “Không phải thì tốt, nếu anh không đi trên hoa ghẹo nguyệt thì làm sao em rời khỏi anh được?”

Không thể tưởng tượng được làn da của người này tốt như vậy, so với tôi còn mềm mại bóng loáng hơn, hai tay của tôi dừng trên gò má anh vậy mà lại quên buông tay ra.

Bàn tay to của anh nắm lấy tay tôi, sau đó mười ngón đan xen vào nhau. Anh hơi hơi cúi đầu, hôn lên tay tôi, đôi môi ấm áp chạm vào mu bàn tay lạnh lẽo làm tôi có cảm giác cả người như bị giật điện, bị khóa chặt trong đôi mắt sâu thẳm của Lục Bách Nghiêu, toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người, Hạ Cận và Lục Bách Nghiêu

Không khí lạnh lạnh, anh hôn môi tôi, giọng nói lưu luyến: “Vợ, mặc kệ chuyện gì phát sinh đều không rời khỏi anh có được không?”

Bên trong giọng nói của anh mang theo vô tận quyến luyến: “Anh không thể rời khỏi em được....”

90. Chương 90: Chương 73: Dừng Hết Tính Mạng Để Yêu Em.

Vài ngày này, Lục Bách Nghiêu đều có bộ dáng thất hồn lạc phách, chính là so với lúc trước lại càng thích đeo bám tôi hơn, mặc kệ tôi đi chỗ nào anh ta cũng phải đi theo.

Lúc tôi cùng Đồng Yến thử lễ phục thì Lục Bách Nghiêu cùng Lưu Chi Dương đợi ở bên ngoài. Đồng Yến lôi kéo tay tôi cười nói: “Hai người các cậu trở thành trẻ sinh đôi dính nhau hử, cả ngày ở cùng một chỗ cũng không thấy chán.”

Tôi đã nộp đơn từ chức cho công ty, bây giờ không làm việc gì cả, tính nghỉ một thời gian ngắn rồi sẽ tìm công việc mới, dù sao mấy ngày này nhàm chán muốn chết nên giúp Đồng Yến chuẩn bị chuyện hôn lễ mà Lục Bách Nghiêu lại đi theo tôi cả ngày, ngay cả lúc tôi đi toilet anh ta đều phải đứng trước cửa coi chừng.

Chuyện tối hôm đó chúng tôi đều lựa chọn né tránh, tôi không hỏi anh có chuyện gì xảy ra mà anh cũng không nhắc tới, nhưng mấy ngày qua tôi có thể cảm nhận rõ ràng quyền uy cùng ý lại của anh đối với tôi. Đúng là tình yêu đang trong giai đoạn cuồng nhiệt, có dính nhau đến mấy cũng không thấy có chuyện gì. Nếu Đồng Yến không nói thật sự tôi cũng không cảm giác được.

Khuôn mặt tôi hồng hồng hỏi Đồng Yến: “Thật sự rõ ràng như vậy sao?”

“Tất nhiên, so với mình cùng Chi Dương còn dính nhau hơn nữa.”

“A, lúc trước không biết người nào đó còn mới gào thét con dê mà bây giờ lại kêu Chi Dương dịu dàng như nước vậy?”

Đồng Yến ngượng ngùng đẩy tôi: “Nghiêm chỉnh mà nói hai người tính khi nào thì kết hôn? Nếu không động tác nhanh một chút kết hôn cùng một lúc với mình và Chi Dương?”

“Thật ra anh ta đã có đề nghị qua với mình, chẳng qua mình cảm thấy chuyện tình cảm của mình và Trương Húc vừa mới chấm dứt hơn nửa thời gian mình yêu anh ta cũng chưa dài, cứ đợi một thời gian nữa vậy.”

“Vậy mà cậu còn nhận nhả của người ta.”

“Không phải, mình.....” Tôi bị Lục Bách Nghiêu bắt nạt tới đầu óc cũng hỏng rồi cho nên mới không cẩn thận nhận nó.

Chính là như vậy, thật sự là không có khí tiết nên tôi cũng không có dũng khí nói trước mặt Đồng Yến.

Chờ lúc tôi cùng Đồng Yến thay xong lễ phục đi ra ngoài thì Lục Bách Nghiêu cùng Lưu Chi Dương cũng đã thay xong tây trang đang ngồi trên sôpha nói chuyện vui vẻ. Hai người vừa thấy chúng tôi bước ra liền vội vàng tiến lên đón.

Lưu Chi Dương thân thiết tiến lên hỏi Đồng Yến: “Tại sao lại lâu như vậy, có chuyện gì không?”

“Làm ơn thôi đi, có thể có chuyện gì? Anh cũng quá cưng chiều bảo bối Tiểu Yến Yến của mình rồi~.” Tôi trêu đùa hai người một chút. “Ài, hai người nói đi, lần này mình làm phù dâu nên lấy thân phận bạn khuê mật hay là thân phận em gái chồng đây?”

Sau khi Lão Phật Gia tái hôn với ba Lưu thì trên luật pháp Lưu Chi Dương liền trở thành anh của tôi, nay anh ta lại cùng Đồng Yến kết hôn, quan hệ này thật hỗn loạn, coi như là thân càng thêm thân sao?

Một tay Lục Bách Nghiêu kéo tôi vào trong lòng, hai tay gắt gao ôm chặt tôi: “Lấy thân phận là vợ của Lục Bách Nghiêu.”

Đồng Yến tựa vào Lưu Chi Dương, xoi mói tôi và Lục Bách Nghiêu: “Ban ngày ban mặt mà trắng trợn ân ái, hai người thật quá đáng.”

Lục Bách Nghiêu khiêu khích liếc nhìn bọn họ một cái: “Hai người cũng có thể vậy.”

Vừa dứt lời Lưu Chi Dương liền bế Đồng Yến lên, Đồng Yến cả kinh kêu lên tiếng. Bình thường nhìn qua bác sĩ Lưu có vẻ thư sinh tuấn tú nhưng lại có một mặt phóng túng như vậy. Thật đúng là làm cho người ta trợn mắt.

“Lưu Chi Dương, anh thật là vô vị. May thả em xuống, cẩn thận đứa bé trong bụng em.” Đồng Yến nhướn mi lên lập tức làm cho Lưu Chi Dương hoảng sợ vội vàng cẩn thận thả cô ấy xuống.

Nhân viên trong tiệm áo cưới lại đây nhắc nhở. “Cô dâu đã thay xong lễ phục chưa? Thợ trang điểm đã chuẩn bị xong có thể trang điểm rồi.”

“Đi thôi.Chúng ta đi làm cô dâu.” Tôi kéo Đồng Yến từ trong lòng ngực của Lưu Chi Dương rồi đi theo phía sau phụ giúp hai người thợ trang điểm, đang muốn đi thì bị Lục Bách Nghiêu kéo lại.

Anh ta giam cầm tôi vào trong ngực, mỉm cười hỏi: “Vợ, khi nào thì em làm cô dâu của anh?”

Tôi cười yếu ớt, lấy tay nâng cằm Lục Bách Nghiêu lên, bày ra bộ dáng đùa giỡn: “A, dù thế nào cũng không gả cho người đáng giận nào đó.”

Lục Bách Nghiêu thừa dịp không có người nhìn về phía chúng tôi liền hung hăng đánh lên mông tôi một cái làm hại tôi đau đến thiếu chút nữa kêu lên tiếng sau đó nghe thấy giọng nói nghiêng rằng nghiêng rằng lợi của anh ta vang lên bên tai: “ Con nhóc này, lần sau nếu em có cầu xin tha thứ thì anh cũng tuyệt đối tàn nhẫn không cho xuống giường được!”

Công phu mạnh mẽ của Lục Bách Nghiêu tôi đã được dùng thân thể của mình lĩnh hội rồi.

Lúc trước, câu đánh giá “Mặc xong quần áo là mặt người dạ thú, cởi quần áo là cầm thú” mà tôi đã nói với anh ta e rằng còn thua cả thực tế nữa!!

Tên khốn kiếp này!

Đây chính là thực tế mà tôi đã dùng máu để trải nghiệm: Sinh mệnh quý giá, tránh xa cầm thú!

91. Chương 91: Chương 73.2

Tôi nâng mắt nhìn về phía Lục Bách Nghiêu, hung hăng nói: “Lục Bách Nghiêu, cẩn thận em bỏ trốn không kết hôn đó.” Uy hiếp làm gì, không phải là so sánh xem miệng ai độc hơn sao? Tuy rằng tôi đánh không lại anh ta nhưng nếu như đấu võ mồm thì làm sao có thể tùy tiện nhận thua được?!

“Em dám.” Bị tôi trêu chọc Lục Bách Nghiêu liền tức giận, ánh mắt nhìn về phía tôi như muốn bùng cháy thiêu đốt.

Tôi hất mặt nhìn anh ta: “Anh thử xem em có dám hay không?”

Tức giận ẩn bên trong đôi mắt anh ta càng ngày càng lớn, tôi có chút hoảng sợ. Tôi vốn hay nói giỡn không nghĩ tới Lục Bách Nghiêu phản ứng lớn như vậy, có chút không chịu được, đang muốn mở miệng giải thích một chút thì thân thể bị anh ta gắt gao khóa chặt ở trong lòng.

Anh ta ôm tôi thật chặt giống như muốn đem tôi hòa nhập vào trong thân thể mình. Tôi có thể cảm nhận được tim anh ta đang đập thành thịch, một tiếng lại một tiếng rõ ràng như vậy để cho tôi biết mình gần anh tới mức nào.

Tôi lẳng lặng cảm thụ ôm ấp của anh, mặc dù lúc này cảm thấy hô hấp có chút khó khăn nhưng sau đó dần dần đã thích ứng được. Hai tay tôi vòng ra sau tấm lưng dày rộng của anh, giật mình cảm giác được Lục Bách Nghiêu đã không còn là cái người cả ngày cùng tôi đấu võ mồm, không phải là cái người dài mà không lớn nữa.

Cho dù trong mắt tôi Lục Bách Nghiêu cũng chỉ là một thằng nhóc lớn xác nhưng cũng không còn là nhóc con to lớn cùng lưu manh như trước. Không biết từ khi nào anh ta đã lớn lên, trở nên có trách nhiệm. Anh không còn lấy thân phận một thiếu niên xuất hiện trong tính mạng của tôi mà là lấy thân phận một người đàn ông.

Ở trong bất tri bất giác chúng tôi đều đã lớn lên..

Ở trong bất tri bất giác, tôi không biết rằng mình đã được trải nghiệm tình yêu trong cuộc đời và giao phó lòng mình ột người đàn ông từng coi là tử địch.

Tôi dựa vào trên đôi vai kiên cố của anh nói: “Lục Bách Nghiêu, chờ Đồng Yến và anh của em kết hôn xong thì chúng ta cũng kết hôn đi.”

Trong chớp mắt thân thể của anh cứng lại, thật lâu sau tôi mới nghe thấy anh run run trả lời: “Được.” Tôi vừa ngừng đầu, hai gò má liền chạm vào một giọt nước mắt trong suốt.

Cho dù đã từng chịu quá nhiều tổn thương trong tình yêu, cho dù đã từng bối rối đối với đoạn tình cảm này, có khi tình yêu sâu nặng của anh từng làm cho tôi tức giận cáu kỉnh nhưng giờ phút này tôi vô cùng xác định.....tôi yêu anh.

Tôi vứt hết những người đang vây xem ra sau đầu, lúc này trong mắt tôi chỉ có anh: “Lục Bách Nghiêu, em đã từng nói với anh là em yêu anh chưa?”

Anh hôn môi tôi: “Anh cũng yêu em.....cả đời.”

Đêm đó tôi dẫn Lục Bách Nghiêu về nhà, lúc này tôi hoàn toàn không có các loại cổ kị lúc trước, cho dù biết miệng lưỡi người đời rất đáng sợ nhưng cái mà tôi càng để ý hơn chính là Lục Bách Nghiêu, người này yêu tôi còn hơn cả tính mệnh của mình.

Trước lúc ăn cơm chiều khi Lão Phật Gia nhận được điện thoại của tôi thì không phải không có kinh ngạc nhưng tôi chỉ nói với bà một câu: “Tối nay mẹ thấy rồi sẽ biết.”

Lúc trước Lão Phật Gia đã từng gặp Lục Bách Nghiêu vài lần mà ba Lưu thì đã biết Lục Bách Nghiêu là bạn thân của Lưu Chi Dương cho nên tối nay cũng giống như một buổi gặp mặt nói chuyện giữa mẹ vợ và con rể.

Tôi tưởng rằng đàn ông như Lục Bách Nghiêu không sợ trời không sợ đất nhưng không nghĩ tới lúc gặp mẹ tôi lại đĩnh đạc ngay thẳng như vậy, khẩn trương tới mức ngay cả nói cũng không được đầy đủ. Từ lúc vào cửa giới thiệu đã nói nhầm tên mình thành “Lục Nghiêu Bách” làm cho tôi cười đến thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi.

Vì nói không được lưu loát nên người này chỉ có thể dùng quà tặng để mua chuộc hai vị trưởng bối. Lục Bách Nghiêu tặng cho Lão Phật Gia tổ yến cao cấp nhất có tác dụng như thuốc bổ làm đẹp da làm cho hai tròng mắt của Lão Phật Gia không đứt ra được. Lại tặng cho ba Lưu một bộ cờ vua bằng ngọc vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ nhưng không thể không nói bộ cờ vua kia rất đẹp, mỗi quân cờ đều trong suốt lấp lánh làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Tặng quà không quan trọng ở giá trị mà ở cái tâm của người tặng. Nhìn bề ngoài người này là một người tùy tiện nhưng không nghĩ tới tâm tư lại tinh tế như vậy.

“Anh chuẩn bị lúc nào?” Nhìn Lão Phật Gia cùng ba Lưu bị quà tặng của Lục Bách Nghiêu làm mê muội đến thất điên bát đảo, tôi âm thầm nghiêng về phía Lục Bách Nghiêu hỏi.

Trong lòng tràn đầy chờ mong câu trả lời của anh ta, kết quả người này không chịu mở miệng vàng, tôi cứng rắn nửa ngày mới từ miệng anh nghe được hai chữ: “Bí mật.”

Thèm vào!

Cái này cùng chưa nói có khác gì nhau?!!

Đến cơm chiều, Lão Phật Gia mới dần dần hòa hoãn lại từ trong sung sướng khi nhận được tổ yến, hài lòng lắc lắc eo thon nhỏ đi phòng bếp, quyết tâm muốn trở tài mười tám kĩ năng nấu nướng của mình mà ba Lưu cũng nhanh chóng chạy xuống giúp một tay.

Tôi bị hai người sai bảo ngồi trên sôpha cùng Lục Bách Nghiêu xem TV, anh nhìn bóng dáng bận rộn của Lão Phật Gia và ba Lưu trong phòng bếp, tay nắm lấy tay tôi: “Vợ, về sau lúc em nấu cơm anh cũng sẽ giúp em.”

“Được.” Tôi đáp ứng sau đó bổ thêm một câu: “Anh còn phải rửa chén nữa!”

Lục Bách Nghiêu hơi hơi cau mày: “Chén không phải là để cho người giúp việc rửa sao?”

Chắc chắn chắc, đúng là đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước, cuộc sống an nhàn sung sướng, đủ loại tự phụ. Tôi tỏ vẻ mình bị tên yêu nghiệt này kích thích một cách ghê gớm.

“Lục Bách Nghiêu, nghe anh nói như vậy, bỗng nhiên em có một loại cảm giác mình thành công bắt được một nam nhân cao phú suất*, từ nay về sau cuộc đời rảnh rang sung sướng.”

*Ba tiêu chuẩn vàng của đàn ông bên đó: cao to, đẹp trai, giàu có.

Bởi vì hai chân tôi đều gác lên bàn sôpha nên Lục Bách Nghiêu dùng một loại tư thế “ôm con gấu” nghiêm chỉnh ôm tôi vào trong lòng: “Đã biết sức quyến rũ của gia bản ra bốn phía không có người ngăn được chưa? Dù thế nào cũng gia là phú nhị đại, kết hôn với gia cũng không có thiệt thòi chứ? Cho nên về sau em liền ngoan ngoãn làm vợ của anh là tốt rồi.”

92. Chương 92: Chương 73.3

Nghe Lục Bách Nghiêu nói những lời này tôi cảm thấy mình cách cuộc sống sâu gạo ngày càng gần, mà người kia chính là địa chủ gạo ăn không hết!

Nói xong anh ta liền ghé đầu hôn lên cổ tôi. Tôi bị anh ta chọc cười khách khách, cổ bị những cái hôn nhỏ làm cho ngứa ngứa lại cổ kị Lão Phật Gia và ba Lưu nhìn thấy, nhin cười đến vắt vả chỉ có thể dùng sức đẩy anh: “Cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, cẩn thận lát nữa bị mẹ em cầm chổi quét ra khỏi nhà.”

Lục Bách Nghiêu nghe tới danh hào của Lão Phật Gia lập tức tiu nghỉu, không tình nguyện dừng lại động tác hôn, vùi đầu ở trên người tôi nặng nề nói: “Thật sự muốn kết hôn với em ngay bây giờ.”

Nghe lời nói tức giận của thằng nhóc này, tôi không khỏi cười nhạo ra tiếng. Tuy rằng những điều nên làm hay không nên làm đều đã làm rồi nhưng cách giấy chứng nhận kết hôn vẫn còn rất xa. Hiện tại vừa mới tiến hành bước đầu tiên là gặp trưởng bối, vả lại trưởng bối hai bên còn chưa gặp mặt mà người này đã liên tục nghĩ muốn kết hôn, thật sự là khổ cho anh ta.

Dù sao hiện tại kết hôn cũng không phải là chuyện của hai người mà là chuyện của hai nhà.

Trong lúc đó chúng tôi bị ngăn cách bởi tình yêu thời niên thiếu là Trương Húc, ngăn cách bởi một em gái trên luật pháp, yêu Lục Bách Nghiêu say đắm là Lưu Chi Dao, ngăn cách bởi một cuộc đào hôn đáng sợ, hai từ kết hôn này thật sự là nói dễ hơn làm!!

Nhưng mặc kệ có sóng gió nhấp nhô gì tôi đều nắm chặt tay anh, cùng anh bước từng bước.

Sau bữa cơm chiều, Lục Bách Nghiêu cùng chơi bộ cờ vua bằng ngọc với ba Lưu còn tôi thì bị Lão Phật Gia kéo xuống phòng bếp, bà hỏi tôi: “Con gái, hãy thành thật với mẹ, con thật sự nghiêm túc sao?”

“Không phải là con đã dẫn người về nhà đấy thôi, tại sao lại không nghiêm túc được.”

Bình thường lúc nhàn rỗi Lão Phật Gia hay cùng tôi nói những chuyện vô nghĩa nhưng hiện tại lại dùng lời nói thâm thúy dạy dỗ tôi: “Nhưng chuyện của con cùng Trương Húc vừa xong, con đã vội vàng muốn cùng thằng bé kia kết hôn. Mẹ không trông mong con gả cho người nhiều tiền chỉ hy vọng về sau con được hạnh phúc. Mẹ sợ con nhất thời xúc động mới chọn thằng bé đó, làm như vậy mặc kệ là con hay nó đều không công bằng.”

Tôi cầm hai tay của Lão Phật Gia chắc chắn nói: “Mẹ, tin tưởng con, lần này con thật sự nghiêm túc. Tuy rằng chuyện của con và Trương Húc vừa mới chấm dứt không bao lâu nhưng cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của con và Lục Bách Nghiêu. Trải qua nhiều chuyện như vậy hiện tại con đã hiểu rõ chính mình, đến tốt cùng ai mới là nam nhân nắm tay con đi đến cuối cuộc đời. Con sẽ không đem tình cảm của mình trở thành trò đùa, con thật sự muốn cùng anh ta kết hôn. Mẹ, không cần lo lắng cho con, cùng anh ta ở một chỗ con sẽ hạnh phúc.”

“Mẹ biết, tuy lúc trước mới chỉ gặp thằng bé này vài lần nhưng mỗi lần ánh mắt nó nhìn con có thể nhận ra được trong lòng nó có con. Thằng bé này thích con lâu như vậy cũng không dễ dàng gì nhưng mẹ lo lắng điều kiện nhà chúng ta kém như vậy, vạn nhất bên nhà chồng là người không dễ sống chung con gả đi sẽ chịu khổ, chẳng thà không lấy chồng.”

Lão Phật Gia tình thâm ý dài nói. Làm sao tôi lại không biết điều kiện hai gia đình chênh lệch nhau rất nhiều, một khi đã nhắc tới từ “kết hôn” sẽ không còn khái niệm “tình yêu chân chính” nữa.

Tôi kinh ngạc đứng tại chỗ, trong nháy mắt đầu óc suy nghĩ rất nhiều thứ hỗn loạn nhưng một khoảng khắc khi cặp mắt của Lục Bách Nghiêu xuất hiện thì tất cả đều giống như biến mất. Tôi nghĩ mình đã tìm được đáp án rồi.

Tôi nhìn Lão Phật Gia so với dĩ vãng lại càng thêm xác định tâm ý của mình: “Mẹ, mặc kệ tương lai như thế nào nhưng con thật sự tin tưởng đi cùng với anh ấy, con yêu anh ấy, muốn cùng anh ấy vượt qua hết cuộc đời. Con thật sự không hối hận.”

Tôi đã từng cố gắng yêu, cuối cùng lại bị tình yêu làm cho thương tích đầy mình nhưng tôi vẫn muốn nói tôi không hối hận. Dù sao nỗi đau đã từng khắc sâu như vậy cũng sẽ trôi qua đồng thời cũng sẽ có một tình yêu khắc sâu thay thế. Cảm nhận được đau nhưng đồng thời cũng cảm nhận được tình yêu và tin tưởng.

Đây là lần thứ hai tôi cố gắng lấy dũng khí để tiếp tục yêu một người, tuy rằng hầu hết dũng khí này là Lục Bách Nghiêu cho tôi. Mười sáu tuổi gặp nhau, tôi đi ngang qua sân bóng rổ bị anh ta nện ột quả bóng thì chúng tôi đã định duyên phận rồi. Từ mười sáu đến hai mươi sáu, chúng tôi từ những thiếu niên ngây thơ bước vào xã hội, nếu như tình người như nước, ấm lạnh tự biết* thì không thay đổi vẫn là tình yêu anh giành cho tôi.

*Nguyên văn là Như nhân ẩm thủy, lạnh noãn tự tri. Ý là chỉ có tự trải qua mới biết tình người ấm áp hay lạnh lẽo.

Mỗi lần xuất hiện anh đều trêu chọc tôi, cả đời anh cũng đều trêu chọc tôi, trước kia tôi không hiểu nhưng bây giờ thì đã biết chỉ vì bị tôi lạnh nhạt, chỉ vì yêu nên che giấu.

Tôi không thể phụ tấm chân tình của anh cũng không muốn phụ. Anh lặng yên bước vào sinh mạng của tôi sau đó không bao giờ rời đi nữa. Một lần cuối cùng tôi cố gắng lấy dũng khí để yêu anh, nếu cuối cùng không được tôi nghĩ đại khái chắc mình cũng sẽ mất đi dũng khí để yêu người khác nữa.

Trên đời này chỉ có một Lục Bách Nghiêu, một Hạ Cận, chúng tôi đã bỏ lỡ nhau suốt mười năm, lúc này làm sao có thể buông tay được?

Cho nên tôi dũng cảm đối diện với Lão Phật Gia nói: Tôi yêu anh, tôi không hối hận.

93. Chương 93: Chương 73.4

Lão Phật Gia lẳng lặng nhìn tôi, trong mắt dường như ẩn chứa rất nhiều điều. Tôi không hiểu rõ hết nhưng tôi biết chúng nó đều có chung một điểm là “tình yêu của mẹ.”

Một lúc lâu sau đó, rốt cuộc Lão Phật Gia cũng cười vui vẻ nhưng ánh mắt lại không dừng ở trên người tôi: “Về sau, bác giao con gái cho con, đôi lúc tính tình nó không tốt, hay đùa giỡn cũng rất nhỏ nhen, con cần phải bao dung và chăm sóc nó nhiều hơn.”

Tôi nghi hoặc xoay người nhìn theo ánh mắt của Lão Phật Gia vừa vận dụng phải ánh mắt của Lục Bách Nghiêu, anh đứng lẳng lặng ở cửa phòng bếp không biết đã bao lâu.

Anh ta nghe lời nói của Lão Phật Gia, trịnh trọng gật đầu với bà: “Con sẽ dùng tính mạng của mình để yêu cô ấy.”

Bên trong ánh mắt của anh chứa đựng sự chân thành, đây chính là lời hứa hẹn đáng giá ngàn vàng của một người đàn ông.

Một khi chấp nhận chính là cả đời.

Trước đó Hồng Liễu Tổng Đông đã hát ca khúc “Đồng tiểu thư”, lời hát có nói: Một con ngựa hoang yêu em dù trong nhà em không có thảo nguyên.

Tôi từng nghĩ Lục Bách Nghiêu giống như một người đàn ông có hành vi phóng đảng, nhất định là một con ngựa hoang, cô gái nào yêu anh cũng đều không thể giữ được tâm của anh nhưng không nghĩ anh đã sớm đem tình yêu để lại cho tôi, để lại trong ngôi nhà không có thảo nguyên của tôi mà vẫn vui vẻ chịu đựng.

Lúc tiễn Lục Bách Nghiêu ra cửa, anh gặt gao ôm tôi vào trong ngực giống như bảo bối trân quý nhất trên đời.

Anh nói: "Lời nói vừa rồi không phải anh chỉ nói cho có mà thôi."

Tôi gật gật đầu, trong mắt tràn đầy lệ, giọng nói nghẹn ngào: "Em biết."

Tôi biết, tôi vẫn luôn biết.

94. Chương 94: Chương 74.1 : Thân Ái, Em Muốn Ăn Thịt Thỏ.

Sau khi dẫn Lục Bách Nghiêu về nhà ra mắt Lão Phật Gia và ba Lưu không lâu thì người này lại năn nỉ ỉ ôi, dọa chết, liều mạng làm nũng muốn tôi cùng trở về nhà với anh ta. Trước kia mặc dù chiếm thể thượng phong trước mặt Lục phu nhân nhưng nghĩ đến bây giờ phải gặp mặt với danh nghĩa mẹ chồng, chân của tôi liền không tự chủ được mà mềm nhũn.

Ban đầu Lục Bách Nghiêu không nói gì cả, cũng đã nói không cần phải cố kỵ điều gì nhưng bây giờ tôi đã biết tin Lục Bách Nghiêu là sai lầm. Lục phu nhân là mẹ anh, sau này nhất định tôi sẽ trở thành một cô dâu nhỏ xoắn khăn tay khóc thầm tức cả ngày.

Nghĩ đến đây tôi liền trực tiếp héo rũ.

Bất kể Lục Bách Nghiêu có cường ép dụ dỗ đến thể nào đi chăng nữa thì tôi vẫn liều mạng kéo dài thời gian cùng anh về nhà. So với thời kì đen tối của tôi thì Đồng Yến giống như đang ngồi trên lửa, "vèo" một cái bay lên tới tận trời.

Hôm nay, để hâm nóng tình cảm trước đám cưới thì hai nhà Lưu Chi Dương và Đồng Yến cùng ăn một bữa cơm. Mà trong bữa tối này tôi cùng Lục Bách Nghiêu lấy thân phận là em gái và em rể xuất hiện nhưng mà ai có thể nói cho tôi biết tại sao Lưu Chi Dao lại ngồi trước mặt tôi không? Cô ta dùng ánh mắt bắn tên vèo vèo vèo về phía tôi làm cho tôi cảm thấy cực kỳ sợ hãi hoảng hốt.

Con gái của bố dượng thậm chí yêu bạn trai tôi, mà lại yêu rất nhiều năm rồi. Hôm nay coi như là một nửa chị em cùng tranh giành tên khốn Lục Bách Nghiêu này sao? Quan hệ thật là hỗn loạn nhưng cũng thật thú vị!

Nhìn Lưu Chi Dao ngồi ở bên cạnh Lục Bách Nghiêu, một tiếng "Lục ca ca", hai tiếng "Lục ca ca" lại còn vội vàng gấp thức ăn giúp anh ta thì tôi vẫn không tìm không phổi cúi đầu ăn như chết đói. Lão Phật Gia ngồi bên trái lấy tay bấm tôi, Lục Bách Nghiêu ngồi bên phải dùng chân quần lấy chân tôi còn Đồng Yến ngồi đối diện dùng mắt trừng tôi. Tuy rằng động tác của ba người không giống nhau nhưng ý tưởng thì lại vô cùng đồng nhất.....chỉ hận rèn sắt không thành thép: Con/Em/Cậu thật sự không có mắt!

Dưới ba cặp mắt oán giận trừng trừng tôi đành phải bắt đắc dĩ buông chiếc đũa trên tay xuống, sau đó kéo tay Lục Bách Nghiêu dùng giọng nói ngọt lịm chết người không đền mạng mở miệng: "Thân ái, em muốn ăn thịt thỏ!"

Đây là do đoạn thời gian trước tôi có xem phim "Số mệnh của nữ nhân làm nũng là tốt nhất" học được một chút, sau đó dùng giọng nũng nịu ông ọ thay đổi lời kịch nhưng vì sao khi tôi vừa mới nói ra lại có cảm giác thô tục mắc ói không phải bình thường?

Sự thật chứng minh không phải là thô tục mắc ói mà là kinh hoàng sợ hãi bởi vì Đồng Yến ngồi đối diện tôi đang uống một ngụm nước thì trực tiếp phun ra! Hơn nữa, còn trúng ngay mặt lão nương tôi đang ngồi đối diện cô ấy!

Em gái cậu! Không biết trước khi ra cửa tôi đã phải trang điểm gần một giờ đồng hồ sao?

Trong nháy mắt tôi có loại cảm giác muốn kéo Đồng Yến đến trước mặt tự tay bóp chết rồi cứu sống rồi lại bóp chết, cứ như thế lặp lại mười mấy lần mới có thể giảm được mối hận ở trong lòng tôi!

Nhưng vừa nhìn thấy vệ sĩ Lưu Lưu Chi Dương đang ngồi bên cạnh Đồng Yến trong nháy mắt tôi liền sợ hãi, dù gì trên quan hệ pháp luật tôi vẫn phải gọi anh ta một tiếng “Oppa”, Đồng Yến một tiếng “Uni” đấy!

Vì vậy tôi oán hận cọ nước dính trên mặt vào trong ngực Lục Bách Nghiêu! Lão nương không ra tay thì anh không biết lão nương văn võ song toàn!

Kết quả là lúc buổi tối trở về, cái người Lục Bách Nghiêu này đòi sống đòi chết muốn cởi quần áo, nếu không tự tay giặt cho anh ta, không an ủi tốt thì không thể xong chuyện được.

Nhìn nước đang nhỏ giọt tổng tổng trên sàn nhà, cho dù có bán tôi cũng không đủ tiền mua áo cái áo vest này. Trong phút chốc tôi khóc không ra nước mắt, sớm biết như thế thì lúc ấy đã không cọ trên người Lục Bách Nghiêu, cho tới hiện tại thì tôi phải dùng thái độ gì để đối mặt với rắc rối kinh hoàng này đây?

Cái này còn chưa tính, vừa tới nhà không bao lâu thì bị liên bị điện thoại của Đồng Yến oanh tạc. Một sản phụ mà ở trong điện thoại lại hùng hùng hổ hổ kể chuyện tối nay Lưu Chi Dao đối với Lục Bách Nghiêu có bao nhiêu ân cần sau đó lại liệt kê tối nay tôi dùng một bộ dáng “Quý đối vào thôn” càn quét thức ăn trên bàn như thế nào, cuối cùng cô nàng mới chịu tổng kết một câu: Thân thể là của con người, đầu óc là của con heo, cùng Trư Bát Giới hiện đại chẳng khác gì nhau!

Đối với lần này tôi hoàn toàn bày ra bộ dáng “Heo chết không sợ nước sôi” nói: “Người ta dầu gì cũng là Thiên Bồng Nguyên Soái, cho dù bây giờ vẫn chưa đạt tới trình độ thủ trưởng nhưng cũng có thể coi như là công nhân viên chức, phần tử trí thức.”

Uy lực Đồng đại pháo không giảm, trực tiếp móc một câu giết tôi trong nháy mắt: “Sao cậu không xuyên không tới cổ đại đi, ngay cả nhân viên công vụ cũng không còn.”

Không còn.....

Cũng phải có mới có thể không còn chứ.....(mọi người có nhớ bà chị này nghỉ việc trong mấy chương trước không?)

Bất quá cuộc sống thật đúng là có nhiều lúc giống như thái giám bị cưỡng gian, phản kháng chính là thống khổ, mà không phản kháng thì cũng thống khổ!

Chính vì vậy để tránh thống khổ ở cả hai nơi nên tôi quyết định gọi điện cho Lục Bách Nghiêu sau đó nói cho anh biết: “Lục Bách Nghiêu, ngày mai chúng ta về nhà đi.” Vì phòng ngừa tôi nói không rõ ràng lắm, cố ý tăng thêm một câu: “Về nhà anh.”

Vốn tôi tưởng trong lòng Lục Bách Nghiêu sẽ tràn đầy vui mừng nhưng kết quả bệnh tâm thần của người này lại tái phát cho nên mới hỏi tôi một câu: “Em thật sự là Hạ Cận sao?”

Em gái anh á, thật vất vả lão nương mới thất thần một lần, kết quả so ra Lục Bách Nghiêu này còn không được bình thường hơn cả tôi, nhìn bộ dạng này có khi nào chúng tôi nên thừa dịp rảnh rỗi nào đó đi đến bệnh viện tâm thần kiểm tra hết một lượt không?

Tôi trực tiếp phun ra: “Lục Bách Nghiêu, em thật sự muốn kêu ba anh một tiếng ba!”

Hừ hừ, chuyện này thật là tức chết tôi mà!

Chưa tới vài năm mà đã nói ra những lời bỉ ổi như vậy? Chắc chưa tới mấy năm nữa tên khốn Lục Bách Nghiêu này sẽ vinh quang thăng “tiện” lên gấp ba.

Sáng thứ hai, bảy giờ tôi liền bị Lão Phật Gia lôi xuống giường, tôi cố gắng bám víu giây chết phạch phạch mấy cái cuối cùng cũng bại dưới công phu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đã được Lão Phật Gia tu luyện nửa năm, chỉ có thể không tình nguyện rời giường.

Tôi mơ mơ màng màng thay áo ngủ, buộc tóc đuôi gà đi đánh răng rửa mặt thì lúc mở cửa ra liền vừa vặn bắt gặp Lục Bách Nghiêu đứng ở trước cửa phòng ngủ

Mắt của anh ta hằn tơ máu, hai quầng mắt thâm đen nặng nề, quả thật là giống gấu trúc quốc bảo trắng trơn chạy trốn từ vườn thú.

.

Ngày hôm qua anh ta còn huyền não khoái trá như vậy nhưng lúc này nhìn bộ dáng của anh tôi không biết phải mở miệng như thế nào thì lập tức thân thể đã bị anh ta ôm lấy.

Tôi cứng ngắc ở trong ngực anh, sau lưng Lão Phật Gia cùng ba Lưu đều nháy mắt trêu chọc tôi sau đó hai người mỉm cười yên lặng rời đi.

95. Chương 95: Chương 74.2

Vốn trong lòng vẫn còn oán khí tích trữ từ tối hôm qua nhưng đến lúc này tất cả giống như dần dần tản đi. Anh chủ động đến gần tôi thì tôi liền quân bại lính tan rã, hoàn toàn trầm luân trong tình yêu say đắm.

Tôi nghe giọng nói của Lục Bách Nghiêu vang lên: “Anh đến đón em về nhà.” Anh thân mật vuốt mái tóc rối bời của tôi: “Không phải là nhà của anh mà là nhà của chúng ta.”

Chờ tôi rửa mặt xong, mới lấp bụng bằng vài miếng điểm tâm sáng thì đã bị Lục Bách Nghiêu lôi kéo lên chiếc Mercedes-Benz phóng như bay về nhà. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tôi tới nhà anh nhưng theo tốc độ xe phẳng phối lướt đi thì sóng gió trong lòng tôi ngày càng mãnh liệt

.

Kết quả là trái tim thiếu nữ mềm mại non nớt lại càng nhộn nhạo!

Tôi ngược mắt bốn mươi lăm độ, nâng trán âm thầm ưu thương, bộ dáng giống như thiếu nữ sa chân lầm lỗi nhưng thực tế lại là một thiếu nữ mất tâm mà cái kẻ trộm tâm lúc này đang ngồi bên cạnh tôi, mặt mày đắc ý ngăm khe khẽ.

Tôi ổn định tinh thần tĩnh tâm lắng nghe, kết quả người này khá lắm, vậy mà dám đổi lời bài hát “Con lừa lòng ngắn”: Tôi có một con lừa lòng ngắn, tên là Hạ Tiểu Cận, có một ngày tôi tâm huyết dâng trào mang nó đi họp chợ, tôi cầm trong tay một cái roi da nhỏ, trong lòng rất đắc ý, không để ý tới tiếng ồn ào xôn xao do Hạ Tiểu Cận té ngã.....

Người này sửa lời coi như xong lại còn coi như tôi đang ngồi bên ghế phụ không hề tồn tại, hát không biết mệt cứ lặp lại mãi bài “Con lừa lòng ngắn”.

Mother anh con lừa lòng ngắn Hạ Tiểu Cận á, cả nhà Lục Bách Nghiêu anh đều gọi là Hạ Tiểu Cận!

Tôi không thể kìm nén trong lòng, lần này quyết tâm phản kháng mạnh mẽ nói ra miệng, rốt cuộc sau đó cũng nghe tên khốn Lục Bách Nghiêu này yên tĩnh một hồi, thừa dịp đèn đỏ, anh ta xoay đầu lại nhìn tôi: “Vợ, em cũng là nhà của anh!”

Tôi ghen một hơi, cương quyết không mở miệng, sau đó ở mấy giây đèn đỏ còn sót lại, chợt nhìn thấy môi anh ta ghé sát vào giống như chuồn chuồn lướt nước để lại môi tôi một làn sóng nhỏ xao động.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi mắt anh, anh ta chớp chớp cặp mắt đào hoa xinh đẹp, lấy tay xoa xoa hai gò má tôi nói: “Vợ anh thật là thơm.”

Thời gian đèn đỏ đã qua, sau khi nghe những xe sau bấm còi thúc giục thì Lục Bách Nghiêu mới không tình nguyện khởi động xe nhanh chóng chạy về nhà.

Thời điểm đến nhà anh ta còn cách bữa cơm trưa một khoảng thời gian rất lâu, người giúp việc còn đang bận rộn trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu nướng. Tôi lôi kéo Lục Bách Nghiêu đi dạo một vòng, kết quả phát hiện người mà mình đang lo lắng không có ở nhà, nghe người giúp việc nói phải đợi cơm trưa

thì bà mới trở về không khỏi làm cho tôi thở dài nhẹ nhõm, nhưng lòng tôi vừa mới vui vẻ chưa được bao lâu thì đã bị ba Lục Bách Nghiêu gọi đến thư phòng.

Lục phu nhân không có ở nhà nhưng mà người ba hàng năm đi công tác xa lại đang ở nhà chờ chúng tôi đấy!

Thật vất vả Lục Bách Nghiêu mới trở về nhà một chuyến lại đụng phải vị trưởng bối khó tính.....Thời gian này quả thật gặp quý.....Thật đúng là mạo hiểm thú vị mười phần!

Thời điểm tôi đi theo ba anh lên lầu thì Lục Bách Nghiêu khẩn trương lôi kéo tay tôi, ghé vào tai nói nhỏ: “Nếu lão đầu có nói gì nặng lời thì ngàn vạn lần đừng để trong lòng.”

Vấn đề là Lục Bách Nghiêu âm thầm nói với tôi coi như xong nhưng ngoài miệng giả bộ lặng lẽ mà âm lượng thì lại không có giảm bao nhiêu.

Ba Lục Bách Nghiêu là người nhạy bén như thế nào? Hơn nữa ba chúng tôi còn cách nhau không xa cho dù Lục Bách Nghiêu có đề thấp âm thanh nói chuyện nhưng tôi vẫn thấy được mi mắt ba anh ta hơi nhú một chút, hiển nhiên là nghe hết tất cả.

Bất quá hình như ba Lục Bách Nghiêu vẫn rất cố gắng.....Ừ, nói thế nào nhỉ?...Chắc là bình tĩnh đi. Bởi vì dưới tình huống giống như vậy, tôi ở trước mặt Lão Phật Gia nói những lời đó thì chắc chắn chưa tới một giây Lão Phật Gia đã cầm chổi quét tôi ra khỏi cửa, một chút cũng không nể nang mặt mũi hướng chỉ chỉ là một cái nhún mặt nhú mày đã có thể vui mừng kết thúc?

Lại nói đây là lần đầu tiên thấy baba Lục Bách Nghiêu, mặc dù trước kia là học chung với Lục Bách Nghiêu, cũng đã tới nhà bà ngoại anh nhưng lại chưa từng gặp qua ba anh ta.

Người trước mặt tôi khoảng trên dưới năm mươi tuổi, hoàn toàn là phiên bản trung niên của Lục Bách Nghiêu, cả người nhìn qua anh khí mười phần không biết có phải là do lăn lộn trên thương trường nhiều năm hay không mà so với cặp mắt hoa đào sáng quắc của Lục Bách Nghiêu thì đôi tròng mắt của ba anh ta lại lộ ra vẻ trầm tĩnh cùng khó nắm bắt.

Loại ánh mắt này tôi đã từng nhìn thấy trên người anh họ Lục Kỳ Ngôn của Lục Bách Nghiêu, không màng thế sự. Loại ánh mắt không hơn thua như thế rất khó tạo thành.

Cho nên cho dù người đàn ông này trước mặt tôi có tỏ ra hiền hòa thế nào thì tôi cũng có thể mơ hồ cảm giác được ông ta không phải là người dễ dàng đối phó như ba Lưu.

Vừa vào thư phòng, ông liền đóng cửa lại, sải bước đi tới chỗ ngồi: “Hạ tiểu thư, mời ngồi.”

96. Chương 96: Chương 74.3

Hạ tiểu thư.....Đây tuyệt đối không phải là tần số tốt, chẳng lẽ Lục phu nhân đã sớm thổi gió bên gối, sau đó lượng biến đổi đưa tới chất cũng biến đổi?

Tôi không muốn yếu đuối như vậy, xuất sơn chưa được bao lâu đã chết ngắc!

“Dạ”. Tôi gật đầu ngồi xuống, trong đầu chỉ một lòng một dạ suy nghĩ ba Lục Bách Nghiêu có thể giống như mẹ anh ta hay không, vừa mở miệng đã hỏi “Tốt nghiệp trường nào?” “Đã đi mấy quốc gia?” cùng các vấn đề linh tinh khác để oanh tạc tôi?

Hiển nhiên là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bởi vì người ta hoàn toàn không thêm để ý tới tôi.

Có thể tưởng tượng được không? Trong vòng mười lăm phút từ khi tôi đi vào và ngồi xuống, ba Lục Bách Nghiêu đều dùng ánh mắt bất động thanh sắc quan sát tôi, hơn nữa một câu cũng không chịu nói!

Mẹ nó, lão nương đã chuẩn bị bài thuyết giảng thao thao bất tuyệt nhưng khi thấy ba Lục Bách Nghiêu trầm mặc thì thân xác liền chìm xuống đáy biển!

Đang lúc tôi cùng ba Lục Bách Nghiêu mắt to trừng mắt nhỏ đến phút thứ mười sáu thì cuối cùng ông cũng mở miệng: “Cô gái nhỏ, còn nhỏ nhưng tính nhẫn nại ngược lại không tệ.”

“Ha ha.....ha ha.” Chuyện này hình như vượt qua logic bình thường trong đầu tôi, đầu của tôi là một viên bi nhỏ, hoàn toàn không dụng nạp được có được hay không?! Tôi không biết nên nói tiếp thế nào chỉ có thể giả ngu như nhân vật trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu, liên tục cười khúc khích.

Cười ngu ngốc nửa ngày, ba Lục Bách Nghiêu lại im lặng không nói thì tôi liền buồn bực ngậm miệng, suy nghĩ thật lâu mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Tính nhẫn nại của bác quả thật cũng không tệ!

Nghe tôi nói tới đây, hiếm thấy ba Lục Bách Nghiêu ho khan một tiếng.....

Hình như tôi không có trêu chọc ai đi?

Vừa mới mở miệng đã làm cho ba Lục Bách Nghiêu rùng mình ớn lạnh?!

Tội vội vàng rót nước đưa cho ông, một tay thì giúp vỗ vỗ lưng đợi đến khi ông không ho khan nữa thì tôi nghĩ rốt cuộc buổi điều tra phỏng vấn cũng chính thức bắt đầu, trong lòng liền có chút kích động nhỏ?

Vì vậy kích động nhỏ liền biến thành kích động lớn, trong một phút thất thần đã làm rơi ly nước mà ba Lục Bách Nghiêu vừa uống xong xuống đất.

“Loảng xoảng.....” một tiếng, nguyên nhân là do lúc tôi đi tới không cẩn thận vấp phải cái chân bàn nên làm rơi ly nước.

Ngay sau tiếng “loảng xoảng” đó là một tiếng “loảng xoảng” còn to hơn, tôi đang kinh ngạc hoảng sợ thì đã nhìn thấy Lục Bách Nghiêu đập cửa đi vào, sau đó “vèo” một cái ôm tôi vào trong ngực, lời nói xác thực nhìn ba anh ta: “Ba, cô ấy là con dâu của ba, tại sao ba lại có thể động thủ đánh cô ấy?!”

Đánh.....

Con mắt nào của Lục Bách Nghiêu thấy được?!

Còn nữa, mới vừa rồi anh ta vẫn luôn đứng tại góc tường nghe lén sao?!

Nếu không thì làm cách nào mà vào nhanh như vậy?

Trong nháy mắt tôi liền bay bay trong gió.....

“Lục.....Lục Bách Nghiêu, anh nói cái gì đó?” Tôi nâng trán nhìn Lục Bách Nghiêu, trong nháy mắt không biết nói gì cho phải: “Người làm vỡ cái ly là em.”

Lục Bách Nghiêu bảo vệ tôi ở trong ngực, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới một lúc mới coi như yên lòng, sau đó bộ dạng giống như chim ưng bắt gà con, nắm tay tôi kéo ra ngoài cửa: “Ba, các người nói chuyện lâu như vậy chắc cũng xong rồi, con dẫn Tiểu Cận ra ngoài trước?”

Nói xong?

Là cái gì cũng chưa nói có được không?

Chỉ tiếc lúc này ngay cả quyền phát ngôn tôi cũng không có, thân thể liền bị Lục Bách Nghiêu xách đi, kéo tới trong phòng của anh.

Sau khi vào phòng, Lục Bách Nghiêu lập tức khóa trái cửa, cúi đầu hỏi tôi: “Không sao chứ? Vừa rồi trong thư phòng ba anh nói gì với em? Đáng chết! Cách âm tốt như vậy, anh đứng ở bên ngoài một chút cũng không nghe được!”

Đáng chết không phải là hiệu quả cách âm tốt mà là nụ cười nham hiểm cùng không có nói gì của ba anh có được hay không?

Tôi đang có ý định muốn treo ngược Lục Bách Nghiêu lên: “Cũng không nói gì, chỉ nói một chút chuyện ngu ngốc của anh hồi còn bé thôi.”

Trong nháy mắt gương mặt của Lục Bách Nghiêu không khác gì quả cà chua chín, hoàn toàn là bộ dáng “Cô em tử cay ~ ~ Cô em tử cay” (Mèo cũng chẳng biết là gì nữa. !!!)

Gương mặt Lục Bách Nghiêu biến đổi hẳn: “Ba.....Tại sao chuyện đó cũng nói cho em biết?”

Chắc chắn chắc, rốt cuộc là chuyện gì nhỉ? Lại có thể làm cho cái người da mặt dày như tường thành này lại đỏ mặt khoa trương đến vậy?

Vốn dĩ tôi chỉ là vô tâm trên chóc nhưng hiện tại lại thay đổi ý định, muốn moi mọi chuyện từ miệng Lục Bách Nghiêu ra ngoài để có thể trải nghiệm chiêu thức tay không bắt sói.

Tôi cố ý làm một bộ dạng hiểu rõ: “Đúng vậy, ba anh có nói cho em.”

“Ba.....Anh.....” Lục Bách Nghiêu quanh co nửa ngày cũng không phun ra được chữ nào.

Tôi dùng sức nặn ra một nụ cười: “Không nghĩ tới lúc còn nhỏ anh cũng sẽ ngu ngốc như vậy đấy! Lục Bách Nghiêu, anh ngu ngốc như vậy liệu có thể ảnh hưởng xấu đến sự thông minh của đời sau hay không?”

Toàn bộ suy nghĩ của người này bây giờ đều bị vùi lấp trong tình cảnh túng quẫn cũng không chú ý tới vẻ mặt kì dị của tôi, làm tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nói tới diễn kịch, tôi quả thật đúng là nghiệp dư trong nghiệp dư.

Tôi chờ đợi nửa ngày kết quả người này cứ ấp úng mãi, cuối cùng cái gì cũng không nói ra miệng, làm cho tâm tình tôi khóc không ra nước mắt!!

97. Chương 97: Chương 75: Anh Muốn Hôn Em, Nhắm Mắt Lại.

Thân thể Lục Bách Nghiêu đè ép tôi thật chặt, đôi mắt nháy nhẹ, hơi thở nóng bỏng phả vào giữa cổ tôi, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa gò má, giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc trong lúc lơ đãng làm cho người ta ý loạn tình mê: “Nói đi, nên thu thập em như thế nào?”

“Em sai lầm rồi.” Lúc này tình thế địch ta rất rõ ràng, hoàn toàn là địch mạnh ta yếu, chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Về mặt của Lục Bách Nghiêu vô lại, mang theo nụ cười tà tứ nhìn tôi làm tôi ngượng ngùng, nếu anh dám mở miệng nói ra tôi sẽ trực tiếp làm cho anh chết trong sợ hãi.

Anh nói: “Nhận sai cũng không dùng được, tim của chồng em đã bị tổn thương sâu sắc, em nên chuẩn bị Hừ Hừ.....”

Chuẩn bị cái gì?

Còn cái gì ngoài con đường chết nữa? Hừ hừ!!

Thật là một đại yêu nghiệt!

Lần này ngay đến cả nói thì tôi nói cũng không được trôi chảy: “Anh.....Anh muốn làm gì?”

Anh cười dịu dàng, dịu dàng đến độ làm cả người tôi tan chảy: “Anh muốn hôn em, nhắm mắt lại.”

Tôi khần trương nhắm hai mắt, sau đó cảm nhận được môi của anh nhẹ nhàng rơi vào trên môi ta. Môi cùng môi chạm nhau làm cho tôi hồi hộp mở hai mắt ra.

Cả người của anh chồm lên người tôi, cách rất gần, rất gần, gương mặt lại càng gần hơn, chóp mũi cùng chóp mũi chạm nhau, môi cùng môi chạm nhau. Tôi mở mắt ra nhìn thấy gương mặt trắng nõn của anh, hàng mi dày, mái tóc ngắn đen nhánh, còn có cặp mắt hoa đào hẹp dài đang híp lại, mang theo sắc thái si mê, sáng quắc nhìn tôi.

Không khí hình như đột nhiên nóng lên, thân mật bất ngờ không kịp đề phòng trong nháy mắt đốt nóng hai gò má của tôi.

Lòng tôi đột nhiên giật mình, nghe giọng anh trầm trầm vang lên: “Em tránh cái gì?” Hai con mắt mê người thoáng qua một tia ranh mãnh vui vẻ: “Vợ, chẳng lẽ em không muốn hôn anh sao?”

Trong một tích tắc này trong đầu của tôi hơi có chút mơ màng, cổ cũng khàn khàn có chút siết chặt.

“Muốn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tim giống như đã nhảy lên tận cổ. Tôi không khỏi rũ hai tròng mắt xuống, khó có thể chống đỡ được ánh mắt nóng rực của anh.

Môi của anh lại bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống, che lại môi tôi thật chặt, liếm mát.....hơi thở dần ông đặc biệt trong trẻo lành lạnh dần dần quấn quanh môi lưỡi tôi.

Tôi cảm giác thân mình khẽ run, nhịp tim dừng lại, cả lồng ngực đình trệ giống như bị nhét vào nơi nào đó chật kín làm tôi không thể động đậy.

Nhưng trên môi lại truyền ến cảm giác tuyệt vời như vậy, dịu dàng, mát lạnh, say đắm làm cho người ta tâm loạn thần mê.....

Tôi hơi nhắm cặp mắt, hô hấp nhẹ nhàng giống như đang thừa nhận, cả người bị anh bao phủ toàn bộ, đắm chìm trong cơn bão dịu dàng của anh.....

Lục Bách Nghiêu hôn tôi.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhưng chúng tôi vẫn hôn nhau nóng bỏng mà mê đắm, đáy lòng truyền tới khẩn trương cùng bối rối.

Lục Bách Nghiêu, tôi muốn nắm tay người đàn ông này vượt qua cả đời....

98. Chương 98: Chương 75.2

Tôi.....Lục Bách Nghiêu.....

Mà giờ phút này anh đang cảm thấy như thế nào đây?

Có thể khẩn trương cùng bối rối giống như tôi hay không?

Tôi đang mê loạn phỏng đoán thì đầu lưỡi anh đã cạy môi tôi ra, lập tức vói vào, đầu lưỡi nóng bỏng dây dưa giữa răng môi tôi.....

Dần dần tiếng thở dốc của hai người rõ ràng lên, tay của tôi đặt lên bờ vai anh giống như cả người đang trôi bồng bềnh giữa biển rộng mênh mông, cố gắng dùng hết sức để bắt được một tấm gổ đang trôi nổi.

Nụ hôn nóng bỏng dây dưa, tôi cảm giác được tay anh chợt đặt lên ** tôi, tiếng hít thở của anh càng thêm dồn dập, ánh mắt vô cùng nóng rực, trong phút chốc lòng của tôi liền nhảy lên một cái. (** là tác giả giấu đi nha, không phải Mèo đâu.)

Anh sẽ không.....Ở chỗ này?

“Chúng ta tốc chiến tốc thắng đi.” Anh nhìn khuôn mặt nóng rực đỏ hồng của tôi, sóng mắt lấp lánh, mênh mông dao động, từ trước tới giờ trên gương mặt trắng nõn vẫn luôn cười đùa, lúc này cũng dần nhuộm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

“Ừ.” Ma xui quỷ khiến làm tôi gạt đầu một cái, ở trước mặt anh bỏ đi tất cả ngượng ngùng.

Tôi nghĩ hai chúng tôi muốn điên rồi.

Khi hai tay của Lục Bách Nghiêu đưa vào trong vạt áo của tôi đến đâu thì tôi liền rùng mình đến đấy. Anh nhìn tôi khẽ mỉm cười, đang muốn tiến từng bước thì lại bị tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt.

“Lục ca ca, anh có ở bên trong không?”

Là giọng của Lưu Chi Dao.

Cả người tôi chợt ngẩn ra, Lục Bách Nghiêu buồn bực nói một câu: “Đừng để ý tới cô ta, chúng ta tiếp tục.”

Giọng nói của Lưu Chi Dao từ ngoài cửa truyền đến: “Lục ca ca, mẹ nuôi bảo em gọi anh xuống ăn cơm.”

Lục Bách Nghiêu liêu mạng muốn tiếp tục nhưng lại bị tôi nhẹ nhàng ngăn cản cái tay đang tùy tiện hoành hành, nhàn nhạt cười: “Mẹ anh gọi anh đi ăn cơm kìa.”

Tình cảnh này cùng câu nói được lưu truyền lúc trước “Mẹ câu bảo cậu về nhà ăn cơm” thật là giống nhau như đúc, mồ hôi rơi tí tách!

Chợt Lục Bách Nghiêu hôn lên môi tôi một cái rồi mới bắt đầu đứng dậy, ở trước cửa rống lên một tiếng: “Đã biết!”

Mặt anh buồn bực giúp tôi sửa sang lại quần áo, nhìn dáng vẻ không cam lòng của anh tôi không khỏi si ngốc bật cười. Đối với cái nhìn có chút hả hê của tôi, anh liền đánh vào mông tôi một cái: “Cô mập, để xem sau khi kết hôn gia thu thập em như thế nào.”

Còn tiến tới mức gia trưởng bậc này, người này đã suy nghĩ xa xôi tới sau khi kết hôn, cũng thật là thú vị.

Tôi đi theo Lục Bách Nghiêu xuống lầu, thời điểm đi đến bàn ăn, trừ ba Lục Bách Nghiêu, Lục phu nhân cùng Trần Chi Dao, tôi còn phát hiện anh họ của Lục Bách Nghiêu Lục Kỳ Ngôn cũng ở đây.

Lúc trước Lục Bách Nghiêu đã mang theo tôi đi gặp Lục Kỳ Ngôn, đối với anh ta cũng không coi là xa lạ, hai người chúng tôi khẽ mỉm cười coi như chào nhau sau đó tôi liền theo Lục Bách Nghiêu ngồi xuống.

Tôi vừa mới ngồi xuống, Lục phu nhân liền trực tiếp nổ súng với tôi: “Ở phía trên lâu như vậy làm cái gì? Không biết đạo lý trưởng bối đang chờ phía dưới sao?”

Giọng Lục Bách Nghiêu oán giận trả lời, kéo tôi qua ngồi gần anh: “Mẹ, hai người ở trong phòng thì có thể làm gì? Lần sau có chút nhân lực, kiến thức có được hay không?”

Ặc.....

Người này lại ăn nói trắng trợn như vậy, có biết xấu hổ hay không?

Người này tuyệt đối là một kẻ dở hơi không biết thay đổi không khí bởi vì ở chỗ này ngoại trừ thần thái của Lục Bách Nghiêu vẫn tự nhiên giúp tôi giảm bớt áp lực thì vẻ mặt của những người khác đều rất quái dị.

Cuối cùng ba Lục Bách Nghiêu đành phải hòa giải: “Bách Nghiêu dẫn bạn gái trở lại, thật vất vả mới tới đây ăn bữa cơm, đại gia đình liền yên tĩnh ăn cơm đi, có cái gì ăn xong rồi nói tiếp.”

Ba Lục Bách Nghiêu vừa mở miệng thì trong nháy mắt hình tượng của ông trong lòng tôi từ “Đại thúc đẹp trai sức quyến rũ” thăng lên thành “Đại thúc đẹp trai mi lực anh minh thần võ”, cuối cùng cũng an ủi lực phủ ngũ tạng của tôi lại còn có thể trốn tránh ngôn ngữ công kích của Lục phu nhân trong phút chốc, có trời mới biết ăn cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Tôi cố gắng bỏ qua ánh mắt đang muốn lăng trì tôi của Lục phu nhân, liên tục vùi đầu vào ăn cơm, trong lòng liền quyết định chủ ý, chỉ cần ăn no xong liền tìm cơ hội chạy trốn.

99. Chương 99: Chương 75.3

Dù sao hiện tại bên cạnh Lục phu nhân còn có một Lục Chi Dao làm trợ thủ, mà tôi đây chỉ là con dâu nhỏ lại còn đánh không được đánh lại, mắng không được mắng lại, đây không phải là tự tìm đường chết hay sao?!

Lúc bữa cơm đã gần kết thúc, Lục Bách Nghiêu buông đũa xuống, cầm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, hào phóng bôi bày chiếc nhẫn trên tay tôi trước mặt mọi người: “Nửa năm sau con sẽ kết hôn với Tiểu Cận.”

Lời của Lục Bách Nghiêu rõ ràng làm ọi người kinh hãi, bọn họ cho rằng nhiều nhất chẳng qua tôi chỉ là bạn gái cố định của Lục Bách Nghiêu, không đi đến được bước kết hôn này cho nên mới không nghĩ tới Lục Bách Nghiêu sẽ nói như vậy.

Lục phu nhân là người đầu tiên phản ứng kịp, chỉ vào lỗ mũi tôi hỏi: “Bách Nghiêu, con điên rồi? Làm sao con có thể kết hôn với loại phụ nữ này?”

Lục Bách Nghiêu nắm tay tôi, tức giận “rầm” một tiếng đứng lên từ chỗ ngồi, ánh mắt bén nhọn: “Mẹ, nói chuyện với cô ấy nên tôn trọng một chút, cái gì mà loại phụ nữ này?”

“Cô ta..... Cô ta..... Cô ta.....” Lục phu nhân đưa tay chỉ lỗ mũi của tôi nửa ngày cũng không nói nên lời, thật ra thì không nói tôi cũng biết rõ ý bà là gì: Điều kiện gia đình bình thường, không lên được mặt bàn, không môn đăng hộ đối, tôi chính là loại nữ nhân này.

Chẳng qua là những lời này, trong mắt của Lục phu nhân cao cao tại thượng là vụn vặt không nói ra được, nói ra chỉ làm hạ thấp thân phận của bà.

Lục phu nhân hoảng hốt không biết nói gì, kéo Lưu Chi Dao từ chỗ ngồi đứng lên: “Chi Dao thì làm sao bây giờ? Từ nhỏ nó đã thích con, con lại muốn cùng con bé này kết hôn, vậy Chi Dao thích con nhiều năm như vậy con đặt ở đâu?”

“A, mẹ, thời điểm mẹ bắt con hẹn hò xem mắt với những thiên kim tiểu thư kia thì mẹ đặt Chi Dao ở đâu? Hiện tại con muốn kết hôn với người phụ nữ của con, mẹ lại hỏi con, mẹ không cảm thấy những lời này trước tiên nên hỏi chính mẹ một chút hay sao?” Lục Bách Nghiêu cười lạnh một tiếng, khóa chặt tôi ở trong lòng ngực anh, ôm lấy tôi: “Con muốn cùng Tiểu Cận kết hôn, con chỉ lễ phép thông báo với mọi người một tiếng, mọi người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, chúng con vẫn sẽ kết hôn.”

Sau đó Lục Bách Nghiêu nói với Lục Kỳ Ngôn một câu: “Anh họ, xin lỗi vì đã để cho anh phải chê cười, em đi trước một bước.”

“Ừ.” Lục Kỳ Ngôn khẽ gật đầu, ánh sáng trong khóe mắt nhìn về phía bàn ăn, dừng lại trên người Lưu Chi Dao đang nhỏ giọng nức nở.

Lục Bách Nghiêu ôm tôi, sai bước ra ngoài biệt thự nhà họ Lục. Lúc ô tô rời đi, dọc đường anh không nói gì cả, tốc độ lại nhanh đến dọa người làm cho tôi mở miệng nhắc một câu “Bách Nghiêu, anh đi chậm một chút” thì anh mới dần dần bình tĩnh trở lại, tốc độ xe từ từ chậm xuống sau đó dừng xe ven đường.

Anh ôm lấy tôi, trong lời nói mang theo áy náy cùng xin lỗi: “Xin lỗi, để cho em phải chịu ủy khuất.”

Hồi nãy anh vẫn vĩnh viễn đứng trước tôi, vì tôi che mưa che gió, không oán không hối, lúc này anh lại ôm tôi nói lời xin lỗi, xin lỗi vì anh làm chưa đủ tốt, làm cho tôi không vui, phải chịu ủy khuất.

Đầu óc của tôi chợt nhớ tới ngày đào hôn hôm đó, anh nói với tôi câu kia: Em không có yêu anh nhiều giống như anh yêu em, đây là em thiếu nợ anh.

Đúng vậy, tôi vẫn luôn thiếu anh, mắc nợ thâm tình của anh, mắc nợ anh vì tôi mà bỏ ra hết thảy.

Tôi ngược mắt hỏi anh: “Bách Nghiêu, chúng ta sẽ bên nhau cho tới chết, có đúng hay không?”

Anh hôn lên trán tôi một cái: “Dĩ nhiên.”

Cho dù mưa gió bão bùng, bụi gai đầy đất thì em vẫn sẽ như cũ chạy về phương xa.....nơi có anh.

Lục Bách Nghiêu chợt nhớ tới cái gì đó, mở miệng nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, anh muốn dẫn em đi một chỗ.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh: “Đi đâu?”

Anh cương chịu ngắt gò má tôi: “Đến rồi em sẽ biết.”

Anh xoay tròn tay lái đổi hướng, chạy như bay nhưng rõ ràng tốc độ đã chậm hơn vừa rồi rất nhiều, cuối cùng dừng tại một khu chung cư cao tầng vừa mới được xây xong không bao lâu, đây chính là khu “Cắm thành sơn sắc” được truyền thông quảng bá rầm rộ mấy ngày qua, kiến trúc chủ yếu chú trọng sự thanh nhã yên bình, hầu hết các đối tượng mua nhà chủ yếu là người về hưu, tranh nhau tới sớm đầu mé trán.

Sau khi dừng xe Lục Bách Nghiêu mở miệng nói: “Đi lên xem phòng ốc một chút.”

Xem phòng ốc?

Chẳng lẽ, anh mua nhà ở chỗ này?

Tôi nghi ngờ đi theo Lục Bách Nghiêu vào thang máy, sau khi đến lầu ba, anh lấy ra một cái chìa khóa mở cửa một căn phòng, dẫn tôi vào.

Phòng dành cho hai người đã trải qua sửa chữa thô sơ, nội thất còn chưa có nên không gian có vẻ cực kỳ rộng rãi. Nhất thời mắt tôi sáng lên khi nhìn thấy ban công nhỏ, ở chỗ này có thể để hai cái ghế dựa cho hai người ngồi, mùa hè có thể hóng gió, mùa đông có thể phơi nắng, ở không hoặc là đi dạo trong tiểu khu, cảnh sắc yên tĩnh an bình nhưng lại làm cho người ta say đắm.

100. Chương 100: Chương 76: Cô Ấy Là Của Tôi.

Lục Bách Nghiêu lôi kéo tay tôi, nổi giận đùng đùng muốn dẫn tôi đi. Tôi bước theo anh cho dù biết anh vừa mới đâm Trương Húc một cái không nhẹ, biết Trương Húc vừa ngã xuống đất nhưng tôi vẫn quyết tâm không quay đầu lại.

Tôi không có dễ bị coi thương như vậy đâu, đã từng bị Trương Húc hung hăng đả thương một lần thì không thể còn tồn tại một chút nào gọi là lưu luyến đối với anh ta. Yêu tôi tôi sẽ yêu lại gấp bội, không thương tôi nữa cho dù tôi yêu nhưng cũng sẽ không ủy khuất cầu toàn.

“Lục Bách Nghiêu, tôi không có tư cách, cậu xác định mình có tư cách sao?!”

Giọng nói của Trương Húc từ phía sau truyền đến, xen lẫn tức giận gào thét: “Cậu dám nói bây giờ cậu cùng cô ấy ở một chỗ, cậu không có.....”

“Câm miệng!” Trương Húc mới nói được một nửa lập tức bị Lục Bách Nghiêu cắt đứt, anh đưa hai tay ôm chặt lấy bả vai tôi, từng câu từng chữ đều giống như cần răng nghiến lợi nói ra: “Cô ấy là của tôi!”

Đã sớm quên cuối cùng mọi chuyện diễn ra như thế nào, thì tôi đã bị Lục Bách Nghiêu lôi tới phòng ăn nhưng buổi tối hôm đó khi nằm ở trên giường trong đầu óc tôi vẫn còn khắc sâu cảnh tượng đó.

Lúc Lục Bách Nghiêu nói câu “Câm miệng” kia, đứng ở bên cạnh anh, tôi có thể cảm giác được rõ ràng trong một chớp mắt đó thân thể của anh cứng ngắc, giọng nói còn mang theo run rẩy.

Buổi tối khi anh đưa tôi trở về, anh ôm chặt thân thể của tôi vào ngực, dùng sức như vậy gần như làm cho tôi không thể thở được. Tôi muốn tránh thoát nhưng lại phát hiện anh cạy mạnh làm tôi không thể nhúc nhích chỉ có thể để mặc cho anh ôm...

Ở trong nhà hàng, tại sao anh không để cho Trương Húc nói hết? Rốt cuộc thì anh đang sợ cái gì?

Tôi kinh ngạc nằm ở trên giường, hồi tưởng lại lúc Lục Bách Nghiêu cùng Trương Húc gặp mặt cho đến khi chuyện phát triển, vắt hết óc suy nghĩ hết các loại chi tiết muốn hiểu thông suốt tất cả mọi chuyện.

Suy nghĩ hồi lâu, ở một mặt tôi chợt phát hiện thật ra thì Lục Bách Nghiêu đã sớm có ý định với mình chẳng qua là tôi chưa từng để ý và anh cũng chưa từng lộ ra bên ngoài, còn một mặt thì nghĩ tới ban đầu Trương Húc ngoại tình.....đột nhiên có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì khi đó đột nhiên như vậy cho nên ban đầu tôi mới có thể khó khăn tiếp nhận tất cả mọi chuyện như vậy, mới có thể cảm giác được tim mình đau đớn tới tê tâm liệt phế.

Cuối cùng sự thật rốt cuộc là cái gì?

Còn có bao nhiêu chuyện mà tôi chưa từng được biết đây?

Tôi ngồi dậy bật đèn, tìm trong di động số điện thoại của Trương Húc, nhấn một tin nhắn: Ngày mai có rảnh không? Dành thời gian ra ngoài gặp mặt một chút đi.

Hai phút sau có tin nhắn trả lời: Được.

Tôi tắt đèn, nằm lên giường một lần nữa, nhắm mắt chờ cho tới ngày mai.

Tôi cùng Trương Húc hẹn gặp nhau lúc 10 giờ sáng, tìm một cái cơ nói dối Lục Bách Nghiêu sau đó bắt xe taxi tới chỗ hẹn.

Lúc tôi đến thì nhìn thấy Trương Húc đã chờ từ lúc nào. Mặt bên trái của anh ta vẫn còn bầm đen, sắc mặt có chút tiêu tụy tái nhợt, chỉ tới khi thấy tôi khỏe miệng anh ta mới cong lên một nụ cười, mới cảm giác được có sức sống.

Tôi ngồi xuống đối diện Trương Húc, mở miệng nói: “Tôi có một số việc muốn hỏi anh.”

“Được, có chuyện gì thì em cứ hỏi đi.”

“Tôi muốn hỏi chuyện tình của anh cùng Nguyệt Nguyệt bắt đầu từ khi nào?”

Trương Húc nhìn tôi, muốn nói lại thôi sau đó lấy lại bình tĩnh đang định mở miệng thì điện thoại lại vang lên.

Tiếng chuông vẫn cứ vang lên mãi, tôi nhìn thấy ánh mắt anh ta tập trung trên màn hình điện thoại nhưng thần sắc vẫn còn đang do dự chưa muốn nhận.

Tôi hỏi anh ta: “Không nhận sao?”

Đôi mắt thất thần của anh ta chợt ngược về phía tôi, trầm trầm nói: “Nhận.”

Giọng nói trong điện thoại vang lên không tính là nhỏ, anh vừa mới nhận điện thì tôi liền nghe được giọng nói trong điện thoại truyền đến, là nữ hộ lí đó: “Húc, em vừa mới té ngã, bụng đau quá, con của chúng ta có thể.....”

Con.....Con.....

Bên tai của tôi đã sớm không nghe được bất kỳ từ nào nữa, chỉ có duy nhất từ này.

Giữa bọn họ đã có con.

A, một phút trước tôi còn đang hỏi anh ta bắt đầu với Nguyệt Nguyệt lúc nào thì không nghĩ tới giữa bọn họ đã có con, đã có một sinh mạng mới tồn tại.

Trương Húc ngồi tại chỗ không nhúc nhích, tôi nhìn anh, nói một câu: “Anh có việc gấp thì nên đi trước đi.”

Trong lúc mang thai rất dễ dàng sinh non, so với tôi anh ta càng rõ hơn điểm này. Làm cha của đứa bé, anh ta phải có trách nhiệm.

Sau khi Trương Húc đi, tôi vẫn ngồi tại chỗ, ngồi thật lâu. Tôi đã từng cho rằng ngoại tìnhtrong đó cất giấu chuyện gì đó mà tôi không biết, hóa ra đó chỉ là ý kiến của bản thân tôi, sự thật chứng minh tôi vẫn còn quá ngu ngốc. Di e n da n le q uy d o n Cho tới nay chẳng qua tôi đang sống trong thế giới của mình, quy định phạm vi hoạt động.

Tôi đứng dậy tính rời đi, hơi xoay người lại thì thấy Lục Bách Nghiêu đang đứng trước mặt.

Anh xuất hiện ở nơi này lúc nào?

Anh đứng chỗ này bao lâu?

Anh biết tôi cùng Trương Húc lên gặp mặt sao?

....

Những nghi vấn liên tiếp được đặt ra trong đầu tôi, tôi kinh ngạc đứng ngay tại chỗ, không có tiến lên bởi vì không biết đối mặt như thế nào, mở miệng ra sao.

Cuối cùng vẫn là Lục Bách Nghiêu đi tới, mỉm cười nhìn tôi: “Vợ, có đói bụng không? Mẹ bảo anh gọi em về ăn cơm.”

Tôi hơi ngược mắt lên đón nhận ánh mắt của anh: “Lục Bách Nghiêu, anh không có gì muốn hỏi em sao?”

Khóe miệng của anh vẫn cười như cũ, nhưng tôi nhận thấy thật ra anh cười rất miễn cưỡng: “Không có, mau về nhà ăn cơm, nếu không vợ anh đói bụng thì làm sao bây giờ.”

Làm sao lại có thể không có vấn đề gì hỏi tôi đây?

Rõ ràng anh đứng chỗ này thật lâu, đợi tôi thật lâu, không phải sao?

Anh biết rõ rằng tôi nói dối anh cùng Trương Húc gặp mặt, không phải sao?

Anh biết rõ rằng tôi không tin anh, không phải sao?

Tôi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Lục Bách Nghiêu, tại sao anh lại không hỏi em?”

Anh trầm trầm nhìn tôi, vuốt mái tóc dài của tôi, hơi lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Chỉ cần lúc em xoay người vẫn thấy anh ở tại chỗ chờ em, chuyện gì anh cũng không quan tâm.”

Anh không có hỏi gì cả, sao cũng được, bởi vì bất luận đáp án của vấn đề là cái gì anh đều giao quyền chủ động đến trên người tôi.

Tôi cảm giác ngực mình bị đè nén đến hết hoảng, đợi đến lúc ý thức được mới phát hiện Lục Bách Nghiêu đang vuốt ve gò má tôi đang tràn đầy nước mắt nóng hổi.

Tôi nặng nề nhắm hai mắt lại, muốn nước mắt ngừng chảy hỏi anh: “Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

Lục Bách Nghiêu ôm chặt tôi, cúi đầu tôi trong lồng ngực anh: “Vợ ngọc, yêu một người thì làm sao lại có nhiều lý do như vậy.”

Tôi lẳng lặng tựa vào trong ngực anh, không nói gì. Bất kể là lúc trước hay là hiện tại, chỉ cần tôi quay đầu lại là có thể nhìn thấy anh đang đứng sau lưng, luôn luôn mở rộng vòng tay với tôi.

Tôi thật sự.....Có tài đức gì!

Sau khi trở về, tôi cho tên của Trương Húc vào danh sách đen, cắt đứt tất cả các khả năng liên lạc. Nếu đã kết thúc thì tại sao còn phải đau khổ day dưa.

Thỉnh thoảng Lục Bách Nghiêu đến nhà tôi ăn tiệc cơm, còn thân thiết với Lão Phật Gia và ba Lưu hơn cả tôi nữa. Mấy ngày qua, không phải tôi vội vàng vàng bận rộn cùng Lão Phật Gia và ba Lưu sửa chữa nhà ở thì chính là giúp Đồng Yến chuẩn bị hôn lễ, hai chuyện luân phiên làm cho tôi có cảm giác cường độ công việc gia tăng rất nhiều, chẳng qua chỉ một tháng ngắn ngủi mà cân nặng đã giảm rất nhiều, ngay cả lúc trước tôi vẫn lo lắng mình có chút mập mạp béo ú thì lúc này đã hoàn toàn biến mất. Di e n da n le q uy d o n

Thỉnh thoảng tôi còn có thể cùng Lục Bách Nghiêu đấu võ mồm mấy câu, dùng lời của anh là ôn lại hình thức nhiều năm sống chung của hai người nhưng gần đây người này lại thay đổi chiến thuật, phàm là ngoài miệng bị thua thiệt thì nhất định sẽ “ăn miếng trả miếng”, đòi lại bằng miệng!

Có một lần anh hôn rất hung ác, trực tiếp cắn nát môi tôi làm hại tôi mấy ngày này khi ra cửa đều phải mang khẩu trang, vừa nhìn thấy anh là chạy theo đuổi đánh!

Anh vẫn là người lưu manh như cũ, rất lâu, có nhiều chuyện nhìn như không chút để ý, rất nhiều chuyện tôi chưa từng quan tâm kỹ thực trong đó lại mang theo lãng mạn giấu kín, Di e n da n le q uy d o n trong đầu óc của tôi chợt nhớ đến tình cảnh ngày đó, nhớ tới ngày đó trong phòng đầy hoa Hạ Căn, nhớ tới anh ngọt ngào ôm tôi, nhớ tới lúc tôi cùng với anh, rất nhiều.....rất nhiều nữa....

101. Chương 101: Mang Thai?

Sau khi Đồng Yến kết hôn không bao lâu, phòng mới của Lão Phật Gia và ba Lưu cũng đã sửa chữa xong hết, liên lạc với công ty dọn nhà, người một nhà liền vội vàng rời rít chuyển đồ đạc.

Đúng như tục ngữ đã nói: Ma Tước (chim sẻ) tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ. Mặc dù phòng cũ nhìn qua thì thấy nhỏ nhưng khi bắt đầu dọn dẹp đồ đạc mới phát hiện không mất một hai ngày thì không dọn dẹp xong được.

Ngày dọn nhà đó, Lão Phật Gia nhìn phòng ốc cũ, trong mắt hàm chứa không nở. Cho dù điều kiện nơi đây không được tốt lắm nhưng dù sao cũng đã ở mấy chục năm, nhớ lại tất cả kỷ niệm, bất kể là tốt hay không tốt đều có liên quan đến nơi này.

Ba Lưu cẩn thận vỗ lưng Lão Phật Gia, nói: “Lúc nào bà muốn trở lại thì tôi sẽ cùng bà ở lại vài ngày.”

Cho dù mất đi sự bảo vệ của baba nhưng khi Lão Phật Gia già đi có ba Lưu làm bạn thì bà vẫn hạnh phúc như cũ. Tôi nhìn hình bóng hai người dựa vào nhau ở phía trước trong mắt dần dần biến thành tôi cùng Lục Bách Nghiêu.

Tình yêu trong mắt của tôi là khi tóc trắng xóa, anh vẫn nguyện ý dắt tay tôi như vậy, theo tôi cùng nhau nhìn mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn. Lục Bách Nghiêu, tôi có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất chính là cùng anh dần dần già đi.

Nhà mới được trang trí theo ý kiến của Lão Phật Gia và ba Lưu, bố trí theo kiểu điền viên mát mẻ, có mấy phần hơi thở thời đại. Trước khi tôi và Lục Bách Nghiêu kết hôn thì vẫn ở với Lão Phật Gia và ba Lưu như cũ.

Đợi đến lúc những chuyện bận rộn này gần kết thúc thì tôi và Lục Bách Nghiêu mới suy tính chuyện hôn lễ. Mặc dù thái độ của nhà bên kia là “Bạo lực không hợp tác” nhưng Lục Bách Nghiêu vẫn kiên trì muốn nửa năm sau thành hôn sau đó tiếp tục đi châu Âu hưởng tuần trăng mật.

Vì bận chuyện hôn lễ của Đồng Yến và chuyện nhà cửa của Lão Phật Gia cho nên ngày kết hôn bị đẩy đến hai tháng sau cho tới khi có thời gian đầy đủ để chuẩn bị hôn lễ.

Tôi vốn tưởng rằng trong khoảng thời gian sắp tới này rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút thì không nghĩ tới mọi chuyện cứ tìm tới tôi.

Hơn nữa còn là một chuyện cực kỳ phiền toái!

Khi “dì cả” tháng này kéo dài hơn một tuần mà chưa có giá lâm thì cả người tôi liên luống cuống, thật sự sẽ không trúng chiêu chứ?!

Tôi gọi điện thoại nói chuyện này cho Đồng Yến, cái người phụ nữ đã kết hôn này lại phản ứng cực kỳ lớn: “Cậu nói thật?!”

Tôi hoảng hốt, hoang mang lo sợ, cả người cũng không tìm ra hướng Bắc ở đâu nữa là: “Chuyện như vậy mình có thể nói giả sao? Cậu nói mình nên làm gì bây giờ?”

“Cậu đã nói chuyện này với Lục Bách Nghiêu chưa?”

“Còn chưa có nói, chuyện này không biết là thật hay giả, mình không biết nên nói thế nào hướng hồ mấy này hình như công ty rất bận rộn, Lục Bách Nghiêu cũng bận bịu chuyện công ty.” Tôi kinh ngạc trả lời, những ngày này Lục Bách Nghiêu thực sự bận rộn, ngay cả ngày dọn nhà đó cũng liên lạc nhờ người khác giúp một tay còn anh thì trở về công ty làm việc.

“Đi tiệm thuốc mua cái que thử thai đi.” Đồng Yến dừng lại một chút lại vội vàng nói: “Không không không, không được, hiện tại mình dẫn cậu đi bệnh viện kiểm tra một chút rồi hãy nói tiếp, đi bệnh viện tương đối chính xác hơn.”

Cả người tôi đều ngơ ngác, hoàn toàn mất hết chủ kiến: “Thật sự phải đi bệnh viện sao?”

Đồng Yến ổn định tâm tình của tôi, nói từng câu từng chữ: “Đúng, nghe mình đi, chúng ta đi bệnh viện, cậu chuẩn bị ngay bây giờ đi sau đó mình lái xe qua đón cậu.”

“Được, mình chờ cậu.” Tôi kinh ngạc cúp điện thoại sau đó tay chân luống cuống thay quần áo chuẩn bị ra cửa.

Ước chừng qua mười phút, tôi từ trên cửa sổ nhìn xuống đã thấy xe Đồng Yến đỗ ở dưới lầu, vội vàng cầm túi lên đi xuống: “Mẹ, ba Lưu, con cùng Đồng Yến ra ngoài một chút.”

Đáng thương cho Đồng Yến là một người phụ nữ đã kết hôn còn đang mang đứa bé dọc đường lại chở một người phụ nữ có khả năng mang thai đứa bé là tôi điên cuồng vượt đèn đỏ, làm cho linh hồn nhỏ bé của tôi bị dọa sợ đến mức bay ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

Tôi thật sợ bệnh viện còn chưa đến tôi cùng Đồng Yến đã bị tại nạn xe cộ, hai xác mà vài cái mệnh nên vội vàng ngăn cô ấy lại: “Đồng Yến, trước tiên cậu dừng xe đi, để mình lái cho.”

“A? Được.” Đồng Yến si ngốc gật đầu, thoát nhìn bộ dáng kia so với tôi còn ngu ngốc hơn. Cô ấy dừng xe ở ven đường sau đó đổi chỗ với tôi.

Dọc đường hành hạ cuối cùng cũng tới bệnh viện, Đồng Yến giúp tôi đi đăng kí, tôi ngồi ở một bên chờ, trong lòng suy nghĩ rất cuốc mình có mang thai hay không.

Chờ có chút lâu, tôi đang muốn đứng dậy đi tìm Đồng Yến, vừa quay đầu thì thấy Lục Bách Nghiêu.

Anh chạy tới phía tôi, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, anh chạy tới đây mang theo một mùi vị “Phong trần mệt mỏi”.

102. Chương 102: Thâm Tình Trao Nhắm, Rốt Cuộc Cũng Đến Hồi Kết.

Từ đêm hôm đó, sau khi Lục Bách Nghiêu nói “Dọn tới đây, chúng ta ở cùng nhau đi” thì anh ta liền đốc sức dọn đồ của tôi từ trong nhà ra ngoài sau đó lái xe chuyển từng món đồ về nhà anh ta.

Vốn dĩ tôi còn nghĩ có vị Đại tôn Phật là Lão Phật Gia giữ nhà đảm bảo sau khi Lục Bách Nghiêu vào cửa liền bị bà cầm chổi quét ra khỏi cửa nhưng rõ ràng là tôi đã đánh giá thấp lực chiến đấu của Lục Bách Nghiêu và giá trị khí tiết của Lão Phật Gia.

Lúc tôi cùng Lục Bách Nghiêu về nhà thu dọn đồ đạc thì Lão Phật Gia vui mừng rạo rức chào đón, tôi vui mừng rạo rức bước lên phía trước sau đó Lão Phật Gia vui mừng rạo rức lướt qua tôi tiếp theo đó lại vui mừng rạo rức cười với Lục Bách Nghiêu, hỏi liên tục: “Tiểu Lục, có khát hay không? Có muốn ăn cái gì hay uống nước trái cây không?” Trực tiếp coi thường tôi thành mảnh giấy vụn...

Tôi lau (mồ hôi...)

Tôi đây còn chưa có gả ra ngoài mà đã trắng trợn phân biệt đối xử!

Sau đó đứng né qua một bên hoan nghênh Lục Bách Nghiêu đang nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc giúp tôi, thuận lợi từ trong nhà đi ra.

Lúc tạm biệt Lão Phật Gia còn không quên dặn dò Lục Bách Nghiêu: ” Nếu con nhóc này có chỗ nào không nghe lời cứ đánh chết nó, không cần nể mặt mũi bác.”

Tôi đứng tại chỗ, bay bay tán loạn trong gió...

Đây là mẹ ruột của tôi sao?!

Cuộc đời có ai mà không phải chết, hay là hiện tại tôi liền tự tử nhỉ?!

Đã từng bị “người ta” hung hăng làm tổn thương, sự thật là vết thương lòng không thể nào chữa khỏi vì vậy tôi liền thay đổi phương pháp tác chiến, nếu tôi không thể ăn hiếp được Lão Phật Gia thì tôi phải ăn hiếp được Lục Bách Nghiêu sau đó găm cổ anh ta thành một bụi cây gai tiếp đó chắc chắn anh ta sẽ bình tĩnh “trả lễ” lại bằng cách biến cổ tôi thành một mảnh vườn chuyên trồng “quả mâm xôi”!

Anh nha, cũng con mẹ nó quá mức tàn nhẫn!

Người này bị áo sơ mi cản trở nhưng từng món quần áo của tôi từ cổ trở xuống đều dễ dàng cởi bỏ là sao?!

Sau khi Lục Bách Nghiêu làm chuyện ác liệt này xong, anh ta cực kì kiêu ngạo đi ra ngoài bỏ lại một mình tôi vượt qua khoảng thời gian cả đời khó quên này!

Trong lúc chờ đợi mấy quả mâm xôi chín rồi rụng xuống, tôi vốn định ở nhà ngủ thì không nghĩ tới lại nhận được điện thoại của Lưu Chi Dao nói muốn hẹn tôi ra ngoài nói chuyện một chút.

Thật ra thì lúc cô ta muốn hẹn tôi ra ngoài tôi đã muốn cự tuyệt bởi vì không thể vì người khác muốn tôi ra ngoài mà tôi lập tức đi ra được. Quan trọng hơn là tôi không muốn lúc ra cửa phải mang thêm khăn lụa và khẩu trang, như vậy mà ra cửa thì rất cua đồng....

Nhưng mà ai bảo Lưu Chi Dao lại là em gái của tôi, gặp mặt thì gặp mặt đi.

Vì vậy tôi quàng khăn lụa, mang khẩu trang vui vẻ ra cửa. Khăn lụa là dùng để che mấy quả mâm xôi nhỏ ở trên cổ còn khẩu trang là để phòng ngừa lỡ mâm xôi nhỏ bị phát hiện thì người ta cũng không biết tôi là ai.

Ai da, nhìn bộ dáng ăn mặc này của tôi cũng có thể được coi như là “Quái hiệp Nhất Chi Mai” thời hiện đại.

Khi tôi đến chỗ hẹn thì Lưu Chi Dao đã chờ ở trong phòng bao. Cô ta nhìn thấy cách ăn mặc quái dị của tôi vừa mới bắt đầu còn tưởng tôi là cô quét dọn về sinh.....

Quên đi, lão nương không chấp nhận với con nít, đợi đến trước cửa phòng bao tôi liền tháo khẩu trang trên mặt xuống.

“Dọc đường đi ngộp thở muốn chết!” Đeo khẩu trang như vậy ngay cả hô hấp bình thường cũng không được thông suốt, cuối cùng cũng có thể được giải phóng.

Lưu Chi Dao nghi ngờ nhìn tôi; “Tại sao cô lại ăn mặc như thế này?”

Tôi cười hì hì, đối với chuyện so sánh cô ta mặc một cái váy liền áo thanh khiết giống như hoa sen mới nở còn tôi mặc áo dài tay quần dài cộng thêm khăn lụa khẩu trang hoàn toàn có thể dùng một tổ hợp từ tiếng Anh để hình dung: bearmedtotheteeth (võ trang đầy đủ, trang bị đến tận răng). Nếu giáo viên tiếng Anh trung học cơ sở mà nghe thấy từ này của tôi chắc sẽ không bao giờ cho tôi qua được môn này mà còn có thể đuổi theo đánh mông tôi đấy chứ?

Ai da, thật là một kỉ niệm bi thương....

“Chống nắng!” Tôi suy nghĩ nửa ngày, chỉ có thể nghĩ ra được hai từ này để giải thích.

Lưu Chi Dao có chút không đành lòng vạch trần lời nói dối của tôi: “Hình như....hôm nay trời đầy mây thì phải?”

Tôi ho khan một tiếng, nói hươu nói vượn: “Mặc dù hôm nay âm u không thấy mặt trời nhưng vẫn có tia tử ngoại, phải chống nắng hết sức cẩn thận!”

Sau khi nói mấy câu vớ vẩn cuối cùng Lưu Chi Dao cũng đi vào vấn đề chính: “Bây giờ cô....đang ở cùng với Lục ca ca sao?”

Giữ vững nguyên tắc “Làm người phải thành thật” tôi gật đầu một cái: “Ừ.”

Đối với câu trả lời của tôi Lưu Chi Dao đã sớm chuẩn bị tâm lí nhưng trong một chớp mắt sau khi nghe xong hiển nhiên trong lòng thoáng qua một chút mất mát, nặng nề cúi đầu.

Tôi ngồi đối diện với Lưu Chi Dao, không nói gì, dựa vào ghế sofa mềm mại suy nghĩ bây giờ cô ta không nói gì nhưng có phải trong lòng đang nghĩ một giây kế tiếp có nên móc con dao từ trong túi xách ra cùng tôi đồng quy vu tận không?

Sự thật chứng minh tôi nghĩ quá nhiều bởi vì một lát sau Lưu Chi Dao kể cho tôi nghe một đoạn chuyện cũ.

Lưu Chi Dao hỏi tôi: “Cô đã xem qua ”Đêm trăng của Hiệp Âu Đình” chưa?”

Tôi lắc đầu một cái: “Chưa.”

Lưu Chi Dao quét qua tôi một cái, không có nói gì mặc dù cuối cùng ánh mắt của cô ta nhìn tôi có chút giống như đang nhìn một người ngu ngốc, toát mồ hôi!

Cô ta nói tiếp: “Đó là một bộ phim Hàn, nữ chính trong phim giống như tôi, lúc trước tôi là một đứa trẻ được gửi nuôi ở Lục gia.”

Trước đó tôi còn cho rằng Lưu Chi Dao sẽ cùng tôi thảo luận vấn đề ca ngợi người nào đó, người nào đó đẹp trai hay là nói rằng tôi sẽ không được mẹ Lục Bách Nghiêu chấp nhận nhưng không nghĩ tới cô ta lại nói về thân thể của mình.

Gửi nuôi?

Cô ta không phải là con gái của ba Lưu, em gái của Lưu Chi Dương sao? Theo như lời của Lục Bách Nghiêu thì thu nhập của Lưu Chi Dương cũng không thấp, làm sao có thể gửi nuôi em gái mình trong nhà khác?

Lưu Chi Dao nhìn ra dáng vẻ nghi ngờ của tôi cũng không thêm để ý, giải thích với tôi: “Khi còn sống mẹ tôi làm giúp việc ở Lục gia sau đó lại vì bệnh nặng mà qua đời, lúc bà đi tôi vẫn còn rất nhỏ, mẹ nuôi thấy tôi đáng thương nên đã nhận tôi làm con gái nuôi, vẫn nuôi ở nhà bọn họ cho nên gần như khoảng thời gian lúc nhỏ đều trôi qua ở Lục gia. Anh tôi đi theo baba, mặc dù chúng tôi là người một nhà nhưng bởi vì bình thường baba đi làm, anh đi học nên chúng tôi cũng không có cơ hội gặp mặt nhiều. Khi đó đều là Lục ca ca cùng tôi lớn lên.”

Tôi biết Lưu Chi Dao và Lục Bách Nghiêu là thanh mai trúc mã nhưng chưa từng bao giờ nghĩ đến lại là loại phương thức này.

“Sau đó cả nhà mẹ nuôi chuyển lên tỉnh, tôi cũng vội vàng đi theo, khi đó baba muốn tôi ở lại nhưng bởi vì Lục ca ca đi tỉnh lý cho nên tôi cũng đi theo. Thời điểm Lục ca ca lên cấp ba không nghe lời mẹ nuôi học ở tỉnh mà một mình tới đó học. Vốn tôi muốn chuyển trường theo anh nhưng cuối cùng vẫn không thể theo tới.”

Trong mắt của Lưu Chi Dao tràn đầy thở dài: “Tôi đã từng nghĩ rất nhiều lần nếu như ban đầu tôi kiên trì theo Lục ca ca tới đây thì có phải anh sẽ không thích cô nhiều năm như vậy hay không. Nhưng trên thế giới này chỉ có hai chữ “hối hận” là không thể nói được. Từ nhỏ tôi đã đi sau anh, lặng lẽ thích anh, khờ dại cho rằng tôi sẽ cùng anh trải qua cả đời nhưng hiện tại anh đã gả kết hôn mà cô dâu lại không phải là tôi. Nhiều năm như vậy mà trong mắt tôi chỉ có anh, tôi ngu quá đúng không?”

Đối với câu hỏi này của Lưu Chi Dao tôi chỉ kinh ngạc sững sờ ngay tại chỗ, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

Tôi đã từng đuổi theo sau lưng Trương Húc, Lục Bách Nghiêu lại đuổi theo sau lưng tôi mà Lưu Chi Dao lại khó khăn không chùn bước đuổi theo sau lưng Lục Bách Nghiêu.

Đã nhiều năm như vậy tình yêu của Lưu Chi Dao đối với Lục Bách Nghiêu há lại có thể sử dụng thước đo thời gian là có thể dễ dàng đo đạc được. Cô ta yêu chấp nhất như thế, kiên định như thế giống như thiêu thân lao vào lửa đỏ.

Lục Bách Nghiêu chờ đợi được tôi nhưng cuối cùng Lưu Chi Dao vẫn không chờ đợi được Lục Bách Nghiêu.

“Cô không ngốc, chẳng qua là quá cố chấp.” Tôi nhìn Lưu Chi Dao, chậm rãi nói, cô ta là một cô gái tốt, khi đã yêu chính là yêu nhiều năm như vậy ngay cả tôi cũng vì cô ta mà cảm thấy đau lòng.

Lưu Chi Dao rủ mi, nhẹ nhàng thở dài: “Chị, các người kết hôn cũng tốt, ít nhất có thể cho tôi thấy rõ thực tế, hoàn toàn buông tay. Lần này tôi thật sự muốn buông tay.”

Đây là lần đầu tiên cô ta gọi tôi là “Chị” nhưng tôi lại không muốn ở trong tình huống này.

Chị trên pháp luật sắp cùng người mình yêu hai mươi năm kết hôn, khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc sống của cô ấy đều giành cho người đàn ông này, hôm nay lại chỉ có thể nhìn anh cưới người khác, trong lòng cô ấy rất cuộc là có bao nhiêu đau đớn.

“Cô cũng sẽ có hạnh phúc của riêng mình, đừng khổ sở.” Tôi không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể nói lời dễ hiểu như thế.

“Hạnh phúc sao?” Cô ta hỏi một câu, tự giễu cười nói: “Có lẽ vậy?”

Tôi không hiểu được bị thương trong ánh mắt cô ta nhưng tôi biết thật ra thì trong lòng cô ta rất đau khổ. Trên thực tế cho đến nhiều năm sau rốt cuộc cũng biết được những yêu hận dây dưa của cô ấy và Lục Kỳ Ngôn thì tôi mới thật sự hiểu trong thân thể gầy gò kia đến tột cùng là chôn giấu bao nhiêu đau khổ.

Chuyện ngày hôm nay giống như một bí mật được chôn dấu trong lòng nhau chẳng qua là lúc tạm biệt tôi và Lưu Chi Dao đã có thể mỉm cười nói chuyện mà không còn là thái độ lạnh băng như lúc đầu.

Bi thương là sắc thái mà ai cũng phải trải qua còn về tương lai thì thân ái, chúng ta cùng nhau cố gắng được không?

103. Chương 103: Lục Bách Nghiêu, Chúng Ta Chia Tay Đi.

“Xin chào, mình tên là Hoàng Vũ Vi, cậu có thể hiểu là cây tường vi màu vàng trong mưa, đúng rồi, cậu tên là gì?”

“Xin chào, mình tên là Hạ Cận, hạ trong mùa hạ, cận trong mộc cận (hoa dâm bụi).”

...

“Hóa ra khoảng cách giữa hai nhà chúng ta gần nhau như vậy, thật tốt, về sau chúng ta có thể cùng đi học.”

“Được, nhà của Đồng Yến cũng ở trong khu chung cư này, sau khi tan học ba chúng ta có thể cùng nhau đi về.”

...

“Tiểu Cận, cậu có phát hiện Lục Bách Nghiêu học lớp chúng ta rất đẹp trai không?”

“Cậu xác định là cậu đang nói tới Lục Bách Nghiêu? Tại sao mình lại không có cảm giác gì nhỉ?”

“A, cậu thật sự không có cảm giác gì sao? Mình thấy cậu ta thường xuyên nói chuyện với cậu mà?”

“Không phải chúng mình thường xuyên nói chuyện mà là thường xuyên cãi nhau!”

“Vậy cậu thật sự không có cảm giác gì đối với cậu ta sao?”

“Có, có cảm giác, cảm giác gặp phải đối thủ một mất một còn!”

....

“Tiểu Cận, cậu có người trong lòng phải không?”

“Ai....cậu....Tại sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?”

“Mình phát hiện mình rất thích Lục Bách Nghiêu, làm sao bây giờ, mình đang suy nghĩ có nên viết thư tình cho cậu ấy hay không. Nhiều nữ sinh thích cậu ấy lắm, nếu mình không hành động nhanh thì sẽ bị người khác cướp mất.”

“Cậu đã thích cậu ta như vậy thì cứ viết đi.”

“Nhưng mà chữ của mình rất xấu, chữ của cậu đẹp như thế, cậu viết giúp mình có được hay không?”

“.....Được rồi.”

... ..

“Hạ Cận, cậu có biết cậu cực kỳ dối trá hay không?”

“Hạ Cận, tại sao cậu không chết đi?!”

“Hạ Cận, Hoàng Vũ Vi tôi thề, đời này có tôi thì không có cô, cô chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ trở lại tìm cô!”

.....

Ký ức cứ liên tiếp ùa về, đã từng là chị em tốt của nhau đến cuối cùng chỉ vì một chữ tình mà không chạy khỏi vận mệnh ông trời đã sắp đặt.

Hoàng Vũ Vi, rốt cuộc cô đã trở lại rồi sao?

Bây giờ cô trở về là vì trả thù tôi hay vẫn là vì Lục Bách Nghiêu.

Tôi cảm thấy toàn bộ thân thể của mình đều run rẩy, cố gắng muốn trấn tĩnh lại những hoàn toàn không tìm được cảm giác yên ổn.

Tôi đứng dậy, từ trong phòng ngủ ra ngoài phòng bếp rót ly nước để cho chính mình từ từ tỉnh táo lại, cả người xụi lơ dựa vào cửa sổ bên cạnh phòng bếp nhìn Lục Bách Nghiêu đang lái xe vào gara ở phía xa, tốt quá, cuối cùng anh cũng trở về.

Tôi vội vã mang dép lê muốn đi xuống lầu tìm anh, giờ phút này chỉ có cái ôm của Lục Bách Nghiêu mới có thể làm cho tôi cảm thấy yên ổn.

Thang máy đi xuống tầng trệt, tôi chạy về phía gara tìm kiếm bóng dáng anh, lúc đi đến chỗ rẽ tôi không chỉ thấy được Lục Bách Nghiêu mà còn nhìn thấy cả....Trương Húc.

Tôi đang muốn đi tới đứng cùng một chỗ với Lục Bách Nghiêu, vạch rõ giới hạn với Trương Húc để cho anh ta không còn những vướng mắc không cần thiết, về sau lại nghe tiếng Trương Húc nói làm cho bước chân tôi dừng lại.

Trương Húc nói: “Lục Bách Nghiêu, tôi hối hận rồi.”

Hối hận?

Trương Húc hối hận cái gì?

Anh ta hối hận vì đã ngoại tình sao?

Tôi ngơ ngẩn đứng tại chỗ nghe thấy giọng nói khinh thường của Lục Bách Nghiêu: “Lúc trước là do chính cậu lựa chọn, hiện tại lại nói hối hận không phải là quá muộn rồi sao?”

“Hừ, cậu đừng mang mặt nạ ngụy quân tử đó mà nói với tôi như vậy, quyết định lúc trước cậu cảm thấy tôi còn có khả năng lựa chọn đường sống sao?”

“Tôi giở thủ đoạn?” Lục Bách Nghiêu cười lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ lúc trước tôi gác đao lên cổ cậu, ép cậu cùng Nguyệt Nguyệt hôn môi, thuê phòng?”

“Một bên là công ty của ba tôi, một bên là Tiểu Cận, tôi không tìm Nguyệt Nguyệt diễn trò thì làm sao Tiểu Cận có thể tin tưởng? Công ty là tâm huyết cả đời của ba tôi, tôi có thể trơ mắt nhìn nó phá sản ngay trước mắt mình sao?”

“Cậu xác định là cậu diễn trò? Nếu là diễn trò thì bụng của Nguyệt Nguyệt làm sao to ra được?” Lục Bách Nghiêu cười khinh miệt, lạnh lùng nhìn Trương Húc: “Là đàn ông thì dám làm dám chịu.”

Diễn trò?

Công ty của ba Trương Húc?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Tôi ngơ ngẩn đứng ngay tại chỗ, quan sát hai người đang cãi nhau ở trước mắt. Từng chi tiết nhỏ tụ hợp lại thành một hình dạng cụ thể sau đó hóa thành đầy đủ chân tướng sự thật.

Kỳ thật lúc trước Trương Húc không có ngoại tình....Chính là vì Lục Bách Nghiêu lấy công ty của ba Trương Húc ra ép buộc anh ta cho nên Trương Húc mới tìm Nguyệt Nguyệt diễn trò vì muốn cho tôi hiểu

lầm sao? Chỉ là sau cùng Nguyệt Nguyệt mang thai lại trở thành biến số lớn nhất. Sự thật chuyện Nguyệt Nguyệt mang thai là do Trương Húc mê đắm thác loạn hay là do Nguyệt Nguyệt chủ động hay là do trong đó có một tay của Lục Bách Nghiêu?

Tôi giật mình nhớ tới chuyện gặp Trương Húc ngoại tình đêm đó....Khi đó Lục Bách Nghiêu đang ở bên cạnh tôi, anh cố ý để cho tôi thấy chuyện này sao? Về sau nửa đêm tôi đi bar uống rượu thì tại sao anh ta lại vừa xuất hiện đúng lúc đó? Là ngẫu nhiên gặp được hay là tìm người theo dõi, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tôi?

Chuyện này đã có kế hoạch mưu tính từ trước nhưng từ lúc nào thì bắt đầu chính thức giăng lưới lớn?

Hay là ngay từ ban đầu lúc tôi và Trương Húc quyết định đính hôn, gặp Lục Bách Nghiêu trong buổi tối đó thì anh ta đã im lặng lên kế hoạch tất cả?

Lạnh lẽo thấu xương!

Tôi suy sụp nhắm hai mắt lại, cả người tê liệt ngã trên mặt đất, trong lòng tràn đầy gió to sóng lớn, bất lực như thế, vô dụng như thế.

Tôi cho rằng cuối cùng mình đã chạm đến hạnh phúc nhưng không nghĩ tới hai chữ “Hạnh phúc” này lại là yêu cầu quá mức xa vời !

Trong một chớp mắt kia hình như tôi không cẩn thận đụng vào một cái gì đó, không gian ngưng trệ bỗng phát ra một tiếng trầm đục sau đó tôi nhìn thấy được ánh mắt của hai người kia chuyển đến trên thân thể mình.

Hoảng sợ, khó có thể tin, lo lắng.....Tôi nhìn thấy được cảm xúc khi chân tướng bị bại lộ trong mắt hai người bọn họ...

Tôi cười lạnh nhìn hai người đàn ông đang chạy về phía mình, giữa chúng tôi đều đã đề cập đến chuyện kết hôn nhưng cuối cùng không có một người nào có thể dắt tay tôi đi vào lễ đường thần thánh, ẩn phía sau danh nghĩa tình yêu ngoài trừ lừa gạt thì còn lại gì nữa?

Tôi chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, dùng sức lực toàn thân còn sót lại để duy trì chống đỡ thân thể.

Tôi cười nhợt nhạt nhìn Lục Bách Nghiêu: “Lục Bách Nghiêu, nếu đã dám làm thì phải dám chịu, vậy em hỏi anh anh ở đã làm gì sau lưng em?”

Lục Bách Nghiêu muốn tiến lên kéo tôi nhưng bị tôi gạt qua một bên: “Tiểu Cận, em đừng kích động, em nghe anh giải thích rõ ràng đã! Vừa rồi mặc kệ em đã nghe được cái gì, xin em hãy tin tưởng anh có được không?”

A, tin tưởng sao?

Lúc này Lục mà Bách Nghiêu còn nói tin tưởng thì anh ta không biết mình đang bôi nhọ hai từ này rồi.

104. Chương 104: Mặc Kệ Em Yêu Anh Hay Là Không Yêu Anh, Anh Muốn Em.

“Rẹt....rẹt....”

Âm thanh của áo khoác bị xé rách.

Tay của Lục Bách Nghiêu đang cầm lấy bả vai tôi ngày càng gấp cuối cùng trực tiếp xé rách áo khoác của tôi.

Tôi hoảng sợ lui về phía sau, lấy tay bảo vệ bộ phận đang lộ ra trong không khí: “Lục Bách Nghiêu, anh nổi điên cái gì vậy?”

“Vợ, cho dù anh có điên cũng sẽ không cho em rời đi!” Anh ta bước từng bước về phía tôi, theo tiếng bước chân của anh ta một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có bỗng dưng ập vào lòng, tôi nghe thấy giọng nói của anh ta tràn ngập mùi thuốc súng vang lên trong không khí: “Em biết anh yêu em mà, đừng rời khỏi anh, có được không?”

Tôi biết đáp án sắp nói ra của tôi cực kỳ có khả năng làm cho cả người Lục Bách Nghiêu nổ tung trong nháy mắt nhưng tôi vẫn muốn nói: “Lục Bách Nghiêu, em muốn chia tay với anh! Đây là sự thật!”

Tôi nhận ra ánh mắt của anh ta ngày càng trở nên nguy hiểm, muốn thoát đi chỉ là phía sau đã không còn đường lui.

“Rầm” một tiếng, thân thể của tôi đã bị Lục Bách Nghiêu gắt gao đè ép lên cánh cửa.

Một tay anh ta cầm lấy hai tay tôi đặt lên cửa, một tay còn lại đồng thời vòng qua eo tôi, tiếp theo hơi thở nóng bỏng phun tại cổ tôi, hơi thở kia giống như ngọn lửa không khỏi làm thân thể mẫn cảm của tôi run nhẹ một cái.... ..

Cơ thể của tôi đột nhiên bị ôm, trong lòng chợt hoảng sợ!

“Lục Bách Nghiêu, không cần, buông ra!” Tôi liều mạng lắc đầu, giọng nói bởi vì mới khóc một hồi lâu nên mang theo vài phần khàn khàn.

Giờ phút này ánh mắt của anh ta nóng bỏng như vậy, cho dù tôi có ngu ngốc đến mức nào cũng biết anh ta muốn làm gì rồi.

Tuy đã sớm không phải là lần đầu tiên nhưng cũng không giống như lần đầu tiên say rượu nên ý loạn tình mê, những lần sau đều là do hai người tình nồng mật ý, mọi chuyện cứ phát sinh một cách tự nhiên.

Hiện giờ tình yêu say đắm của tôi đối với anh ta đã hầu như biến mất, ngay cả một cái đụng chạm đơn giản nhất tôi cũng không muốn đụng vào.

“Không cần.....Buông ra.....” Tôi vặn vẹo thân thể, muốn từ trong lòng anh ta thoát ra nhưng không nghĩ tới trong lúc vặn vẹo đó vật giữa hai chân của anh ta đã ngắc đầu, nhanh chóng lại khỏe mạnh.

Cả người của tôi đều ngây dại!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đầu óc của tôi trống rỗng, chỉ còn lại có bốn chữ kia, lòng bị khủng hoảng vây kín.

Tôi sợ hãi.... ..

“A.... ..”

Trong một phút thất thần tay của Lục Bách Nghiêu bỗng nhiên dùng lực, cả thân thể của tôi đều bị anh ta nhấc lên, đi nhanh về phía phòng ngủ.

Sau cùng tôi bị Lục Bách Nghiêu quăng xuống giường, cảm giác được con người u ám của anh ta luôn khóa chặt lấy khuôn mặt, thân thể tôi.

“A.... ..Úm.... ..”

Đột nhiên đôi môi bị chặn lại, nháy mắt kia ngọn lửa trong cơ thể của tôi vì cái môi mỏng đang cọ xát kia mà dấy lên nhiệt tình. Biết rõ ràng là không thể nhưng tôi cũng không có cách nào để khống chế phản ứng của thân thể giống như phản xạ có điều kiện dựa sát vào thân thể Lục Bách Nghiêu.

Lục Bách Nghiêu vui đầu vào cổ tôi, phun ra hơi thở nóng rực: “Vợ, thân thể vĩnh viễn thành thật hơn so với miệng của em. Em vẫn còn yêu anh, đúng không?”

Trong mắt của tôi tràn đầy nước mắt, cố gắng muốn phản kháng như lực bất tòng tâm, chỉ có thể tùy ý anh ta: “Lục Bách Nghiêu, em không thích anh, anh buông ra.... ..”

Lục Bách Nghiêu hôn lên nước mắt mặn chát trên khuôn mặt tôi, tinh tế hôn liếm: “Vợ, mặc kệ em yêu anh hay không yêu anh, anh đều muốn em...”

Tôi suy sụp nhắm mắt lại.

Thời điểm Lục Bách Nghiêu nói ra những lời này tôi liền biết tối hôm nay tôi hoàn toàn không thể trốn thoát được.

Nhìn qua bề ngoài thì có vẻ cái gì anh ta cũng không để ý nhưng tôi biết rõ khi anh ta xác định mình muốn cái gì thì sẽ không từ thủ đoạn, không thềm hối tiếc.

Khi thứ nóng bỏng của anh ta tiến vào thân thể tôi, đau đớn gọi về lý trí bị đánh mất trong đôi con ngươi u ám kia, rõ ràng đang đứng bên vách núi đen nhưng vào giờ phút này anh ta lại cực kỳ lý trí, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm từng biến hóa trên gương mặt tôi, khóa sâu trong ánh mắt....

Trí nhớ sau cùng còn sót lại của tôi là anh ta cúi người xuống trước mặt tôi, gần từng tiếng: “Cho dù có chết anh cũng không buông tay....”

Ánh mặt trời len lõi tiến vào trong khe hở của màn che, tinh tế rơi xuống đất, bụi bặm lấm tấm bay lượn, phát sáng rực rỡ trong ánh sáng.

Trong phòng hỗn độn, trên giường không có chỗ nào không lộn xộn chứng tỏ mọi chuyện tối hôm qua xảy ra kịch liệt như thế nào. Tôi mở hai mắt ra, nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh mình, khuôn mặt anh tuấn, hai hàng lông mày đang nhíu chặt.

Lúc này cơ thể của tôi đang nằm bên cạnh anh ta, ngoài trừ muốn rời đi cũng chỉ có rời đi.

Tôi không muốn ở bên cạnh anh ta, tôi muốn rời đi....vĩnh

viễn.....không muốn nhìn mặt anh ta thêm lần nào nữa.

Tôi đã từng yêu anh ta nhiều bao nhiêu thì anh ta cũng tổn thương tôi nhiều bấy nhiêu.

Tim đã bị tàn phá vô cùng thâm trọng, cho dù có sửa chữa thế nào đều không trở về nguyên vẹn được.

Tôi yên lặng đứng dậy bên cạnh Lục Bách Nghiêu, muốn đi phòng vệ sinh tắm rửa nhưng thân thể vừa mới động dậy đã bị Lục Bách Nghiêu kéo trở về.

“Đừng đi.” Anh ta ôm tôi từ phía sau không cho tôi rời đi.

Tôi muốn mở miệng nói anh ta buông tay ra nhưng lập tức cảm thấy có nhiều lời cũng vô ích nên tùy ý để cho anh ta ôm, im lặng không nói, chờ anh ta buông tay trước.

Không biết qua bao lâu tôi mới nghe được giọng nói của anh ta vang lên sau lưng: “Anh ôm em đi tắm.”

Anh ta xuống giường, tùy tiện mặc áo quần sau đó ôm lấy thân thể của tôi đang ở trên giường, đi nhanh tới phòng vệ sinh.

Bồn tắm được xả đầy nước, anh ta điều chỉnh độ ấm sau đó nhẹ nhàng thả tôi vào, xoa sữa tắm trên người tôi, tỉ mỉ giúp tôi tắm rửa.

Sau cùng anh ta dùng khăn tắm rộng rãi ẩm áp bao quanh thân thể tôi, lúc đó nước bắn lên tung tóe văng tới người anh ta nhưng anh ta vẫn làm như không biết, tất cả sự chú ý đều đặt lên người tôi.

Tôi biết anh ta yêu tôi, tôi biết anh ta rất tốt với tôi nhưng đồng thời cũng biết tình yêu này quá mức nặng nề còn kèm theo cả lừa dối và âm mưu làm cho tôi thực sự không thể tiếp nhận được.

Sau khi tắm xong anh ta lại ôm tôi về giường một lần nữa, giúp tôi lau tóc rồi cầm máy sấy sấy khô mái tóc dài của tôi. Ánh mắt anh ta rất chăm chú, ngón tay đan xen vào tóc tôi, tê dại truyền khắp toàn thân, tôi áp chế dao động yếu đuối trong lòng mình nhìn anh ta giúp tôi sấy tóc sau đó dùng lược chải nhẹ nhàng, cuối cùng dùng gối lót sau lưng tôi, giúp tôi đắp chăn.

Một giây kia lúc anh ta xoay người tôi nói: “Thả em đi đi, có được không?”

Anh ta mắc diếc tai nghe: “Ngoan ngoan nghỉ ngơi, anh sẽ về rất nhanh.”

Tôi thấy anh ta gọi điện thoại đặt đồ ăn ở bên ngoài sau đó lấy một bộ áo quần đi nhanh chóng vọt vào nhà vệ sinh tắm rửa. Đợi tới lúc anh ta ra ngoài thì tôi đã thấy anh ta mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ thơm mát, tóc vẫn còn nhỏ nước trượt xuống theo hai gò má, cổ chảy vào trong áo sơ mi, gợi cảm không nói nên lời.

Tôi suy sụp dựa vào gối, đáy lòng âm thầm nói với chính mình: Vì sao người tôi yêu thương nhất lại vĩnh viễn là người làm tôi tổn thương sâu nhất?

Tôi nhìn thấy bóng dáng cao to của anh ta nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, lúc trở lại trên tay còn bưng một chén cháo nóng hằm hấp. Anh ta dứt từng muỗng từng muỗng cháo vào miệng tôi nhưng tôi lại phun ra ngay trước mặt anh ta.

Tôi lạnh lùng nói: “Để cho em đi.”

Anh ta dùng khăn lau sạch khóe miệng tôi, giọng nói ôn hòa: “Không thích ăn cháo cũng không sao, em muốn ăn cái gì anh giúp em gọi cái đó.”

“Để cho em đi!”

Lục Bách Nghiêu đứng dậy cầm điện thoại bấm một dãy số: “Không phải em thích ăn đồ ăn ở Thịnh Thế sao? Anh giúp em gọi đồ ăn ở đó hay là mua kem Italy ở dưới lầu?”

Thời điểm anh ta gọi điện thoại tôi liền đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh sau đó đóng cửa toilet lại.

Tôi gắt gao nhìn chăm chăm vào gương trong toilet, nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của mình trong gương thì cảm thấy lực bất tòng tâm mà trước nay chưa từng có. Ánh mắt tôi dừng lại ở lưỡi dao cạo râu sắc bén sau đó dần dần trở nên mơ hồ...

Theo cuộc sống không ngừng tiến bộ thì hiện tại đại đa số mọi người đều dùng dao cạo râu bằng điện nhưng chỉ riêng Lục Bách Nghiêu vẫn có một sở thích quái dị ít ai biết đến đó là anh ta vẫn sử dụng dao cạo râu truyền thống, cách một khoảng thời gian liền đổi một lưỡi dao chính vì vậy dao cạo râu trở thành lợi thế cuối cùng của tôi.

“A....”

Đau quá.

Tôi nhắm mắt cầm lấy lưỡi dao của một đường ngang qua cổ tay mình. Máu tươi từ cổ tay bị đứt chảy ra, đỏ chói mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Tôi không muốn áp dụng đến phương pháp này nhưng vì muốn rời đi tôi chỉ có thể làm như vậy, hoàn toàn không có lựa chọn khác.

Tôi cắm lưỡi dao vào một vị trí trên cánh tay sau đó mở rộng cửa toilet ra, khi Lục Bách Nghiêu nhìn thấy tôi cả người phát điên, vứt điện thoại xông tới.

Lúc anh ta còn cách tôi ba bước chân thì tôi vội ngăn động tác của anh ta lại, hét lớn: “Không cho phép anh lại gần đây!”

Giọng nói của Lục Bách Nghiêu tràn đầy khẩn cầu: “Có cái gì thì em cứ nhắm vào anh, đừng tổn thương chính mình được không?”

Tôi nắm lưỡi dao ngay cổ tay mình: “Lục Bách Nghiêu, thả em đi, nếu không thì em chết cho anh xem!”

Cổ tay tôi vẫn không ngừng đổ máu, tôi chưa bao giờ biết rằng hóa ra máu của chính mình lại đỏ như vậy, giống như cây thuốc phiện, xinh đẹp lộng lẫy nhưng thống khổ.

Trong mắt anh ta hàm chứa nước mắt ầm ầm, trầm trầm nhìn tôi: “Tiểu Cận, cho dù chết em cũng phải rời khỏi anh sao?”

Cho dù trong lòng còn sót lại một chút lưu luyến đối với anh ta nhưng sau cùng tôi vẫn cứng rắn gạt đầu: “Đúng.”

Tôi chỉ có cơ hội này nếu không nắm chặt thì cả đời này tôi chỉ có thể là đồ vật thuộc về một mình Lục Bách Nghiêu, rất khó có thể tìm được cơ hội thứ hai để rời đi.

Không khí giống như đang ngưng trệ, chỉ có máu tươi đỏ thắm không ngừng rơi trên mặt đất, âm thanh yếu ớt nhưng vào lúc này lại tồn tại rõ ràng nhất.

Ánh mắt tôi gắt gao nhìn chăm chăm Lục Bách Nghiêu, dùng sức lực mỏng manh duy nhất còn sót lại để chống đỡ toàn bộ thân thể mà ánh mắt của Lục Bách Nghiêu thì gắt gao nhìn chăm chăm cổ tay tôi.

Hốc mắt anh ta đỏ ửng, hàm chứa nước mắt khó nói nên lời, tôi nghe thấy giọng nói thỏa hiệp của anh ta vang lên: “Được, em bỏ dao xuống, để anh đưa em đi bệnh viện. Anh.... ..” Anh ta gắt gao nhắm hai mắt lại, hai dòng nước mắt sa sút chảy ra, nóng bỏng: “Anh buông tay.... ..Anh buông tay!”

105. Chương 105: Ngoại Truyện: Lục Bách Nghiêu.

Tôi chưa từng nghĩ đến mình sẽ gặp lại Hạ Cận trong một buổi tiệc.

Sau khi về nước không lâu, mặc dù biết cô làm việc ở thành phố này nhưng không ngờ chúng tôi lại gặp nhau với tư cách là đồng nghiệp.

Thời điểm gặp Hạ Cận ở đại sảnh của Thịnh Thế rõ ràng là rất kinh ngạc, chỉ một cái liếc mắt tôi liền xác định chính là cô ấy.

Đã bao lâu rồi?

Gần mười năm rồi nhỉ?

Cuối cùng cũng gặp lại cô, cuối cùng.... ..

Trình độ kinh ngạc của Hạ Cận cũng không thua kém tôi một chút nào, cô ấy trực tiếp ngăn người ngay tại chỗ mà ánh mắt của tôi vẫn luôn đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang giật mình của cô ấy.

Mãi cho đến khi lãnh đạo của cô kéo cô ngồi xuống thì cô mới từ trong kinh ngạc hồi hồn. So với thời trung học là một nữ tướng thông minh, tại sao hiện tại lại trở nên ngây ngô rồi? Nhưng mà không thể không nói về mặt ngu ngốc của cô thật đáng yêu, ngốc tới mức làm cho người ta không nhìn được mà động lòng.

Lãnh đạo của cô lôi kéo cô tới để giới thiệu cho tôi, thấy vẻ mặt cô bày ra bộ dáng ngu si làm cho tôi có chút muốn bật cười nhưng vẫn âm thầm kiềm chế xuống sau đó kéo bả vai của cô qua giúp cô giải vây.

Bạn học cũ ơi bạn học cũ, thật đúng là đã lâu không gặp.

Sau khi ngồi vào vị trí không lâu thì liền nhìn thấy cô nhóc này bị người ta chuốc hai ly rượu, thấy dáng vẻ ngu ngốc của cô trong lòng tôi có chút đè nén, đầu óc của cô nhóc này hình như càng ngày càng dần hơn thì phải? Không biết là phụ nữ khi đi ra khỏi nhà không nên uống rượu hay sao?

Tôi không kiềm chế được cảm ly lên mời cô một ly rượu. Một ly không đủ lại thêm một ly nữa, không nhìn ra cô nhóc này nhìn thì nhỏ nhắn như vậy nhưng tửu lượng thì lại rất tốt. Lúc trước không phải chỉ cần uống một ly cô liền trực tiếp ngã xuống đất hay sao?

Đầu óc của tôi chợt thoáng qua buổi tiệc sinh nhật thời trung học đó, tôi mời bạn cùng lớp đến ktv chúc mừng. Trong buổi tiệc sinh nhật bởi vì cô nhảm bịa thành nước ngọt cho nên mới uống hết một ly, kết quả là khuôn mặt đỏ lên mà cũng chính là vào buổi tối kia tôi chặn cô ấy lại ở trên hành lang, dùng cửa miệng tôi đoạt đi nụ hôn đầu của cô.

Đêm đó, Hoàng Vũ Vi từng muốn tôi đáp ứng một yêu cầu của cô ta. Lúc ấy tôi cũng chỉ âm ờ qua loa cho đến cô ta hát bài ” Nói yêu em” thì tôi mới biết yêu cầu đó là cái gì, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì mới vừa rồi không có đồng ý cho dù ánh mắt mọi người có nhìn chăm chăm vào người tôi thì ánh mắt của tôi vẫn yên lặng lạnh lùng quét qua chỗ cô ta ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó bưng ly rượu lên uống một ngụm.

Nữ sinh theo đuổi tôi cũng không phải là ít, mặc dù tôi không cự tuyệt công khai nhưng cũng không có nghĩa là tiếp nhận toàn bộ.

Bạn tốt của tôi đã từng hỏi qua Hoàng Vũ Vi xinh đẹp như vậy, đến Đại Mỹ Nữ mà cậu cũng đều coi thường thì người cậu thích phải là loại con gái xinh đẹp đến cỡ nào?.

Đẹp hay không đẹp tôi cũng không biết, chỉ biết một vấn đề là trong chớp mắt khi nghe câu hỏi kia trong đầu óc của tôi liền hiện lên hình bóng của Hạ Cận.

Tình đơn phương luôn là mối tình thảm thiết.

Không ngờ khi gặp lại thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Thật sự rất lâu không thấy, cô ấy có biết tôi nhớ cô ấy đến chết rồi không !

Rất cuộc cũng đợi đến khi cô không chống đỡ được nữa, thời điểm chạy đến toilet, chân trước của cô vừa bước ra ngoài thì chân sau của tôi liền bước theo sát.

Nhiều năm như vậy, ở nước ngoài cũng đã gặp qua không ít phụ nữ nhưng hình như chỉ có cô, cái con nhóc không tim không phổi này vẫn luôn tồn tại trong lòng của tôi, đuổi mãi cũng không đi.

Mẹ nó, tôi dựa tường rút một điều thuốc, tối nay thành linh gặp lại hoàn toàn làm cho tôi cảm thấy mình đang nằm mơ, nhất định phải hút một điều để tinh thần bình tĩnh trở lại.

Thấy cô từ toilet đi ra tôi cho rằng ít nhất cô cũng sẽ tiến lại đây trò chuyện với tôi mấy câu, ôn chuyện lại một chút chuyện cũ, nhưng không ngờ cô nhóc này lại gạt đầu với tôi một cái sau đó trực tiếp lướt qua người tôi đi về phía trước.

Tức giận xông lên tới não, thời điểm tôi bắt đầu ý thức lại được thì tôi đã lôi cô ấy đến chỗ cầu thang sau đó hung hăng hôn cô.

Đã lâu không gặp lại chẳng lẽ cô ấy không có nhớ đến tôi một chút nào sao?

Sự thật đã chứng minh rằng người phụ nữ vô lương tâm này thật sự không nhớ đến tôi. Khi tôi bị mẹ bắt đi xem mắt thì cô cũng đang ở nhà hàng đối diện làm chuyện xem mắt tương tự, mà đối tượng lại là Trương Húc!

A, thế giới này thật sự rất nhỏ!

Vừa thấy người phụ nữ này ăn mặc xinh đẹp như vậy tôi liền tức càn hông. Tôi và Trương Húc là anh em, cùng là đàn ông với nhau chẳng lẽ lại không nhìn ra chút tâm tư của Trương Húc đối với Hạ Cận sao?

Chỉ là tôi không nghĩ tới người trong lòng Hạ Cận lại là Trương Húc.

Quan hệ của bọn họ phát triển nhanh hơn so với tôi tưởng tượng, mãi cho đến một ngày Hạ Cận nói với tôi cô ấy muốn đính hôn cùng với Trương Húc.

Cô muốn đính hôn....Cô muốn đính hôn. Vậy còn tôi? Tôi là cái gì?

Suy nghĩ đến việc cô ấy vì muốn nhìn thấy Trương Húc mà cố ý xin phép tôi thì tôi cảm giác lòng mình giống như bị đè ép bởi một tảng đá lớn, ép chặt tới mức làm cho tôi không thở được, cả người tôi rơi vào trong bóng tối, tôi đã từng thề rằng không muốn gặp lại người phụ nữ này nữa.

Về sau tôi yên lặng quan sát camera được đặt trong phòng thư kí, nhìn thấy cô đuổi theo tới cửa phòng làm việc của tôi, vì đơn xin phép mà đeo bám thư kí dai dẳng, sau dùng chỉ vì một lá đơn mà thậm chí còn làm ỉn bị trẹo chân.

Tôi biết rõ tan nát cõi lòng có cảm giác gì nhưng thời điểm biết được cô hao tổn hết tâm tư chỉ vì một lá đơn xin phép thì tôi cảm thấy trái tim mình đang vỡ vụn.

Có lẽ đây là lúc tôi nên buông tay.

Tôi tự nhủ với chính mình phải cách xa người phụ nữ này ra một chút, vì cái người không có lương tâm này ngoại trừ việc làm cho tôi cảm thấy không thoải mái cả đời thì chẳng còn việc gì tốt nhưng cuối cùng tôi

vẫn không thể nhịn được mà đưa cô tới bệnh viện kiểm tra cái chân bị thương, sau đó biết cô không trở về nhà được thì mang cô về nhà mình.

Tôi lo lắng cho cô ở một mình trong khách sạn không an toàn, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì bên cạnh cũng không có ai chăm sóc. Tôi lo lắng cô không chăm sóc tốt cho chính mình rồi lại lấy bản thân ra làm trò đùa.... ..

Tôi biết tôi xong rồi, trong mắt người ngoài tôi là Lục nhị thiếu gia “Trong vạn bụi hoa không dính một cái lá” không nghĩ tới kết quả vẫn lại là thua trong tay một người phụ nữ, mà lại là trong tay một người phụ nữ chưa từng để tôi ở trong lòng.

Có lẽ do khoảng thời gian này quá mệt mỏi cho nên vừa dựa lưng vào ghế không bao lâu thì cô đã chìm vào giấc ngủ. Tôi lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, so với trước đây cô trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, trên mặt được trang điểm nhẹ làm cho người khác lần đầu nhìn thấy không phải là kiểu xinh đẹp kinh điển nhưng chỉ cần liếc mắt một cái thì khó mà dời đi được.

Chẳng qua là tôi vẫn thích bộ dạng thời còn trung học của cô hơn.

Từ nhỏ tôi đã theo ba mẹ qua nhiều tỉnh thành, lên trung học thì ba mẹ vội vàng mở rộng sự nghiệp ra nước ngoài cho nên gần như không rảnh để bận tâm đến tôi cùng Chi Dao. Ba mẹ đưa Chi Dao qua nhà ở nhà anh họ thì tôi mừng rỡ vì được thanh nhàn liền nói cho bọn họ biết tôi muốn học trung học ở gần nhà bà ngoại vì thế tôi mới gặp được Hạ Cận.

Khi đó cả người cô nhóc này đều trong veo mà lạnh lùng tựa như Hằng Nga trên trời vậy, mỗi ngày đều buộc tóc thành cái đuôi ngựa cao cao, chỉ cần tôi bắt một cái thì có thể túm chặt.

Thời trung học có rất nhiều nữ sinh thích tôi nhưng tôi lại chỉ thích mình cô ấy, cho dù tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nói ra miệng. Tôi bắt nạt cô, cùng cô đấu võ mồm hi vọng cô có thể chú ý đến tôi sau cùng nếu mỗi ngày không cùng cô cãi vã mấy câu thì đều cảm thấy thời gian trôi qua thật vô nghĩa.

Về sau bởi vì chuyện kia mà quan hệ của chúng tôi liền hoàn toàn rạn nứt, thậm chí trong lúc đó còn có dính líu đến Hoàng Vũ Vi. Vốn dĩ lúc ấy tôi đã chuẩn bị xong xuôi để thổ lộ với cô, nói cho cô biết tôi thích cô nhưng bởi vì trong nhà xảy ra chút chuyện nên ba mẹ vội vã đưa tôi nước ngoài. Trước khi đi tôi có gọi điện thoại cho cô nói cô ở dưới lầu chờ tôi, chờ tôi tới gặp cô.

Chỉ là lúc tôi đứng dưới lầu nhà cô thì cô lại đi ra ngoài chơi, quẳng lời hứa với tôi ra sau đầu.

Trong trí nhớ của vĩnh viễn đều có bóng dáng của Hạ Cận. Tôi đứng ở dưới lầu nhà cô chờ hơn 3 giờ đồng hồ những cũng không thể chờ được đến lúc cô về nhà, cuối cùng mẹ tôi tới tìm tôi sau đó bảo tôi ngồi lên xe quay về tỉnh.

Xe chạy đi rất nhanh, cây hai bên đường trước mắt biến mất càng lúc càng nhanh, tôi biết rõ có một thứ gì đó ở trong sinh mệnh của tôi đang lặng yên không một tiếng động biến mất.

Thời điểm lên máy bay tôi tự nhủ rằng đời này Lục Bách Nghiêu tôi cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này nữa.

Tôi dành thời gian mười năm để khống chế chính mình không nên suy nghĩ đến cô nữa, cũng không thêm để ý nữa, muốn xóa hết dấu vết của cô trong sinh mệnh của tôi.

Cuộc sống lưu học sinh tôi trong mấy năm đó cực kỳ thuận buồm xuôi gió, danh tiếng tốt đẹp vang xa. Tôi cũng từng có rất nhiều bạn gái khác nhưng lại vĩnh viễn cùng các cô ấy kết thúc khi mới chỉ nắm tay nhau.

Rất nhiều khi họ cũng sẽ chủ động hôn tôi nhưng vừa nhìn thấy đôi môi xinh đẹp của bọn họ thì tôi liền nghĩ tới mình đã từng hung ác hôn cô.

Tôi trúng ma chương, trúng độc tình của cô rồi.

Không biết đã qua bao lâu chỉ cần nhìn khuôn mặt của cô đang ngủ say cho dù là nhìn cả đời cũng được. Tôi, cô và Trương Húc, ba người liền dừng lại tại đây cũng không sao. Cô sẽ không dính hôn với Trương Húc mà tôi thì vẫn cứ như vậy.... ..nhìn cô cả đời.

Sau cùng tiếng chuông điện thoại của anh họ Lục Kỳ Ngôn đánh thức tôi từ trong giấc mộng. Tôi xoay người lại nhìn cô đang ngủ say sau đó đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Anh, có chuyện gì vậy?”

” Hạng mục công trình có chuyện, bây giờ em tới quán bar đi, anh sẽ nói cụ thể chi tiết cho em nghe.” Quán bar đó là sản nghiệp của anh, anh vẫn luôn là lão bản ở phía sau tấm màn, khi nào có chuyện quan trọng cần bàn bạc thì chúng tôi đều ở lâu ba nói chuyện.

“Ngay bây giờ ư? Bây giờ không được, em có việc, một lát nữa sẽ tới.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói chất vấn của anh họ: ”Em cảm thấy còn có chuyện nào quan trọng hơn so với hạng mục này nữa sao?”

Tôi trầm mặc không nói lời nào, một lúc lâu sau lại nghe anh họ hỏi tiếp: “Là vì cô gái kia?”

“Dạ.... ..”

“Chuyện hạng mục Cảnh Trình lần này không phải là nhỏ, nếu như em làm việc sai sót anh sẽ khiến cô ta phải gánh chịu hậu quả.”

“Anh, đừng động vào cô ấy!” Lục Kỳ Ngôn là người có thể tùy ý hô phong hoán vũ trong giới hắc đạo, muốn xuống tay giải quyết một Hạ Cận nho nhỏ tuyệt đối không cần đến một ngón tay: “Chuyện không có liên quan đến cô ấy, toàn bộ đều là do em tình nguyện, cô ấy sẽ nhanh chóng đính hôn hẳn là chúng ta cũng không cần phải tiếp tục nữa. Yên tâm đi, em biết tầm quan trọng của hạng mục này, sẽ không làm hỏng việc.”

Tôi thề son sắt với anh họ rằng tôi và Hạ Cận đã kết thúc chỉ là sau đó chúng tôi vẫn không thể kết thúc được.

Khi tình cờ bắt gặp Trương Húc và nữ hộ lí đến khách sạn thuê phòng, trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ thì lòng tôi cũng có bấy nhiêu. Nửa đêm cô tới quán bar giải sầu vừa lúc đó tôi cùng Lục Kỳ Ngôn cũng ở đó uống rượu, tôi lôi cô đi sau đó thừa dịp cô say rượu mà mạnh mẽ chiếm đoạt lấy cô.

Ngay từ lúc đầu chỉ là một cái hôn môi mà tôi cũng không kìm chế nổi nhưng một phút khi sắp tiến vào thân thể cô thì tôi lại tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào, tôi cười nhạo chính mình từ khi nào thì trở nên khốn nạn đến vậy, phải dùng đến loại phương thức “cưỡng gian” này để có được cô?

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không do dự mà muốn cô.

Rốt cuộc khi tôi tiến vào thân thể cô thì tôi cũng không hối hận, nhìn cô thương tâm khổ sở thì tôi rất muốn ôm lấy cô nói cho cô biết tôi yêu cô, nói cho cô biết cho dù không có Trương Húc thì tôi vẫn yêu cô nhiều hơn so với bất cứ người nào.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, vừa mới sáng sớm tôi liền chạy đi mua nhẫn muốn cầu hôn với cô nhưng cô lại nói cho tôi biết cô không muốn nhìn thấy tôi.

Tôi giống như người bị đánh một cú trực tiếp vào đầu, một tấm chân tình của tôi bị cô hung hăng giẫm đạp ở dưới chân, một lần lại một lần vỡ nát. Tôi thật sự rất muốn hỏi cô, con mẹ nó, trong mắt cô tôi là cái gì?

Ngày đính hôn đó cuối cùng cũng đã đến.

Tôi cố gắng kìm chế chính mình không được nghĩ đến cô nữa nhưng thời điểm nữ hộ lí kia đến tìm tôi thì tôi vẫn không nhận được, trực tiếp chạy xe như bão lốc đến cửa khách sạn cô đính hôn.

Bốn người.... ..Thật là một tổ hợp đầy châm học.

Tại buổi tiệc đính hôn tôi hung hăng đánh cho Trương Húc một trận, tôi hận cậu ta không biết quý trọng, tôi hận vì sao Hạ Cận thích cậu ta mà cậu ta vẫn còn đi ngoại tình.... ..?

Tôi dẫn cô đi, tôi yêu cô gái này, hôm nay cô rất đẹp khắc sâu vào ánh mắt tôi cho dù phần mỹ lệ này cũng không phải vì tôi mà nở rộ.

Tôi dẫn theo cô đào hôn, dẫn cô đi khỏi nơi mà cô không muốn ở lại. Bất kể là lúc nào chỉ cần cô muốn đi thì tôi đều có thể dẫn cô đi.

Khoảng thời gian tại hội quán suối nước nóng là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của tôi. Ở nơi đó sự tồn tại của Trương Húc dần dần phai nhạt trong cô, cô cũng dần quên đi chuyện Trương Húc từng làm cho cô bị tổn thương.

Mà rốt cuộc tôi cũng có cơ hội thổ lộ cõi lòng mình với cô.

Cũng ở nơi đó tôi đã cầu hôn cô.

Sau một lần, một lần rồi lại một lần cầu hôn rốt cuộc cô cũng đã đồng ý.

106. Chương 106: Nói Yêu Em.

Tháng thứ nhất sau khi rời khỏi Lục Bách Nghiêu tôi và Lão Phật Gia mở một tiệm bán sách ở dưới lầu đặt tên là Phù Sinh.

Ngày khai trương Đồng Yến vác một cái bụng bự cùng Lưu Chi Dương tới chúc mừng, lúc tán gẫu cô ấy nói cho tôi biết mấy ngày trước Lục Bách Nghiêu đã được điều đến làm việc tại Tổng công ty.

Khi nghe lại cái tên này một lần nữa thì tôi cũng không biết nên hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào.

Một tháng trước tôi dùng hành động cắt cổ tay bằng lưỡi dao lam để buộc anh ta phải thả tôi đi.

Không lâu sau đó hôn lễ của chúng tôi đã bị hủy bỏ mà chúng tôi cũng không gặp lại nhau nữa.

Hơn một tháng nay tôi chưa từng gặp lại anh ta.

Tôi vốn định trả phòng mà Lão Phật Gia và ba Lưu đang ở hiện giờ lại cho anh ta nhưng bởi vì những ngày này bệnh viêm khớp của Lão Phật Gia có dấu hiệu tái phát cho nên cuối cùng vẫn là bỏ qua. Tôi chuyển toàn bộ tiền tiết kiệm của mình vào trong tài khoản của Lục Bách Nghiêu, số còn thiếu chỉ có thể dựa vào thu nhập hàng tháng để trả cho anh ta.

Nếu đã vạch rõ giới hạn thì tôi cũng không muốn thiếu nợ anh ta.

Tất cả đều thật sự kết thúc rồi sao?

Vậy tại sao thời điểm nghe đến cái tên đó lòng tôi vẫn đau đớn như bị xé rách vậy?

“Cậu xem chương trình ”Đại Minh Tinh được yêu thích” ngày hôm qua chưa? MC nữ tên là Hoàng Vũ Vi đó thật là xinh đẹp!”

“Còn chưa có xem, khi nào về nhà sẽ xem thử một chút.”

.

Lúc ở quầy thu tiền thì tình cờ nghe được hai nữ sinh nói chuyện về Hoàng Vũ Vi, Không biết đây là lần thứ mấy tôi nghe được tên cô ta trong tháng này.

Bất luận là báo văn nghệ tổng hợp hay là các tạp san khác đều tràn ngập tên tuổi của Hoàng Vũ Vi.

Cô ta đã trở lại còn dùng phương thức vô cùng quang vinh chói lọi trở thành MC nữ hot nhất Đài Truyền Hình.

Đợi sau khi hai nữ sinh kia rời đi thì tôi mới hỏi Đồng Yến: “Cậu nói cô ta có thể chủ động tới tìm mình không?”

Đồng yến khẽ mỉm cười, vỗ tay phát ra tiếng: “Tối mai.”

Tối mai?

Tôi nghi ngờ nhìn Đồng Yến sau đó nghe cô ấy hỏi: “Hắn là mấy ngày này cậu không biết tin tức về lớp trung học cũ đúng không?”

“Tin tức gì?” Mấy ngày nay tôi vội vàng xoay quanh chuyện khai trương cửa hàng làm gì có thời gian đọc tin tức.

Đồng Yến trả lời: “Lần này Hoàng Vũ Vi trở lại nói là muốn mời mọi người ăn một bữa cơm, trường lớp liền thuận thể nói nhất định sẽ bảo mọi người đi đầy đủ dù sao thì tất cả mọi người đều đã không gặp lâu như vậy, thời gian được quyết định là tối mai, ở quán bar. Lớp trưởng còn đặc biệt gọi điện thoại hỏi nói mình nhất định phải dẫn cậu đi cùng.”

“Tại sao mình nhất định phải đi?”

“Mình cũng không biết, đoán chừng có thể là Hoàng Vũ Vi bảo trưởng lớp nói, người phụ nữ này nhất định không chịu buông tay.”

“Anh ta có đi không?”

“Người nào?” Đồng Yến hỏi, sau đó nhìn sắc mặt tôi tầm ưu phiền của tôi nói: “Chắc là không đi, Tổng Công ty nằm ở tỉnh khác, không có khả năng vì họp mặt lớp mà anh phải đi một chuyến tới đây. Di e n da n le q uy d o n Người ta vốn là Thái tử gia, lúc trước đi giá đến đây chẳng qua là ra oai lịch lãm mà thôi.”

Đúng vậy, anh ta là Thái tử gia của tập đoàn lớn còn tôi chỉ là một nhân viên bình thường nhất trong những người bình thường mà thôi.

Đã từng là bạn học trung học, vị trí ngang hàng với nhau nhưng hiện giờ giữa hai người đã bị ngăn cách bởi một con sông lớn.

Tôi trầm mặc không nói gì, sau một lúc lâu mới nghe giọng nói lo lắng của Đồng Yến vang lên: “Mình thấy nếu cậu không muốn thì đừng đi, miễn cho Hoàng Vũ Vi kia lại phát điên kiếm chuyện đối phó với cậu.”

Tôi cười khẽ một tiếng: “Sớm hay muộn đều phải đối mặt, không phải sao?”

Chẳng qua chỉ là vấn đề sớm muộn, sớm một chút hay muộn một chút thì có vấn đề gì đâu?

Đồng Yến vỗ vỗ vai tôi: “Vậy được rồi, yên tâm, tối mai mình sẽ bảo vệ cậu, không cho người phụ nữ kia tìm được cơ hội ra tay.”

Tôi nhìn cô ấy đang cười si ngốc nói: “Được, Nữ kị sĩ của mình.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, người tới rồi lại đi nhưng có một điều may mắn là Đồng Yến vẫn là bạn bè thân nhất luôn ở bên cạnh tôi.

Buổi chiều ngày hôm sau tôi giao hiệu sách cho nhân viên mới sau đó cùng Đồng Yến đi shopping, theo lời của cô ấy mà nói chính là muốn mua một chiến bào có thể hoàn toàn đè ép được Hoàng Vũ Vi, sau đó hùng dũng hiên ngang oai vệ khí phách mặc giáp ra trận, giết đối thủ trở tay không kịp.

Lúc Lưu Chi Dương đưa tôi và Đồng Yến tới quán bar cũng không tính là sớm nữa, sau khi chia tay với anh ta, tôi cùng Đồng Yến đi vào trong phòng bao.

Tôi đi ở phía trước Đồng Yến, nhìn theo số phòng để tìm nhưng không nghĩ tới lại đâm đầu vào một bức tường thịt, lập tức cái mũi cảm thấy đau đớn.

“Thật xin lỗi.” Cái mũi bị tổn thương rất là thê thảm, đau đến mức tôi không nhìn thấy đường đi nữa.

“Lão tử lớn như vậy mà cô không nhìn thấy hả?” Bức tường thịt kia cảm giận nói, tôi vừa ngẩng đầu liền thấy hắn ta cao khoảng 1m8, nặng khoảng 150kg lại thêm một cái bụng bia như có bầu ba tháng, đúng là bức tường thịt này rất lớn.

Đồng Yến trực tiếp xông lên, trút xuống từng trận chửi bậy với bức tường thịt: “Tần Tiểu Bàn, vừa mới gặp mặt cậu liền va chạm với bạn cũ, cậu thật giỏi ha? Tiểu Cận, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ có cái mũi hơi đau thôi.” Tôi lắc đầu.

“Đồng Yến? Hạ Cận?” Di e n da n le q uy d o nBỗng nhiên bức tường thịt kia phát ra tiếng, tiếp theo giống như là phản ứng kịp, vỡ đầu rống to: “Thật sự là mình không có mắt mà, vừa ra khỏi cửa đã đâm tọt với hai đóa hoa rồi.”

Tôi đánh giá bức tường thịt từ trên xuống dưới, đúng là Tần Uy có biệt danh Tiểu Bàn thời trung học, khó có thể tin nhìn cậu ta: “Không thể nào? Đã nhiều năm không gặp như vậy, làm thế nào mà cậu trực tiếp thăng cấp từ tiểu béo lên thành đại béo vậy?”

Thời trung học chỉ hơi mũm mĩm nhưng hiện tại đâu chỉ là béo thôi đâu.

“Haha, mấy năm nay ăn hơi nhiều.” Tiểu Bàn sờ sờ bụng, liếm miệng cười: “Chẳng qua Hạ Cận, cậu nói rất đúng, vài ngày trước vợ mình vừa mới sinh thêm một tên tiểu tử, hiện tại con mình là tiểu béo thì không phải mình trở thành đại béo sao?”

“Đã sớm kết hôn sinh con rồi hả? Chúc mừng chúc mừng!” Đồng Yến vỗ vai Tiểu Bàn, thẳng thắn nói.

“Tất nhiên, cũng không có chậm chạp, tốn thời gian như mấy cậu.” Về mặt Tiểu Bàn tự hào, đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn bỏ qua Đồng Yến đã lập gia đình và đang mang thai.

Cho dù cùng lúc trước có chút khác biệt nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra Tiểu Bàn, cảm giác quen thuộc liền ập đến: “Ai, tiểu tử cậu chưa đủ nghĩa khí rồi. Kết hôn sinh con cũng không thông báo với bạn cũ.”

“Mẹ của con mình là người nước ngoài, mấy cụ bảo nhất định phải cử hành hôn lễ tại Canada, mình cũng không còn cách nào cả, trước hôm nay mấy ngày mới trở về, yên tâm, thôi nôi đứa bé nhất định sẽ mời mấy cậu, đến lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp.”

Cùng Tiểu Bàn đứng trên hành lang trò chuyện, đột nhiên cửa một căn phòng bao được mở ra, một cái đầu xuất hiện, là lớp trưởng rất lâu chưa gặp lại: “Mấy cậu đứng trên hành lang làm gì vậy? Vào nhanh đi chứ!”

Sau khi vào phòng bao, người đã tới không ít, có mấy người ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm, lại có mấy người tới bực kara cầm micro hát, Di e n da n le q uy d o nnhìn mỗi gương mặt quen thuộc thì kí ức thời trung học giống như đang hiện ra rõ ràng ngay trước mắt, quen thuộc như thế lại có chút khác cốt ghi tâm.

“Nhìn xem ai tới đây này? Tiểu Bàn mình hộ giá, long trọng cung nghênh hai đại mỹ nữ của lớp chúng ta! Mọi người vỗ tay!” Di e n da n le q uy d o nTiểu Bàn vừa vào phòng liền không khách khí gầm lên, cậu ta rống ầm ỹ, nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người đến trên hai chúng tôi.

“Là Hạ Cận và Đồng Yến, đã nhiều năm không thấy mà hai người vẫn xinh đẹp như vậy!”

“Thật sự là đã lâu không thấy, nghe nói vài ngày trước Đồng Yến đã kết hôn rồi!”

“Là sao? Cô này cũng không quá nghĩa khí rồi, kết hôn cũng không thông báo một tiếng.”

“Không phải là cậu ấy không thông báo mà là khi đó cậu đang còn ở Nghiêm Châu theo đuổi cô vợ nhỏ, hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để đến tham dự hôn lễ!” Di e n da n le q uy d o n

...

Tính cách của Đồng Yến thích náo nhiệt lại thêm Tiểu Bàn thích huyền thuyên bên cạnh nên mỗi đề tài nói chuyện đều được rang xào nấu nung nhiệt tình.

Tôi quét ra xung quanh một vòng, không thấy Lục Bách Nghiêu, cũng không thấy Hoàng Vũ Vi và Trương Húc, xem ra có khối người còn đến trễ hơn cả tôi và Đồng Yến.

“A, nữ nhân vật chính của chúng ta đến rồi!” Không biết người nào hô lên một tiếng nhưng mà mọi người đều nhìn về phía cửa.

107. Chương 107: Tôi Mang Thai Đứa Bé Của Lục Bách Nghiêu.

Thời điểm Hoàng Vũ Vi thể hiện tình yêu với Lục Bách Nghiêu thì ánh mắt của anh ta vẫn luôn nhìn về phía tôi, những người ở chỗ này cũng ngầm hiểu lẫn nhau nhưng người nào cũng không có nói toạc ra chỉ riêng có sắc mặt Hoàng Vũ Vi là giống như trái cà héo, cực kì khó coi.

Tôi cố ý né tránh ánh mắt Lục Bách Nghiêu nhìn tới, trên thực tế là tôi hoàn toàn không biết mình nên đối mặt như thế nào.

Hôm nay, từ lúc Lục Bách Nghiêu bắt đầu xuất hiện thì một lời nói của anh ta đều khắc sâu ở trong lòng của tôi, tôi không nói lời nào cũng không đại biểu cho không thêm để ý mà là hoàn toàn ngược lại, tôi hiểu rõ chính mình là người để ý hơn bất kì ai hết nhưng cho dù để ý thì tôi cũng không dám đến gần.

Đối với tình cảm Trương Húc tôi coi đó như một mối tình thâm mến thời trung học, càng về sau rồi cuộc ước mơ nở hoa kết trái cũng đã trở thành sự thật; mà tôi đối với Lục Bách Nghiêu, mặc dù không phải cố tình nhưng cuối cùng tôi thật sự yêu anh ta sâu sắc hơn bất cứ người nào nhưng chính là bởi vì phần khắc sâu này cho nên tôi càng thêm hi vọng tình yêu này là đơn thuần trắng trong không tỳ vết, cuối cùng lúc chân tướng được vạch trần ra trước mắt mới làm cho tôi khiếp sợ khó có thể tiếp nhận như thế, chưa bao giờ tôi biết được rằng ngay lúc bắt đầu thì mình đã sớm trở thành một con cờ trên bàn cờ của anh ta, thì ra là ngay từ lúc bắt đầu, vì có được tôi thậm chí anh ta không chừa bất cứ thủ đoạn nào.

Người đàn ông tôi yêu chính là ác ma, còn có cái gì có thể kinh khủng hơn so với chuyện này. Tôi không dám đến gần thậm chí là sợ hãi anh ta từ trong đáy lòng, từ sau khi baba chết cuộc sống của tôi vẫn luôn thiếu hụt tình yêu và cảm giác an toàn. Vốn dĩ tôi cho rằng anh ta sẽ là bến đỗ của tôi nên tôi mới toàn tâm lệ thuộc vào và yêu anh ta không giữ lại chút nào nhưng thực tế lại khiến tôi nhận ra mình ngu ngốc đến dường nào, buồn cười đến dường nào.

Lục Bách Nghiêu trầm mặc nhìn về phía tôi mà tôi thì trầm mặc cúi đầu không nói, vốn dĩ không khí huyền ảo lập tức trở nên ngưng trệ giống như bị đông cứng trong nháy mắt.

Cuối cùng Tiểu Bàn uống rượu say rống lên một bài “Tinh Trung Báo Quốc ” mới làm ọi người thu hồi ánh mắt đang ghim vào trên người tôi và Lục Bách Nghiêu.

Sau khi hát xong Tiểu Bàn cảm khái vạn phần nói: “Qua nhiều năm như vậy, lão tử vẫn còn nhớ rõ một chuyện, hiện tại tất cả mọi người đều ở đây thì cũng nên nói cho rõ ràng đi. Thời điểm tốt nghiệp trung học, tất cả mọi người đều kí tên vào đồng phục của nhau, là ai viết trên lưng của lão tử bốn chữ ‘ Tinh Trung Báo Quốc ’ này, lại còn dùng bút màu đỏ để viết?”

Tiểu Bàn nói chuyện làm mọi người cười ra tiếng mà tôi không thể nghi ngờ là đang cúi đầu cười đến không còn hình tượng bởi vì người viết bốn chữ “Tinh Trung Báo Quốc” sau lưng Tiểu Bàn chính là tôi!!

Thời điểm ký tên nhiều người lại hỗn loạn, tôi vừa viết vào đó liền chạy ra ngoài, đợi đến khi Tiểu Bàn phát hiện mấy chữ này ở trên lưng thì cho dù có hỏi cả lớp cũng không tìm ra được thủ phạm lại không nghĩ đến chuyện này lại làm cho cậu ta rối rắm lâu như vậy.

Hồi tưởng lại thời tuổi trẻ đó, tinh khiết giống như nước suối, không buồn không lo, tùy ý tự nhiên đến mức nào, chỉ tiếc thời gian đã qua đi, chúng tôi cũng không thể trở lại những năm tháng rực rỡ ánh nắng ngày hè kia nữa.

Kế tiếp là Đồng Yến hát bài “Lúm đồng tiền”, ban đầu vốn là tôi định song ca một bài trữ tình nhưng chờ đến phiên của tôi thì Đồng Yến vô duyên này lại chuyển micro cho Lục Bách Nghiêu làm tôi đứng ở một bên nhìn thấy mà sợ hết hồn hết vía!

Nhạc lại nổi lên một lần nữa, có mấy người trực tiếp đẩy Lục Bách Nghiêu tới bên cạnh tôi làm tôi không biết nên tránh đi hướng nào. Âm nhạc bắt đầu vang lên bên tai, tôi cũng không thể cự tuyệt chỉ có thể oán hận nhìn Đồng Yến đang cười hả hê sau đó cầm micro lên song ca với Lục Bách Nghiêu.

Chẳng lẽ trốn tới trốn lui mà tôi vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh lao tù sao?

Giọng hát của Lục Bách Nghiêu kỳ ôn hòa, ít đi mấy phần triền miên của Lâm Tuấn Kiệt lại nhiều hơn mấy phần dịu dàng nghiêm túc. Càng về sau, Lục Bách Nghiêu càng thêm trực tiếp quảng ánh mắt nóng

rực về phía tôi, từng câu từng chữ từng lời ca giống như là lời nói chân thành tha thiết mà anh ta muốn nói ra khỏi miệng, trên mặt còn được che phủ bởi một tầng rượu say nồng

Chẳng biết từ lúc nào mà bài hát đã kết thúc, đợi đến khi tôi hồi hồn thì Lục Bách Nghiêu đã đi tới trước mặt của tôi, nhìn tôi nói từng câu từng chữ: “Mặc dù anh đã làm một chút chuyện không đúng nhưng xin em hãy tin tưởng anh, đã nhiều năm như vậy người anh yên vẫn luôn chỉ có một mình em.”

Một câu rất đơn giản trong nháy mắt lại làm cho cảm xúc của tôi ngập tràn mênh mông.

Suy nghĩ của tôi lại quay về thời trung học không buồn không lo , mỗi ngày chúng tôi đều cãi vã đùa giỡn, tất cả bạn học trong lớp đều biết chúng tôi không đội trời chung. Mỗi sáng sớm tới trường học, anh ta liền trực tiếp lấy cặp sách của tôi, chép tất cả các bài tập. Tôi vội vã muốn đoạt lại quyển tập từ trong tay anh ta thì lại bị anh ta sờ vào gương mặt, nhất thời liền hoảng hồn thất sắc.

Vào giờ phút này tôi vẫn còn nhớ nét mặt hài hước của anh ta lúc đó: “Cô bé, cho gia chép bài tập thì gia liền cười với cô bé một cái.”

Mỗi lần đụng phải tình huống như thế tôi đều trực tiếp đuổi theo đánh anh ta: “Lục Bách Nghiêu, đồ vô lại!”

108. Chương 108: Kiếp Này Em Mắc Nợ Anh Một Hôn Lễ.

Suy tính kĩ càng, cuối cùng tôi quyết định gọi điện thoại cho Lục Bách Nghiêu.

Số điện thoại di động vô cùng quen thuộc mà tôi đã từng có thể đọc không sai một số, hôm nay tôi lại nhập dãy số đó vào sau đó nhấn nút gọi.

Tôi ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại di động, thời gian trên đó tăng lên từng giây cuối cùng vang lên một chuỗi tiếng chuông.

Trong chớp mắt tôi có chút giật mình, không biết mở miệng nói câu đầu tiên như thế nào.

Nên hỏi anh ta gần đây như thế nào, sau đó cùng anh ta nhắc tới chuyện đùa hay là trực tiếp nói cho anh ta biết tin tức này, mà anh ta thì sao? Sẽ trả lời tôi như thế nào?

Anh ta sẽ để cho tôi sinh đứa bé này ra hay bảo tôi tới bệnh viện phá nó?

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy giây mà trong đầu tôi đã tưởng tượng vô số tình huống có thể xảy ra nhưng đến cuối cùng tất cả giả thiết đó đều không phải bởi vì thông qua điện thoại chỉ truyền tới một giọng nữ máy móc: Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.

Tôi cầm điện thoại di động ở bên tai, nghe nhiều lần, sau đó mới ngơ ngác cúp điện thoại.

Tôi chợt nhớ tới cảnh tượng ở quán bar ngày đó , anh ta ngăn tôi ở trên vách tường, đối mặt với việc tôi tuyệt tình cùng lạnh lùng thì anh ta đã nói với tôi rằng anh ta sẽ quên tôi.

Hiện tại anh ta đang triệt triệt để để quên tôi sao?

Không chỉ có đứa bé với Hoàng Vũ Vi mà ngay cả điện thoại của tôi cũng lựa chọn không nhận sao?

Tôi nặng nề thở dài một cái, bỏ điện thoại tối đen vào trong túi xách rồi đi tới bên lề đường chờ đèn xanh.

Đôi mắt tôi vẫn dõi theo con số màu đỏ lóe sáng, đèn đỏ biến mất, đèn xanh sáng lên, tôi bất tri bất giác ngây tại chỗ, nửa ngày mới đi theo mọi người băng qua đường.

“Chủ nhân, chủ nhân, nghe điện thoại, cái người đáng ghét đó lại điện thoại tới. . . .” Điện thoại di động trong túi xách reo lên, tôi vội vàng dừng bước lại, lấy điện thoại trong túi xách ra, thấy trên màn ảnh lóe lên ba chữ “Lục Bách Nghiêu” thì khóe miệng không tự chủ tràn ra một nụ cười.

Tôi nhận điện thoại: “Alo.”

Giọng nói quen thuộc của anh ta vang lên, mang theo từ tính rất nhỏ, cực kỳ dễ nghe, chỉ là trong lúc vô tình lộ ra nhiều hơn mấy phần lạnh lẽo: “Mới vừa bận họp nên điện thoại di động để ở chế độ im lặng, tìm anh có chuyện gì không?”

“Ừ, em có chuyện muốn nói với anh.” Vừa nghĩ tới lời nói sắp ra khỏi miệng thì tim của tôi liền không nhịn được nhảy thật nhanh, phải dừng một chút thì tôi mới có dũng khí tiếp tục: “Lục Bách Nghiêu, em.”

“A —”

Một chiếc xe phóng nhanh như bay tới, trước mắt của tôi chỉ thấy chiếc xe hơi cách tôi càng ngày càng gần.

Hoảng sợ không thể không chế được!

Cảm thấy trái tim của mình muốn bay ra lồng ngực!

Chiếc xe lao tới, cả người của tôi bị đung ngã xuống đất.

Đau đớn dữ dội!

Ký ức cuối cùng còn sót lại của tôi là đèn đỏ sáng lên còn có điện thoại rơi giữa không trung.

Cả người tôi té xuống đất, ý thức dần dần mơ màng, trong mơ hồ hình như mọi người vây xung quanh tôi càng ngày càng nhiều.

Điện thoại di động của tôi.

Mọi mảng máu lớn

Đứa bé của tôi.

Lục Bách Nghiêu.

.

“Cậu nói đi , cô ấy còn có khả năng tỉnh lại sao? Cũng đã nằm trong phòng ICU ba ngày ba đêm rồi.” (ICU là hồi sức cấp cứu, vô đó là 50-50 lắm.)

“Không biết, chỉ là hình như người này là nhân vật khó lường, vì cứu sống cô ấy mà gần như các chuyên gia tốt nhất cả trong và ngoài nước đều tụ tập đến bệnh viện của chúng ta.”

“Ai, cậu có biết rốt cuộc lai lịch của cô ấy là gì không? Tại sao lại có quyền lực lớn như vậy?”

“Hình như có quan hệ với tập đoàn Lục thị, hai ngày trước mình còn thấy Thái tử gia Lục thị ở phòng ICU đó.”

”Thái Tử Gia Lục thị? Là người mới nổi danh trong giới bất động sản bởi hạng mục Cảnh Trình còn có vụ scandal cùng với nữ MC Hoàng Vũ Vi nổi tiếng của Tân Tấn đó sao?

“Đúng, chính là anh ta, mình đã xem hình của anh ta được đăng trên tạp chí , sẽ không nhận lầm đâu nhưng mà người thật so với hình chụp đẹp trai hơn nhiều!”

“Cậu nói cô gái nằm trên giường kia có thể là thiên kim nhà nào đó không, nếu không thì làm sao có thể là đối tượng kết hôn của vị Thái tử gia Lục thị này được, cho nên Thái tử gia mới canh chừng trước phòng bệnh?”

“Đầu năm nay mình tình cùng hào môn, hào môn với hào môn có quan hệ cưới hỏi cũng không có gì lạ mà có người nào chịu nói rõ đâu, chúng ta vẫn nên làm thường dân đảng hoàng thôi.”

.

“Mẹ, mẹ, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.”

“Mẹ, tại sao mẹ vẫn chưa tỉnh?”

“Mẹ, tỉnh lại ca hát với con có được hay không?”

“Mẹ.”

.

“Đứa bé, đứa bé của tôi.” Đầu óc tôi hỗn độn, thấy một cô gái nhỏ xinh ngoắc tay với tôi, gọi tôi nhanh tỉnh lại một chút, tôi liều mạng muốn mở mắt ra nhưng mặc cho có dùng sức như thế nào cũng không mở ra được.

“Tiểu Cận, Tiểu Cận, Tiểu Cận! Mau tỉnh lại!”

“Tiểu Cận, Tiểu Cận.”

.

Trừ cô gái nhỏ xinh đẹp đó còn có vài giọng nói hỗn loạn vang lên bên tai tôi.

Tiểu Cận?

Là đang gọi tôi sao?

Là ai đang gọi tôi?

Tôi cố gắng giằng giằng, cố gắng phá vỡ một vùng tăm tối trước mắt, cố gắng muốn mở mắt ra.

Ánh sáng mờ mờ, tôi từ từ mở ra hai mí mắt vừa dầy vừa nặng thì thấy bên cạnh mình có rất nhiều người, Lão Phật Gia, ba Lưu, Đồng Yến, Lưu Chi Dương, Lưu Chi Dao.

Nhìn thấy tôi tỉnh trên vẻ mặt lo lắng của bọn họ đều lộ ra vui vẻ như trút được gánh nặng, trong mắt ba người phụ nữ đứng đó đều chứa đầy lệ.

Tôi vô lực mở miệng, lời nói ra đều mang chút khàn khàn, cổ họng khô rát: “Con. Tại sao lại ở chỗ này?”

Hai mắt Lão Phật Gia rưng rưng, bước đến gần tôi nói: “Nha đầu, con bị tai nạn xe cộ, hiện tại cuối cùng cũng đã tỉnh lại.”

Tai nạn xe cộ?

Tôi bị tai nạn xe cộ?

Tôi từ từ hồi tưởng lại, nhớ đến ngày đó đang băng qua đường thì nhận được điện thoại của Lục Bách Nghiêu, đang muốn mở miệng nói với anh ta chuyện đứa nhỏ thì bị một chiếc xe trực tiếp tông thẳng về phía tôi.

Đứa bé?

Đứa bé!

“Mẹ, đứa bé đâu? Đứa bé của con đâu?” Tôi vội vã hỏi Lão Phật Gia, tôi nhớ ra rồi, trong nháy mắt tôi té ngã thì trên đất tràn đầy máu tươi.

Đứa bé của tôi vẫn còn chứ?

Cô gái nhỏ trong giấc mộng một mực gọi tôi là mẹ, mặc váy màu hồng, tóc được buộc thành đuôi ngựa xinh đẹp đó là đứa bé của tôi sao?

Lão Phật Gia vội vàng cầm tay tôi nói: “Con đừng lo lắng, đứa bé ở đây, đứa bé vẫn còn ở đó.”

Thấp thỏm trong lòng tôi cuối cùng cũng rơi xuống đất: “Dạ.”

Một bác sĩ mặt áo blouse trắng tới kiểm tra giúp tôi, một mặt sơ tán người thân đang vây quanh trước giường bệnh: “Bệnh nhân mới vừa tỉnh lại, mọi người không nên nói chuyện với cô ấy quá lâu, nên để cho cô ấy nghỉ ngơi trước.”

Lão Phật Gia gật đầu liên tục, ân cần nói với tôi: “Được, được, Tiểu Cận, con hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mẹ trở lại thăm con.”

Tôi gật đầu một cái nhìn từng người bọn họ rồi đi nhưng ở trong những người này lại không có bóng dáng của Lục Bách Nghiêu.

Lúc đó bởi vì anh ta đang họp cho nên mới không nghe điện thoại của tôi.

Nhưng hôm nay ngay cả Lưu Chi Dương cũng đã biết chuyện tôi mang thai. Vậy anh cũng sẽ biết chứ?

Tại sao anh ta lại không tới thăm tôi?

Là bởi vì biết tôi mang thai cho nên cho dù tôi bị tai nạn xe cộ cũng cố ý muốn trốn tránh tôi sao?

Trong lòng cảm thấy chua xót, tôi lẳng lặng nằm ở trên giường, cảm giác mệt mỏi lại một lần nữa ập tới.

May mắn, đứa bé vẫn còn ở đó.

Ban đầu tôi vẫn còn có suy nghĩ muốn bỏ đứa bé này nhưng đến hôm nay cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì tôi cũng đều không muốn buông tha cho đứa bé này, đứa bé của tôi nữa.

Trong tai nạn xe cộ lần này, là đứa bé này cùng tôi dạo qua một vòng quỹ môn quan, tôi muốn sinh nó ra sau đó nuôi nó lớn lên.

Tôi nặng nề nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền thiếp đi, cả người tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc ngủ mơ tôi mơ thấy Lục Bách Nghiêu đi đến trước giường bệnh của tôi, ôm tôi thật chặt, hôn lòng bàn tay của tôi, sau đó nỉ non rất nhiều lời.

Mặc dù tôi không nghe rõ anh ta nói gì nhưng nụ cười vui vẻ trong ánh mắt anh, vẻ mặt ân cần thì lại khắc sâu vào đáy lòng của tôi.

Rốt cuộc anh ta cũng đến thăm tôi rồi.

Anh ta. Vẫn chưa hoàn toàn quên tôi đúng không?

Có phải trong lòng của anh ta vẫn còn có tôi không?

Trước khi anh ta đi, cả người cúi xuống dịu dàng nói bên tai tôi: “Chăm sóc thân thể cho tốt, chờ anh trở lại, chờ anh cưới em.”

Sau khi nói xong câu này anh ta liền đứng dậy sửa sang lại áo, vuốt tóc rơi xuống ở trên mặt của tôi sau đó nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên trán của tôi, ánh mắt lưu luyến nhìn tôi hồi lâu cuối cùng vẫn là bước ra khỏi phòng bệnh.

Tôi vươn tay muốn giữ lại nhưng với không tới cheo áo của anh ta chỉ có thể nhìn anh ta từng bước một biến mất ở trong tầm mắt của tôi.

Viễn cảnh trong mơ ngọt ngào như thế tại sao đến lúc kết thúc vẫn là Lục Bách Nghiêu xoay người rời khỏi tôi như cũ?

Đợi đến khi tôi tỉnh lại thì nhìn thấy được Lão Phật Gia đang trước giường bệnh bận rộn làm việc gì đó.

Tôi kêu lên một tiếng: “Mẹ.”

“Ai, con đã tỉnh rồi hả, mẹ có ở nhà nấu cháo cho con, ngồi dậy ăn một chút đi.” Lão Phật Gia vội vàng đỡ tôi dựa vào giường bệnh sau đó dùng gối đầu chêm ở phía sau lưng tôi rồi cầm cái muỗng đảo cháo trong chén, từng muỗng từng muỗng đút cho tôi ăn.

Tôi ăn từng ngụm cháo mà Lão Phật Gia nấu, mùi vị quen thuộc, ăn một miếng liền ấm áp tới tận đáy lòng.

Trong lúc ăn cháo tôi cố hết hơi sức hỏi Lão Phật Gia: “Mẹ, trừ mẹ ra, hôm nay không có ai tới thăm con sao?”

Tôi mong đợi nhìn Lão Phật Gia nhưng cuối cùng bà vẫn lắc đầu một cái: “Sáng sớm mẹ đã tới đây nhưng không thấy có người nào tới cả.”

Tôi nhàn nhạt gật đầu một cái: “A, như vậy sao.”

Sau khi ăn xong cháo xong, Lão Phật Gia đỡ tôi nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi nhưng tôi cảm thấy buồn bực không ngủ được, một lát sau, tôi lại tiếp tục hỏi: “Vậy trong khoảng thời gian con nằm viện này, trừ mấy người Đồng Yến còn có ai khác tới thăm con không?”

Lão Phật Gia vừa dọn dẹp đồ vừa nói với tôi: “Em của Chi Dương là Chi Dao cũng tới, những ngày qua con bé thường xuyên đến thăm con, ngày hôm qua con bé cũng ở đây, không biết con có thấy được không nữa? Mặc dù mẹ cùng đứa nhỏ này không duyên phận máu mủ nhưng dầu gì cũng coi như là con gái trong nhà, những ngày qua mẹ thấy tấm lòng của con bé thật sự rất tốt. Chờ sau này con xuất viện thì nên cùng người ta chung sống hòa thuận, nói thế nào cũng đều là người một nhà.”

Tôi gật đầu đồng ý: Dạ.”

Từ sau lần cô ấy nói với tôi về chuyện của mình và Lục Bách Nghiêu thì tôi đã từ từ thay đổi cách nghĩ của mình về cô ấy lại còn phát hiện ra ngay từ đầu mình đã có cái nhìn sai lệch. Trên thực tế tôi hiểu rất rõ cô ấy là một người tâm địa thiện lương, người đối với tình yêu chấp nhất như vậy thật sự là một cô gái tốt.

Tôi ôm một tia hi vọng cuối cùng hỏi: “Trừ Chi Dao còn có người khác không?”

Lão Phật Gia dừng động tác trên tay lại, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Nha đầu, con muốn hỏi Trương Húc hay Lục Bách Nghiêu? Ngược lại một nhà Trương Húc có tới thăm con, bên cạnh còn có nữ hộ lí kia nữa mà bụng của con bé đó cũng đã lớn, chắc đang chuẩn bị hôn lễ. Lúc con gặp chuyện không may thì bệnh viện rất khẩn trương hình như là Trương Húc ở phía sau giúp đỡ chuyển con đến phòng bệnh tốt nhất lại còn nhờ những chuyên gia giỏi nhất trong nước đến đây hội chẩn cho con. Mặc dù hai nhà chúng ta kết hôn không thành nhưng nhà bọn họ có thể giúp đỡ vào lúc này cũng xem như có lòng.”

Nói xong Lão Phật Gia giống như không thể chịu nổi thở dài, tiếp tục nói: “Về phần Lục Bách Nghiêu thì nó chưa từng tới. Mặc dù con là người của nó nhưng mà trong khoảng thời gian con xảy ra chuyện này nó vẫn chưa từng tới, ngược lại mỗi ngày scandal của nó cùng với bạn học cấp ba của con đều bị phóng viên giải trí đăng trên trang đầu. Mẹ hi vọng con có thể quên nó, một người đàn ông nếu như không yêu con thì một mình con cưỡng cầu cũng không được gì. Nếu con muốn sinh đứa bé này ra, mẹ không phản đối, mẹ cùng Lão Lưu đều ở đây, nói thế nào cũng có thể giúp đỡ con chăm sóc nó lớn lên, mặc dù mẹ không biết khi đó hai người các con tại sao lại đột nhiên không kết hôn nữa nhưng kết hôn là chuyện quan trọng nhất của cả đời người, không thể giống như trò đùa được, trước kia đã làm sai thì bây giờ không cần gấp gáp, mấu chốt là về sau phải tuyệt đối cảnh giác cao độ với người khác.

Lão Phật Gia nói với tôi rất nhiều điều, bà là người duy nhất trên thế giới này cùng tôi huyết mạch tương liên, là người thân nhất, mỗi một câu trong lời nói của bà cũng là vì tôi mà suy nghĩ bao gồm cả chuyện khuyên tôi quên đi Lục Bách Nghiêu.

Lúc bắt đầu tôi cùng với Trương Húc đính hôn, về sau lại cùng Lục Bách Nghiêu chuẩn bị bước vào lễ đường cuối cùng nửa đường gãy gánh còn tôi thì trầm luân ở trong vực thăm tình yêu không cách nào thoát ra.

Nhưng từ đầu đến cuối Lão Phật Gia và ba Lưu vẫn là những người lo lắng cho tôi nhiều nhất, cha mẹ luôn bị chúng ta sao lãng nhưng tới thời điểm xảy ra chuyện thì bọn họ lại là người đối với chúng ta thật tâm nhất.

Lời Lão Phật Gia nói đều đúng, nếu Lưu Chi Dương đã biết chuyện tôi mang thai thì Lục Bách Nghiêu không thể nào không biết, trong tình huống này mà anh ta còn chưa tới thăm tôi đang ở trong tình thế mảnh chỉ treo chuông thì có thể chứng minh anh ta đã hoàn toàn quên tôi rồi.

Anh ta không yêu tôi cho nên mới cố ý tránh xa tôi.

Anh ta không yêu tôi cho nên mới không có quan tâm chút nào đến tôi.

Anh ta không yêu tôi cho nên mới có thể tuyệt tình như thế.

Anh ta không yêu tôi cho nên bên cạnh chỉ nghe người mới cười mà không nghe thấy người xưa khóc.

Là do lúc ban đầu tôi dứt khoát buông tay anh ta ra cho nên hiện tại anh ta mới tuyệt tình như thế, là đang trả thù tôi sao? Cho nên cho tới bây giờ tôi không thể quay lại được nữa sao?

Tôi không biết thời điểm mắt Lục Bách Nghiêu rưng rưng , nghẹn ngào nói ra một câu “Anh buông tay” thì trong lòng có thể đau đến tê tâm liệt phế như tôi bây giờ hay không.

Nhưng lần này lòng của tôi thật sự rất đau, thật sự rất đau.

Tôi chán nản úp mặt vào gối, hai mắt nhắm lại, nặng nề nói: “Mẹ, con sẽ nghe lời mẹ, con sẽ quên anh ta.”

Quên đi toàn bộ những gì liên quan đến anh ta, quên lúc ban đầu chúng tôi quen biết nhau như thế nào, quên khoảng thời gian thanh xuân niên thiếu tốt đẹp mà tôi đã từng đùa giỡn cãi vã với anh ta, quên đi từng kí ức tình yêu của hai chúng tôi, quên đi lúc anh ta dẫn theo tôi đào hôn rồi một lần lại một lần cầu hôn tôi ở suối nước nóng, quên đi chúng tôi sắp bước vào lễ đường hôn nhân, chúng tôi đã từng yêu nhau sau sắc và say đắm như vậy nhưng đến cuối cùng vật còn người tan, tấm màn đen rơi xuống che phủ những kí ức bụi bặm...

Quên anh ta đi, tựa như chưa bao giờ từng gặp nhau, tựa như lúc ban đầu tôi vẫn là người một mình một cuộc sống.

Trước khi tôi tỉnh lại tôi đã nằm trên giường bệnh hôn mê hơn nửa tháng, đợi đến khi thân thể của tôi dần dần tốt lên đã là hai tháng sau, vừa ra viện liền vừa vặn tới hôn lễ của Trương Húc và Nguyệt Nguyệt.

109. Chương 109: Chương 84: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Nguyệt Nguyệt kết hôn với Trương Húc, Đồng Yến ở chung một chỗ với Lưu chi dương, mỗi lần đi theo Nguyệt Nguyệt và Đồng Yến cùng nhau đi khám thai thì tôi đều không khỏi có chút mất mát.

Mỗi lần bác sĩ hỏi tại sao ba của đứa bé không đi cùng với cô tới đây thì tôi đều không thể trả lời được.

Nguyệt Nguyệt có Trương Húc đi cùng, Đồng Yến có Lưu chi dương đi cùng, bọn họ đều có đôi có cặp ở chung một chỗ, chỉ có tôi cô đơn, lạnh lẽo một mình, ngay cả tương lai tôi cũng phải nuôi lớn đứa bé một mình.

Sau khi baba bị tai nạn xe cộ qua đời thì trong một khoảng thời gian dài Lão Phật Gia vừa làm baba, vừa làm mẹ chăm sóc, nuôi dưỡng tôi.

Tôi hiểu rất rõ là một bà mẹ đơn thân giống như Lão Phật Gia thì cuộc sống trôi qua sẽ không dễ dàng gì, tôi cũng không dám chắc chắn về tương lai của mình, rốt cuộc là có đủ dũng khí để chăm sóc tốt một đứa bé hay không, bất luận là lời ra tiếng vào của bạn bè thân thích còn trong tương lai thì vấn đề hộ khẩu của đứa bé hay chuyện đi học, mặc kệ chuyện nào cũng ép tới tôi tới mức gần như không thở nổi.

Mấy ngày trước đang ở trên đường thì tình cờ đụng phải một bà dì đã lâu không gặp, bà ấy nhìn thấy tôi lớn bụng thì tức giận trách cứ tại sao kết hôn lại không mời bà, có phải coi bà như người ngoài hay không.

Tôi liên tục nói không phải bởi vì đứa bé có ba nhưng mà tôi lại không có kết hôn.

Lúc này ba của đứa bé thường xuyên xuất hiện trên các trang đầu của những tờ báo lớn, bận rộn cùng với Hoàng Vũ Vi tạo nên những xì căng đan long trời lở đất. Ban đầu sau khi video Hoàng Vũ Vi ở bệnh viện được đưa ra ánh sáng thì giới truyền thông đã tranh nhau đưa tin về tin tức đặc biệt lớn này, liên tục mấy ngày đều được lên trang đầu các báo. Chỉ là người trong cuộc vẫn thủy chung trốn tránh không gặp, cho tới bây giờ truyền thông cũng không đào thêm được một chút tin tức nào có liên quan đến việc này, thậm chí có tin đồn Lục Bách Nghiêu đã bí mật đưa Hoàng Vũ Vi qua nước Mĩ để dưỡng thai mà hai người bọn họ cũng sắp kết hôn rồi.

Người mới của anh ta đã mang thai thậm chí còn có thể sắp cùng anh ta bước vào lễ đường hôn nhân, so sánh với nhau thì hình như tôi có vẻ cô đơn, thê thảm hơn rất nhiều, không phải là tôi không thể tìm bạn hay thân thích nói chuyện phiếm hay là triệt để nói chấm dứt với đoạn tình cảm này.

Chấm dứt chính là không bao giờ gặp lại nữa.

Thời điểm Lục Bách Nghiêu điện thoại đến thì đứa bé đã được ba tháng. Thấy số điện thoại quen thuộc hiện lên trên màn hình di động thì tôi lập cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh.

Tôi nhận điện thoại: “Alo.”

Tuy là đã xa nhau vài tháng nhưng giọng nói của anh lại vô cùng quen thuộc vang lên bên tai tôi: “Anh đang ở nhà hàng đối diện với tiệm sách của em, đi ra gặp mặt, ăn một bữa cơm đi.”

“Được.” Tôi cúp điện thoại sau đó cầm túi xách đi ra ngoài.

Chỉ là vừa đi tới cửa thì bước chân của tôi đột ngột dừng lại, cúi đầu nhìn xuống xem thử hôm nay mình mặc quần áo gì sau đó nhanh chóng chạy lên lầu, đi phòng ngủ tìm bộ váy mới mua mặc vào rồi nhìn vào gương trang điểm lại.

Chờ khi tôi đến nhà hàng thì Lục Bách Nghiêu đã sớm chờ ở đó, anh ta nhìn thấy tôi thì đôi mắt chợt thoáng qua một chút kinh ngạc nhưng lại rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

Tôi không biết đến cuối cùng mình cố gắng ăn mặc thật xinh đẹp để thể hiện rằng tôi đang rất tốt một cách giả dối trước mặt anh ta là vì cái gì, thế nhưng khi nhìn thấy một chút kinh ngạc thoáng qua trong mắt anh ta thì hình như tôi đã biết đáp án.

Anh ta hỏi tôi: “Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

“Đừng quá cay là được, anh chọn đi.”

“Ừ.” Anh ta gật đầu một cái, gọi nhân viên phục vụ tới chọn món ăn.

Lúc anh ta nói chuyện với nhân viên phục vụ thì tôi lại kinh ngạc quan sát anh ta, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, cũng là khuôn mặt này, tai mắt mũi miệng này nhưng tại sao chỉ cần nhìn một chút là có thể lập tức phát hiện ra có cái gì đó không đúng. Tôi ngu ngốc nhìn anh ta, bất tri bất giác liền sa vào trong đôi mắt sâu thẳm đó đồng thời cũng quên đi sợ hãi lúc ban đầu.

Chợt anh ta ngược mắt nhìn về phía tôi, tôi sợ đến mức vội vàng thu hồi tầm mắt, nhịp tim liền tăng tốc đập “Bình bịch...bình bịch”.

Tôi cố nặn ra một câu nói để che giấu lúng túng của mình: “Anh. . . Anh tìm em làm gì?”

Anh ta không hề trả lời tôi, chỉ nói một câu: “Ăn cơm trước đi.”

Lúc ăn cơm, mặc kệ là tôi hay là Lục Bách Nghiêu, hai chúng tôi gần như hoàn toàn im lặng, không nói tiếng nào. Sau khi ăn xong, thời điểm nhân viên phục vụ dọn dẹp bàn thì anh ta tựa lưng vào ghế ngồi dùng tay đùa giỡn điện thoại di động. Sau khi đám người phục vụ đi hết thì anh ta ngồi thẳng người, tôi cũng theo bản năng ngồi thẳng người lên chờ đợi, biết là anh ta có chuyện gì đó muốn nói với tôi.

Anh ta cầm điện thoại di động ở trong tay, nhìn thẳng về phía tôi, sau đó hỏi tôi: “Chuyện này em giải thích như thế nào?”

Tôi thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên một websites, tôi lại gần liếc mắt nhìn, cả người liền bối rối.

Đây là một trang web môi giới hôn nhân rất nổi tiếng ở trong nước, trước đây không lâu tôi vừa mới đăng kí thành viên, đăng thông tin lí lịch của mình lên để tìm đối tượng thích hợp. Thứ mà Lục Bách Nghiêu cho tôi xem chính là lí lịch của tôi bao gồm: tên, số tuổi, sở thích, cả cách thức liên lạc đều có ở trên đó.

Tôi không biết làm thế nào mà Lục Bách Nghiêu tra ra được nhưng bây giờ anh ta cầm điện thoại di động hỏi tôi thì đột nhiên tôi lại cảm thấy chột dạ.

Đồ ngốc, mi chột dạ làm cái gì?

Rõ ràng mi đã chia tay rồi mà, không phải sao?

Rõ ràng là hai người đã không còn quan hệ gì với nhau, tại sao lại còn cảm thấy chột dạ?

Tôi nhìn điện thoại di động sững sờ một lúc, Lục Bách Nghiêu hỏi tôi: “Hình cũng đã đăng lên, em muốn làm gì?”

Tôi cúi đầu lẩm bẩm: “Em có thể làm gì, còn không phải là muốn kết hôn sao. Bị bức ép đến mức nóng nảy, áp lực lớn, cho nên muốn làm đám cưới giả.”

Anh ta hừ lạnh một tiếng: “Kết hôn mà em cũng tùy tiện như vậy, lên trên mạng tìm người là có thể kết hôn sao?”

“Cũng không phải là tất cả mọi người đều được, em còn phải xem đối phương có đủ điều kiện, có thích hợp hay không.” Nếu không thì tôi tìm đại một ông chú ở cùng khu chung cư vài chục năm nay là được rồi, chỉ sợ là Lão Phật Gia sẽ bị tôi chọc tức chết.

“Rất cuộc là em muốn thế nào? Chuyện như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được?” Lục Bách Nghiêu càng nói càng lớn tiếng, ném điện thoại di động ở trên bàn, cuối cùng trực tiếp bỏ đi ra ngoài.

Tôi đứng lên, lượm điện thoại di động rơi ở dưới đất, nhìn anh ta nặng nề nói: “Em còn có đứa bé, còn phải quản lý tiệm sách, không tinh lực có lớn như vậy để đi xem mắt hay cùng một người tìm hiểu từ từ đến khi hiểu rồi mới bàn về cưới gả. Bên cạnh đó áp lực cũng rất lớn, tương lai đứa bé ra đời sẽ rất khó khăn trong vấn đề hộ khẩu, em không muốn đứa bé bị mọi người cười nhạo là không có ba nên định tìm một người thay thế, trước khi kết hôn sẽ nói rõ ràng mọi chuyện nên cũng không cần cảm thấy mắc nợ người ta.”

Lục Bách Nghiêu tiếp tục hỏi tôi: “Em kết hôn là muốn đối phó với mọi chuyện đúng không? Cho người nhà nhìn? Đánh đổi cả cuộc đời mình có đáng giá không?”

Ở trong mắt tất cả mọi người, việc tôi kết hôn cũng chỉ là trò đùa thôi sao?

Nhưng có ai biết mỗi một lần muốn kết hôn thì tôi đều thật sự muốn nắm tay người đó đi hết cả cuộc đời.

Có đáng giá hay không?

Trong từ điển của cuộc đời tôi không bao giờ có thể tìm thấy được từ này nữa.

Mặc kệ có đáng giá hay không thì ở trong mắt tôi đứa bé mới là thứ quan trọng nhất.

Tôi trầm mặc không biết trả lời như thế nào, định thuận miệng nói: “Nếu như về sau trôi qua không hài lòng thì qua mấy năm liền chia tay thôi.”

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi, trên mặt hiện lên tức giận rất rõ ràng nhưng lại cố gắng khắc chế, giọng nói cũng đang run lên: “Con mẹ nó, em đang nói tiếng người sao? !”

Sau khi nói xong thì anh ta liền đứng dậy rời đi đến cả điện thoại di động đang để ở trên bàn đều quên cầm theo. Tôi cảm thấy hoàn toàn rối loạn muốn đuổi theo giải thích một chút nhưng không biết nên nói như thế nào mới phải, dù sao đây thật sự là ý của tôi: Tùy tiện gả cho một người, sau đó nuôi lớn đứa bé thật tốt, cả đời này dù có trôi qua tẻ nhạt không có tình yêu thì cũng không sao cả.

Tôi ngơ ngác ngồi tại chỗ không nhúc nhích, vốn cho là Lục Bách Nghiêu sẽ không trở lại nữa nhưng khoảng chừng hai mươi phút sau thì anh ta trở lại.

Nhìn qua thì sắc mặt của anh ta có vẻ không tốt lắm, hốc mắt đỏ lên, lúc lại gần có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá nồng đậm trên người anh ta, chắc là vừa rời ra bên ngoài để hút thuốc lá.

Tôi không biết bây giờ mình nên nói cái gì, do dự một chút cuối cùng vẫn không có mở miệng mãi cho đến một lúc sau Lục Bách Nghiêu hỏi tôi: “Em cảm thấy em làm như vậy có công bằng với anh không?”

Hai người chúng tôi cũng đã đi tới bước này, ngoại trừ trong bụng có một đứa bé thì hai người đã sớm không còn dính dáng gì tới nhau, vậy thì quan tâm đến cái quái gì công bằng hay không công bằng?

Thời điểm xì căng đan của anh ta và Hoàng Vũ Vi huyền náo dậy trời thì anh ta có cố kỵ gì đến tôi đâu, bây giờ tôi muốn kết hôn thì anh ta có tư cách gì hỏi tôi câu này?

Tôi không nói gì, nghĩ đến đây khóe mắt chua xót, phải.... “nhẫn nhịn ” nhưng nước mắt cứ muốn tràn ra, cuối cùng sau một lúc lâu im lặng thì Lục Bách Nghiêu nhận một cú điện thoại, sau đó nhìn tôi một cái rồi xoay người rời khỏi nhà hàng.

Lúc anh ta xoay người rời đi thì tôi đuổi sát theo ra ngoài, nhìn thấy anh ta ngồi vào trong một chiếc xe. Tôi cho là anh ta sẽ lái xe đi nhưng anh ta vẫn không có nổ máy mà ngồi trong xe chờ đợi.

Tôi không hiểu đứng ở trước cửa nhà hàng, đang do dự có nên tiến lên hay không thì đã nhìn thấy Hoàng Vũ Vi nhanh chóng ngồi vào xe của anh ta. Hoàng Vũ Vi đội mũ và đeo mắt kiếng, lúc đi bộ đầu cúi rất thấp nhưng bóng dáng kia lại rất quen thuộc, chỉ cần liếc mắt thì tôi liền nhận ra cô ta.

Tôi thấy cô ta lên xe Lục Bách Nghiêu sau đó Lục Bách Nghiêu khởi động xe nghênh ngang rời đi, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của tôi.

Tôi kinh ngạc đứng im tại chỗ, trong đầu nhớ lại cảnh tượng Hoàng Vũ Vi ngồi lên xe Lục Bách Nghiêu, một hồi lâu mà tinh thần vẫn chưa hồi phục lại.

Một lát sau tôi lấy điện thoại di động ra, vội vã gọi điện thoại cho người đàn ông mà tôi đang chuẩn bị kết hôn: “Không phải là anh muốn tìm một người kết hôn càng nhanh càng tốt sao? Chúng ta kết hôn đi.”

Tôi nghe thấy một giọng nói vui mừng vang lên trong điện thoại: “Được.”

Tôi bắt đầu liên lạc với người đàn ông này từ mấy ngày trước, anh ta là quản lý ngân hàng, công việc rất tốt, đáng đáp cũng không tệ chỉ có điều anh ta là gay. Vì đã hơn 30 tuổi nên bị người nhà ép buộc kết hôn. Trước đó ba anh ta bị bệnh nặng phải nằm viện, là ung thư phổi giai đoạn cuối, tâm nguyện cuối cùng của ông trước khi chết là có thể nhìn thấy được con trai của mình kết hôn.

Yêu cầu kết hôn của anh ta rất gấp nhưng lại cùng tôi không mưu mà hợp, chúng tôi đều vội vã muốn tìm người kết hôn và kết hôn nhưng lại không đăng kí. Anh ta là vì ba của mình mà tôi là vì đứa bé của tôi. Chúng tôi đã gặp mặt nhau một lần, tôi nói cho anh ta biết chuyện mình mang thai, anh ta lắc đầu bảo không ngại còn nói rất may mắn vì đứa bé này tới kịp thời, vừa vặn có thể làm cho ba anh ta an tâm rồi khỏi nhân thế, không cần lo lắng cho anh ta nữa.

Người này tên là Lâm Huy, lúc này anh ta đang ngồi đối diện với tôi, lời nói rất chân thành: “Tôi hi vọng cô có thể sắp xếp thời gian đi theo tôi một chuyến bệnh viện, bác sĩ nói thời gian còn lại của ông ấy thật không nhiều lắm. Mặt khác, tôi hi vọng chúng ta có thể nhanh chóng kết hôn. Tôi biết rõ yêu cầu của tôi có chút làm cho người khác khó chịu nhưng mà chỉ cần cô giúp tôi lần này thì tương lai con của cô ra đời, tôi đồng ý cùng cô nuôi dưỡng, chăm sóc nó. Đời này tôi không thể nào có con, tôi có thể coi nó như là con ruột của chính mình mà nuôi dưỡng, chăm sóc.”

Tôi gật đầu một cái: “Được, tôi đồng ý việc nhanh chóng kết hôn.”

Điều làm tôi cảm động chính là người đàn ông này rất có hiểu, mặc khác là anh ta nói anh ta đồng ý chăm sóc đứa bé của tôi.

Sau đó tôi cùng Lâm Huy đi đến bệnh viện thăm ba của anh ta. Mặc dù ốm đau triền miên nhưng nhìn thấy tôi đến thì trên mặt ông liền lộ ra một nụ cười khó có được.

Chúng tôi nói cho ông biết chúng tôi đã bí mật lui tới hai năm, lúc trước không nói cho người trong nhà biết là bởi vì tình cảm còn chưa quá ổn định, bây giờ đã có đứa bé cho nên mới tính đến chuyện kết hôn.

Ông ấy nghe được chúng tôi nói như vậy, thì trên gương mặt bị ốm đau hành hạ có chút buồn rầu liền tràn đầy nụ cười, liền tiếp nói với người bạn già của mình là “Rất tốt, rất tốt”.

Lúc rời đi, ông nắm tay của tôi, chân thành tha thiết nói: “Cháu là đứa bé ngoan, cháu đi theo Tiểu Huy là uất ức cho cháu, bác sẽ nói thẳng thóc này chăm sóc cho cháu thật tốt.”

Sau khi từ bệnh viện trở về, tôi dẫn Lâm Huy về nhà mình, Lão Phật Gia cùng ba Lưu về nhà đột nhiên thấy trong nhà có thêm một người đàn ông thì tràn ngập tò mò. Ngoại trừ người đàn ông là gay thì ở các phương diện khác điều kiện đều rất tốt, hoàn toàn là loại hình con rể lý tưởng.

Hai chúng tôi giả tạo một đoạn tình cảm yêu đương chóng vánh, nói với Lão Phật Gia và ba Lưu rằng chúng tôi gặp nhau ở ngân hàng sau đó lại ngẫu nhiên gặp lại mấy lần, cảm giác cả hai bên không tệ, sau đó không lâu thì hai người chúng tôi liền xác định quan hệ yêu đương bí mật.

Thời điểm nói chuyện được một nửa, Lâm Huy đi toilet thì Lão Phật Gia thừa cơ hội này hỏi tôi: “Cậu ta có biết về đứa bé trong bụng con không?”

Tôi gật đầu một cái: “Anh ta biết. Con đã nói với anh ta rồi, anh ta nói anh ta không ngại, anh ta đồng ý cho đứa bé này được sinh ra còn nói về sau sẽ chăm sóc nó như là con ruột của chính mình.”

Lão Phật Gia nửa tin nửa ngờ nhìn tôi: “Bây giờ vẫn còn đàn ông độ lượng như vậy hả?”

Vào đúng lúc này Lâm Huy từ toilet trở lại, chân thành nói Lão Phật Gia : “Dì, bởi vì yêu ai yêu cả đường đi cho nên con cũng hi vọng Hạ Cận sinh đứa bé này ra, con thật sự không ngại.”

Lão Phật Gia khẽ gật đầu: “Được, vậy thì tốt. Chỉ là hình như các con quyết định kết hôn quá gấp gáp rồi?”

Tôi vội vàng giải thích với lão phật: “Mẹ, thời gian không là vấn đề, quan trọng nhất là ở đúng thời gian gặp đúng người, lại nói bụng của con thật sự không chờ được.”

Lão Phật Gia ngượng ngùng nói: “Được, được, vậy ngày mai mẹ sẽ bắt đầu chuẩn bị cho các con. Không, không được, trước tiên ngày mai phải đến bệnh viện thăm ông thông gia cùng với bà thông gia một chút, dù sao sẽ nhanh chóng trở thành người một nhà rồi.”

Ngày kết hôn của tôi được quyết định vào một tháng sau, muốn cử hành một hôn lễ thì phải chuẩn bị rất nhiều thứ, mặc dù có công ty chuyên về chuẩn bị hôn lễ chuẩn bị giúp nhưng những chuyện nhỏ nhặt, rườm rà vẫn nhiều vô số kể.

Cùng lúc đó tôi lại nhận được điện thoại của Lục Bách Nghiêu, có nên nhận hay không, tôi nhìn điện thoại di động mà ngần ngừ nhưng liên tiếp mấy ngày sau lại không có cuộc gọi nào từ Lục Bách Nghiêu cả.

Hạ Cận, có phải là mi đã đánh giá mình quá cao rồi không?

Cho dù giữa mi và anh ta có một đứa bé nhưng mà vẫn còn đứa nhỏ trong bụng Hoàng Vũ Vi, nó cũng là con của Lục Bách Nghiêu, nếu so sánh với nó thì đứa bé trong bụng mi có tính là cái gì?

Tôi không nói cho Đồng Yến biết mình sẽ kết hôn, suy nghĩ sau khi mọi chuyện xong xuôi sẽ nói cho cô ấy biết miễn cho sau khi bị cô ấy biết được thì Lưu chi dương cũng biết mà Lưu chi dương biết thì chắc chắn Lục Bách Nghiêu sẽ biết.

Lúc tôi và Lâm Huy đang gấp rút chuẩn bị hôn lễ thì tin tức bệnh của ba Lâm Huy chuyển nặng phải đưa vào phòng cấp cứu truyền đến, tôi và Lâm Huy lập tức chạy tới bệnh viện.

Thời điểm đến bệnh viện thì thấy mẹ của Lâm Huy đang ngồi ở bên ngoài phòng cấp cứu khóc nức nở. Vừa nhìn thấy tôi và Lâm Huy thì cả người bà đã chống đỡ không nổi nữa, cứ liên tục hỏi Lâm Huy có phải cha của anh ta cứ như vậy mà rời đi hay không.

Mấy chục năm làm bạn với nhau dù là lúc vui vẻ hay hoạn nạn nhưng đến cuối cùng cũng sẽ đến một ngày có người phải rời nhân thế trước. Tôi thường nghĩ rằng người ra đi trước ngược lại là người hạnh phúc nhất.

Tôi cùng với Lâm Huy và mẹ của anh ta vẫn luôn canh giữ chờ đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu, mỗi một lần bác sĩ hay y tá ra vào thì đều làm cho lòng của chúng tôi treo ở giữa không trung.

Tình cảnh này tôi vẫn thường hay thấy ở trong phim truyền hình, bác sĩ từ trong phòng giải phẫu đi ra, nói với người nhà bệnh nhân : Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cuối cùng, người nhà bệnh nhân ôm thi thể lạnh băng, gào khóc.

Hôm nay mặc dù người đang ở phòng cấp cứu không có liên hệ máu mủ gì với tôi nhưng vẫn là một vị trưởng bối được mọi người tôn kính, tôi vẫn luôn cầu nguyện cho ông khỏe mạnh, hi vọng ông có thể kiên cường sống sót, hi vọng ông còn có cơ hội để nhìn thấy hôn lễ của con trai.

Sau hơn năm giờ phẫu thuật, ông đã được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, cực kì may mắn là cuộc phẫu thuật rất thành công, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi nhưng dù sao cũng là ung thư phổi giai đoạn cuối, mặc dù cấp cứu kịp thời nhưng tế bào ung thư đã di căn đến toàn thân, hôm nay sống lâu thêm một ngày, cũng coi như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Tôi nghe thấy bác sĩ trưởng ca mổ nói với Lâm Huy và mẹ của anh ta: “Trong khoảng thời gian này, ông ấy còn có tâm nguyện gì thì nên giúp ông ấy hoàn thành đi, bây giờ thật sự là không thể nói được chính xác là ông ấy sẽ ra đi vào lúc nào.”

Sau khi bác sĩ và y tá rời khỏi thì mẹ Lâm Huy đến phòng bệnh trực đêm, tôi và Lâm Huy ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, trầm mặc không nói gì.

Đã bước vào mùa hạ nhưng đêm khuya ở bệnh viện vẫn có một chút lạnh lẽo. Từ trong đáy lòng tôi có thể hiểu một cách rõ ràng rằng mất đi người thân là rất khổ sở, huống chi hôm nay Lâm Huy lại nhìn thấy cha của mình cách tử vong chỉ có một bước nhưng không làm gì được, chỉ có thể đứng tại chỗ bó tay vô lực.

Hồi lâu, tôi mới quyết định, quay đầu lại nói với Lâm Huy: "Ngày mai chúng ta kết hôn đi."

Lâm Huy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, tôi tiếp tục nói: "Làm ở bệnh viện thì không cần mời quá nhiều người, thông báo người trong nhà cùng những bạn bè có quan hệ thân thiết tới đây tham dự là tốt rồi."

Lâm Huy nhìn tôi, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ, trong mắt của anh ta nén nước mắt, cuối cùng nói với tôi một câu: "Cám ơn."

Bởi vì tạm thời quyết định ngày hôm sau sẽ tổ chức hôn lễ cho nên cả đêm phải liên hệ và bàn bạc với công ty tổ chức kết hôn, gần như là thức suốt đêm mới làm xong các công việc lớn nhỏ của hôn lễ và cũng báo cho các khách mời ngày mai đến bệnh viện tham dự.

Sáng sớm năm giờ, khi rất nhiều người vẫn còn mệt mỏi uể oải thì tôi đã ngồi ở trước gương trang điểm, nhắm mắt lại chờ thợ trang điểm giúp tôi trở thành một cô dâu xinh đẹp.

Tôi từng cùng Trương Húc đính hôn nhưng cuối cùng lại bỏ chạy, từng sắp cùng Lục Bách Nghiêu bước vào lễ đường hôn nhân nhưng lại bị hủy bỏ còn lần này cũng coi như là lần đầu tiên tôi muốn cùng một người đàn ông cử hành hôn lễ, hơn nữa địa điểm cử hành lại là bệnh viện.

Tôi đã từng xem qua rất nhiều video cầu hôn cùng cử hành hôn lễ ở bệnh viện trên mạng, lúc ấy chỉ nói là tâm thương, không ngờ cuối cùng có một ngày lại đến phiên mình.

Ánh sáng mờ mờ, thời điểm tôi mặc một bộ váy cưới màu trắng xuất hiện tại bệnh viện thì Lâm Huy đi lấy chiếc nhẫn cũng vừa đến. Anh ta đỡ tay tôi, từng bước một đi về phía phòng bệnh.

Lão Phạt Gia cùng Ba Lưu đi theo phía sau tôi, khi đưa tôi đến phòng bệnh, hai người gần như là lau nước mắt suốt dọc đường đi, Đồng Yến cũng khóc dựa vào trên người Lưu chi dương. Trước đó một giờ, người này còn đang khóc lóc oán trách tôi tại sao lại không nói cho cô ấy biết một tiếng mà đột nhiên muốn kết hôn, oán trách mãi cho đến hôm sau thì tôi đành phải nói tin mình chuẩn bị kết hôn cho cô ấy biết, Lưu Chi Dao đang học đại học ở thành phố khác cũng xin nghỉ cố ý đi suốt đêm trở lại tham dự hôn lễ của tôi, Trương Húc và Nguyệt Nguyệt mới vừa kết hôn cách đây không lâu thì hôm nay cũng vội vã chạy tới bệnh viện.

Hôm nay mọi người đều tới tham dự chỉ vì muốn chứng kiến hôn lễ này.

Mọi người đều đến, duy nhất chỉ có anh ta là không đến.

Ba của Lâm Huy nằm ở trên giường bệnh, ông vừa mới tỉnh không lâu thì liền nhìn thấy Lâm Huy mặc một bộ vest màu đen còn tôi đang mặc váy cưới màu trắng khoát tay nhau cùng đi vào phòng bệnh.

"Con. Các con?" Ông nhìn chúng tôi, vẻ mặt khó có thể tin, kích động nửa ngày nói không ra lời, khóe mắt cũng đã đầy nước mắt.

Lâm Huy kéo tay tôi đi tới trước mặt ông: "Ba, hôm nay con và Tiểu Cận sẽ kết hôn ở trong bệnh viện, hi vọng ba có thể làm chứng cho chúng con."

Ba Lâm Huy không ngừng gật đầu, nói: "Được, rất tốt."

Công ty kết hôn bật nhạc lên, trong không gian truyền đến tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương mà tôi và Lâm Huy đang ở trong phòng bệnh, dưới sự chứng kiến của tất cả khách mời, đeo nhẫn vào tay nhau, đồng ý đối với lời thề tương lai, ước định cuộc đời này.

Khi Lâm Huy đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của tôi thì anh ta nói với tôi: "Cám ơn em đã đồng ý gả cho anh, tương lai anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

Anh ta cố gắng né tránh từ "Yêu", khi nghe đến câu này thì hai chúng tôi đều ngẫm nghĩ ở trong lòng.

Lâm Huy lớn tuổi hơn tôi sáu tuổi, trong mắt tôi anh ta giống như một người anh trai thành thực chừng chạc. Hôm nay bởi vì trong lòng anh ta có một phần cảm kích đối với tôi nên mới đồng ý cam kết như vậy.

Cho dù giữa chúng tôi không có tình yêu nhưng tôi biết trong những ngày sau này anh ta sẽ nguyện ý giúp tôi cùng nhau chăm sóc đứa bé trong bụng.

Sau khi đeo nhẫn kết hôn xong, chúng tôi ôm nhau dưới sự chứng kiến của mọi người bởi vì sự cảm kích và cảm động lẫn nhau ngoại trừ một thứ duy nhất đó chính là tình yêu.

Lúc sắp qua đời ba Lâm Huy vẫn cười, tuy rằng ốm đau vẫn còn bám theo ông, hôn lễ trở thành tang lễ nhưng may mắn là tôi và Lâm Huy đã kịp thời quyết định kết hôn để ông ấy rời nhân thế mà không có tiếc nuối.

Khi thi thể của ông được đưa vào nhà xác thì tôi vẫn đi theo sau lưng Lâm Huy, muốn cùng anh ta đưa ba anh ta đi hết đoạn đường cuối cùng. Mặc dù quen biết nhau chưa lâu nhưng tôi vẫn luôn coi ông như trường bối của mình, đối mặt với chuyện ông mất đi thì trong lòng khổ sở không thôi.

Hai tay của tôi kéo cái váy cưới màu trắng, từng bước một đi theo bước chân của Lâm Huy, thời điểm đi tới thang máy thì cả người đột nhiên bị Lưu chi dương kéo lại, anh ta nói cho tôi biết: “Cậu ấy tới rồi.”

110. Chương 110: Chương 85: Nếu Như Yêu, Xin Mời Yêu (1)

Anh ta tới rồi?

Cho dù Lưu chi dương không có nói rõ nhưng tôi vẫn biết người mà anh ta nhắc tới chính là Lục Bách Nghiêu.

Tôi cúi đầu, nặng nề nói: “Em không muốn gặp anh ta.”

Sau khi nói xong tôi đang muốn bước vào thang máy thì thân thể lại bị một lực cực lớn kéo ra ngoài, thẳng đến chỗ khúc quanh hành lang tĩnh lặng.

Tôi quay đầu lại nhìn, chắc là Lục Bách Nghiêu? !

Nhìn thấy trong hốc mắt anh ta hiện đầy tia máu: “Đi theo anh, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Tôi nhìn ra được anh ta đang kìm nén tức giận nhưng Hoàng Vũ Vi đã mang thai đứa bé của anh ta thì làm sao bắt đầu lại được nữa? Chẳng lẽ thật sự có thể coi như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra sao?

“Em sẽ không đi, anh đừng tới tìm em nữa.” Ba của Lâm Huy mới vừa qua đời, mặc kệ như thế nào tôi đều nên đưa ông đi tới hết đoạn đường cuối cùng.

Anh ta tiếp tục lặp lại: “Đi theo anh!”

Tôi nặng nề nói: “Lục Bách Nghiêu, em đã kết hôn, em sẽ không đi với anh, anh đừng tới tìm em nữa.”

Ban đầu tôi trợn mắt nhìn Hoàng Vũ Vi lên xe của anh ta, ban đầu tôi chờ một thời gian lâu như vậy nhưng mà anh ta đều chưa từng xuất hiện giải thích chuyện gì vậy mà hôm nay lại muốn tôi đi cùng với anh ta, hai người chúng tôi bắt đầu lại lần nữa sao? Hừ, tôi thật sự không làm được! Sau khi yêu say đắm hết mình, sau khi bị thương thấu tâm can thì khó mà có thể khôi phục lại như trước được.

Vừa dứt lời tôi liền kéo váy cưới màu trắng ở dưới đất lên, xoay người muốn rời đi nhưng sau đó lập tức cảm nhận được một vật gì đó lạnh như băng, cứng cứng đang chĩa vào lưng của tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, thật sự là súng? !

Tôi chỉ mới thấy qua đồ vật này ở trong TV còn ở ngoài đời thực thì cũng chỉ thấy mấy đứa trẻ chơi súng giả, mặc dù chỉ là chơi đùa với nhau nhưng cũng dọa tôi đến mức hồn vía bay hết lên trời!

Tôi không biết làm thế nào mà Lục Bách Nghiêu có được thứ này nhưng dựa vào nét mặt của anh thì tôi có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải là súng giả.

Ánh mắt của anh ta bình tĩnh nhìn tôi, nói từng chữ từng câu: “Hoặc là đi theo anh, hoặc là cùng chết!”

Cả người tôi hoàn toàn ngây ngẩn, không biết trả lời như thế nào.

Anh ta nói nghiêm túc?

Nếu như tôi không đi cùng với anh ta thì anh ta và tôi sẽ chết sao?

Tôi hoảng hồn, thần trí ngây dại, đợi đến khi ý thức của tôi từ từ trở nên rõ ràng trở lại thì tôi đã bị Lục Bách Nghiêu kéo lên trên xe.

Lục Bách Nghiêu lái rất nhanh, xe chạy như bay ở trên đường, mặc dù trên người tôi có thắt dây an toàn nhưng vẫn có cảm giác giống như cả người muốn bay ra ngoài.

Tôi hỏi Lục Bách Nghiêu: “Chúng ta đang đi đâu?”

Anh ta không để ý tới tôi, tiếp tục lái xe thật nhanh, mãi cho đến một lúc sau thì anh ta mới đột ngột dừng xe ở cửa Cục dân chính.

“Cục dân chính?” Tôi nhìn ba chữ to ở trước cửa, trong nháy mắt cả người hoảng hồn: “Chúng ta tới đây làm gì?”

Lục Bách Nghiêu tháo dây an toàn, đứng dậy xuống xe, quăng cho tôi một câu: “Kết hôn!”

Kết hôn?

Vậy còn anh ta và Hoàng Vũ Vi thì sao?

Anh ta đang nói muốn kết hôn với tôi?

Tôi kinh ngạc đi theo Lục Bách Nghiêu xuống xe, mặc trên người một bộ váy cưới màu trắng cực kỳ nổi bật nên mới vừa xuống xe lập tức có một đám người bu tới vây xem.

Hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt gì nên người tới đăng kí cũng không nhiều lắm nhưng mỗi cặp đôi đều là anh anh em em gần bó như keo như sơn khác hẳn với bộ dáng lạnh lẽo của tôi và Lục Bách Nghiêu giống như là người xa lạ.

Mọi chuyện tiếp theo gần như đều là do Lục Bách Nghiêu tự mình giải quyết, tôi chỉ có nhiệm vụ điền vào tờ đăng kí, sau đó hai người đi chụp hình, nộp hộ khẩu, cuối cùng nhận giấy đăng kí kết hôn đi ra chỉ mất có 40 phút.

Tôi đã từng ảo tưởng qua tình huống tôi và Lục Bách Nghiêu đi đăng kí kết hôn nhưng lại hoàn toàn không giống như là hôm nay, hai người sẽ ở đây, dưới tình huống này, đi tới cục dân chính đăng kí kết hôn.

Tôi chợt nhớ tới thời điểm ký tên, tôi ngây ngẩn nhìn cột ký tên một lúc, hồi lâu cũng chưa dám viết xuống.

Tôi từng hỏi lại mình nhiều lần, mình đã thật sự chuẩn bị xong chưa?

Nhưng mà cho đến cuối cùng tôi vẫn không biết đáp án của mình là cái gì.

Tôi hỏi Lục Bách Nghiêu: “Lục Bách Nghiêu, anh chắc chắn muốn kết hôn với em sao?”

Giọng nói của Lục Bách Nghiêu âm trầm: “Nếu không thì em hi vọng anh kết hôn với người nào? Ký tên đi, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý!”

Tôi kinh ngạc ký tên mình, sau đó giao cho nhân viên của cục.

Nhân viên nhận lấy tờ giấy, cẩn thận từng li từng tí hỏi tôi: “Cô à, cô chắc chắn là cô tự nguyện sao?”

Tôi ngơ ngác ngẩn người tại đó, cuối cùng giọng nói của Lục Bách Nghiêu không tốt trả lời giúp tôi: “Cô ấy tự nguyện!”

Sau đó anh ta lôi kéo tay tôi rời khỏi cục dân chính.

Trong 40 phút ngẩn ngủ thì tôi và Lục Bách Nghiêu đã đăng kí xong. Lúc đi ra, tôi kinh ngạc nói: “Hình như em còn chưa thích ứng được.”

Lục Bách Nghiêu khẽ cười một tiếng: “Không có việc gì, người có thể co cũng có thể duỗi.”

Ánh mắt của anh ta quan sát người tôi từ trên xuống dưới, thấy tôi đang mặc màu áo cưới trắng thì trong mắt tràn đầy ghét bỏ, chân mày rõ ràng đang cau lại: “Anh đưa em về nhà trước, em vào trong nhà sắp xếp một chút sau đó chuyển qua chỗ của anh.”

Trong toàn bộ quá trình tôi cảm giác giống như mình đang hoàn toàn ở trạng thái chân không lơ lửng, Lục Bách Nghiêu nói gì thì tôi đều làm theo như vậy, giống như mình đang nằm mơ, không biết có phải là đang sợ anh ta không vui liền nổ súng bắn tôi hay không.

Chờ khi anh ta xe lái đến dưới lầu nhà tôi thì tôi mới dám hỏi anh ta: “Chúng ta kết hôn rồi thì Hoàng Vũ Vi làm thế nào?”

Lục Bách Nghiêu hỏi ngược lại: “Chuyện này thì có liên quan gì đến cô ta?”

Mấy bạn có thấy anh nhà hành động mau lẹ không? Cứ như vậy từ đầu cho dân tình đỡ khổ :3

Tôi bị anh ta chen hòng lập tức nói không nên lời, phát hiện càng ngày mình càng không hiểu được Lục Bách Nghiêu nữa rồi. Khoảng thời gian trước không phải xì căng đan của anh và cô ta bay đầy trời sao? Hôm nay tại sao lại có thể nói không có quan hệ gì với cô ta?

Anh ta thấy sắc mặt tôi buồn bực, than nhẹ một tiếng, nói: “Chờ em dọn đồ xong, về tới nhà thì em muốn hỏi cái gì anh đều nói cho em biết, được không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu một cái, xuống xe, sau đó đi lên lầu dọn đồ đạc của mình.

Lúc tôi đang chuẩn bị xách hành lý xuống lầu thì phát hiện Lục Bách Nghiêu đã đứng ở cửa chờ tôi, không nói hai lời bước tới xách hành lý trên tay tôi.

Sau đó tôi theo Lục Bách Nghiêu trở về nhà anh ta, vừa bước vào phòng thì cảm giác quen thuộc liền ập tới. Dù sao hiện tại chúng tôi đã hồ đồ đăng kí kết hôn nên có rất nhiều lời vẫn nên mở lòng nói rõ ràng.

Tôi ngồi ở trên ghế sa lon, hỏi anh ta: “Anh và Hoàng Vũ Vi đã tới bước đó rồi hả?”

Lục Bách Nghiêu rót cho tôi ly trà nóng, trả lời: “Chưa từng bắt đầu.”

“Nhưng báo chí.”

Lục Bách Nghiêu ề hèm một câu: “Trên báo vẫn thảo luận thao thao bất tuyệt anh là gay, em có tin không?”

Chuyện này thật sự là có xảy ra.

Lúc xì căng đan của Lục Bách Nghiêu và Hoàng Vũ Vi đang hot thì một nhà bình luận nổi tiếng đã công khai một đồng chứng cứ của mình lại còn ở trên báo chí phát biểu đồng dục, hùng hồn viết một bài cường điệu phân tích Lục Bách Nghiêu và Hoàng Vũ Vi ở chung một chỗ chỉ là tung hỏa mù, thông qua tất cả chứng cứ của người đó đưa ra thì kết luận sự thật chính là Lục Bách Nghiêu là gay.

Một bài viết khiến danh tiếng của nhà bình luận này lên như điều gặp gió, trên nhiều trang web còn đồng ý với ý kiến này.

Tôi sẽ không nói cho Lục Bách Nghiêu biết lúc đó tôi cũng điên cuồng bình luận, đồng ý với cách nói này. Không nên hỏi tôi vì sao lại làm như vậy, trên thực tế thời điểm tôi làm chuyện này không biết một thì tôi cũng có cảm giác mình là đồ ngu ngốc. Mãi cho đến sau đó tôi mới hiểu ra rằng chính là bởi vì càng quan tâm cho nên trong mắt càng không chấp nhận được một hạt cát.

Tình yêu tôi muốn là một tình yêu tinh khiết không tạp chất, không được phép phản bội dù chỉ là một chút xíu. Mặc dù Lục Bách Nghiêu chia tay tôi xong sau đó mới tìm Hoàng Vũ Vi nhưng một người là bạn trai cũ của tôi, một người là đối thủ một mất một còn của tôi, thời điểm hai người ở chung với nhau thì trong lòng của tôi không có ham mộ chỉ có ghen tỵ, chỉ có hận!

Cho nên khi Lục Bách Nghiêu nói đến đây thì tôi lập tức chột dạ, chỉ sợ anh ta nhìn ra được cái gì đó.

Tôi chột dạ nửa ngày không lên tiếng, sau đó Lục Bách Nghiêu mở miệng: “Để cho anh nói hết đi, anh nói xong mà em có cái gì không hiểu thì cứ hỏi.”

Lục Bách Nghiêu nói chuyện trong buổi họp lớp ngày đó thật sự làm tim anh ta thương tổn sâu sắc. Vừa vặn khi đó hạng mục Cảnh Trình còn có vài chuyện cần xử lý đồng thời chuyện của hạng mục cũng bị đăng lên nhật báo nên anh ta cùng với Lục Kỳ Ngôn bận bịu xử lý một khối công việc lớn, mọi tinh lực đều đặt ở trên sự nghiệp. Sau đó ở trong một bữa tiệc anh ta tình cờ bắt gặp một vị lão tổng đang cố gắng sàm sỡ Hoàng Vũ Vi nên mới ra tay giúp đỡ cô ta, đây chính nguyên nhân hai người xuất hiện cùng lúc tại khách sạn.

Sau đó Hoàng Vũ Vi mở miệng nhờ vả hi vọng anh có thể giúp cô ta một tay, hai người giả vờ lui để chặt đứt tâm tư của vị lão tổng kia đối với cô ta đồng thời xì căng đan của hai người có thể giúp cô ta thăng chức còn có thể thuận thế tuyên truyền cho hạng mục Cảnh Trình, không thể nghi ngờ là hai bên đều có lợi.

Vừa bắt đầu anh cũng không muốn có quá nhiều dây dưa với cô ta nên trực tiếp cự tuyệt cho đến khi Hoàng Vũ Vi nói nếu như anh đồng ý thì cô ta sẽ quên đi chuyện cũ, sau này cũng sẽ không tới tìm anh gây phiền toái nữa.

Cuối cùng lời này khiến Lục Bách Nghiêu dao động hoặc có thể là vì tôi.

Anh không muốn Hoàng Vũ Vi làm tổn thương tôi đồng thời anh ta còn có một tâm tư khác, hi vọng tôi nhìn thấy xì căng đan hai người thì sẽ ghen tỵ, sẽ phát điên.

Chỉ là không ngờ tôi lại bình tĩnh như thế, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi và Hoàng Vũ vi có thù hận sâu đậm thì sao đây?

Ngược lại vết thương của cô ta lại là do tôi gây nên, lúc ấy cô ta thiếu chút nữa bị một lão già cường gian, vạ bất đắc dĩ phải rời quê hương, trời xui đất khiến trong đó cũng có một phần lỗi của tôi. Cho nên cô ta hận tôi cũng không có kỳ quái chút nào.

Trong khoảng thời gian tôi bị tai nạn giao thông nằm viện kia, là anh tốn hết công sức mới mời được các bác sĩ nổi tiếng đến, là anh canh giữ ở ngoài phòng giải phẫu tổng cộng bảy giờ, lúc đó tim của anh vẫn luôn treo ở không trung. Những gì xảy ra sau đó không phải là mộng mà tất cả đều là sự thật, anh thật sự tới tìm tôi, nói ở bên tai tôi: chờ anh trở về.

Chỉ là trong lúc chờ anh trở về thì tôi lại phát hiện không có anh ta hình như cuộc sống của tôi trôi qua cũng không tệ lắm cho nên anh lùi bước, vẫn đứng mãi ở chỗ đó không có tiến lên, mãi cho đến sau này mới lấy dũng khí gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi ăn cơm.

Ngày đó anh luôn một mực suy nghĩ nên nói gì mới có thể văn hồi mọi chuyện nhưng cuối cùng trong lúc vô ý lại phát hiện tôi muốn tìm đối tượng kết hôn trên mạng nên nhất thời cả người lập tức nổ tung, thật sự muốn trực tiếp treo ngược tôi lên đánh cho một trận, chỉ là anh không bỏ được cho nên chỉ có thể hành hạ chính mình.

Lúc rời đi anh chợt nhận được điện thoại của Hoàng Vũ Vi, nói cô ta đang ở gần đó, sau đó Hoàng Vũ Vi lên xe của anh, vì phòng ngừa đám Cầu Tử* theo dõi cho nên lập tức nổ máy xe rời đi, không ngờ chuyện này lại bị tôi nhìn thấy nên mới sinh ra chuyện hiểu lầm.

*Cầu Tử: paparazzi đó

111. Chương 111: Chương 86: Nếu Như Yêu, Xin Mời Yêu (2)

Làm một hạng mục lớn trong giới bất động sản vốn là chuyện rất dễ dàng làm cho người ta đổ con mắt hơn nữa hạng mục Cảnh Trình còn là một miếng mồi ngon. Khoảng thời gian đó đối thủ cạnh tranh tìm mọi cách để đối phó với anh, mặc dù có vệ sĩ bảo vệ nhưng vì an toàn nên Lục Kỳ Ngôn đưa cho anh một khẩu súng để anh phòng thân.

Lục Bách Nghiêu nói tiếp, lúc ấy anh suy nghĩ rằng sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ lập tức trở lại tìm tôi, không cho phép tôi tìm người kết hôn trên mạng mà bắt đầu với anh một lần nữa, tất cả những thứ tôi

không thích thì anh đều có thể thay đổi, tất cả những chuyện anh làm sai anh đều có thể nói xin lỗi, chỉ cần tôi có thể cho anh thêm một cơ hội.

Nhưng mà về sau nghĩ lại lúc đó anh lại đang bị người ta theo dõi, nhòm ngó chằm chằm thậm chí có vài lần Hoàng Vũ Vi xem bị bắt cóc cho nên anh không dám tới tìm tôi, sợ sẽ liên lụy đến tôi.

Lục Bách Nghiêu nói thật ra anh là một người vô cùng ích kỷ, bởi vì không muốn bọn người kia làm hại tôi cho nên để cho Hoàng Vũ Vi làm hình nhân thế mạng. Nếu Hoàng Vũ Vi thật sự đã xảy ra chuyện gì thì anh đồng ý chịu tất cả trách nhiệm. Mãi cho đến hôm nay Lục Kỳ Ngôn mới tiêu diệt được các thế lực kia cho nên Lục Bách Nghiêu mới có thể an tâm đến tìm tôi nhưng không ngờ lại bắt gặp hôn lễ của tôi và Lâm Huy.

Cuối cùng Lục Bách Nghiêu nói với tôi: “Đời này thiện lương của anh đều dành cho em.”

Anh không cảm thấy mình là một người tốt, chỉ là anh nguyện ý phô bày tất cả tốt đẹp của chính mình ra trước mặt tôi, không giữ lại chút nào.

Tôi nhớ tới sáng hôm nay lúc anh ngăn tôi ở khúc quanh hành lang, nói tôi đi cùng với anh mà tôi lại không đồng ý, thậm chí hiện tại tôi còn nhớ lúc ấy hốc mắt của anh ửng đỏ, giọng nói run rẩy.

Anh vượt qua hết mọi khó khăn nguy hiểm chỉ vì muốn trở lại tìm tôi, muốn cùng tôi ở chung một chỗ, nhưng mà tôi lại cự tuyệt anh.

Thời điểm nói xong câu cuối cùng thì nước mắt của tôi đã rơi đầy mặt, người đàn ông này yêu tôi như sinh mạng của mình, vĩnh viễn đặt tôi ở vị thứ nhất, đưa hết tất cả nhiệt tình, tất cả tốt đẹp trong cuộc sống cho tôi, không giữ lại chút nào.

Từ nhỏ anh đã là một người ngạo ngễ đứng trên mọi người còn tôi chỉ là một cô gái không thể bình thường hơn trong biển người mênh mông, anh là sao trên trời còn tôi là hoa trong nước. Chúng tôi giống như đang đứng ở hai bờ sông vọng xuyên, khoảng cách giữa hai người không chỉ là gia thế nhưng anh vẫn vượt mọi chông gai, từ bỏ thế giới của mình chỉ vì muốn tìm được tôi.

Nếu anh muốn thì cho dù là cô gái tốt đẹp đến đâu trên cõi đời này anh đều xứng đáng có được nhưng từ đầu đến cuối trong mắt anh chỉ có một mình tôi, còn là một người tùy hứng, cực đoan, không có chỗ nào hoàn mỹ là tôi đây.

“Tại sao lại tốt với em như vậy?” Tôi chảy nước mắt, lao vào trong ngực của anh.

Tôi yêu anh sâu sắc đồng thời cũng làm anh tổn thương sâu sắc nhưng quay đầu lại người tìm tôi vẫn luôn là anh. Tôi lần lượt cự tuyệt, anh lần lượt cúi đầu chỉ vì muốn bắt đầu cùng tôi một lần nữa.

“Không tốt với em thì còn tốt với người nào nữa?” Lục Bách Nghiêu ôm tôi thật chặt vào trong ngực, ngón tay luồn vào tóc tôi, than nhẹ một tiếng: “Trở lại là tốt rồi, em trở lại. . . . Là tốt rồi.”

Tôi ở trong ngực anh buồn bực nói: “Về sau em sẽ luôn ở bên anh.” Mặc kệ xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ không dễ dàng buông tha anh nữa, em sẽ yêu anh giống như anh đã yêu em, không, sau này em sẽ yêu anh nhiều hơn anh yêu em.

Thật tốt, toàn bộ chuyện không vui đều đã kết thúc, chúng tôi rất cuộc. . . . Lại bắt đầu.

Tôi và Lục Bách Nghiêu đã bỏ lỡ rất nhiều, khoảng thời gian sau này, tôi thật sự không muốn lãng phí cũng không được lãng phí.

Hôm sau, Lục Bách Nghiêu theo tôi đi gặp Lâm Huy, nói cho anh ta biết chuyện của chúng tôi và chuyện hôn lễ không thể cử hành được nữa, thành thật xin lỗi.

Lúc này Lâm Huy đang vô cùng đau xót khi phải chịu tang cha, anh ta cũng phải vội vàng làm tang sự, sắc mặt cực kỳ tiêu tụy, nhưng đối với chuyện tôi và Lục Bách Nghiêu ở chung một chỗ thì anh ta cũng không có ngăn cản mà còn chúc phúc chúng tôi.

“Chăm sóc cô ấy và đứa bé thật tốt, cô ấy là một người con gái, mọi chuyện đều không dễ dàng gì.” Lúc chỉ tay, Lâm Huy nói với Lục Bách Nghiêu.

Lục Bách Nghiêu nhìn tôi một cái, trịnh trọng gật đầu: “Tôi hiểu rõ, về sau tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt, sẽ không bao giờ để cho cô ấy phải chịu uất ức nữa.”

Lâm Huy trầm lắng nhìn tôi một cái: “Em gái, mặc dù hai chúng ta quen nhau không lâu nhưng mà em vẫn đồng ý giúp một tay để cho ba anh an tâm ra đi, phần tình nghĩa này anh sẽ nhớ suốt đời. Về sau phải sống thật tốt nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm người anh này.”

Tôi nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh ta, gật đầu một cái, trong lòng thoáng qua một chút chua xót cùng khổ sở, tôi hiểu rất rõ đó là một loại đồng bệnh tương liên: “Anh, anh cũng phải sống thật tốt.”

Chúng tôi chia tay anh ta, ở phía xa có một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai đang chờ anh ta, chờ lúc anh ta đến gần thì người đàn ông trẻ tuổi đó khẽ mỉm cười, sóng vai đi cùng với anh ta, hai người bọn họ dần dần biến mất trong tầm mắt của tôi và Lục Bách Nghiêu.

Mặc dù tình yêu đồng tình cực kỳ phổ biến nhưng ở xã hội bây giờ nhất là đối với những người ở thế hệ trước vẫn là một chuyện rất khó tiếp nhận. Tôi không biết trong tương lai Lâm Huy có thể chính thức giới thiệu người đàn ông này cho mẹ của anh ta biết hay không cũng không biết mẹ của anh ta có thể tiếp nhận việc con trai độc nhất trong nhà thích một người đàn ông hay không, không biết mẹ của anh ta có thể tiếp nhận được việc mình sẽ không bao giờ có cháu hay không nhưng là bất luận như thế nào tôi đều thật sự hi vọng trên thế giới này mỗi một người thiện lương đều có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình, sau đó sống vui vẻ, thoải mái.

Sau đó, Lục Bách Nghiêu dẫn tôi đi mua một đồng quà tặng lớn, nói là muốn đến cửa chào hỏi Lão Phật Gia và ba Lưu.

Mặc dù trước đây Lão Phật Gia và ba Lưu đã vô cùng quen thuộc với Lục Bách Nghiêu nhưng mà Lục Bách Nghiêu vẫn kiên trì: “Dù sao chúng ta cũng đã đăng kí kết hôn rồi, nói thế nào cũng nên về nhà một chuyến, nói rõ ràng mọi chuyện với ba mẹ.”

Ngày trước tôi vẫn luôn cảm thấy anh giống như một đứa bé vĩnh viễn chưa trưởng thành, mặt dày mày dạn, không ngừng đối nghịch với tôi nhưng sau này chung đụng càng lâu, tôi mới dần dần phát hiện thật ra thì trong hai người, người không chín chắn phải là tôi mới đúng.

Trên người của anh có rất nhiều bí mật mà tôi quyết định sẽ dùng mấy chục năm còn lại trong cuộc đời mình từ từ khám phá. Mỗi khám phá ra một bí mật thì tôi liền phát hiện người đàn ông này sâu như biển rộng, trong đó chứa đựng vô số bảo vật, rồi lại giật mình nhận ra được làm bạn ở bên cạnh anh là một điều may mắn đến cỡ nào.

Trước tiên chúng tôi về nhà chào hỏi Lão Phật Gia và ba Lưu, lúc đến nơi thì hai người đã ngồi tại chỗ chờ rồi.

Ở trong mắt Lão Phật Gia, tôi hiểu rất rõ mình vẫn là một đứa bé không chín chắn, nhiều lần muốn đính hôn kết hôn như vậy làm cho hai người vất vả, lo lắng cho tôi.

Tôi nhìn Lão Phật Gia và ba Lưu, nói xin lỗi: “Mẹ, ba Lưu, thật xin lỗi, không có sự đồng ý của ba mẹ mà chúng con đã tự ý đăng kí kết hôn rồi.”

“Là con kéo Tiểu Cận đi đăng kí kết hôn, mẹ, ba Lưu, ba mẹ ngàn vạn lần đừng trách cô ấy.” Lục Bách Nghiêu đi tới trước mặt Lão Phật Gia và Lưu, sau đó quỳ xuống lạy một lạy làm cho tôi trực tiếp sợ hết hồn.

Lễ quỳ lạy tuy là lễ nghi truyền thống trịnh trọng nhất nhưng ngoại trừ vào ngày lễ ngày tết con cháu nhỏ tuổi quỳ lạy ông bà thì rất ít xảy ra ở người trưởng thành.

Cổ Ngữ có nói: Dưới gối nam nhi có hoàng kim. (Dưới đầu gối người đàn ông là vàng. Tức là đàn ông con trai thì không dễ dàng quỳ lạy người khác.)

Lục Bách Nghiêu là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa nhưng lại vì tôi mà chịu làm đến mức này, không chỉ là tôi, thậm chí ngay cả Lão Phật Gia và ba Lưu cũng bị anh làm cho hoảng sợ.

Có được anh, tôi thật sự còn đòi hỏi gì nữa? !

Anh quỳ xuống trước mặt Lão Phật Gia và ba Lưu, vô cùng trịnh trọng và nghiêm túc cam kết: “Con hi vọng các ba mẹ có thể an tâm giao Tiểu Cận cho con, về sau con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy và đứa bé thật tốt, con sẽ yêu cô ấy nhiều hơn cả sinh mạng của mình.”

Tôi cũng quỳ xuống bên cạnh Lục Bách Nghiêu, cùng với anh trịnh trọng dập đầu một cái, hi vọng ba mẹ có thể tha thứ và thành toàn chúng tôi.

Lão Phật Gia và ba Lưu nhìn thấy cảnh này, vội vàng đỡ chúng tôi lên, khẽ thở dài: “Ba mẹ cũng không có ngăn cản, chỉ cần về sau cuộc sống của hai đứa trôi qua hạnh phúc là được rồi.”

“Cám ơn mẹ, cám ơn ba Lưu.”

Sau đó, tôi và Lục Bách Nghiêu ở lại ăn cơm. Lão Phật Gia xuống bếp, ba Lưu là trợ thủ, hai người chuẩn bị rất nhiều thức ăn phong phú.

Lúc ăn, thỉnh thoảng Lão Phật Gia lại gấp món ăn cho tôi: “Nha đầu, ăn cá nhiều một chút, ăn nhiều cái này về sau đứa bé sẽ thông minh.”

“Nha đầu, rau dưa này cũng phải ăn nhiều, phụ nữ có thai quan trọng nhất là dinh dưỡng cân đối, đã làm mẹ thì không thể quá kiêng ăn.”

“Nha đầu, mẹ đã đọc sách, phụ nữ có thai ăn nhiều cái này một chút cũng tốt.”

.

Trong khoảng thời gian ở lại nhà Lão Phật Gia thì đây vốn là chuyện thường xảy ra vào mỗi bữa, chẳng qua là khi Lục Bách Nghiêu ngồi ở bên cạnh tôi, lúc ăn cơm cũng khuyên tôi nên ăn cái này ăn cái kia, giống như đã về phe của Lão Phật Gia vậy.

Hiển nhiên bây giờ Lục Bách Nghiêu đã bị Lão Phật Gia thu vào dưới trướng thành công thu, trở thành chiến tướng dũng mãnh xếp sau ba Lưu: “Đúng vậy, mẹ nói rất đúng, vợ, em phải ăn cái này nhiều một chút.”

“Đến đây, nghe mẹ, cái này cũng phải ăn nhiều một chút.” Khi Lục Bách Nghiêu gấp một miếng cà rốt lớn đặt vào trong chén của tôi, tôi liền nhìn anh ta chăm chăm, thực sự ý nghĩ muốn bóp chết anh ta đều có!

Ai biết Crayon Shinnchan không thích ăn ớt xanh nhiều như thế nào thì tôi cũng không thích ăn cà rốt nhiều như vậy, hiện tại Lục Bách Nghiêu gấp cho tôi gần nửa chén cà rốt, thật sự là một hột cơm cũng không nhìn thấy được nữa rồi! (Bị cà rốt che đó)

Cứng rắn không được, tôi chỉ có thể áp dụng chính sách mềm dẻo. Tay tôi ở dưới bàn lời kéo chéo áo của anh, đáng thương thỉnh cầu: “Em không muốn ăn cà rốt.”

Lục Bách Nghiêu nhìn bộ dáng của tôi, có vẻ cũng hơi mềm lòng rồi, đang muốn đưa đĩa gấp bớt cà rốt bỏ qua chén anh ta nhưng vừa thấy chiếc đĩa đưa đến chén tôi thì đã bị Lão Phật Gia ngăn lại: “Tiểu Lục, mẹ đã nói với con rồi, con không thể cứ nuông chiều nha đầu này như vậy được, hai đứa phải suy nghĩ cho đứa con của mình một chút.”

Lục Bách Nghiêu vừa bắt đầu còn mềm lòng nhưng sau khi nghe xong lời nói Lão Phật Gia thì giống như nhất thời nghiệm ra chân lý, đưa đĩa trở về, không gấp cà rốt trong chén tôi nữa.

Lão Phật Gia có Lục Bách Nghiêu còn chưa đủ, cuối cùng còn kéo theo cả ba Lưu: “Lão Lưu, ông nói đi, có phải nha đầu này nên ăn cà rốt hay không, có vậy thì đứa nhỏ trong bụng mới được bồi bổ tốt được.”

Cho dù Lão Phật Gia có nói gì, dù là bà nói sai thì ba Lưu cũng sẽ không hề có khí tiết nói đúng, kiên quyết đứng cùng chiến tuyến với Lão Phật Gia.

Vì vậy ba thắng một, tôi vinh quang ăn hơn nửa chén cà rốt, tuyên bố thảm bại!

Hừ hừ, tôi nhất định sẽ trở lại!

Sớm muộn gì Lão nương cũng sẽ sinh em bé!

112. Chương 112: Chương 087: Oai Phong Hùng Dũng Khí Phách Hiên Ngang

Yêu là chuyện hai người nhưng kết hôn lại là chuyện của hai nhà. Sau khi tôi và Lục Bách Nghiêu trở về nhà mẹ đẻ một chuyến thì người này vô cùng lo lắng dẫn tôi về nhà họ Lục!

May mắn lúc trước Lưu chi Dao đã nói những lời tốt đẹp về tôi trước mặt mẹ Lục cho nên quan hệ của tôi và bà mới trở nên hòa hoãn. Vì vậy thời điểm tôi và Lục Bách Nghiêu đi đến biệt thự nhà họ Lục thì mẹ Lục không còn chê bai tôi như lúc trước mà trực tiếp chạy đến xoa bụng tôi. Tôi có thể cho rằng mẹ Lục nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy triu mến bởi vì trong bụng của tôi có một cục thịt cho nên địa vị của tôi liền “vèo vèo vèo” bay lên tận chín tầng mây không?

Sau khi công phá được lô-cốt có độ khó cao nhất, Lục Bách Nghiêu liền kéo tôi và cục thịt trong bụng trực tiếp lên lầu tìm ba anh ta.

Tôi cho rằng trước đây lúc tôi và Lục Bách Nghiêu chuẩn bị kết hôn thì ba Lục đã không chào đón tôi bây giờ sau khi chuyện kết hôn của tôi và Lục Bách Nghiêu thất bại thì ông càng không muốn nhìn mặt tôi rồi nhưng mà Lục Bách Nghiêu lại ỷ vào đứa bé trong bụng tôi, cực kì không có khí tiết kéo tôi lên lầu tìm ba anh ta!

Lục Bách Nghiêu lôi kéo tay tôi, ỷ vào phe mình có ba người liền ức hiếp ba anh ta chỉ một thân một mình: “Dù sao bọn con cũng đã đăng kí kết hôn, đứa bé cũng sắp ra đời, ba phải rõ ràng một chuyện, không phải con đang cầu xin sự đồng ý của ba mà là đang thông báo ba biết thôi!”

“Thằng nghịch tử này! Cút ra ngoài cho ba!”

“Dù sao cháu trai của ba cũng đang ở chỗ này, ba có bản lãnh thì đuổi luôn cháu ba ra ngoài đi!”

Ặc.

Tôi có thể nói cho Lục Bách Nghiêu biết ngày đó thời điểm nằm trên giường tôi có nằm mơ thấy đứa bé này là một cô gái nhỏ, nói thế nào đều là cháu gái mà không phải là cháu trai có được không?

Chỉ là nếu bây giờ tôi nói thẳng ra thì đây coi như là đang trực tiếp vạch trần anh?

Ặc. Tôi vẫn nên câm miệng thôi.

Im lặng là vàng.

Tôi chỉ là một tiểu trong suốt, tôi chỉ cười cười không nói lời nào.

Cuộc giằng co của Lục Bách Nghiêu và ba Lục mới vừa tiến hành được một nửa thì mẹ Lục đã vô cùng lo lắng trực tiếp đi vào giết toàn bộ, bộ dáng “Tôi có cháu trai tôi sợ ai, tôi có cháu trai ai đụng đến nó tôi giết toàn bộ” đáng đánh đòn, ở trước mặt ba Lục trực tiếp kéo tôi và Lục Bách Nghiêu đi, để lại cho ba Lục bóng lưng kiêu ngạo cùng ba đôi mắt nhỏ.

Như vậy kế hoạch phá được lô-cốt lớn là ba Lục đại công cáo thành bởi vì trên đường xuất hiện đại tướng địch quân là mẹ Lục phản bội!

Sau đó tôi và Lục Bách Nghiêu ở lại trong biệt thự nhà họ Lục một buổi, nhà bọn họ bày ra các loại thức ăn mỹ vị cho tôi ném thử một lần, kết quả cuối cùng là tôi vác cái bụng được thổi lên gấp đôi ra khỏi nhà tuy vậy nhưng rốt cuộc toàn bộ kế hoạch gặp trường bối của tôi và Lục Bách Nghiêu thuận lợi hoàn thành!

Nhưng không biết vì sao ông trời lại bắt đầu bắt măn với tôi.

Ngày hôm sau khi tôi và Lục Bách Nghiêu đi gặp trưởng bối thì trên trang đầu của các tờ báo đều đồng thời đưa tin về tôi và Lục Bách Nghiêu, lại còn nhanh chân nhanh tay đưa ra hình chụp ở nhà Lão Phật Gia và nhà họ Lục, tiêu đề đều là “Lục thiếu bắt cá hai tay, tình mới vui mừng, tình cũ Hoàng Vũ Vi tình thần chán nản”, tôi muốn nói bọn họ rằng bọn họ xác định trước đó không có hợp kín với nhau sao? Tại sao lại đồng tâm hợp lực như vậy?

Trong những tấm ảnh mà phóng viên chụp mặc dù không có tấm nào chụp được chính diện tôi và Lục Bách Nghiêu nhưng chỉ cần là người không bị mù thì chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra ngay Lục Bách Nghiêu ôm một cô gái không phải là Hoàng Vũ Vi, dù sao bộ ngực nhỏ tôi và bộ ngực như cơn sóng lớn mãnh liệt của cô ta hoàn toàn không cùng một đẳng cấp đúng không?

Vừa bắt đầu bởi vì các bức ảnh đều mơ hồ không rõ ràng cho nên người không biết tôi thì khẳng định không nhận ra tôi, cho nên tôi chỉ cần kiên trì “Bụng to thì lòng cũng rộng lượng” không chấp nhặt với đám Cầu Tử vất vả kiếm ăn này.

Nhưng sau mấy ngày bởi vì tôi lại trực tiếp ngây ngô trong nhà không ra khỏi cửa cho nên bọn Cầu Tử không đào được tin tức của tôi liền bắt đầu đưa ra các loại suy đoán.

Thậm chí còn có một tờ báo dùng tựa đề bắt mắt “Cô gái thủ đoạn và đại gia cao phú suất”, bình thường nếu đụng phải những chủ đề tương tự như “Người phụ nữ tâm cơ thủ đoạn” này thì tất cả mọi người kể cả tôi đều nguyện ý ở chung một chỗ vui vui vẻ vẻ tán chuyện thể nhưng khi đến phiên mình thì tôi liền trực tiếp muốn khóc cho bọn họ xem rồi !

Tôi nhìn những bài báo ngày càng rầm rộ phân tích từ chuyện tôi là một nhân viên nhỏ của tập đoàn Lục thị sau đó làm như thế nào để sáng tạo ra các cơ hội vô tình gặp mặt Lục thiếu, rồi thành công bắt được miếng mồi ngon Lục thiếu này như thế nào, cuối cùng cuộc sống đi lên ra sao, hôm nay trong bụng lại mang thai đứa bé lại càng thêm ân ái ái ở trước mặt Hoàng Vũ Vi. Trong bài báo thậm chí còn xuất hiện vài người tự xưng là biết hết mọi chuyện nói tôi làm thế nào để sáng tạo ra các cơ hội vô tình gặp mặt Lục Bách Nghiêu ở phòng giải khát, thang máy, cửa công ty...

Con mẹ nó, cái này không phải rõ ràng là một tập nhật kí của tôi ở công ty sao? Tôi nhìn qua những bài báo sáo rỗng chợt cảm thấy thì ra là tôi còn có thể có thông minh như thế, đến nỗi quyết tâm “Không bắt được đại gia cao phú suất thì không phải là người”?!

Vốn là tôi cho rằng báo viết như vậy đã là quá tuyệt rồi không ngờ tôi lật thêm mấy trang vậy mà lại nhìn thấy thêm một bài báo tài hoa tuyệt thế hơn nữa! Ai da, lại còn nói tôi là công chúa của một nước nhỏ ở Châu Phi kết hôn với Lục Bách Nghiêu chỉ vì lợi ích thuần túy, con mẹ nó bọn họ thấy tôi đây “trắng noãn” như công chúa Châu Phi sao? !

Cuối cùng tôi trực tiếp ném toàn bộ những tờ báo này cho Lục Bách Nghiêu, sau đó Lục Bách Nghiêu lại ném những thứ này cho Lục Kỳ Ngôn xử lý, qua đến ngày hôm sau thì những tin tức tương tự như vậy trên báo chí đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thế giới rồi cuộc lại an tĩnh nhưng mà ngừng không được mấy ngày thì những quy tắc ngầm của Hoàng Vũ Vi lại bị đưa ra ánh sáng!

Vừa bắt đầu là một đoạn video, chính xác là một đoạn video quay lén ở tình huống Hoàng Vũ Vi không biết chuyện, về sau như một quả bom đột ngột nổ tung trong giới Giải Trí, nói bình thường cuộc sống của Hoàng Vũ Vi không đứng đắn ra sao.

Mặc dù ở thời đại này chiến tranh nổ ra liên miên nhưng nhân vật chính chiếm cứ trang đầu trong những ngày qua vẫn là nữ MC nổi danh cùng với giám đốc đài truyền hình “ í é í é này nọ ”, mọi người đều tỏ ra vô cùng hứng khởi, đăng đủ loại bình luận châm chọc chỉ trích, kết quả là web đăng video bị sập, như vậy thì chuyện này không thể tiếp tục được nữa.

Mấy ngày trước đây là xì căng đan với Thái Tử Gia Lục thị, hôm nay lại với giám đốc đài truyền hình, không ít người trên mạng khen bình luận: Giường của cô lại có người đến người đi vội vàng như vậy hả. . . . (bình luận của chị Cận)

Mà tôi lại vô cùng không có khí tiết hí hửng thích bình luận của mình!

Vì vậy chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủn đã có hơn một ngàn lượt khen, quả nhiên... quả nhiên, đúng là bản sắc đàn ông, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới!

Lại nói chỉ cần nhìn thấy Hoàng Vũ Vi là tôi đã thấy ghét rồi, tuy nói khi đó trời xui đất khiến bởi vì một số nguyên nhân sâu xa khiến cho thiếu chút nữa cô ta bị một lão già cường gian nhưng rồi cuộc không có trực tiếp quan hệ đến tôi đúng không ?

Lúc ấy chuyện tình này rất huyền ảo nhưng tất cả mọi người chỉ biết là trong một lớp nào đó có một nữ sinh thiếu chút nữa bị cưỡng gian nhưng không biết là ai, vậy mà sau đó cô ta lại nói cho các bạn học biết tôi chính là người đó. (thật ra chính là bà Hoàng Vũ Vi)

Vừa bắt đầu tôi và Hoàng Vũ Vi còn là chị em tốt, ai có thể nghĩ tới về sau vì một Lục Bách Nghiêu nam nhan họa thủy, tiếp đó lại bởi vì một ông già bỉ ổi mà hai người bước về hai phía đối nghịch với nhau, cuối cùng đến khi Hoàng Vũ Vi chuyển trường mới ổn định lại, không ngờ gần đây cô ta lại xuất hiện trước mặt tôi.

Mặc dù việc đập cô ta một đập lúc đang thất thế là không tượng nghĩa nhưng đối mặt với những chuyện cô ta làm lúc xưa, còn có ý đồ nhúng chàm người đàn ông của tôi, chỉ bình luận phát tiết bất mãn đã là vô cùng khách khí rồi!

Thời điểm tôi lên web đọc bình luận thì Lục Bách Nghiêu đang ngồi ở bên cạnh tôi, đeo bám dai dẳng muốn tôi tắt máy vi tính, lên giường ngủ sớm một chút. Đừng cho là tôi không biết người này muốn làm gì, kiên quyết muốn dụ tôi lên giường sau đó chiếm tiện nghi của tôi!

Tôi cũng không biết tại sao từ sau khi phát hiện mình mang thai thì người đàn ông vốn hùng dũng oai vệ khí thế bồng bồng này lại trở nên đàn bà như vậy, không phải một lát lôi kéo tôi hôn một cái thì chính là chỉ chốc lát nữa sẽ lôi kéo tôi ôm một cái, thuận tiện ở trên người tôi liếm mút một chút.

Hiện tại mới 8 giờ tối, Lục Bách Nghiêu liền lấy lý do phải đi ngủ sớm lôi tôi lên giường. Tôi chết sống không muốn ngủ sớm như vậy liền cố ý gây khó khăn cho anh ta: “Lục đại thiếu gia, đối với chuyện này anh có ý kiến gì không? Nói thử đi ~”

Bên này Lục Bách Nghiêu đã gấp rút rút lui rồi, đôi mắt liếc nhìn màn hình máy tính đang hiện lên tin tức về giám đốc đài truyền hình, nhẹ nhàng nói một câu: “Cho dù có xấu hơn nữa cũng có quyền nói yêu thương, nói tới thể giới tràn đầy yêu.”

Tôi đang muốn phản bác một câu thì thân thể trực tiếp bị Lục Bách Nghiêu kéo lên: “Vợ, chồng thân ái của em đang chờ em nói yêu thương đây này ” (Mục đích của câu trên là mở đường cho câu này:3) Cuối cùng người này vẫn không quên sử dụng cặp mắt đào hoa của mình: “Come on, ba-by!”

Tôi tức đến mức thổ huyết, thiếu chút nữa trực tiếp phun lên trên mặt Lục Bách Nghiêu: “Tại sao em cảm thấy gần đây anh trở nên đàn bà vậy!”

Ai có thể biết cảm giác của tôi lúc này không? Thân là một “nữ hán tử”, chồng của mình còn đẹp hơn mình coi như xong nhưng mà giờ tay nhắc chân lại trắng trợn quyến rũ như vậy là không được, cho dù tôi là một “nữ hán tử” chiến đấu dũng cảm thì cũng bị đánh bại!

Lục Bách Nghiêu e hèm một tiếng: “Lúc sau sẽ cho em thấy chồng em oai phong hùng dũng khí thế bồng bồng như thế nào để cho em trở nên dịu dàng một chút!”

Cuối cùng tôi liền bị người này ném lên giường.

Lục Bách Nghiêu nằm ở bên cạnh tôi, quan sát tôi từ trên xuống dưới, do dự: “Vợ, em nói hôm nay chúng ta nên bắt đầu từ đâu mới tốt đây?”

Tôi nằm ở trên giường tức đến giơ chân, mỗi lần người này lôi tôi lên giường bởi vì có đứa bé nên không thể làm gì được, cho nên liền nghĩ ra đủ cách để chiếm tiện nghi của tôi!

Tôi trực tiếp quát lên: “Lục Bách Nghiêu, muốn chém muốn giết thì nhanh lên một chút!”

Lục Bách Nghiêu cố làm bộ dạng bồng bồng tỉnh hiểu ra: “Ai nha, thì ra là vợ anh nóng lòng à?”

Người này tuyệt đối là cố ý!

Tôi dùng 100% để đánh cuộc!

Cuối cùng tôi chịu thua: “Đúng là em nóng lòng!”

Tôi thật sự là nóng lòng đến độ muốn trực tiếp đập anh ta xuống giường!

Lục Bách Nghiêu hôn lên cái miệng nhỏ của tôi, cọt nhả nhìn tôi: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chồng tới đây ~”

113. Chương 113: Chương 88: Bồi Thường Thịt

Tôi và Lục Bách Nghiêu đang chơi đùa ở trên giường thì điện thoại di động của anh ta lại vang lên, lúc đầu Lục Bách Nghiêu không muốn để ý tới, vẫn liêu mạng âm ỉ náo loạn với tôi như cũ nhưng cuối cùng tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng, thật sự là hết sức đáng ghét, tôi không thể làm gì khác hơn là thúc giục Lục Bách Nghiêu nhận điện thoại.

Lục Bách Nghiêu hung hăng hôn tôi một cái, lúc này mới bắt đầu đi đứng dậy nhận điện thoại. Tôi nằm ở trên giường nhìn Lục Bách Nghiêu đứng dậy cầm điện thoại di động, trong chớp mắt anh nhìn thấy màn hình điện thoại di động thì chân mày nhíu lại thật chặt.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Là ai gọi điện thoại vậy?”

Lục Bách Nghiêu đưa màn hình điện thoại di động cho tôi nhìn: “Hoàng Vũ Vi.”

Tôi trầm mặc không lên tiếng, anh ta nhìn thấy bộ dạng của tôi có vẻ không quá cao hứng thì nói một câu rồi tắt điện thoại di động: “Mặc kệ cô ta, chúng ta tiếp tục.”

Chuông điện thoại di động vẫn nhất quyết không tha mà vang lên như cũ, tôi nhịn không được nói với Lục Bách Nghiêu: “Anh nhận điện thoại nhanh một chút đi, xong sớm rồi còn đi ngủ.”

“Ừ.” Anh gật đầu một cái, dè phím call nhận điện thoại, giọng nói mang theo chút không được kiên nhẫn: “Có chuyện gì?”

Tôi không nghe rõ lắm rốt cuộc trong điện thoại nói cái gì, chỉ loáng thoáng mấy từ, sau đó vừa xâu chuỗi lại vừa suy nghĩ thì đến bảy tám phần là có liên quan đến chuyện video mấy ngày hôm nay.

Đợi đến sau khi Lục Bách Nghiêu cúp điện thoại, anh ta trực tiếp tắt điện thoại di động nhét vào một bên, bò lên giường giải thích với tôi: “Cô ta muốn anh giải quyết giúp cô ta chuyện video.”

Tôi hỏi Lục Bách Nghiêu: “Vậy quyết định của anh là gì?”

Về mặt Lục Bách Nghiêu thần phục: “Trời đất bao la, vợ là lớn nhất, đương nhiên là anh nghe theo vợ anh rồi.”

Tôi trực tiếp nói ra suy nghĩ ở trong lòng mình: “Anh mà dây dưa với người phụ nữ khác thì em sẽ ghen tỵ.”

“Được, vậy thì mặc kệ cô ta.” Lục Bách Nghiêu diễm nhiên nói xong, sau đó lấy tay vòng qua eo tôi, đôi môi ở trên trán tôi nhẹ nhàng hôn xuống: “Ngủ ngon, bảo bối của anh.”

Trước kia chỉ cần buổi tối nằm ngủ ở trong ngực Lục Bách Nghiêu rất nhanh tôi liền tiến vào mộng đẹp, nhưng lúc này đây mặc dù nhắm mắt lại nhưng cả người vẫn mơ mơ màng màng không ngủ được.

Đến cuối cùng tôi không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào. Đang mơ mơ màng màng thì tôi lại nằm mơ thấy Hoàng Vũ Vi.

Khung cảnh trong mơ hoàn toàn quay về quá khứ, quay về khoảng thời gian đó. Trong giấc mơ mặc dù mọi chuyện lung tung lộn xộn nhưng mà cuộc sống trong quá khứ vẫn được tái hiện lại một phần nào.

Khi chúng tôi mới bắt đầu quen biết, chúng tôi cũng không phải là thủy hỏa bất dung như thế mà ngược lại ở trong lớp hai chúng tôi cộng thêm Đồng Yến nổi tiếng là “Bang ba người”, mặc kệ là giờ đi học hay giờ tan học, mặc kệ là đi ăn cơm hay là ăn đồ vặt thì ba người chúng tôi vĩnh viễn đi cùng với nhau, giống như trẻ sinh đôi kết hợp, tình cảm còn tốt hơn so với chị em ruột thịt.

Chúng tôi cùng nhau đạp xe đi học, giờ tan học thì phải đi ngang qua sân bóng rổ, bởi vì tôi đạp chiếc xe đạp cũ kỹ mà Lão Phật Gia đã đào thải, mỗi lần đi đều phát ra tiếng “Ken két ken két” cho nên Lục Bách

Nghiêu thường xuyên đuổi theo phía sau xe đạp của tôi, sử dụng bóng rổ ở trên tay mình đập vào đầu tôi, vẫn không quên cười nhạo tôi là “Con lừa nhỏ” .

Nhiều lần tôi bị quả bóng của anh ta đập vào thiếu chút nữa trực tiếp ngã từ trên xe xuống, nhưng lúc cả người tôi nghiêng ngã muốn té xuống thì anh ta lập tức huy động đôi chân dài của mình tăng tốc tiến lên, đỡ lấy xe đạp của tôi. Khi đó hơi thở của anh ta tỏa ra chanh mùi nhàn nhạt, truyền chớp mũi tôi, rất mát mẻ, ngửi cũng rất thoải mái.

Thời điểm đó tôi chẳng hề chú ý tới chuyện này nhưng hình ảnh cuối cùng ở trong giấc mơ mà tôi thấy chính là đôi mắt của Hoàng Vũ Vi, đôi mắt hàm chứa ghen tỵ và hận ý làm cho tôi sợ đến mức sờn cả gai ốc.

Tôi bị cặp mắt kia dọa sợ, cả người bỗng bật dậy, Lục Bách Nghiêu đang ngủ ở bên cạnh tôi cũng giật mình, vội vàng ngồi dậy hỏi tôi: “Sao vậy?”

Tôi hoảng sợ, lắc lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng thôi.”

Lục Bách Nghiêu ôm cả người tôi vào trong ngực, dùng tay vỗ nhẹ lên lưng của tôi, dỗ dành, ân cần hỏi: “Nằm mơ thấy chuyện gì vậy?”

“Em mơ thấy Hoàng Vũ Vi.” Hơi lâu sau, tâm tình của tôi mới thoáng ổn định trở lại: “Anh còn nhớ rõ chuyện thời cấp 3 không? Cả ngày anh đều đạp xe đạp đuổi theo ở phía sau xe em, cười nhạo em đạp xe mà giống như đang cười “Con lừa nhỏ”.”

Về mặt Lục Bách Nghiêu bắt đầu dĩ, nhéo nhéo mặt tôi: “Vợ, chúng ta đều đã kết hôn rồi, em có thể đừng thù dai như vậy được không?”

“Không phải, em không có ý này.” Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Vừa rồi nằm mơ đúng là mơ thấy cảnh này nhưng mà ở trong mơ em còn nằm mơ thấy đôi mắt của Hoàng Vũ Vi lúc ấy, trong đôi mắt đó hàm chứa ghen tỵ và phần hận đang nhìn em làm cho người em đều rợn cả tóc gáy. Em không biết có phải là vào thời điểm kia cô ta thật sự đứng ở đó nhìn em hay không? Không biết bắt đầu từ khi nào cô ấy đã âm thầm oán hận em như vậy.”

Sau khi tôi nói xong, Lục Bách Nghiêu ôm tôi càng chặt: “Không phải sợ, anh sẽ ở bên cạnh em.”

Tôi im lặng gật đầu một cái, cả người xụi lơ ở trong ngực anh, bên tai truyền đến tiếng tim đập trầm ổn mà có lực, tâm tình dần dần bình phục lại.

Không biết qua bao lâu tôi mới hỏi một câu: “Mấy giờ rồi?”

Lục Bách Nghiêu mở điện thoại di động lên, nhìn thời gian trên đó: “Gần 3 giờ rưỡi rồi.”

Anh đỡ tôi nằm xuống, tôi gối đầu lên ngực của anh: “Ngủ đi, không phải ngày mai anh còn phải đi họp sao?”

“Không sao, anh sẽ nhắn tin cho anh họ nói anh ấy xử lý giúp.” Ngón tay Lục Bách Nghiêu nhanh chóng soạn tin nhắn ở trên điện thoại di động: ” Trong khoảng thời gian em mang thai này, anh sẽ ở nhà cùng em, công việc cũng sẽ đưa về nhà xử lý, nếu có chuyện gì cần anh ra mặt thì anh họ sẽ làm giúp.” Lục Bách Nghiêu nói tới đây lại lắc đầu: “Không được, một mình anh còn chưa đủ, vẫn là gọi người giúp việc trong nhà chính đến nấu cơm cho hai chúng ta.”

Tôi lôi kéo tay của anh ta: “Chuyện em có thai lại kinh động đến mọi người như vậy sao?”

Lục Bách Nghiêu gửi tin nhắn xong, tắt điện thoại di động một lần nữa, nằm xuống, mỉm cười vuốt mặt của tôi: “Dĩ nhiên, về phần vợ của anh, anh muốn nhìn toàn bộ quá trình thì mới có thể yên tâm.”

Ngày hôm sau Lục Bách Nghiêu thật sự gọi người giúp việc đến nhưng ngoại trừ người giúp việc còn có cả mẹ của Lục Bách Nghiêu.

Bà xách tới một đồng lớn thuốc bổ giúp bổ sung dinh dưỡng cho phụ nữ có thai khỏe mạnh, chỉ hận không thể dời cả nhà qua đây nên lúc tôi tỉnh dậy thấy phòng khách sắp bị ngập trong thuốc bổ thì trực tiếp ngu cả người.

Này... này... chuyện này. Không phải là hàng giảm giá chứ?

Tôi kinh ngạc, miệng cả buổi cũng chưa khép lại được, nhìn bà giới thiệu từng loại thuốc bổ với tôi: “Tiểu Cậ, thời điểm mẹ mua cũng đã suy nghĩ chu toàn giúp con rồi. Lúc con thức dậy thì ăn cái này trước, sau đó khoảng hai giờ thì ăn cái này, đợi đến sau khi ăn cơm trưa xong thì phải uống cái này, sau đó ngủ trưa thật ngon, chờ lúc tỉnh dậy thì ăn cái này, đến lúc đó cũng đã gần đến buổi tối rồi, ai da, con phải ghi nhớ cho thật kĩ, đây là trước bữa cơm tối, đây là sau bữa cơm tối, không được nhầm lẫn đâu đó, cái này phải ăn trước khi đi ngủ thì mới tốt. Tốt lắm, chắc là hết rồi, con thấy mẹ sắp xếp như thế nào?”

Mẹ Lục Bách Nghiêu bô bô nói một tràng làm tôi sững sốt cả người giống như đang bị hôn mê, chẳng nhớ được cái quái gì cả, chỉ là thời điểm bà hỏi lại tôi thì tôi liền nhiệt tình giả ngu, gật đầu lia lịa: “Dạ dạ, con đã nhớ kĩ rồi, cảm ơn mẹ.”

Vốn tôi chỉ muốn đối phó với bà trước, đợi đến khi bà đi thì tôi sẽ lặng lẽ Ám độ Trần Thương* nhưng hiển nhiên là tôi đã đánh giá thấp sức chiến đấu của bà rồi bởi vì vừa đợi tôi nói hết câu “Con đã nhớ kĩ rồi.” thì bà liền nói với tôi: “Vậy thì tốt, dựa theo những gì mẹ vừa mới nói con lặp lại đơn giản một lần cho mẹ nghe.”

*Là kế thứ 8 trong 36 kế có nghĩa là chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Kế này được xây dựng dựa trên câu chuyện: Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

Về mặt bà nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy nhưng khi tôi nghe được lại âm thầm học máu, tôi phục rồi. Nói lại hả, tôi lau (mồ hôi) , làm sao tôi có thể nhớ hết mấy thứ này được? !

Tôi “nói quanh co” nửa ngày cũng không thể quanh co ra được, cuối cùng mẹ Lục Bách Nghiêu thật sự là không nhìn nổi nữa, đề nghị: “Nếu mà việc lặp lại có chút khó thì.”

Tôi tràn đầy tin tưởng cho rằng bà sẽ nói: “Nếu việc lặp lại cho chút khó vậy thì coi như xong đi” sau đó tôi sẽ đợi cho bà nói xong câu này liền kiên định lạ thường từ chối: “Không thể như vậy được, mẹ chờ con một chút, nhất định con sẽ lặp lại không sai một chữ cho mẹ nghe.” Hơn nữa ngay cả câu nói này tôi cũng đã quyết định là sẽ nói hai lần, kết quả tôi vừa chuẩn bị mở miệng nói “Không thể như vậy...” thì bên này bà đã nói tiếp: “Nếu việc lặp lại có chút khó khăn thì con tự sắp xếp thời gian uống đồng thuốc bổ này là được.”

Khi bà vừa nói đến từ “sắp xếp” thì đúng lúc tôi đang phun câu “Không thể như vậy được” ra miệng, tôi xin thề tôi tuyệt đối không phải là cố ý, chỉ là do suy nghĩ quá nhiều, sau đó nhanh mồm nhanh miệng nói ra mà chưa kịp suy nghĩ!

“Tiểu Cậ, con nói “Không thể” cái gì vậy?” Bà không hiểu nhìn tôi.

Tôi bị bà dùng đôi mắt vô tội ngẩn ngơ nhìn mình thì không biết nên nói cái gì, cả gương mặt đều đỏ lên, sau đó chợt nhìn thấy dáng vẻ của bà giống như là đã hiểu ra gì đó.

Tôi đây còn chưa kịp mở miệng nói hết mà, chẳng lẽ bà đã nghe thấy tiếng lòng mãnh liệt của tôi, bà có hiểu được ý của tôi không? Đây coi như là tâm ý tương thông trong truyền thuyết sao?

Tôi trông đợi nhìn bà, sau đó về mặt bà vui mừng nhìn lại tôi: “Thật là một đứa bé ngoan, mỗi câu nói của mẹ đều nghe kĩ, như vậy thì con cứ nói theo ý của mình đi.”

Ánh mắt mẹ Lục Bách Nghiêu sáng lấp lánh nhìn tôi...ánh mắt tôi cũng sáng lấp lánh nhìn trần nhà, thật sự là đùa với lửa mà!

Nói lại...nói lại, nó biết tôi nhưng mà...tôi lại không biết nó!

Tôi nhìn một đồng thuốc bổ trước mặt, trong đầu hoàn toàn hiện ra trạng thái “Phát điên”, cuối cùng thực sự là bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể lặng lẽ dùng chân đá đá bấp chân Lục Bách Nghiêu, muốn anh nghĩ cách giúp tôi.

Sau đó Lục Bách Nghiêu thừa dịp bà không chú ý đến bên này, âm thầm nói bên lỗ tai tôi: “Bồi thường thịt, có chịu hay không?”

114. Chương 114: Chương 89: Lục Vú Em

Chà mẹ nó, thịt thịt thịt. Bồi thường thịt? !

Lục Bách Nghiêu, anh chắc chắn anh không phải là nắm đúng thời cơ thừa dịp cháy nhà đi hôi của chứ? !

Tôi nhìn Lục Bách Nghiêu, đôi mắt cũng muốn phun ra lửa rồi nhưng người này vẫn như cũ nhất quyết không tha nhìn tôi, bộ dạng nếu không đồng ý điều kiện thì đừng mong anh ta sẽ giúp tôi.

Vốn là tôi vẫn vô cùng tin tưởng một câu nói: Người mình không nên giết người mình! Nhưng dưới tình huống một bên là mẹ chồng, một bên là xương máu thì dưới “sự cưỡng bức và dụ dỗ” của Lục Bách Nghiêu tôi không nhịn được nữa mà gật đầu, đồng ý với chuyện này là nổi nhục mất nước, mất chủ quyền, là hiệp ước không bình đẳng!

Sau khi tôi gật đầu, Lục Bách Nghiêu hài lòng sờ sờ đầu của tôi, dáng vẻ kia giống y như đang sờ đầu con cún, sau đó vô cùng kiêu ngạo đứng lên, sắp xếp đồng thuốc bổ mà mẹ anh ta mua đến theo thứ tự trước sau, cuối trình trọng bảo đảm với bà: “Mẹ, mỗi ngày con đều sẽ nhắc nhở cô ấy uống thuốc, bảo đảm sẽ sinh cho mẹ một thằng nhóc trắng trẻo mập mạp thông minh!”

Lục Bách Nghiêu vừa nói đến “thằng nhóc trắng trẻo mập mạp thông minh” thì lập tức mẹ Lục lộ ra nét mặt chờ mong, cũng không không thêm quan tâm đến vấn đề cần tôi lặp lại gì đó nữa mà trực tiếp dời đề tài đến chuyện sau khi đứa bé sinh ra nên đặt tên là gì.

Tôi ngồi trên ghế sa lon, nhìn Lục Bách Nghiêu và mẹ Lục không ngừng thảo luận nên đặt tên gì mới hay, nhìn bọn họ nhiệt tình thì tôi phát hiện ra mình không tham dự thật sự là một quyết định sáng suốt, nếu không tôi sẽ bị hai cái lò nướng này nướng chết!

Bên này mẹ Lục và Lục Bách Nghiêu đang khí thế ngất trời thảo luận tên của đứa bé thì tôi ngơ ngác nhìn trong đồng hồ phòng khách, lỗ mũi ngửi mùi thơm từ trong phòng bếp truyền tới, đếm ngược thời gian ăn cơm.

Đợi đến giờ ăn cơm trưa, tôi đang vui sướng hài lòng định đứng dậy đi ăn cơm thì lúc này chuông cửa lại ngoài ý muốn vang lên.

Hiện tại chính là giờ cơm, ai sẽ tới vào giờ này chứ?

Người giúp việc chạy ra mở cửa, sau đó tôi liền thấy ba Lục uy vũ hùng tráng, khí phách hiên ngang đối giày vào nhà.

Tôi tôi tôi tôi. Đôi mắt của tôi không nhìn lầm chứ? !

Tôi đưa tay lên xoa xoa đôi mắt của mình, phát hiện thật sự không phải mình nhìn nhầm mà là ba Lục thật sự đến rồi !

Cho tới bây giờ ba Lục chưa bao giờ dùng hai chân tôn quý của mình đến nhà của chúng tôi, hôm nay rốt cuộc là uống lộn thuốc hay sao mà mẹ Lục vừa đến thì ông cũng đã hấp ta hấp tấp tới rồi?

Tôi kinh ngạc nhìn ba Lục đứng ở cửa, Lục Bách Nghiêu kinh ngạc nhìn ba mình đứng ở cửa, mẹ Lục kinh ngạc nhìn chồng mình đứng ở cửa, trong nháy mắt ba người chúng tôi bị biến thành giấy vụn, cũng không biết nên nói những gì bây giờ.

Cuối cùng vẫn là Lục Bách Nghiêu phản ứng kịp, đi lên trước hỏi: “Ba, sao ba lại tới đây?”

Ba Lục ho khan mấy tiếng, sau đó ngượng ngùng trả lời: “Ba tới ăn cơm.”

Ba Lục nói xong, vẻ mặt nhẹ như nước chảy mây trôi nhưng hình như tôi lại nghe thấy gió bão đang gào thét. Ông xác định là tới ăn cơm sao? Hình như lý do này cũng không được hợp lý cho lắm? !

Chúng tôi còn chưa có mở miệng thì người giúp việc đang đứng ở một bên trực tiếp quăng cho ba Lục một chậu nước lạnh, không có tâm nhân nói : “Nhưng tôi chỉ làm cơm cho ba người.”

Bởi vì người giúp việc nói một câu này nhất thời tình cảnh lâm vào thế bí, trong nháy mắt mọi người ở đây đều không biết nên nói gì mới tốt nữa.

Tôi nhớ tới hình như mấy ngày trước có mua mì sợi, bây giờ nấu thêm cơm thì có chút phiền toái, nếu làm mì thì sẽ đơn giản hơn nhiều mà cũng nhanh hơn.

Tôi nhìn người giúp việc nói: “Tôi nhớ trong tủ lạnh còn sợi mì, hôm nay tôi không muốn ăn cơm, làm phiền dì giúp tôi nấu một phần mì sợi đi.”

Người giúp việc gật đầu lên tiếng: “Được.”

Chuyện ăn cơm cuối cùng cũng được giải quyết nhưng mà tôi vẫn không biết đột nhiên ba Lục đến thăm rốt cuộc là vì cái gì? Ông là người bận rộn, rất bận rộn, thế nhưng vào lúc này lại chủ động xuất hiện ở nhà tôi, tình huống này thật khả nghi, hết sức khả nghi.

Trên bàn cơm, Lục Bách Nghiêu nghi ngờ hỏi ba Lục: “Ba, ba tới đây thật sự chỉ là vì ăn cơm?”

Ba Lục vô cùng không biết xấu hổ gật đầu: “Ừ, nơi này làm cơm ăn rất ngon.”

Hình như cái cớ ăn cơm này cũng không được hợp lí cho lắm? Hơn nữa người giúp việc còn là do Lục Bách Nghiêu đưa từ biệt thự tới đây, rốt cuộc ba Lục có nhớ người làm trong nhà không? Hay là chỉ nhớ thương cơm của người giúp việc?

Trong lúc ăn cơm, tất cả mọi người đều không nói gì thêm nữa, đợi đến sau khi cơm nước xong, rốt cuộc ba Lục cũng không kèm chế được nữa, chủ động nhắc tới: “Nghe nói hôm nay mọi người đang thảo luận việc đặt tên cho đứa bé?”

Tên?

Thì ra ba Lục là vì một cái tên cho nên mới quăng chuyện của công ty chạy tới đây sao? Hình như chức ông nội này cũng xứng đáng quá rồi? !

Lục Bách Nghiêu trả lời: “Dạ, buổi sáng con và mẹ mới vừa đưa ra mấy cái tên, chỉ là tên cụ thể còn chưa quyết định được.”

Ba Lục nhanh chóng hỏi: “Tên gì? Nói cho ba nghe một chút.”

Lục Bách Nghiêu cực kỳ bình tĩnh nói: “Lục Tử Hạ, Lục Hạ Tử.”

“Ặc.” Tôi nhin không được, trực tiếp phun ngụm nước vừa mới uống vào ra ngoài, may mắn chỗ ngồi tôi ngồi cách ba Lục và mẹ Lục khá xa, không có phun đến hai người bọn họ, nếu không tôi thật sự đúng là nghiệp chướng nặng nề mà!

Chỉ là Lục Hạ Tử này..., không phải là Lục Hạ Tử nghe giống Lục người mù (Lục Hạt tử) sao? Lục Bách Nghiêu, anh chắc chắn anh là cha ruột của đứa bé sao? Anh chắc chắn đứa nhỏ này không phải là kẻ thù của anh hả?

115. Chương 115: Chương 115

116. Chương 116: Chương 91

117. Chương 117: Chương 92

118. Chương 118: Chương 93

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-muon-treo-tuong>